CRIME SCENE PRESS

ascunsă în umbră

Sten

CRIME SCENE PRESS

SERIA
Crimele din Åre

Viveca
STEN

ASCUNSĂ
ÎN UMBRĂ

Viveca Sten

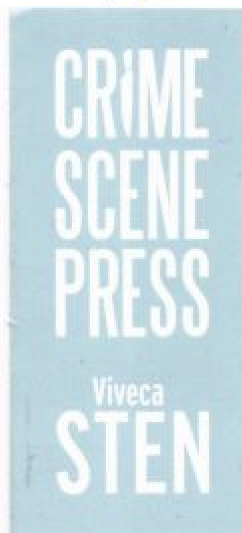
Seria: *Crimele din Åre*
Volumul 2

Ascunsă în umbră

Titlul original: *Dalskuggan (2021)*

traducere de
Loredana Frățilă-Cristescu

— 2025 —

Tatălui meu
Tord Bergstedt
1933-2020

1
SÂMBĂTĂ, 22 FEBRUARIE 2020

Afară sunt minus douăsprezece grade Celsius. Anna Larsson conduce de-a lungul Tångbölevägen, un drum foarte îngust. Hugo, fiul ei în vârstă de şapte ani, e aşezat pe bancheta din spate, îmbrăcat în costumul de schi. Cei doi se îndreaptă spre Duved pentru antrenamentul de slalom, care, la fel ca în fiecare sâmbătă, va începe la ora opt.

Se crapă de ziuă, dar e încă doar pe jumătate lumină.

O mişcare întrezărită în faţă o determină pe Anna să încetinească. Cu două zile în urmă, în curbă stătea un ren; trebuie să fie cu ochii în patru. Îşi dă seama că n-a fost decât un iepuraş, care o zbugheşte cât îl ţin picioarele pe solul îngheţat. Animalul se opreşte o clipă, apoi se întoarce şi-şi continuă drumul printre copaci.

— Mami, se aude glasul piţigăiat al băiatului, trebuie să fac pipi.

— Nu poţi să te abţii, scumpule? rosteşte Anna peste umăr. Ajungem în curând.

— Trebuie să fac pipi *acum.*

Anna oftează. Mai au doar cincisprezece minute până la Duved, iar afară e un frig crâncen. Însă Hugo are tendinţa să facă pe el dacă problema devine prea urgentă.

Drumul se lărgeşte, aşa că Anna trage pe dreapta.

— Grăbeşte-te! îi spune ea fiului ei, care s-a apucat deja să-şi desfacă centura de siguranţă.

Băiatul se caţără afară din maşină şi înaintează cu greu spre nişte tufişuri aflate câţiva metri mai încolo. Nu după multă vreme se întoarce şi smuceşte portiera; pare agitat.

— E un bărbat pe jos!

— Cum adică?

— Acolo jos! S-a lovit! insistă el.

„Probabil că nu-i nimic”, își spune Anna. N-are timp să se ducă să se uite, trebuie să pornească. Peste treizeci de minute, Hugo trebuie să fie la telescaunul din Duved, gata de antrenament. Mereu durează ceva timp să-și pună echipamentul, iar ei nu-i place să-l zorească.

Pe de altă parte, Hugo nu obișnuiește să mintă.

Dacă într-adevăr zace cineva acolo?

Vede în oglinda retrovizoare că fiul său nu-i în apele lui. A făcut ochii mari și pare afectat. Convingerea că trebuie să se ducă să se uite, doar ca să verifice, devine din ce în ce mai puternică.

— OK. Rămâi aici. Mă întorc imediat.

De cum deschide portiera, simte mușcătura frigului pe pielea din jurul nărilor, iar răsuflarea îi formează imediat un norișor alb. Mestecenii par statui înveșmântate în promoroacă.

Anna străbate anevoie zăpada, pe cărarea parcursă de Hugo adineauri. Alunecă și se ține de o creangă ca să nu cadă și își dă brusc seama ce se află dinaintea ei.

Ascuns printre tufișuri, acolo zace un bărbat. Căzut la pământ, are mâinile legate la spate și fața îi e plină de sânge.

Nu-și poate desprinde privirea de la cadavru.

Zăpada îl acoperă ca o pătură de pulbere, fără să poată însă ascunde rana adâncă de la ceafă.

Împrejurimile albe absorb orice sunet.

Simte cum îi urcă în gât un val de greață din stomac și înghite cu putere în sec ca să nu verse. Se întoarce împleticindu-se la mașină, să cheme ajutoare.

2

Un sunet strident o trezește pe inspectoarea Hanna Ahlander în dimineața de sâmbătă.

Bâjbâie după telefon, pe jumătate adormită. Aşternuturile sunt jilave din cauza unui coşmar legat de violul de la Barcelona. Încă o mai bântuie, în ciuda anilor care au trecut de atunci şi a experienței pe care a acumulat-o anchetând cazuri de violență împotriva femeilor vulnerabile.

Cine o sună aşa devreme în weekend? Nici măcar opt nu e. De-abia aşteptase să doarmă până mai târziu după o noapte în oraş cu prietenele. Mâine, sora ei Lydia are să sosească împreună cu familia ca să-şi petreacă vacanța pentru sporturi de iarnă la Åre, iar casa numai liniştită n-o să fie – o să aibă grijă copiii ei de asta.

Dar dacă s-a întâmplat ceva în ultima clipă?

Îngrijorarea pentru sora ei o face să accepte apelul, ținându-şi răsuflarea.

— Eşti trează? o întreabă în ureche Daniel Lindskog.

Daniel îi e cel mai apropiat dintre colegi. Se cunosc bine, dar nu se văd în afara serviciului.

Amândoi fac parte din Departamentul Crime Majore cu sediul la Östersund. Daniel e cu câțiva ani mai în vârstă şi, ca atare, îi e superior în ierarhie. El e cel care i-a aranjat postul pe care îl ocupă în prezent la Åre/ Östersund.

— Hmm, mormăie ea, somnoroasă.

Se sileşte să deschidă ochii şi se rostogoleşte pe spate. Ca de obicei, n-a coborât jaluzelele, căci nu vrea să blocheze splendida vedere spre lac.

Oricum, azi nu prea contează: soarele urcă pe cer, dar piscul Renfjället e învăluit într-o ceață groasă, cenuşie. Ninge cu fulgi grei, iar bradul din fața ferestrei s-a înfăşurat într-un giulgiu alb.

Hanna clipeşte des, nereuşind să-şi focalizeze privirea sau să-şi adune gândurile.

— Am găsit un cadavru, rosteşte Daniel şi ea îi percepe încordarea din glas. Bănuim c-a fost vorba de o crimă.

— Poftim?!

Abia acum s-a trezit de-a binelea. Se ridică în capul oaselor şi-şi dă la o parte părul răvăşit din ochi. O crimă? De-abia au trecut două luni de la ultima lor anchetă importantă.

— Apelul a venit cu puțin timp în urmă, continuă el. Cadavrul unui bărbat a fost găsit în apropiere de Tångböle, înspre granița cu Norvegia.

Hanna încearcă să asimileze informația. S-a mutat relativ de curând în Åre şi încă nu cunoaşte prea bine împrejurimile.

— Ce ştim deocamdată?

Vocea îi e răguşită, e nevorbită. Ieri a luat cina cu noua ei prietenă, Karro. N-au stat până foarte târziu, dar acum, privind retrospectiv, şi-ar dori să fi refuzat ultimul pahar. Nu e sigură că ar trebui să se urce la volanul maşinii în această dimineață, dar nu vrea să-i spună asta lui Daniel.

— Cadavrul arată destul de rău, spune el. Pare să fi fost o execuție. Nu-i a bună.

Lucrează împreună de numai câteva luni, dar ea îşi dă seama cât e de stresat. Aude o uşă trântindu-se şi vocea lui abia mai ajunge la ea, din pricina vântului care şuieră.

— Poți să fii gata în cincisprezece minute? Trec să te iau.

Aşadar, adio timp liber în weekendul ăsta... Slavă Domnului, măcar nu va trebui să conducă!

Se întinde după blugii şi puloverul de pe podea, lângă pat.

— Nicio problemă. Ne vedem în curând.

Se spală repede pe față, îşi prinde părul în coadă la spate şi se îmbracă, apoi coboară la parter, în bucătărie. Lydia şi soțul ei sunt proprietarii acestei case luxoase de la munte. Hanna locuieşte aici de când a plecat din Stockholm, în decembrie.

Simte că o cuprinde amețeala. Încă o crimă majoră la Åre! O trece un fior pe şira spinării.

Porneşte cafetiera şi apasă pe butonul pentru cafea foarte concentrată. Pe fereastra bucătăriei vede sosind maşina lui Daniel. Acesta claxonează de câteva ori, dându-i de ştire că a ajuns. Cu o ultimă privire la vasele nespălate din chiuvetă – chiar trebuie să facă curat înainte să ajungă Lydia! – îşi ia haina şi iese.

Aerul rece îi taie imediat răsuflarea. E ger în toată regula. Ar fi trebuit să se îmbrace cu un pulover mai gros, dar nu vrea să facă cale întoarsă, având în vedere că Daniel deja o aşteaptă.

El se apleacă şi-i deschide portiera din dreapta. E posomorât.

În ciuda gravității situației, Hanna se bucură să-l vadă. Mereu se bucură să-l vadă.

3

Luminile intermitente ale vehiculelor de intervenție colorează peisajul de iarnă ba în alb, ba în albastru, atunci când Daniel şi Hanna se apropie. Câteva maşini de poliție sunt parcate de-a lungul drumului, iar zona a fost deja izolată.

Informația primită de la dispeceratul regional din Umeå fusese tulburătoare. Femeia care sunase la numărul de urgență vorbise despre un cadavru mutilat; potrivit descrierii, era oribil.

„Ce se întâmplă, oare?" Daniel nu se poate abține să nu se gândească la cazul din decembrie, care l-a afectat foarte tare. Imaginea cadavrului palid din zăpadă de lângă telescaunul VM6 îi răsare în minte în orice moment.

Trage adânc aer în piept şi coboară din maşină. Frigul îl izbeşte imediat în față. În astfel de momente e recunoscător

pentru barba lui şaten-închis, care-i protejează măcar un pic bărbia.

Împreună cu Hanna se îndreaptă spre locul unde zace în tufişuri cadavrul acoperit de zăpadă. Încearcă să păstreze distanța ca să evite contaminarea zonei. Tehnicienii criminalişti n-au ajuns încă. Cel mai aproape locuieşte Carina Grankvist, în Mattmar. Aici nu-şi permit nici măcar să viseze să aibă propriul patolog; resursele sunt puternic centralizate în districtul de poliție din nord. Laboratorul de patologie criminalistică e în Umeå, acolo unde va fi trimis cadavrul după ce vor fi terminat tehnicienii criminalişti cu el.

E suficientă lumină afară cât să vadă ce e de văzut. Daniel înțelege imediat de ce dispecerul regional a categorisit crima drept una majoră. Bărbatul de pe jos are o rană deschisă la ceafă. Mâinile îi sunt strânse la spate cu coliere de plastic, iar degetele par să fi înghețat laolaltă. Verigheta de platină de-abia se vede pe fondul pielii alb-vineții a degetelor.

— Se pare că i-a zdrobit cineva țeasta, rosteşte Hanna.

Părul şaten-închis al cadavrului e năclăit de sânge uscat şi, în ciuda zăpezii, prin mizeria vâscoasă se văd fragmente de oase.

— Cineva cu adevărat supărat, adaugă ea încet.

Vântul s-a întețit. O rafală mişcă brusc vârfurile brazilor înalți. De pe o creangă groasă se prăvăleşte zăpada, care se împrăştie apoi pe drum.

Cadavrul zace pe o parte, cu un obraz spre pădure. Daniel distinge urme clare de violență. Nasul e lovit şi probabil rupt. Sângele s-a scurs pe buze şi bărbie până pe guler.

Observă o vagă umbră de barbă, ceea ce ar putea să însemne că individul a fost atacat seara sau la miezul nopții, la ore bune după ce s-a bărbierit pentru ultima oară.

— Are în jur de treizeci şi cinci de ani, estimează Hanna. Înălțime puțin peste medie, cam un metru optzeci şi doi. Greutatea aproximativă: optzeci şi şase de kilograme.

Victima arată a suedez tipic, cu tenul palid de iarnă şi părul castaniu-închis, tuns scurt. „Seamănă destul de mult cu mine,” se gândeşte Daniel. Probabil au cam aceeaşi vârstă.

Viața se poate sfârşi atât de repede...

Studiază de la distanță îmbrăcămintea victimei. Bărbatul poartă blugi şi pulover, dar nu şi o haină groasă, bocanci sau mănuşi, ceea ce sugerează că se afla undeva în interior atunci când a fost atacat. Dacă ar fi fost ucis afară, ar fi fost, cu siguranță, îmbrăcat mai călduros.

Cum a ajuns aici? Până la cea mai apropiată zonă populată e o distanță apreciabilă; în plus, dacă atacul s-ar fi produs aici, atunci ar fi fost mai mult sânge, mai multe urme de paşi şi semne de luptă. Pe de altă parte, zăpada căzută peste noapte a aşternut o pătură moale, uniformă, peste peisajul împădurit din jur. Lumea pare să se fi camuflat în alb.

Se văd doar urme proaspete de lăbuțe – probabil un iepure.

Hanna ridică ochii; chipul îi e palid.

— Se pare că avem de-a face cu un nou caz de omor, rosteşte ea încet.

Daniel îi întâlneşte privirea. Ştie la ce se gândeşte colega sa. De-abia au terminat ancheta anterioară, acum va trebui din nou să-şi adune forțele.

Hanna arată spre ceva aflat sub un copac, pe jumătate ascuns de zăpadă.

— Ce-i ăla?

Înaintează cu băgare de seamă, se lasă în genunchi şi ridică un obiect. E un portofel jerpelit, din piele neagră.

— Aşadar, n-a fost un jaf, spune imediat Daniel.

Dacă ar fi fost, portofelul ar fi dispărut.

Hanna verifică conținutul şi scoate un permis de conducere roz.

— Johan Lars Andersson, născut în 1985. Îl ştii cumva, e localnic?

Daniel stă un pic pe gânduri. Sună cunoscut, dar atât prenumele, cât şi numele de familie sunt printre cele mai obişnuite din Suedia. Fața îi e atât de rău lovită, încât îl face imposibil de recunoscut.

— Habar n-am, spune el.

Hanna se ridică şi-şi scutură zăpada de pe picioare. Câțiva fulgi plutesc prin aer şi aterizează pe pământ.

— Mă întreb ce l-a determinat pe făptaş să-l atace cu asemenea violență, se întreabă Daniel, mai mult pentru sine. De-a dreptul cu sălbăticie.

REBECKA
2012
SEPTEMBRIE

Rebecka Ekvall stă ghemuită pe bancheta de lângă fereastră. Nu-i pasă că-i curent, ăsta e locul ei preferat din tot dormitorul, de când era doar o fetiță cu codițe blonde. Mereu i-a plăcut să stea aici când se îngână ziua cu noaptea, când soarele coboară sub linia orizontului şi lumina serii e mai blândă ca oricând.

Dinspre drumul principal se apropie o maşină. La intrarea în curte, farurile ei luminează ultimele fire de ochiul-boului din straturile de flori. A fost o vară rece; curând va veni iarna. Atât de sus în nord, prima zăpadă se aşterne, de regulă, în octombrie.

Rebecka se apleacă în față ca să vadă mai bine.

Din maşină coboară doi bărbaţi. Unul e pastorul Jan-Peter Jonsäter, pe care-l cunoaşte şi-l ascultă de când se ştie. Când îl vede pe celălalt, i se taie răsuflarea. E Ole Nordhammar, pastorul adjunct, care lucrează la proiectele pentru tineri. În fiecare seară de marți ține cursuri de studiu al Bibliei pentru adolescenții mai mari. Rebecka n-a lipsit nici măcar o dată.

Oare ce caută aici?

Un fior uşor îi străbate trupul. Ole e genul de bărbat pe care băieții îl admiră şi după care fetele se topesc. E chipeş şi carismatic. Are un fel aparte de-a vorbi care te face să te simți deosebit – ales, de fapt. Rebecka e îndrăgostită în secret de el de o bucată de vreme, dar n-a scos niciodată mai mult de câteva vorbe în prezența lui. E mult prea timidă, rămâne fără grai şi roşeşte de cum îi întâlneşte privirea.

Ole se îndreaptă cu paşi mari spre uşa de la intrare. Poartă un sacou frumos de tweed albastru-închis, care cade perfect pe umerii săi lați. Tatăl Rebeckăi, Stefan, iese pe verandă şi le strânge călduros mâinile celor doi vizitatori.

Fata mijeşte ochii, i s-a trezit curiozitatea. Rareori îi vizitează cineva aici, la Storvallen. Cătunul izolat e aproape de granița cu Norvegia. Cel mai apropiat vecin locuieşte destul de departe. De când a terminat liceul în iunie şi a început să ajute cu oile şi mica fermă de lapte, Rebecka şi-a petrecut cea mai mare parte a timpului acasă. Se întâlneşte cu alți oameni doar când merge la biserică, la orele de studiu biblic de la Snasadalen.

Dar toate astea nu contează. Părinții ei au fost mereu stricți în privința celor cu care îi era permis să-şi petreacă timpul. Când era mai mică era important să stea cu frații săi. Până să înceapă programul de îngrijire a copilului şi activități recreative de la liceu la Järpen, era deja obişnuită să evite contactul cu *ceilalți.*

„Cei pierduți," cum îi numeşte tatăl ei. Cei lipsiți de evlavie.

Rebecka îi compătimeşte. S-au rătăcit aici pe Pământ şi n-au înțeles că iubirea lui Dumnezeu le este izbăvire.

Ea e profund recunoscătoare că a avut norocul să crească în sânul bisericii. Mama şi tata erau deja membri ai Luminii Vieții de dinainte să se nască ea, la fel ca părinții lor.

Cu toții au avut privilegiul de a umbla prin Valea Domnului.

Aude murmur de voci de jos. Se apropie de uşă, încearcă să asculte. Tata spune ceva, dar nu poate distinge ce anume, după care vocile par să se mute în camera mare şi nu le mai aude.

Stă întinsă pe pat şi se întreabă dacă ar trebui să citească ceva din Sfânta Scriptură ca să se pregătească pentru seara de studiu biblic cu Ole de marțea viitoare. După câteva minute, tata o strigă, de la baza scărilor:

— Rebecka, poți să cobori?

Nu ştie cum să reacționeze. De regulă, tata nu le vrea prin preajmă pe ea sau pe mama atunci când trece pe la ei pastorul Jonsäter. Bărbații conduc în biserică, iar femeile sunt răspunzătoare de casă şi familie. E diviziunea naturală a muncii, aşa se spune în Biblie.

— Rebecka? repetă tatăl său.

Aruncă o privire prin dormitorul cu tapet galben cu dungi. N-are o oglindă, aşa ceva ar încuraja deşertăciunea. Totuşi, îşi netezeşte părul împletit în coadă şi-şi aranjează bluza.

Cei trei bărbați sunt în sufragerie. Beau cafea şi mănâncă fursecuri. Mama ei, Ann-Sofie, e în bucătărie şi-i zâmbeşte precaută Rebeckăi când aceasta trece pe lângă ea.

— Bună seara! spune fata.

Ar trebui oare să facă şi o reverenţă sau să păşească în faţă şi să întindă mâna?

Tatăl ei dă din cap a încurajare.

— Vino şi stai jos! spune el, arătând spre spaţiul de pe canapea de lângă Ole.

Se înfioară de emoţie; nu-s decât la vreo zece centimetri unul de altul. Nu s-a aflat niciodată atât de aproape de el. Îi simte mirosul after-shave-ului, o aromă bărbătească de ceva incitant şi lumesc. Coama neagră a lui Ole se încheie într-o linie ordonată pe ceafa lată şi puternică.

E greu de crezut că are aproape treizeci şi trei de ani. Îi pare atrăgător, deşi e mult mai în vârstă faţă de ea. Ole îi face favoarea să-i zâmbească. Rebecka roşeşte, nu se poate abţine şi trebuie să-şi ferească privirea.

Mama bagă capul pe uşă, ţinând cafetiera în mână.

— Mai vrea cineva? întreabă ea sfioasă.

Tata se încruntă.

— Nu acum. Nu vezi că suntem ocupaţi?

Mama clipeşte des şi scuza vine instantaneu:

— Îmi pare rău. N-am vrut să deranjez.

Dispare la loc în bucătărie.

Rebecka se întreabă cum de nu-şi dă mama ei seama că bărbaţii vor să fie lăsaţi în pace. Ea, una, n-ar îndrăzni în veci să-i deranjeze astfel, e mai prevăzătoare de atât. Stă tăcută pe canapea. A văzut expresia împietrită a tatei când au avut musafiri şi mama nu s-a purtat cum trebuie, a auzit hohotele ei de plâns când el o mustra după ce oaspeţii au plecat.

Cei trei bărbaţi îşi continuă conversaţia. Rebecka îşi ţine mâinile în poală. Ea nu a primit o ceaşcă de cafea. Din când în când, Ole îi oferă un zâmbet cald şi, de fiecare dată, ea se îmbujorează. O dată chiar îi face cu ochiul, dar, în rest, vorbeşte doar cu tata şi pastorul Jonsäter.

Nu-i nimic, Rebeckăi îi e de ajuns să se afle atât de aproape de el. Abia aşteaptă momentul când îi va spune lui Lisen, prietena ei cea mai bună, că Ole a fost la ei acasă!

În cele din urmă, pastorul se ridică în picioare.

— E bine că tinerii au avut şansa să se cunoască, declară el mulţumit.

Rebecka se simte descumpănită; de fapt, ea şi Ole n-au discutat cu adevărat. El însă zâmbeşte din nou, iar ei i se înmoaie genunchii.

— Te-am remarcat la serile dedicate Bibliei, spune el. Eşti o participantă aşa de înflăcărată la orele noastre de studiu al Sfintei Scripturi!

Rebecka se îmbujorează şi mai tare. Întrebările îi ard limba când îşi iau rămas-bun, pe hol, dar nu cutează să deschidă gura. Urcă în camera ei.

Ce-a fost cu întâlnirea asta?

O voce lăuntrică îi şopteşte un răspuns pe care nu îndrăzneşte să-l accepte. Dumnezeu are un plan pentru ea. S-ar putea ca Ole să creadă că e potrivită să fie soţie unui pastor.

Rebecka urmează să împlinească nouăsprezece ani în noiembrie. E momentul să-şi găsească un soţ. Mama ei s-a măritat la optsprezece ani, la fel ca majoritatea fetelor din comunitate. Dacă n-ar fi mers la liceu, Rebecka ar fi fost, probabil, logodită deja.

Nu ştie ce să creadă. O asemenea idee îi pare de-a dreptul fantastică. Gândul că un bărbat ca Ole ar putea fi interesat de ea, micuţa şi timida Rebecka, cea atât de tânără şi neînsemnată...

Îşi aminteşte apoi căldura expresiei lui când o privise.

Cade în genunchi, închide ochii şi-şi împreunează mâinile în rugăciune. Îşi închipuie ochii albaştri-cenuşii ai lui Ole, trăsăturile lui bine conturate, bărbia fermă.

Simte fiori de încântare prin trup.

E sigură că Dumnezeu are să-i arate calea de urmat.

4

Daniel se gândeşte la bărbatul mort în timp ce se îndepărtează de locul în care l-au găsit. Hanna stă lângă el, tăcută.

Sunt în drum spre Staa, un cătun atât de mic încât abia e vizibil pe hartă şi care se poate lăuda în principal doar cu faptul că găzduieşte unul dintre centrele de reciclare ale comunităţii. Victima, Johan Andersson, locuia acolo, cu soţia lui, Marion Weiss Andersson. Probabil că ea nu ştie încă ce s-a întâmplat cu soţul său.

A fost ucis cu o cruzime care-i aminteşte lui Daniel de anii în care a lucrat în suburbiile Göteborgului. Violenţa extremă era tot timpul prezentă în oraş. Aici, în Åre, chiar şi crimele tind să fie mai puţin şocante şi nemiloase.

De fapt, de aceea s-a şi mutat aici, în urmă cu trei ani. O să treacă multă vreme până când va reuşi să uite cum arăta Johan. Faţa stâlcită, rana adâncă de la cap... Fusese lăsat pe pământ, cu mâinile legate la spate, ca un animal sacrificat.

Pare să fi fost un soi de răzbunare de proporţii biblice.

Ce-ar fi putut face bietul om de a fost supus la ceva atât de crud?

— Ce mai faci? întreabă Hanna, ridicând ochii din telefon.

Răscoleşte bazele de date, încercând să găsească o imagine a victimei.

Daniel tremură de frig; îşi încheie haina.

— Nu era chiar ăsta planul meu pentru weekend.

— Ştiu, replică Hanna cu un zâmbet slab. Nu-mi vine să cred că avem parte de încă o crimă, atât de curând după...

Nu-i nevoie să continue.

— Johan era instalator, continuă ea. Avea propria lui afacere, împreună cu un coleg pe nume Linus Sundin. Firma se numeşte Instalații Sanitare Andersson şi Sundin, iar soția lui Johan ține contabilitatea.

Daniel apreciază faptul că Hanna s-a apucat deja de căutat detalii despre victimă.

Aceasta derulează în continuare documentul afişat pe ecranul telefonului.

— Uau! face ea încet, la un moment dat.

— Ce e?

— E ceva diferență de vârstă între Johann şi Marion... Ea are patruzeci şi patru de ani, el avea treizeci şi patru.

Zece ani. Exact aceeaşi diferență ca între Daniel şi partenera sa, Ida: el are treizeci şi şase, ea douăzeci şi şase. S-au cunoscut într-un club de noapte cu optsprezece luni în urmă, au fost puternic atraşi unul de altul, iar el s-a îndrăgostit nebuneşte şi cu pasiune. Şi-a dat seama, însă, că societatea e mai înțelegătoare atunci când bărbatul e mai vârstnic decât invers.

— Se pare că Marion şi Johan s-au căsătorit când ea avea treizeci şi patru de ani, iar el douăzeci şi patru, continuă Hanna. O vârstă destul de fragedă pentru un suedez, cu atât mai mult cu cât, probabil, au ieşit împreună şi înainte de nuntă.

— E adevărat. Au copii?

— Nu, în ciuda unui mariaj îndelungat.

Hanna surâde iar.

— Nu tocmai la fel ca la tine şi Ida.

Se cunosc deja îndeajuns de bine. Daniel i-a mărturisit că sarcina Idei, survenită la începutul relației, nu fusese planificată. Erau împreună doar de un an şi ceva atunci când venise pe lume micuța Alice. Daniel îşi vede cu ochii minții fiica, care are deja cinci luni. S-a născut în septembrie, împlinindu-i visul de a-şi întemeia o familie, pe

care el îl nutrea de mulți ani. Chiar în clipa asta probabil că gângureşte pe scaunul ei înalt, în vreme ce Ida îşi ia micul-dejun. Încă mai are aceleaşi sentimente puternice pentru prietena lui, dar trebuie să recunoască faptul că venirea pe lume a copilului nu le-a uşurat deloc viața.

Trec de un indicator spre Staa, iar Daniel face la dreapta pe un drum îngust care-i aminteşte de cel unde a fost găsit Johan Andersson cu doar câteva ore în urmă. Nu prea sunt semne că pe aici ar fi trecut un plug de zăpadă. E recunoscător pentru faptul că maşina are tracțiune integrală; aici, la munte, e o dotare esențială.

Familia Andersson locuieşte pe Dalövägen.

Cu mâna dreaptă, Hanna îşi îndepărtează câteva şuvițe de păr şaten-închis de pe frunte. E, la rândul său, conştientă de dificultatea momentului. Are cute de încordare în jurul gurii şi umerii îi sunt uşor aduşi în față.

— Urăsc conversațiile de genul ăsta, mărturiseşte ea. Abia aştept să se termine.

Daniel încuviințează din cap. Să informezi pe cineva despre moartea cuiva apropiat e unul dintre cele mai neplăcute aspecte ale muncii de polițist.

— Ştiu, dar trebuie s-o facem.

Hanna îşi roade o unghie, privind pe geam.

— Tot greu e...

Chiar dacă ea s-a alăturat echipei abia în decembrie, Daniel se simte mai apropiat de Hanna decât de oricare dintre ceilalți colegi ai săi. Locuiesc amândoi în Åre, dar merg adesea la Östersund, de regulă de două-trei ori pe săptămână. Asta le-a dat prilejul să se cunoască mai bine. De cele mai multe ori doar flecăresc, dar uneori discuția devine mai profundă. Daniel a auzit multe despre Christian, fostul ei partener, şi despre disputa în desfăşurare cu privire la fostul lor apartament: acesta refuză să-i plătească vreun bănuț pe proprietatea respectivă.

Daniel nu a fost chiar atât de deschis în privința problemelor dintre el şi Ida. Munca are prioritate. Vorbeşte mult despre ea şi Alice însă, iar Hanna probabil că bănuieşte că nu-i totul roz acasă. Niciodată nu-i uşor să fii căsătorit cu un polițist.

Se concentrează din nou la ecranul telefonului.

— Acum înțeleg, spune ea brusc. Soția lui Johan e din Germania, s-a născut la Ransau. Asta e o stațiune de schi din Bavaria, nu?

Daniel habar n-are. Nu prea cunoaşte geografia Germaniei.

— Asta explică numele, mă gândeam eu că sună germanic!

— Şi Johan?

— S-a născut şi a crescut în Duved şi a urmat o şcoală de schi din Järpen. Se pare că era un schior foarte bun în adolescență, a concurat vreme de câțiva ani. Poate că aşa s-au cunoscut, acolo, în Alpi?

Daniel îşi dă seama că ştie exact cine e victima. E *acel* Johan Andersson, schiorul din Duved care a făcut parte din echipa națională. Nu i-a picat fisa din prima pentru că ambele nume, cel mic şi cel de familie, sunt atât de frecvente.

Acum înțelege. Într-un fel, asta înrăutățeşte situația. Crima are să țină prima pagină a ziarelor.

— De ce ar omorî cineva un tip oarecare, un instalator? se întreabă posomorâtă Hanna.

— E prea devreme să ne pronunțăm.

— Bani? Un soi de răzbunare? Bănuiesc că făptaşul îi era cunoscut, de regulă aşa stau lucrurile.

Oftează.

— Femeile sunt ucise de bărbați, iar bărbații de alți bărbați.

Daniel ştie că, din punct de vedere statistic, Hanna are dreptate; în plus, are şi un nivel impresionant de experienţă în domeniu, după şapte ani petrecuţi la Poliţia Municipală din Stockholm, unde a lucrat în special la cazuri de violenţă domestică.

Hanna pune mult suflet în sprijinirea femeilor vulnerabile, iar abilităţile ei s-au dovedit de nepreţuit atunci când au rezolvat cazul din decembrie.

În scurt timp ajung acasă la Johan Andersson: o clădire maro-închis, cu un garaj de aceeaşi culoare. Curtea a fost curăţată de zăpadă, iar pe alee e parcat un Volkswagen Passat.

Pe Daniel îl încearcă o senzaţie de groază.

Discuţia pe care urmează s-o aibă e cea mai urâtă care poate exista.

Cum spui cuiva că i-a murit cineva drag?

5

Uşa se deschide aproape imediat ce Daniel bate. O femeie îmbrăcată în blugi şi tricou negru se iveşte în prag. Are părul şaten, uşor cărunt la tâmple, şi cearcăne grele sub ochi.

Nu poate fi decât Marion, soţia lui Johan.

„Biata femeie!”

Daniel încearcă să-i explice cine sunt fără s-o înspăimânte, dar Marion îşi duce mâna la gură de îndată ce aude cuvântul „poliţie”.

— S-a întâmplat ceva? icneşte ea.

Accentul german e perceptibil.

— Putem intra? întreabă Hanna cu blândeţe.

Daniel îi aruncă o privire recunoscătoare; colega lui e pricepută în asemenea situaţii.

Marion e pământie la faţă.

— Putem să mergem în bucătărie, spune ea, conducându-i într-o încăpere zugrăvită în alb.

Uşile dulapurilor şi hiaturile sunt destul de uzate. Dincolo de bucătărie se poate vedea camera de zi, spre care se coboară câteva trepte.

— Mă tem că avem veşti proaste, rosteşte Daniel imediat ce s-au aşezat la masa ovală.

Trage adânc aer în piept când lui Marion i se umplu ochii de lacrimi. Bineînțeles, conştientizează că s-a întâmplat ceva. O compătimeşte din tot sufletul, dar trebuie să fie informată.

— Din nefericire, soțul tău a murit. Îmi pare foarte rău.

Marion îl priveşte fix, după care din gât îi scapă un scâncet. Îşi apasă mâna pe gură, ceea ce nu-i opreşte țipătul sfâşietor.

Daniel îi aruncă o privire Hannei, care e cea mai aproape de chiuvetă.

— Vrei un pahar cu apă? întreabă ea umplând unul şi punându-l pe masă.

Marion se uită la el preț de câteva secunde, apoi îl duce la buze cu degete tremurânde.

— Nu se poate ca Johan să fie mort!

Reacționează de parcă încă n-ar fi asimilat cele spuse de Daniel.

— Urmează să mergem la schi în Trillevallen, chiar azi.

Deloc surprinzător, e în stare de şoc. Daniel încearcă să găsească vorbele potrivite pe mai departe, deşi e conştient că nu există aşa ceva. N-ar putea să-i aline durerea, indiferent ce ar spune.

— Cadavrul soțului tău a fost găsit azi-dimineață de o femeie care trecea cu maşina, lângă Tångbölevägen.

E greu să îndulceşti adevărul.

— Fusese bătut rău. Avea nasul rupt şi suferise o lovitură gravă la ceafă.

Lui Marion i se strâmbă fața şi lacrimile îi curg pe obraji.

— Vrei să spui că a fost omorât în bătaie? se bâlbâie ea.

— Îmi pare rău, spune Hanna. Aşa se pare că au stat lucrurile.

— Îmi dau seama că ți-e greu, intervine Daniel. Dar avem câteva întrebări, dacă poți să ne spui ce ştii.

Marion înghite în sec şi lasă capul în jos, gest pe care Daniel îl interpretează ca pe o încuviințare.

— Când l-ai văzut ultima oară pe Johan?

— Aseară, pe la şapte. A ieşit şi nu s-a mai întors, a plecat cu furgoneta. L-am tot sunat pe mobil, toată noaptea. Am fost atât de îngrijorată!

Îi scapă un hohot de plâns şi îşi îngroapă fața în palme.

— Apoi m-am gândit că poate s-a făcut prea târziu şi n-a mai putut conduce... Eram convinsă că o să se întoarcă în curând.

Daniel şi Hanna se uită unul la altul; n-o să fie uşor să scoată ceva util de la Marion, dar trebuie să încerce.

După o scurtă pauză, el zice:

— Ştii unde se ducea Johan când a plecat de acasă?

— Se... se ducea să bea o bere cu prietenii. Se întâlnesc deseori vinerea.

— Unde se duc de obicei?

Marion plânge. Daniel are senzația că e pe cale să cedeze.

— Sincer, nu ştiu... La Pigo, poate? Sau Jenten?

Sunt două restaurante din Duved.

— Poți să ne dai numele prietenilor lui? Va trebui să vorbim cu ei.

— Calle ar fi fost acolo, îngaimă Marion, încleştându-şi mâinile în poală. Carl Willner. E unul dintre cei mai vechi prieteni ai lui Johan.

Hanna notează.

— Poți să ne spui ceva despre soțul tău? întreabă Daniel. Ştii dacă avea cumva vreun duşman, cineva care să-i vrea răul?

Marion a încremenit, ca paralizată.

— De ce să aibă duşmani? replică ea, într-un târziu.

— E doar o întrebare de rutină, o linişteşte Hanna.

Marion clatină din cap, nedumerită.

— Toată lumea îl plăcea pe Johan. Era un om de treabă... unul dintre băieții buni, în toate privințele.

Zâmbeşte vag, în ciuda lacrimilor ce i se preling pe obraji.

— Johan era mereu vesel – imediat ce deschidea ochii dimineața, urma şi râsul. Ăsta a fost primul lucru care m-a frapat când ne-am cunoscut: atitudinea lui pozitivă față de toate. Iubea viața.

Se ridică şi se duce în sufragerie. Revine cu o fotografie înrămată a lui Johan. Bărbatul în costum de schi stă pe un podium, ținând în mână o medalie de bronz. Pe chip i se citeşte fericirea.

Marion îşi trece degetele peste fotografie.

— Asta e poza mea preferată cu Johan, rosteşte ea, cu o durere sfâşietoare limpede în glas. E făcută după ce a ieşit al treilea la slalom super-uriaş, la Val d'Isère. Campionatul mondial din 2009. A fost o zi fantastică. Eram împreună de un an; am fost tare mândră de el.

Trage aer în piept, cutremurându-se.

— Câtă vreme a fost profesionist? întreabă Daniel.

Nu-şi aminteşte cariera lui Johan. Pe vremea aceea, atenția publicului era îndreptată mai degrabă spre schiul feminin – Anja Pärson era marea vedetă.

Marion clatină cu tristețe din cap.

— Şi-a rupt piciorul într-un cantonament, înainte de Olimpiada din 2010, chiar după ce ne-am căsătorit. Nu s-a

vindecat cum trebuia şi în 2011, când a fost obligat să-şi încheie cariera, ne-am mutat aici.

Se uită iar la fotografie, strângând cu putere rama. Lacrimile îi cad pe sticlă, formând mici băltoace transparente.

— N-a stricat atunci prietenia cu nimeni? îndrăzneşte Hanna.

Marion abia dacă aude întrebarea.

— Îmi pare rău, şopteşte ea. Nu pot...

Daniel îşi dă seama că vor trebui să se întoarcă în altă zi. N-ar mai avea rost să discute cu biata femeie acum.

Aceasta le întoarce spatele.

— Aş vrea să rămân singură.

REBECKA

2012 DECEMBRIE

Toate privirile sunt aţintite asupra Rebeckăi, aşezată la masa principală, alături de Ole. Invitaţii nu mai contenesc cu aplauzele. În biserică, Ole tocmai a ţinut un discurs fascinant despre viitorul lor împreună, despre cum vor umbla mână în mână prin Valea Domnului.

Şi-a descris cu însufleţire iubirea pentru Dumnezeu, a spus cât de binecuvântată este căsătoria lui cu Rebecka şi a vorbit cu profundă sinceritate despre viitorii lor copii, pe care năzuieşte să-i crească în numele lui Iisus.

Nu doar ea are lacrimi în ochi.

Ole acceptă aprecierea invitaţilor cu un „Amin” dezarmant. Rebecka zâmbeşte încurcată, roşie în obraji. Nu e obişnuită să se afle în centrul atenţiei, i se pare greu de suportat. Lui Ole, însă, această postură îi vine firesc. E obişnuit să fie recunoscut, e puternic, într-un fel care atrage privirile tuturor.

În calitate de proaspătă soție, va trebui să se obişnuiască cu asta.

Rebecka simte cum majoritatea invitatelor îi aruncă ocheade invidioase.

Faptul că de-acum e femeie măritată încă i se pare ireal. A ales-o Dumnezeu pe ea să-i fie mireasă lui Ole. E o mare cinste. Speră că va fi în stare să se ridice la înălțimea aşteptărilor soțului ei. Mai speră şi că el e la fel de fericit ca ea, că se bucură că tocmai au devenit soț şi soție.

Că ea e suficient de bună.

A ales-o pe ea. Numai pe ea, îşi repetă Rebecka. Iar asta înseamnă că e vrednică, deşi nici c-a visat vreodată un asemenea noroc.

Mama şi tata sunt incredibil de mândri. Lisen, prietena ei cea mai bună, e şi ea încântată. Şi cum să nu fie? Rebecka s-a măritat cu un om important. Ole, pastorul adjunct, care a studiat la Universitatea din Umeå şi acum are o slujbă excelentă la o firmă de contabilitate.

Oamenii pălăvrăgesc şi râd. Zâmbetele lor cu subînțeles o fac pe Rebecka să roşească din ce în ce mai des, pe măsură ce la masă se aduc şi se iau diferite feluri de mâncare.

Ole îi spune ceva persoanei aşezate lângă el. Rebecka se uită la buzele lui bine conturate şi se întreabă cum o fi când se vor atinge de ale sale, în acea seară. O să fie calde sau reci? Uscate sau umede de salivă?

Dintr-odată, gândul o face să se simtă deopotrivă plină de aşteptări şi un pic înfricoşată. În acea seară o să fie împreună pentru întâia dată. El o să-i atingă cele mai intime locuri de pe trup, o să fie uniți ca bărbat şi nevastă.

Îi vine greu să-şi dezlipească ochii de la proaspătul ei soț, de la zâmbetul carismatic pe care el îl afişează cu atâta generozitate. E frumos şi foarte înalt, aproape cu un cap mai mare decât ea. Are un viitor promițător, tata a spus-o de

multe ori. I-ar putea urma pastorului Jonsäter într-o bună zi, caz în care soțul ei ar deveni conducătorul bisericii.

Încăperea e plină de zumzetul vocilor.

Cam optzeci de oameni s-au adunat în sala de festivități de lângă biserică. O nuntă e o ocazie importantă. Mama şi tata nu s-au zgârcit la nimic.

Simte că pe spinare îi curge un fir de transpirație şi se îndreaptă un pic de spate. E cald, în ciuda frigului de decembrie care a cuprins Jämtlandul în pumnul său de fier.

Totul s-a întâmplat cu o viteză amețitoare. Se simte beată, cu toate că abia dacă a sorbit din vin.

Tata i-a vorbit în ziua de după prima întâlnire. Avea o expresie serioasă pe chip când i-a spus că Ole e interesat să o aibă de mireasă. Pastorul Jonsäter le binecuvântase căsătoria; era voința Domnului ca o tânără să-şi găsească soț.

„Creşteți şi vă înmulțiți şi umpleți pământul...”

Ascultase cu luare aminte, aşa cum face mereu când explică tata ceva.

În seara aceea, mama venise în camera ei şi se aşezase pe marginea patului.

— Închipuie-ți: Ole o să-ți fie soț! şoptise ea, mângâind-o pe obraz. Mare cinste! Mi-aduc aminte de ziua în care ne-am căsătorit eu şi tatăl tău de parc-ar fi fost ieri.

— Ai fost fericită, mamă? îndrăznise ea să întrebe, deşi cuvintele îi rămăseseră în gât.

— Te-am avut pe tine, nu? continuase mama. Nimic nu mi-a oferit mai multă fericire.

Ştie că mama ei e tristă că n-au mai apărut alți frați, nu în ultimul rând fiindcă biserica prețuieşte femeile care zămislesc mulți copii. Dar naşterea ei fusese grea şi nu mai urmaseră altele.

„Asta e voia lui Dumnezeu”, răspundea mama când era ea mică şi întreba de ce n-are frați sau surori.

După seara aceea nu pierduseră deloc timpul. Ea şi Ole se logodiseră, iar timpul parcă zburase pe lângă ei. În mai puțin de trei luni, trecuse de la statutul de fată nemăritată la a-i sta alături, ca soție.

Priveşte din nou admirativ spre soțul ei.

El încă e prins în discuție. Interlocutorul său îi soarbe cuvintele. Nimeni nu-l întrerupe pe Ole, care are un aer de autoritate evident.

Rebecka vrea să strălucească, să-l facă să înțeleagă cât de fericit o să-l facă ea. El n-o să aibă niciodată pricină să-şi regrete alegerea.

Ole e atât de impresionant! El e cel care a organizat întreaga nuntă; niciun detaliu nu a fost prea neînsemnat. A ales până şi rochia ei, i-a decis coafura. Şi verighetele lor, desigur.

E minunat să aibă cineva grijă de tine în felul ăsta.

I-a promis să-l slujească şi să-i dea ascultare dinaintea lui Dumnezeu. Din această clipă, îi aparține.

Pentru tot restul vieții.

6

La vreo două ore după vizita la Marion, Hanna stă în sala de consiliu a secției de poliție din Åre. Îi chiorăie mațele, n-a mâncat nimic toată dimineața în afară de o amărâtă de banană.

Pereții albi se confundă cu ninsoarea abundentă de dincolo de ferestre. Singura pată de culoare sunt scaunele roşii din jurul mesei. Două dintre ele sunt ocupate de colegii Anton Lundgren şi Rafael Herrera. Amândoi sunt polițişti locali, chemați la secție din cauza omorului. Bineînțeles, şi Daniel e acolo.

Carina Grankvist, tehniciana criminalistă de la Mattmar care a cercetat locul unde a fost găsit cadavrul, participă şi ea la întâlnire.

Rafael – sau Raffe, cum i se spune – tocmai pregăteşte apelul video cu Östersund, unde îşi are sediul Departamentul Crime Majore. Coada de cal îi saltă când se întinde după mouse şi introduce codul.

— Johan Andersson, rosteşte el, clătinând din cap. Uau!

— L-ai cunoscut? întreabă Hanna.

— Da, era cu un an înaintea mea la şcoala de schi. Un tip tare de treabă. A avut mare ghinion că s-a accidentat atât de devreme în carieră. Asta nu l-a înăcrit însă, nu-l auzeai niciodată să se plângă.

Raffe e pasionat de snow-boarding şi locuieşte în Kall, împreună cu prietena lui. Nu se dă în lături să facă şi câteva figuri pe pârtie, de stau adolescenții să se uite cu gura căscată, invidioşi.

— Cine s-ar fi gândit că Johan o să moară în felul ăsta? adaugă el cu un oftat, exact atunci când ecranul se luminează şi apare Birgitta Grip, şefa departamentului.

Are alături alți câțiva membri ai echipei, precum şi pe procurorul de serviciu. Grip va conduce ancheta preliminară, apoi cazul va fi alocat unui procuror permanent.

Îşi trece degetele prin părul scurt, gri-oțel. E vădit tulburată.

— Cum stăm? începe ea. Avem confirmarea că victima e Johan Andersson, schiorul?

Daniel încuviințează din cap.

Grip îi cunoaşte cariera lui Johan, la fel ca mulți locuitori din Åre, probabil. Doar Hanna nu şi-a dat seama cine era, chiar dacă, la drept vorbind, nici Daniel nu făcuse imediat legătura când ajunseseră la locul descoperirii cadavrului.

— A fost informată familia? continuă Grip.

Daniel îi confirmă că el şi Hanna s-au dus s-o vadă pe Marion. Părinţii lui Johan, Tarja şi Torsten, au fost anunţaţi de către colegii din Östersund şi s-a luat legătura şi cu fratele său, Pär, care locuieşte în Strömsund.

— Vom avea parte de un interes considerabil din partea presei, spune Grip. Trebuie să fim deosebit de atenţi la confidenţialitate.

Aruncă echipei o privire întrebătoare de dincolo de ecran.

— Ce ştim despre cum a murit?

Daniel dă repede paginile carneţelului.

— Din câte ştim, Johan a murit ca urmare a unor lovituri repetate în ceafă. Cariera lui de schior s-a încheiat în 2011, iar el a înfiinţat o firmă de instalaţii sanitare împreună cu un partener. Nu avea duşmani, din câte spune soţia.

— Nu-mi vine să cred c-a murit, spune Raffe. Era aşa un tip de treabă!

Hanna revede în minte cadavrul acoperit cu zăpadă, sângele prelins pe obrazul palid.

— Avea mâinile legate la spate, continuă Daniel, aşa că nu există nicio îndoială că avem de-a face cu o crimă majoră aici. A fost executat.

Descrierea lui e seacă, aproape detaşată, dar aşa trebuie să fie. Nu încearcă să-l facă pe decedat să pară mai puţin important, dar e greu să te exprimi altfel atunci când o fiinţă umană vie, un om care nu cu mult timp în urmă plângea şi râdea, devine o cifră într-o statistică a omorurilor.

În astfel de momente, până şi poliţiştilor li se reaminteşte de fragilitatea vieţii.

Grip se întoarce către tehniciană.

— Carina, ce ne poţi spune?

Carina Grankvist încă pare înfrigurată, în ciuda celor două pulovere şi a fularului gros din jurul gâtului. E cu

câțiva ani mai tânără decât Grip, care urmează să împlinească şaizeci la vară. Spre deosebire de Grip, nu şi-a lăsat părul să încărunțească, ci îl poartă vopsit blond-închis şi tuns într-un stil paj delicat care-i încadrează fața. Împreună cu formele sale rotunjoare, coafura îi dă un aer aproape matern. Hanna şi-ar imagina-o mai degrabă înconjurată de nepoți decât aplecându-se deasupra unui cadavru mutilat.

— Aş vrea să am mai multe detalii pentru voi, începe aceasta, dar zăpada depusă peste noapte complică situația.

— Crezi că Johan Andersson a fost omorât în locul în care a fost găsit? întreabă Grip.

— Mă îndoiesc.

Carina îşi aranjează fularul.

— Cred că a fost ucis în altă parte. Nu erau urme de luptă, nici crengi rupte sau orice alte indicii de violență în acel loc. Totuşi, până să ajung eu s-a plimbat multă lume prin zăpada de lângă cadavru, deci a fost imposibil de luat vreo amprentă de tălpi.

Hanna se întoarce cu gândul la locul respectiv. Înainte să ajungă acolo poliția, Anna Larsson mersese înainte şi înapoi pe lângă cadavru. Ea însăşi şi Daniel lăsaseră urme, era inevitabil.

— Aşadar, se poate presupune că a fost transportat acolo cu maşina, spune Hanna. Nu erau dâre de scuter pe zăpadă, nu?

Carina clatină din cap.

— E posibil ca făptaşul să fi folosit chiar maşina victimei? oferă o supoziție Anton. Se pare că a dispărut.

Are dreptate. Conform spuselor lui Marion, Johan a plecat vineri seară cu furgoneta lui, ca să se întâlnească cu prietenii la o bere în Duved. Tuturor polițiştilor din zonă li s-a cerut să caute o furgonetă albă cu denumirea firmei inscripționată pe laterale.

— Nu e imposibil, încuviinţează Grip, înainte să i se adreseze încă o dată Carinei: E vreo şansă să găsim urme utilizabile de pneuri?

Carina întoarce o foaie de hârtie.

— Mă tem că nu. Aşa cum am spus, a nins mult peste noapte. Ar trebui să discutăm cu şoferul plugului de zăpadă, să aflăm la ce oră a trecut pe acolo şi dacă a observat ceva.

— Asta pot să fac eu, se oferă Anton.

El locuieşte în Duved şi cunoaşte bine zona. Din câte ştie Hanna, e singurul membru al echipei născut şi crescut în Åre. Nimeni nu se descurcă prin munţi ca el şi nimeni nu-i mai în formă. Anton e obsedat de mişcare şi un client fidel al sălii de forţă.

— E-n regulă. Să vedem..., continuă Grip. Ce concluzii putem trage despre făptaş în această fază?

Hanna pune deoparte pixul.

— Fie că a fost o persoană suficient de puternică încât să-i mute cadavrul lui Johan Andersson, fie că au fost doi oameni care s-au ajutat unul pe celălalt.

— Dacă a fost o singură persoană, probabil e bărbat, spune Daniel. E neverosimil ca o femeie să fie în stare să care o asemenea greutate de una singură.

Hanna îi aruncă o privire cu subînţeles. Uneori e sătulă de asemenea idei preconcepute.

Daniel zâmbeşte şi ridică mâinile, de parcă ar vrea să se apere de ea.

— Ce ne poţi spune despre arma crimei? o întreabă Raffe pe Carina.

— Asta e de competenţa patologului criminalist.

— Totuşi, sunt convins că ai şi tu oarecare idei.

Îi zâmbeşte larg, pe jumătate încurajator, pe jumătate a provocare. E limpede că Raffe îşi scoate la înaintare farmecul, o abilitate pe care o foloseşte cu mare efect.

Familia lui Raffe se trage din Chile, deşi el s-a născut în Suedia. Părinții lui au fugit din țară în anii şaptezeci, pe timpul dictaturii lui Pinochet. Spre norocul lui, are tenul bronzat, cu toate că locuiesc atât de la nord.

— Victima avea o rană mare la ceafă, răspunde Carina. Poate proveni de la un baros sau alt soi de unealtă grea.

Hanna se întreabă ce le-ar putea dezvălui acest lucru despre ucigaş. Majoritatea familiilor din zonă au asemenea unelte, fac parte din echipamentul standard pentru o casă din nordul Jämtlandului. Din punct de vedere statistic, cel mai des întâlnită armă a crimei este cuțitul de bucătărie. Câteva lovituri puternice cu un baros indică altceva, şi anume că persoana în chestiune chiar a făcut-o cu intenție.

Cine ar fi dispus să facă aşa ceva? Ce a putut determina o asemenea furie? Îşi aminteşte fotografia pe care le-a arătat-o Marion, cu Johan pe podium. Bucuria din momentul triumfului lui, strălucirea fericirii care-l înconjura.

„Unul dintre băieții buni, în toate privințele.” Asta spusese ea despre soțul ei.

Deci... ce se întâmplase?

— Daniel, tu poți conduce echipa, zice Grip. Formula asta a funcționat bine în decembrie.

La anchetele de acest fel se alcătuieşte o echipă specială. În afară de Daniel şi Hanna, vor participa şi doi colegi din Östersund, iar Anton şi Raffe, chiar dacă în mod obişnuit se ocupă de infracțiuni minore în Åre, vor da o mână de ajutor dacă va fi nevoie.

Hanna are o senzație clară de déjà-vu. E exact aceeaşi combinație ca în decembrie, când a dispărut Amanda Halvorssen. Atunci a început să lucreze ea în Åre, după umilitoarea plecare din Stockholm.

Încă mai poartă în minte întâmplările tragice de dinainte de Crăciun.

Grip împarte felurite sarcini. Trebuie să analizeze fiecare detaliu al vieții lui Johan Andersson. Să-i cerceteze finanțele, să-i verifice compania, cercul de prieteni şi cunoştințe, contactele profesionale şi personale mai recente. Telefonul lui a dispărut, aşa că vor trebui să ceară lista de apeluri de la furnizorul de servicii.

— Încercați să respectați programul normal de lucru! spune Grip. Nu vrem să epuizăm numărul orelor suplimentare când abia a început primul trimestru.

Hanna îşi muşcă buza de jos. Ar fi preferat să audă câteva cuvinte de încurajare, dar nu e vina lui Grip că trebuie să le amintească de chestiunile bugetare. Fără îndoială, şi pe ea o presează superiorii.

Se uită la Daniel, care e încruntat. Ştie că el se chinuie să facă să meargă lucrurile acasă, cu Ida şi micuța Alice. Hanna e convinsă că un nou caz de omor n-o să le pice prea bine.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Daniel ridică privirea şi o întâlneşte pe a ei.

— OK, hai să ne apucăm de treabă! spune el, ridicându-se în picioare.

7

Daniel o aude pe Alice gângurind când deschide uşa apartamentului de pe Granlidsvägen.

E aproape cinci. Şi-a petrecut toată după-amiaza făcând un plan pentru anchetă şi discutând ce resurse pot fi întrebuințate.

Au fost cooptați şi câțiva polițişti în uniformă, care în acest moment pun întrebări din uşă în uşă în Tångböle, zona unde a fost găsit cadavrul lui Johan. Autoritatea răspunzătoare de deszăpezire a fost contactată, iar cadavrul

lui Johan e în drum spre Umeå, pentru autopsie. Hanna se ocupă de identificarea prietenilor şi cunoştinţelor victimei.

E mulţumit că ancheta s-a pus în mişcare atât de repede. Nu ar putea să se dedice nonstop unui caz nou, Idei nu i-ar plăcea.

Se vor întâlni mâine la prima oră la secţie să continue. În ciuda observaţiei lui Grip, nu vor putea evita cu totul orele suplimentare.

— Bună, scumpo! rosteşte el intrând în bucătărie, unde Ida încearcă să-i trezească interesul lui Alice pentru o linguriţă cu piure de morcovi.

Coada împletită, de un blond-închis, a partenerei sale e zburlită, iar la rădăcina părului se zăreşte ceva portocaliu.

Daniel o sărută pe Alice pe frunte.

— Ce mai fac fetele mele?

Ida oftează şi-şi întoarce faţa pentru un sărut pe obraz.

— Nu prea îi place chestia asta, remarcă ea.

Alice a scuipat plină de entuziasm mai tot morcovul pe podeaua albă, lucioasă, din lemn de esenţă tare. Daniel rupe nişte şerveţele de hârtie şi începe să cureţe mizeria.

— Vrei să preiau eu? se oferă el.

Ida clatină din cap.

Daniel îşi toarnă un pahar de apă şi se aşază la masă, în timp ce Ida renunţă să mai încerce să-i trezească interesul fiicei lor pentru mâncare.

— Am auzit la radio că în Tångböle a fost omorât un om, spune ea peste umăr.

N-au trecut decât opt ore de când s-a primit apelul şi cazul a ajuns deja în presă. Daniel speră că nu s-au aflat încă toate detaliile. Slavă Domnului, el şi cu Hanna au reuşit s-o informeze pe Marion şi să-i dea un pic de răgaz să asimileze vestea tragică! Cu siguranţă e răvăşită, iar când mass-media va afla cine e victima, o să o hărţuiască.

— Mă tem că-i adevărat. De-aia a trebuit să plec atât de devreme de dimineață.

Atât Alice, cât şi Ida dormeau când l-a contactat dispeceratul regional.

— Mi-ai văzut biletul? adaugă el, ca să fie sigur.

Discutaseră să se ducă la Edsåsdalen, să ia prânzul la un restaurant de munte numit „Renul alb”.

Altă dată.

Ida lasă jos lingurița.

— Era cineva din Åre?

— Nu-ți pot răspunde.

Ida vrea deseori ca el să-i povestească despre munca lui când vine seara acasă. Susține că asta o face să se simtă mai puțin izolată. Pesemne că-i e urât, stând toată ziua acasă cu Alice, mai ales că Daniel are tendința să se închidă în sine atunci când e obosit sau stresat; e un obicei care nu prea ajută în cazul de față.

Totuşi, nu poate să ignore regulile confidențialității.

— Îmi pare rău, dar nu pot, repetă el. Încă n-am dat publicității numele victimei.

Arată din cap spre aragaz, încercând să schimbe subiectul.

— Ce-ai zice de nişte *spaghetti vongole* la cină? Cu un pahar de vin roşu. E sâmbătă, la urma urmei. Cred că mai avem o sticlă din Barolo ăla care-ți place.

Gătitul e una dintre activitățile lui preferate. În definitiv, mama sa a crescut în nord-estul Italiei. Adeseori începe să planifice cina de cum se trezeşte dimineața.

— Sunt sigură că o să fie delicioase.

Ida pare epuizată, i se simte asta în glas, iar pe Daniel îl străfulgeră un sentiment de vinovăție. Nu e uşor să ai grijă de una singură de un bebeluş de cinci luni mai ales când planurile lor pentru o zi în oraş s-au năruit în ultima clipă. Se ridică şi o ia pe Alice de pe scaunul ei înalt. Adoră

greutatea fetiței lui, pielea moale, gâtul dolofan care i se odihneşte pe piept.

— Pot să am eu grijă de Alice, zice el. Tu ai avut-o toată ziua.

— În cazul ăsta... o să fac un duş.

— Aşa să faci!

Îi suflă în ceafă lui Alice, ceea ce o gâdilă şi o face să râdă.

— Eu strâng pe-aici şi mă apuc de cină.

Ida îi trimite o bezea recunoscătoare şi se îndreaptă către baie.

Viața pare frumoasă. În ultima lună lucrurile au mers mai bine, atât cu Alice, cât şi în privința relației lor. Chiar vrea s-o facă să meargă.

De nu le-ar provoca probleme noua anchetă!

...Aşa cum le-a provocat cea din decembrie.

REBECKA
2013 NOIEMBRIE

Dincolo de uşa albă de la baie, Rebecka plânge în tăcere.

Ea şi Ole tocmai se aşezaseră la masă când a simțit că i se prelinge ceva între picioare. A îngăimat o scuză şi s-a dus grăbită la toaletă.

Acum, chiloții ei pătați de sânge zac pe podea, dovadă a faptului că iar n-a fost în stare să rămână însărcinată. Se chirceşte de la crampele din burtă. A simțit durerile imediat ce s-a trezit, dar n-a îndrăznit să zică nimic. A încercat să le ignore, sperând să fie ceva trecător.

Se freacă pe zona de sub buric cu o mână, într-o încercare zadarnică de a-şi potoli durerea.

Sunt soț şi soție de aproape un an, dar nu e niciun copil pe drum. Lisen, care s-a măritat cu Isak chiar înainte de nunta Rebeckăi şi a lui Ole, stă să nască.

Numai burta Rebeckăi rămâne plată.

Doreşte cu disperare să devină mamă. Iubeşte copiii mici, de acea a cerut să i se permită să se înscrie în programul de activități recreative şi îngrijirea copilului de la liceu. Ştie cât de dezamăgit are să fie Ole.

Şi lui îi plac tare mult copiii şi e foarte atent cu femeile însărcinate din biserică. Vorbeşte adeseori despre bucuria de a fi părinte. Uneori îi laudă pe Lisen şi Isak, iar alaltăieri a zis că Lisen e o femeie adevărată. Că a fost binecuvântată de Dumnezeu şi e o bucurie pentru soțul ei.

Rebecka şi-ar dori să vorbească la fel de afectuos şi despre ea.

Îşi îngroapă fața în palme. A fost atât de optimistă de data asta, a numărat zilele pe degete şi a sperat că ultima lor noapte împreună va aduce rezultatul potrivit.

Nu se poate opri din plâns. Rupe o bucățică de hârtie igienică şi se şterge la nas. Fixează cu privirea petele de un roşu închis.

De-ar putea rămâne însărcinată, de-ar putea să aibă un copil împreună! Ole ar fi atât de mândru şi fericit. I se rupe inima când îi vede expresia dezamăgită pe care nu şi-o poate ascunde. O face să se simtă goală pe dinăuntru. Înțelege cât suferă el şi cât îl doare faptul că ea e stearpă.

În fiecare seară se roagă la Dumnezeu, îl imploră să permită să se întâmple, să lase viața să crească în ea.

Şi-o doreşte atât de tare!

— Rebecka? strigă Ole din bucătărie.

Nu-i place să mănânce singur, are mereu nevoie s-o ştie aşezată lângă el. Lisen crede că e ceva romantic şi trebuie să-i dea dreptate. E un avantaj să ai un soț care tânjeşte după tine de îndată ce nu te mai vede.

— Vin! răspunde ea repede, ca el să nu se întrebe ce face în baie.

Se spală pe fața îmbujorată. Lui Ole nu-i place ca Rebecka să se machieze. În ultima vreme foloseşte numai rareori rimel şi chiar cremă hidratantă. El zice că asemenea deşertăciuni sunt un păcat. Găseşte totuşi o veche pudrieră şi se dă un pic cu pudră pe sub ochi, ca să-şi ascundă urmele lacrimilor.

N-are rost să-i spună ce s-a întâmplat, pur şi simplu l-ar întrista pe Ole la fel de tare cum e şi ea. El are lucruri mai importante pe cap: mâine o să predice la biserica-soră din Trondheim. Nu vrea ca eşecul ei să-l distragă.

Trage adânc aer în piept şi descuie uşa. Se sileşte să-şi ridice colțurile gurii într-un surâs şi se îndreptă spre bucătărie.

Dumnezeu nu poate fi aşa de crud încât să le refuze ei şi lui Ole un copil. De dragul căsniciei lor, trebuie să rămână gravidă, astfel încât să devină o familie cum se cuvine.

Numai aşa o să fie în stare să-i dovedească lui Ole că e o femeie adevărată, vrednică de iubirea şi respectul lui.

8

Secția de poliție e pustie şi tăcută sâmbătă seara, dar Hanna preferă liniştea, după discuțiile intense din ultimele câteva ore. Încă i se pare de domeniul fantasticului faptul că în Åre a mai avut loc o crimă brutală.

Vede cu ochii minții cadavrul lui Johan Andersson. Poziția lipsită de apărare de pe jos, craniul zdrobit, mâinile legate la spate, cu încheieturile vinete acolo unde îi intraseră colierele de plastic în carne.

Cine poate face aşa ceva unui seamăn de-al său?

Se cutremură. Lucrează în poliție de nouă ani, de când avea douăzeci şi cinci, dar unele nopți sunt mai grele decât altele.

Are să fie în stare să se implice şi să găsească criminalul?

În decembrie a fost la un pas de moarte şi i-au trebuit ultimele luni să-şi revină. A dormit mult şi a lucrat într-un ritm constant. S-a concentrat pe bătăi în baruri şi o operațiune de fraudă de la Krokom.

Ca să aibă şansa să-şi asigure un post permanent, va trebui să demonstreze ce-i poate pielea. Pentru moment e doar detaşată temporar aici. E foarte mulțumită şi n-ar avea la ce să se întoarcă la Stockholm, mai ales după disputa cu Manfred Lidwall, fostul ei şef de la Departamentul de Violență Domestică. Atunci când la ordinul acestuia se clasase un caz grav de agresiune împotriva unei femei pentru că era implicat un coleg, Hanna fusese atât de furioasă încât îl acuzase de incompetență şi corupție. Asta îl determinase pe Manfred să-i înşire în detaliu toate defectele şi să-i ceară să plece dracului din Poliția Metropolitană.

Era terminată acolo.

Dacă sora ei, Lydia, n-ar fi intervenit în calitate de reprezentantă legală a ei, obligându-l să-i dea referințe bune, n-ar fi primit niciodată slujba de la Åre/Östersund. Le rămâne mult îndatorată atât Lydiei, cât şi lui Daniel, care a înființat postul pe care-l ocupă acum taman atunci când avea mai mare nevoie de el.

Hanna se refugiase la casa Lydiei din Åre fiindcă nu avea unde altundeva să se ducă.

Avusese parte de cele mai urâte douăzeci şi patru de ore din viața ei atunci când Christian, partenerul său, rupsese relația cu ea, în aceeaşi zi în care Manfred o informase că prezența ei nu mai era dorită în departament. Nu avea bani

puşi deoparte, iar Christian era proprietarul apartamentului pe care-l împărțeau.

Cu un oftat, Hanna îşi îndreaptă iar atenția către căutarea prin diferite baze de date, pe urmele lui Johan. A încercat să ia legătura cu Carl Willner, prietenul din copilărie cu care bărbatul s-a întâlnit ieri seară, dar acesta nu i-a răspuns la telefon.

La şase şi cincisprezece, telefonul emite un semnal sonor: un SMS de la Karro.

Ai chef de-o întâlnire la Bygget?

Bygget e cel mai popular club de noapte din Åre. O să fie ticsit, fiindcă e sâmbăta de dinaintea Săptămânii A Noua, vacanța pentru sporturi de iarnă de la Stockholm. Hanna nu-i poate face față. E imposibil să se detaşeze de evenimentele de azi. Mintea îi e prea plină de imagini ale mortului şi ale soției lui răvăşite.

Unde mai pui că trebuie să se ducă acasă să facă curat: mâine vin Lydia, Richard şi copiii.

Închide computerul şi-i dă un SMS lui Karro:

Mersi de întrebare, dar nu pot astă-seară. Data viitoare! ☺

Speră să nu se simtă Karro jignită. E tare drăguță şi i-a devenit cea mai bună prietenă aici la Åre. În plus, Karro e sora mai mică a lui Anton: poate că merge şi el?

E cât pe ce să bage telefonul în geantă când aparatul începe să sune. E mama ei, care locuieşte în sudul Spaniei. Preț de o clipă, o bate gândul să nu-i răspundă. Ulla o sună rar şi niciodată ca s-o întrebe ce mai face. Ultima oară când au vorbit, discuția a fost în special despre cât de dezamăgită era ea că s-au despărțit Hanna şi Christian.

Oare se poate preface că n-a auzit semnalul?

Intră în acțiune simțul datoriei şi acceptă apelul.

— Bună, Hanna, mi se pare că nu m-ai mai sunat de o groază de vreme!

„O fi din cauză că mereu mă faci să mă simt prost?” Îşi muşcă limba şi răspunde simplu:

— Am fost foarte ocupată la serviciu.

— Nu văd cum se poate aşa ceva; Åre e un loc tare plăcut şi liniştit. Era un loc absolut idilic atunci când tu şi Lydia erați mici şi ne petreceam vacanțele şcolare acolo.

Hanna se gândeşte din nou la Johan. N-are rost să spună nimic, mama sa n-o să priceapă niciodată cum se simte ea după o asemenea zi.

— Se mai schimbă vremurile.

— N-ai de gând să mă întrebi ce mai face tatăl tău?

Nimeni nu-i în stare să provoace sentimente de vinovăție la fel de repede şi eficient ca propria mamă.

— Ce mai face tata? întreabă ea, obedientă.

— Bine, dar, desigur, îmbătrâneşte.

Olof o să împlinească optzeci şi şapte de ani la vară. E ceva mai în vârstă decât Ulla şi n-a fost niciodată din cale-afară de vorbăreț. În ultimul timp se retrage în sine din ce în ce mai mult.

Însă el e cel care a ținut dintotdeauna mai mult la Hanna.

— Voiai ceva anume? întreabă ea, chiar dacă nu vorbesc decât de vreun minut sau două.

N-are energia să discute cu mama sa azi sau s-o lase să sublinieze faptul că ea e o fiică denaturată, care nu ține legătura cu părinții.

— De fapt... voiam să menționez ceva, dacă tot am dat într-un final de tine.

Pare... tulburată. E ceva neobişnuit, iar Hanna devine imediat bănuitoare.

— Chestia e că... Christian şi noua lui prietenă, Valérie, vin mâine la noi la cină. Presupun că n-ai obiecții?

Hanna e cât pe ce să scape telefonul din mână. Nu-i vine să-şi creadă urechilor. Chiar intenţionează mama ei să se vadă mai departe cu Christian? După cum s-a purtat?

— E aici la Nerja, în vacanţă, şi ne-a sunat, continuă Ulla. Ştii cât ţinem noi la el, trebuia să-l invit.

— Cred că glumeşti! replică Hanna cu glas strident, dar nu se poate abţine. Ştii ce mi-a făcut?

Ulla oftează.

— Dragă Hanna, îmi dau seama că tu vezi o mulţime de chestii groaznice din cauza slujbei, dar nu toţi bărbaţii sunt răi. A fost mare păcat că voi doi v-aţi despărţit, dar tatăl tău şi cu mine îl vom considera mereu pe Christian drept membru al familiei. Nu se poate să fie numai el de vină pentru eşecul relaţiei voastre.

„M-a înşelat!" ar vrea să-i strige Hanna. „M-a minţit şi m-a lucrat pe la spate! Nu ne-am despărţit, m-a părăsit!"

— Ar fi fost un tată minunat dacă aţi fi avut copii, zice Ulla cu o notă de melancolie în glas. Bănuiesc că asta înseamnă că n-o să mai fim binecuvântaţi cu nepoţi?

„Nu începe şi cu asta!" Cicăleala continuă în privinţa vârstei ei şi a faptului că e timpul să rămână însărcinată. A auzit lucrurile astea mult prea des. E destul, nu mai poate asculta nici măcar un cuvinţel.

Cu atât mai puţin în seara asta.

— Mai vorbim altă dată, rosteşte ea şi încheie apelul.

N-ar trebui să se supere, ştie cum e mama ei, şi totuşi simte un nod în gât imposibil de înghiţit când îşi pune geaca de puf ca să se întoarcă acasă, la Sadeln, cu maşina.

9

Coada de la intrarea în Bygget, clubul de noapte de sub telescaunul VM8, şerpuieşte prin parcarea ninsă atunci când Anton ajunge acolo, cam pe la nouă seara.

În seara asta cântă unul dintre cei mai cunoscuți artişti hip-hop ai Suediei, un tip care se întâmplă să locuiască în Åre. Localul o să fie ticsit şi, cum stă să înceapă vacanța pentru sporturi de iarnă, Åre e plin de tineri veniți de la Stockholm gata să petreacă.

Anton nu iese prea des în oraş, mai ales de când îl recunoaşte atâta lume şi ştie că e polițist. Nu dă bine să se împleticească pe străzi cu o bere în mână. De altfel, n-are obiceiul să se îmbete, e prea meticulos în privința regimului lui de fitness. Se duce la sală de cel puțin cinci ori pe săptămână şi ține o dietă strictă, cu puține grăsimi şi multe proteine.

În seara asta i se pare peste măsură de greu să se relaxeze. Uciderea lui Johan Andersson îl obsedează. Cu doar câțiva ani mai mare decât el, fusese eroul local care câştigase Cupa Åre câțiva ani la rând. Deşi cariera lui se încheiase după accidentarea de la picior, Johan avea să facă mereu parte din istoria schiului.

Băiatul din partea locului care câştigase o medalie la campionatul mondial...

E greu de crezut că e mort. O să se iște o furtună imensă când numele o să fie dat publicității. Părinții lui Anton îi cunosc pe ai lui Johan, căci Duved e şi mai mic decât Åre.

„Sărmanii Tarja şi Torsten!"

Anton fusese gata să-i dea un SMS lui Karro ca să-i spună că s-a hotărât să stea acasă. Nu-i arde deloc de petrecut, dar ea l-a convins să vină. Măcar o dată, aşa se exprimase ea.

Aude un glas cunoscut din mijlocul cozii.

— Anton, aici!

Sora lui îi face cu mâna, iar el se alătură grupului de fete.

— Salut! spune el, apoi o îmbrățişează pe Karro.

Ea e doar cu un an mai mică. Spre deosebire de Anton, care e burlac, ea are un partener şi doi copii. Fetiţa cea mare e deja în clasele gimnaziale; Karro avea doar douăzeci de ani când a rămas însărcinată prima oară. Însă asta n-o împiedică să se distreze. Adoră petrecerile, spre deosebire de fratele ei. În seara asta şi-a ondulat părul blond şi s-a machiat cu grijă. E tare drăguţă.

Anton îi salută din cap prietenele; le cunoaşte pe toate.

Încearcă să dea uitării pentru moment uciderea lui Johan. E sâmbătă şi nu le poate spune tovarăşelor sale ce s-a întâmplat; nici n-ar vrea asta, de fapt.

Se sileşte să zâmbească.

— E timpul să ne mai distrăm şi noi!

O oră mai târziu, întreg localul saltă pe ritmul muzicii. În faţa scenei e înghesuială, iar artistului i se prelinge sudoarea pe faţă, în timp ce îşi interpretează una dintre cele mai populare piese.

Anton stă la marginea ringului de dans, nu-i place să stea în mijlocul îmbrâncelii. La ştiri a auzit despre un soi de virus gripal chinezesc care s-ar putea îndrepta spre Europa. Se uită la mulţimea de oameni şi speră să nu fi fost niciunul de curând în Asia.

— E fantastic! îi strigă o voce în ureche.

Anton tresare.

— Poftim?

Tipul de lângă el trebuie să ţipe ca să se facă auzit peste muzica tare. A auzit mai degrabă accente de Stockholm decât de Norrland în seara asta, dar, după vorbă, omul pare din Jämtland.

— Am zis că e bun!

— Da.

Anton zâmbeşte fără să-şi ia ochii de la formaţie.

Nu se prea omoară după hip-hop, el cântă la saxofon într-un grup de jazz în timpul liber, dar e ceva în versurile rapperului care-i merge drept la inimă. Reuşeşte să atingă un punct nevralgic, despre cât de dureros poate să fie să te trezeşti c-ai ajuns la fund, să nu-ți găseşti locul nicăieri.

Anton cunoaşte prea bine sentimentul acesta. Duved şi Åre nu sunt localități mari, în ele toată lumea ştie totul despre ceilalți.

Nu-i uşor dacă ieşi în evidență într-un oraş mic, iar el n-a fost niciodată genul căruia să-i placă să atragă atenția.

— Vii des aici? întreabă străinul, râzând. Scuze, asta-i una dintre cele mai proaste replici care mi-au ieşit vreodată pe gură.

Anton întoarce capul.

Noua lui cunoştință pare să aibă puțin peste treizeci de ani, la fel ca el. Are părul blond atât de scurt, încât pare tuns periuță. Mânecile cămăşii de un albastru-pal sunt suflecate cu grijă.

Când zâmbeşte, i se iveşte o gropiță într-un obraz.

Înainte să apuce să-i răspundă, tipul întinde mâna.

— Trăieşte pentru astăzi! răcneşte rapperul de pe scenă.

— Vrei să ieşim la o țigară?

Anton nu fumează. Fumatul nu e compatibil cu antrenamentele lui şi nu i-a plăcut niciodată cu adevărat gustul țigărilor. Însă ar vrea o gură de aer proaspăt. E înăbuşitor înăuntru, cu sutele de entuziaşti care se leagănă în ritmul muzicii şi cântă cât îi ține gura.

Îl studiază pe străin şi-i place ce vede.

— Sigur că da, răspunde el şi porneşte spre uşă.

10

Marion ştie că n-are rost, dar nu se poate abține. Revede în minte chipul mort al lui Johan.

Stă întinsă sub plapumă pe patul matrimonial şi-i răsună în minte descrierea pe care i-a dat-o poliția. Cuvintele se succed în buclă în gândul ei; tortură curată. „Bătut, cu nasul rupt, răni grave la ceafă. Se poate să fi suferit multă vreme. O groază de sânge.”

Nu mai poate suporta.

Şi-a petrecut toată ziua umblând de colo-colo prin casă, ca un zombi, simțind durerea ca un ghem de fier în piept. Închide ochii strâns ca să scape de imaginile înfiorătoare, dar gestul n-o ajută. Nimic n-o ajută.

El s-a dus, iar durerea e de nesuportat.

N-are să-i mai audă râsul lipsit de griji. Viața n-a fost bună cu el, dar tot a iubit-o. Nici măcar piciorul rupt care i-a distrus cariera nu l-a făcut ursuz. În schimb, s-a pregătit să devină instalator şi a luat-o de la început.

Ce-o să se facă ea acum?

Au fost împreună doisprezece ani, din care zece ca soț şi soție. Când erau împreună, nu conta deloc că e timidă şi rezervată; prezența lui o făcea să fie deschisă şi optimistă, mai fericită, cumva. În compania lui Johan, devenea cea mai bună versiune a propriei ființe. El se pricepea să scoată la iveală cele mai mari calități ale tuturor celor pe care-i întâlnea.

Iar acum… se dusese. Pentru totdeauna.

Îşi apasă fața în pernă până nu mai poate respira, apoi se ridică în capul oaselor şi se reazemă cu spinarea de tăblia patului. Cuprinzându-se strâns cu brațele, se leagănă înainte şi înapoi.

Cum ar putea să trăiască fără el?

După o vreme, întinde mâna după halat şi coboară în bucătărie, desculță. Toate luminile sunt încă aprinse, n-a îndrăznit să le stingă când s-a dus la culcare. La drept vorbind, îi e frică de întuneric. Când Johan era plecat, aştepta până se întorcea el, altfel îi era greu să adoarmă.

Ia în mână fotografia pe care a arătat-o poliției. Se uită la figura lui Johan, radiind de fericire.

Timpul trece dar ea nu se-ndură s-o lase din mână.

În cele din urmă o pune la loc şi se îndreaptă spre cămară. Nu prea au alcool în casă, dar crede că s-ar putea să mai fie pe-acolo o sticlă de coniac nemțesc pe care a adus-o fratele ei, Florian, când a venit ultima oară în Suedia.

Asbach Uralt, preferatul lui.

Ar trebui să-l sune pe Florian, să-i spună ce s-a întâmplat, dar nu se poate hotărî să rostească cuvintele cu voce tare.

„A murit Johan."

Câtă vreme nu discută despre asta, se poate preface că el o să se întoarcă, de parcă ultimele douăzeci şi patru de ore nu s-ar fi întâmplat.

Apucă sticla de coniac şi porneşte spre camera de oaspeți. Nu se poate întoarce în dormitorul lor, unde toate îi amintesc de Johan.

Prima înghițitură e atât de tare încât Marion aproape se îneacă. Duce din nou sticla la gură şi bea în continuare.

REBECKA
2015 DECEMBRIE

Zgomotul maşinii lui Ole pe alee o face pe Rebecka să se grăbească.

Stă la aragaz, amestecând în tocănița lui preferată – carne de elan cu păstârnac şi morcov. E vineri şi s-a străduit mai mult.

Uşa de la intrare se deschide şi îl aude scoțându-şi haina şi aşezând-o cu grijă în cuier. Ole ține foarte mult la chestia asta; există un mod corect de a face toate lucrurile.

Vorbeşte la telefon pe un ton cald. Fără îndoială, oferă sprijin unui membru al congregației. E tare înțelept şi mulți oameni îi cer sfatul la greu.

Îi zâmbeşte îmbietor când apare în cadrul uşii, după ce termină apelul.

— Cina o să fie gata în curând, zice ea. E tocăniță de elan, preferata ta.

Ole încuviințează din cap şi se aşază la masă. Ia ziarul şi începe să citească, trecându-şi degetele prin părul des. Se încruntă uşor, concentrat. Rebecka speră că o să spună ceva. A stat acasă toată ziua şi tânjeşte după companie. În plus, tăcerea lui o face şi să se simtă nesigură de sine. E greu să-ți dai seama ce gândeşte, când e aşa de închis.

A încercat să deschidă subiectul o singură dată. I-a spus că-şi doreşte să stea de vorbă mai mult. Să fie mai afectuoşi. Privirea lui glacială i-a înghețat cuvintele în gură. A înțeles că făcuse o greşeală enormă. Dacă ar fi fost o soție mai bună, ar fi ştiut ce-şi doreşte el fără să fie nevoie de explicații.

Rebecka scurge cartofii. Trebuie să-i câştige iubirea. Se gândeşte adeseori la asta. Toată lumea îl iubeşte pe Ole, mai ales părinții ei.

Dar ea se simte atât de singură! Peste zi, el e la serviciu şi-şi dedică multe seri bisericii, iar atunci ajunge acasă după unsprezece noaptea.

Sunt căsătoriți de trei ani şi ea tot nu e însărcinată. E dezamăgit de ea, bineînțeles că e. Ole a avut de ales între nenumărate femei înainte să se căsătorească – de ce a avut ghinionul să-şi ia tocmai o soție infertilă?

Rebecka încearcă să-şi umple timpul gătind şi făcând curățenie. Congelatorul e plin de caserole şi tocănițe, rafturile din cămară sunt ticsite de borcane de gem şi marmeladă de casă. Mai şi coace multe chestii.

Simte tot mai acut dorința puternică de a avea şi ea un serviciu. I-ar plăcea tare mult să lucreze la o grădiniță, să practice meseria pentru care s-a pregătit. Crede cu tărie că Dumnezeu a menit-o să aibă grijă de copilaşi.

Dacă nu ai ei, atunci o să găsească altă cale.

Ole însă nici nu vrea să audă. Nu-i place s-o ştie nevoită să umble în fiecare zi printre *ceilalți,* printre cei din afara bisericii. Zice că e de-ajuns de rău că trebuie s-o facă el, din cauza slujbei de la firma de contabilitate, n-o vrea şi pe Rebecka expusă la acelaşi lucru.

În plus, ea nu trebuie să se agite prea tare. Nu vrea s-o ştie stresată cu niciun chip, pentru că asta i-ar putea distruge şansele de a rămâne însărcinată. Rolul ei e să stea acasă, să creeze un mediu fericit şi cu frica lui Dumnezeu.

Munca lui Ole în numele Domnului e mult mai importantă decât orice ar face Rebecka.

Şi totuşi, el îşi face timp s-o sune frecvent în timpul zilei, ca s-o întrebe cum se simte, ce mai face. Dacă ea ar fi avut o carieră, n-ar mai fi fost atât de disponibilă.

Pune tocănița pe masă şi îşi serveşte mai întâi soțul, după care începe să-şi pună şi ei, dar se opreşte când îi vede expresia de pe chip. Figura lui spune că nu trebuie să se lăcomească, nu trebuie să se îngraşe.

El are păreri puternice despre greutate, detestă grăsanii, care au ajuns aşa din pricina lipsei de disciplină, după părerea lui. El însuşi e cumpătat atât la zahăr, cât şi la alcool.

Rebecka zâmbeşte în semn de scuză şi pune polonicul la loc. Prin comparație cu porția lui, a sa e minusculă, ceea ce e în regulă. Ole chiar ține la aspectul ei.

Câți bărbați însurați procedează la fel?

Imediat ce şi-au spus rugăciunea, el ia furculița. Rebecka îşi bagă o bucată de carne în gură şi mestecă încet, s-o facă să țină mai mult.

Îi mulțumeşte lui Dumnezeu pentru că are un soț atât de grijuliu şi delicat.

11
DUMINICĂ, 23 FEBRUARIE

Soarele se chinuie să răzbată printre nori atunci când Hanna urcă în maşina de poliție fără însemne, la ora nouă dimineața. Îi e frig şi e obosită, a dormit prost. Oftează atât de tare, încât Daniel nu poate să nu reacționeze.

— N-ai dormit bine?

Hanna clatină din cap.

— A fost o zi tare grea ieri, zice el, bătând-o pe umăr. Şi eu am avut vise ciudate: cadavrul lui Johan dispăruse şi îl căutam prin pădure în miez de noapte.

Tocmai au avut o şedință scurtă la secție. Atmosfera a fost calmă. Apar tot mai multe ipoteze online despre identitatea victimei, multă lume începe să presupună că e vorba de Johan Andersson. Raffe a văzut tot felul de postări pe rețelele de socializare.

Urmează să-l întâlnească pe Linus Sundin, asociatul în afaceri al lui Johan. Daniel intră pe E14 şi se îndreaptă spre vest. Familia Sundin locuieşte la vreo opt sute de metri de Duved.

Hanna cască. I-a luat mult timp să facă ieri curat în casă, a terminat abia la miezul nopții, dar acum totul străluceşte. Până şi Lydia ar trebui să fie mulțumită de rezultat.

O străbate o furnicătură de stres. De-abia aşteaptă vizita şi ține foarte mult la nepotul şi nepoata ei, dar fără nicio îndoială mama a sunat-o pe Lydia şi i-a spus despre ultima lor convorbire telefonică şi i s-a confesat că Hanna i-a închis, practic, telefonul în nas.

Ar trebui să-i explice Lydiei ce s-a întâmplat înainte să aducă ea vorba? O percep foarte diferit pe mama lor, iar sora ei a fost dintotdeauna copilul preferat.

Vizita lor nici c-ar fi putut pica mai prost, dat fiind că Hanna tocmai a început o nouă anchetă de crimă. Cum o să petreacă timp împreună dacă ea trebuie să muncească zi şi noapte?

Se îndreaptă de spate.

Nu încape îndoială că ar fi fost mai bine dacă şi-ar fi găsit propria locuință înainte de vacanța pentru sporturile de iarnă, s-ar fi putut întâlni cu familia Lydiei la cină, apoi s-ar fi dus acasă. Ar fi evitat să înfrunte toate emoțiile acelea dificile. Numai că i se pare prostesc să caute un apartament până nu ştie dacă postul ei va deveni permanent, ca să nu mai vorbim de problema de a se lega la cap cu un contract de închiriere pe termen lung în starea ei materială precară.

În orice caz, acum e prea târziu să se mute. Trebuie să se concentreze pe caz şi pe ordinea de zi.

— Crezi că Linus Sundin ştie ce s-a întâmplat?

Daniel stă cu ochii la drum.

— Bănuiesc că da, mă aştept să fi luat Marion legătura cu el.

— Depinde de relația lor. Pe de altă parte, Marion ținea contabilitatea afacerii, deci trebuie să se cunoască destul de bine.

Hanna se lasă pe spate pe locul ei. Speră că n-o să fie nevoită să mai transmită un mesaj de moarte. Durerea lui Marion de ieri încă o afectează.

— Ce crede Ida despre noul tău caz? întreabă ea în încercarea de a-şi îndrepta atenția spre altceva.

Întrebarea s-a vrut degajată, dar expresia lui Daniel devine serioasă.

— N-am discutat cine ştie ce despre el, dar sper că înțelege că o să-mi ocupe mult timp.

Ceva din postura lui sugerează că nu e nici pe departe sigur de reacția Idei.

Se apropie de Duved şi trebuie să reducă viteza. La intrarea în stațiunea de schi e coadă de maşini, toate aşteptând să facă la dreapta. Hanna vede că parcarea lungă şi îngustă e deja plină şi că la telescaun aşteaptă mulți oameni, cu toate că e încă dimineața devreme.

Îi dă senzația că parcă jumătate din populația Stockholmului a venit în Jämtland săptămâna asta.

— E imposibil să nu-ți dai seama că e vacanță, spune ea.

— Mhm.

O să fie ticsit peste tot în următoarele opt zile, îndeosebi pârtiile şi restaurantele. Chefurile de după schi o să continue până târziu în noapte, ceea ce înseamnă de obicei că poliția are de lucru până peste cap cu turiştii beți care se îndreaptă împleticindu-se spre casă.

Probabil e cea mai proastă săptămână din tot anul în care să desfăşori o anchetă de crimă.

12

Daniel tocmai i-a spus lui Linus Sundin că prietenul şi asociatul lui a murit.

Stau în bucătăria zugrăvită în gri a familiei. S-a străduit cât a putut el de bine să-i dea vestea cu blândețe, dar e evident că a fost un şoc imens.

— Adică... Johan a fost ucis? se bâlbâie Linus. E vreo glumă proastă?

— Nu a luat Marion legătura cu tine? întreabă Hanna.

— Nu.

Linus se prăbuşeşte pe scaunul alb. Pare năucit. A încremenit, într-un halat de baie albastru prea întins pe burtă.

— Am auzit că s-a găsit un cadavru în Tångböle, spune acesta trăgând adânc aer în piept, dar nu mi-aş fi închipui niciodată că ar putea fi... Johan.

Daniel îl lasă un minut să-şi adune gândurile.

— Ce... ce s-a întâmplat? întreabă Linus în cele din urmă.

Îi povestesc despre descoperirea de ieri. Daniel evită cele mai urâte aspecte, aşa cum au procedat cu Marion, o descriere prea amănunțită a felului în care arăta Johan n-ar fi de ajutor nimănui. Ar fi macabru să vorbească despre cadavrul înghețat care zăcea în zăpadă, cu mâinile legate la spate, despre sângele înghețat şi ochii ca nişte bile de sticlă...

— N-are... n-are nicio logică, zice Linus, împreunându-şi mâinile în poală. De ce ar vrea cineva să-l omoare pe Johan?

— Exact asta încercăm să aflăm, replică Hanna. Avem câteva întrebări, dacă e în regulă.

Linus încuviințează din cap. Părul lui negru e ciufulit, cutele de somn lăsate de pernă nu i-au dispărut încă de pe fața uşor buhăită. Daniel se întreabă dacă nu cumva a fost în oraş la distracție noaptea trecută: mâinile tremurânde şi ochii injectați sugerează o mahmureală pe cinste.

— Toată lumea vorbeşte despre crimă, pentru că tocmai s-a întâmplat, îngaimă Linus. Să te gândeşti însă că e Johan, că s-a dus...

I se frânge glasul şi înghite puternic în sec.

— Cât de bine l-ai cunoscut? întreabă Daniel.

— Suntem prieteni de ani întregi. Am fost împreună la şcoală, aici în Duved. Apoi el a fost plecat câțiva ani, cât a concurat în Europa, dar ne-am reîntâlnit când s-a întors. Bănuiesc că ştiți că o accidentare i-a pus capăt carierei?

Daniel dă din cap că da. După ce a citit despre succesul ca schior al lui Johan, înțelege mai bine ce lovitură trebuie să fi fost pentru acesta piciorul rupt. Johan s-a accidentat

în ultimul cantonament dinaintea Olimpiadei de Iarnă de la Vancouver, pe când era în cea mai bună formă din viața lui.

Visul olimpic i-a fost zdrobit pe loc.

Linus împinge în spate scaunul, care zgârie zgomotos podeaua. Se leagănă, de parcă ar fi cât pe ce să-şi piardă echilibrul, iar mâna îi țâşneşte să se prindă de marginea mesei pentru sprijin.

Bănuielile lui Daniel în privința stării lui Linus sunt din ce în ce mai puternice. Individul e încă beat.

— Johan era un om bun, spune acesta cu tristețe. Un optimist adevărat, mereu vesel şi generos.

Repetă exact cuvintele lui Marion despre caracterul bun al lui Johan.

— De când erați asociați în afaceri? întreabă Hanna.

— Stai să mă gândesc... Am înființat firma acum vreo cinci ani. Eram amândoi angajați în alte părți, dar niciunuia dintre noi nu-i plăcea patronul. Am început să discutăm despre cum ar fi să facem ceva împreună şi, dintr-una într-alta...

— Ne poți spune despre relația voastră profesională? Cum mergea firma?

— Bine, aş spune. Avem o mulțime de clienți, iar Marion se ocupă de treburile administrative.

— Vă mai vedeați şi în afara serviciului?

— Nu prea.

Expresia lui Linus îl face pe Daniel să reacționeze şi vede că şi Hanna a sesizat ceva ciudat. „Ce se petrece?"

— De ce nu?

Linus se foieşte stânjenit.

— Aveam o părere excelentă despre Johan, dar nu am prea multe în comun cu soția lui.

— Dar lucrați împreună, nu?

— Da.

Tăcere. Daniel nu scoate nicio vorbă. Uneori e mai bine să păstrezi tăcerea până când cealaltă persoană devine atât de încordată încât începe să vorbească.

Este exact ceea ce face şi Linus.

— Marion nu e tocmai o persoană simpatică. E din Germania şi poate să fie chiar... dificilă. E ori ca ea, ori deloc, dacă înțelegeți ce zic. Johan şi cu mine ne-am înțeles întotdeauna foarte bine, dar cu Marion au fost deseori probleme. A insistat să se implice în administrarea afacerii şi avea păreri în mai toate privințele.

— Înțeleg, zice Daniel. De fapt, aveam de gând să ne ducem iar la Marion când terminăm aici. Era atât de şocată ieri, încât era greu să obții un punct de vedere clar de la ea.

— Ar fi o premieră...

Remarca e atât de sarcastică, încât Daniel ridică privirea.

— Nu vreau s-o vorbesc de rău într-o astfel de situație, continuă Linus, dar chiar nu-i omul cu care să te înțelegi uşor.

Oftează puternic şi mirosul respirației stătute îi ajunge lui Daniel în nări. Începe să se întrebe dacă nu cumva obiceiurile bahice ale lui Linus îi afectează credibilitatea. E limpede că n-o place pe Marion.

— Deci... ce ne poți spune despre căsnicia lui Johan? întreabă Hanna. Ai idee de ce n-au copii?

Linus ezită înainte să răspundă.

— Nu cred că aşa şi-au dorit, dar n-am discutat niciodată subiectul cu Johan. El se descurca foarte bine cu copiii; fiul meu îl adora. Uneori îl scotea pe Lukas la plimbare cu snowmobilul.

Tace. Singurul sunet vine de la robinetul care picură în chiuvetă. Se pare că o garnitură uzată n-a fost înlocuită, chiar dacă Linus e instalator.

Atmosfera e mai mult decât neplăcută. A venit momentul să schimbe subiectul. Daniel se gândeşte la modul în care a

fost ucis Johan. N-a fost nicidecum un accident, nici ceva ce s-a întâmplat sub impulsul momentului. Violența brutală şi încheieturile legate arată că făptaşul era extrem de furios.

Cineva s-a simțit profund jignit şi şi-a vărsat furia în cel mai cumplit mod imaginabil.

— Ştii cumva dacă Johan avea vreun duşman, Linus? Dacă stricase prietenia cu cineva?

— Ar fi putut să aibă o dispută cu un client? adaugă Hanna.

— Voi sunteți polițiştii, dar mie îmi sună aiurea. Cu siguranță nimeni nu se-apucă să ucidă din cauza unei instalații făcute de mântuială?

Linus se întoarce, reprimându-şi un căscat nepotrivit.

— Toți îl plăceau pe Johan, repetă el cu fermitate. Ştiu că asta se spune mereu, dar el era genul de om pe care-l simpatizai instinctiv, un om cu adevărat de treabă şi atent. Singura parte proastă, dacă pot s-o spun cinstit, e că o lăsa pe Marion să-i dicteze mult prea des ce să facă.

Daniel observă că lui Linus i se schimbă tonul imediat ce vorbeşte despre Marion. Ar putea ea să fi fost o sursă de conflict între cei doi asociați?

Statisticile privind omorurile sunt foarte clare: făptaşul e aproape întotdeauna cineva apropiat de victimă.

— Au existat frecuşuri între tine şi Johan? Erați de acord în privința modului în care trebuie condusă firma?

Linus aruncă o privire pe fereastră. Daniel îl imită. De sticlă s-au lipit cristale de zăpadă, iar de streaşină atârnă țurțuri lungi. Pe dinăuntru sunt urme de degete mici, probabil că fiul lui şi-a pus palma pe geam.

— Toate bune între mine şi Johan. Nu pot să comentez despre ce gândea Marion.

Răspunsul e scurt şi tăios. Brusc, Linus pare mult mai treaz, de parcă încearcă să se adune.

Daniel vede că Hanna se gândeşte la ceva. Instinctele ei sunt de obicei bune – e unul dintre lucrurile pe care le apreciază cel mai tare la ea.

— Johan a fost găsit în Tångböle, spune aceasta. Însă el locuieşte în Staa, la mai bine de nouă kilometri şi jumătate depărtare.

— Da.

— Ştii dacă avea vreo legătură cu Tångböle?

— Nu, din câte ştiu eu.

Daniel îşi dă seama unde bate Hanna.

— Avem nevoie de o listă a clienţilor voştri, împreună cu datele de contact, spune el. Toate locurile unde a fost recent Johan. Cât mai curând, te rog.

— Nicio problemă. Am să v-o dau azi.

Uşa se deschide şi în prag apare un băieţel în pijama verde deschis şi cu părul ciufulit. N-are mai mult de cinci sau şase ani. Lui Daniel îi vine greu să şi-o închipuie pe Alice la vârsta asta: o fetiţă care merge şi vorbeşte.

— Tati, mi-e foame!

Linus se uită la Daniel.

— El e Lukas. Trebuie să-i pregătesc micul-dejun.

Trage băieţelul lângă el şi-l îmbrăţişează. Daniel observă că micuţul reacţionează la mirosul de băutură. Niciunui copil nu-i place să-şi vadă părinţii sub influenţa alcoolului.

E momentul să termine discuţia. Mai are doar câteva întrebări.

— Când l-ai văzut ultima oară pe Johan? rosteşte el, cu toate că Lukas îl trage de mână pe tatăl lui.

— A trecut pe aici vineri seară, cam pe la opt.

Daniel îşi verifică notiţele; asta trebuie să fi fost după vizita la Pigo.

— Vreun motiv anume?

— Nu aveam nimic aranjat. Sandra şi cu mine eram încă la masa din bucătărie când a apărut el. Ne-a spus că o să lipsească o săptămână.

Asta e o informație nouă. Hanna se încruntă.

— A spus unde se duce? întreabă ea.

— Nu. N-a suflat o vorbă despre vreun concediu. Aveam programate o mulțime de lucrări. Mereu suntem ocupați atunci când vine gloata de la Stockholm pentru vacanță. Ştiți cum e, dai cu tunul şi nu găseşti o căsuță liberă în Åre sau Duved.

— Cum ai reacționat?

Linus îşi ia băiatul în brațe şi îl aşază pe genunchi.

— Mi se pare o tâmpenie acum, dar am fost destul de supărat. A venit aşa, pe neaşteptate, iar absența lui avea să provoace probleme reale afacerii.

— Şi nu ştii de ce plănuia Johan să plece?

Linus clatină din cap. Daniel îi aruncă o privire Hannei. Simte că şi ea crede acelaşi lucru ca el. I se întâmplase ceva lui Johan Andersson care să-l determine să dispară rapid?

Fusese oare amenințat?

REBECKA

2017

AUGUST

— Te descurci tare bine cu copiii, îi spune Maria Rebeckăi, ieşind din bucătăria grădiniței. Chiar te plac.

Rebeckăi i se pare stânjenitoare lauda din partea noii sale colege. Maria e cu câțiva ani mai în vârstă şi lucrează de multă vreme la grădinița Micii Ghiocei din Ånn. Ea e acolo doar de câteva zile. Nu e obişnuită cu comentariile pozitive şi cu compania „celorlalți”. Majoritatea lucrurilor îi sunt nefamiliare şi diferite.

E măritată de aproape cinci ani deja, iar asta e prima ei slujbă. I se pare ireal, dar n-au avut de ales când Ole a fost disponibilizat de la firma de contabilitate. Imediat ce-şi va găsi un post nou, ea o să se întoarcă la viața ei normală. Acum însă au nevoie de bani, iar el face foarte multe în cadrul bisericii. Ole n-a fost niciodată mai ocupat, în ciuda faptului că nu e plătit.

Asta nu contează, important e să facă lucrarea Domnului.

— Îmi place tare mult să stau printre cei mici, spune ea, arătând din cap spre sala unde majoritatea copiilor dorm de după-amiază.

— O să fii o mamă minunată într-o bună zi, replică Maria cu un surâs.

Rebeckăi i se pune un nod în gât. Acum ştie deja că aşa ceva n-are să se întâmple niciodată. Nu face nici două parale ca femeie. Dacă biserica n-ar avea opinii atât de stricte în privința divorțului, fără îndoială că Ole ar fi lăsat-o deja.

Maria îşi dă la o parte o şuviță de păr blond.

— Apropo, câteva dintre noi ieşim în weekend. N-ai vrea să vii şi tu?

Rebecka e descumpănită. O întreabă Maria dacă vrea să iasă şi să se simtă bine? Fără soțul ei? Sugestia nepotrivită e năucitoare. Femeile nu fac aşa ceva, nu de unele singure.

— Nu pot, şopteşte ea simțindu-se jenată.

— E din cauză că soțului tău nu i-ar plăcea? întreabă Maria făcându-i cu ochiul. Şi eu stau cu partenerul meu, dar nu ne putem petrece tot timpul împreună, nu?

Rebecka încearcă să zâmbească, deşi vorbele Mariei sunt... jignitoare. Bărbații şi femeile au roluri diferite în viață, cu siguranță ar trebui s-o ştie. În acelaşi timp, nu vrea să-şi critice noua colegă. A fost mereu conştientă de faptul că în afara bisericii se aplică alte reguli. Oamenii se

întovărăşesc în alt fel decât a fost Rebecka educată să o facă.

În calitate de soţie de pastor, trebuie să fie perfectă. Nici prin gând nu i-ar trece să iasă singură sau să bea alcool în public. Ole nu i-ar îngădui aşa ceva. El înţelege ce anume constituie un comportament adecvat sau neadecvat şi o sfătuieşte în privinţa alegerii hainelor şi culorilor.

El ştie cel mai bine, iar asta o face să se simtă în siguranţă; se poate baza pe el.

Are permis de conducere, dar Ole insistă să o ducă la lucru în fiecare dimineaţă şi să o ia la sfârşitul zilei.

Solicitudinea lui nu cunoaşte limite.

Rebecka se uită compătimitoare la Maria. De şi-ar da seama femeia asta cât de tare se înşală! Poate că ar putea să-l primească pe Dumnezeu, dacă i-ar deschide ea inima? Totuşi, ar trebui să facă schimbări radicale în stilul ei de viaţă, să se distanţeze de obiceiurile proaste.

Elsa, unul dintre copiii de trei ani, vine în fugă cu lacrimi în ochi. Rebecka o ia imediat în braţe.

— Altă dată, poate, spune Maria, lăsând-o să se ocupe de cea mică.

13

Sunetul telefonului care vibrează pe blatul de bucătărie o readuce pe Marion în prezent. Stă la masă cu o cană de cafea în faţă. Neatinsă, cafeaua s-a răcit, dar nu-şi aminteşte când şi-a turnat-o.

Timpul şi-a pierdut sensul.

Ia telefonul şi vede „Linus” pe ecran, ceea ce îi dă o senzaţie neplăcută. Abia dacă a mai vorbit cu el de când cu cearta zdravănă de la birou de acum câteva săptămâni. S-a ţinut departe de el cât de mult a putut.

În acel moment, o maşină se opreşte în fața casei. Pe fereastră vede coborând din ea doi oameni. Sunt polițiştii care au fost şi ieri, un bărbat şi o femeie.

Respinge apelul lui Linus şi bagă telefonul în buzunar. Nu se simte în stare să vorbească cu el chiar acum. Totul e încă prea îngrozitor. Se aşteaptă întruna să-i audă paşii lui Johan. Aşteaptă râsul acela irezistibil.

Casa e insuportabil de goală.

Face un mare efort, se ridică şi deschide uşa de la intrare.

— Salut! zice polițista, care s-a prezentat drept Hanna. Putem intra? Mai avem câteva întrebări, dacă nu te deranjează.

Cu o expresie caldă adaugă:

— Dacă poți, desigur.

Marion încuviințează din cap şi se întoarce cu spatele. Tocmai s-a văzut în oglinda din hol. E pământie la față şi are cearcăne sub ochi. Coniacul nemțesc a lăsat urme. A făcut-o să uite oroarea preț de câteva ore, dar, imediat ce s-a trezit, realitatea a ajuns-o din urmă.

Se duc în bucătărie, iar Marion se prăvăleşte pe un scaun.

— Cum te simți? întreabă Hanna.

Vorbeşte pe un ton blând şi empatic, chiar dacă nu se cunosc. Fără îndoială, asta-i e meseria. Dar ce ştie ea despre cum e să pierzi omul pe care-l iubeşti cel mai mult pe lumea asta?

— Nu chiar aşa de bine, îngaimă Marion.

— Nu ai pe nimeni care să poată veni să stea cu tine în următoarele câteva zile? N-ar trebui să stai singură acum.

Marion îşi strânge mâinile cu putere, nu vrea să-şi piardă stăpânirea de sine şi să izbucnească în plâns în fața celor doi polițişti. Adevărul e că n-are prieteni apropiați în

Suedia. N-avea mulți nici în Germania, a fost mereu singuratică.

Aici în Åre nu-i uşor să ajungi să cunoşti oamenii. Suedezii sunt distanți, n-au tragere de inimă să accepte pe cineva nou în comunitatea lor. Bine, îi cunoaşte pe vecini, dar Johan îi era mai mult decât soț. Îi era cel mai bun prieten.

Sufletul ei pereche.

— Familia mea e în Germania.

Vocea îi e inexpresivă, distantă.

— Putem suna pe cineva? O rudă apropiată, poate?

Marion dă din mână că nu.

— Părinții mei au murit. Am un frate, Florian, care locuieşte la Stuttgart. O să vorbesc cu el astăzi, mai târziu.

— Părinții lui Johan?

Marion n-are energia să explice că, din nefericire, nu s-a înțeles niciodată cu adevărat cu socrii ei. Lui Torsten şi Tarjei nu le-a plăcut faptul că Johan era cu o femeie atât de în vârstă față de el şi nici că se căsătoriseră în Germania, fără să spună nimănui înainte, cu numai doi martori.

Marion clipeşte, încercând să-şi rețină lacrimile.

În dormitor e poza lor de la cununie de la Ramsau, stațiunea de schi unde a crescut ea. A fost făcută pe pârtie, imediat după ceremonia în aer liber. Soarele străluceşte pe zăpada de iarnă, cerul e albastru şi senin. Ea ține în mână un buchet de trandafiri roşii, care ies superb în evidență pe fundalul alb.

A fost cea mai fericită zi din viața ei.

Numai că Tarja şi Torsten n-au primit-o niciodată cu brațele deschise. Acum se întâlnesc doar de două sau trei ori pe an, pe la Crăciun şi Paşti. A devenit normă ca Johan să-şi viziteze singur părinții, fără Marion.

Tarja a sunat-o ieri de mai multe ori, dar Marion nu s-a putut hotărî să răspundă.

Nici măcar nu i-a trecut prin minte să-i roage să treacă pe la ea.

— Ei ştiu...

I se frânge glasul. Trage adânc aer în piept, încearcă iar:

— Ştiu c-a murit Johan?

Polițistul care s-a prezentat drept Daniel zice:

— Au fost informați ieri. Am luat legătura şi cu fratele lui, Pär.

— Johan era naşul băiatului mai mare al lui Pär.

E aproape imposibil să dea glas cuvintelor. Lui Johan îi plăcea la nebunie să-şi petreacă timpul cu Robin, băiatul în vârstă de zece ani. Era fiul pe care nu-l avusese niciodată.

Gândul e la fel de dureros ca întotdeauna. Sperase şi năzuise ani de zile să rămână însărcinată. Acum e prea târziu. Are patruzeci şi patru de ani, iar Johan e mort.

N-o să fie niciodată mamă, n-o să aibă niciodată un copil al ei.

N-o să-l vadă niciodată pe Johan în rolul de tată.

Ar fi fost un tată fantastic.

Daniel îşi drege glasul, iar Marion îşi dă seama că se pierduse în propriile ei gânduri negre.

— Există indicii cum că soțul tău ar fi putut fi amenințat, zice Hanna. Ştii ceva despre asta?

— Ce vrei să spui?

— Tocmai am fost la asociatul soțului tău, Linus Sundin, explică Daniel. A zis că a trecut Johan vineri pe la el şi i-a spus că urmează să plece a doua zi.

Simpla mențiune a numelui lui Linus îi readuce senzația îngrozitoare. Ce-a mai spus acum?

Încearcă să asimileze informația cea nouă.

— Să plece...?

— Conform lui Linus, Johan intenționa să lipsească cel puțin o săptămână, chiar dacă aveau multe lucrări programate, spune Hanna.

— Dar e vacanță! replică Marion, total derutată. Mereu suntem foarte ocupați în perioada asta.

— Aşadar, habar n-aveai de vreo călătorie? întreabă Daniel.

„Despre ce fel de amenințare vorbesc?” Încearcă să se concentreze, dar îi vine greu s-o facă.

— Ne întrebăm dacă motivul putea fi o amenințare concretă, continuă Daniel, notându-şi ceva.

— A primit vreo scrisoare ciudată sau telefoane îngrijorătoare? întreabă Hanna. L-a abordat cineva la lucru, i-a spus ceva neplăcut?

Marion nu ştie ce să spună. Singura persoană la care se poate gândi în acest context e Linus.

— Atunci să trecem la altele, spune Daniel. Am găsit portofelul soțului tău, dar nu şi telefonul. Se întâmplă să ştii unde ar putea să fie?

Marion clatină din cap. Johan mereu răspundea imediat ce-l suna ea cu un „Bună, scumpo!” vesel.

N-o să mai audă niciodată cuvintele acelea.

Vocea lui Daniel o readuce la realitate.

— OK. În ceea ce-i priveşte pe prietenii lui, încercăm să dăm de Carl Willner, pe care l-ai menționat, dar n-am avut noroc până acum. Se poate să fi plecat din oraş?

— Nu cred. Johan urma să se întâlnească cu el la Pigo, vineri.

Au fost cei mai buni prieteni din liceu, chiar dacă au ales căi diferite în viață. Când Johan concura, Calle studia economia la Universitatea din Gävle. A stat acolo câțiva ani, apoi s-a mutat înapoi la Duved relativ recent.

Mereu i-a fost simpatic lui Marion.

— Cum era relația lui Johan cu Linus Sundin? vrea Hanna să ştie. Era totul în regulă între ei?

— Am înțeles că tu eşti responsabilă de contabilitatea firmei, adaugă Daniel.

Marion ezită. Probabil e momentul potrivit să le spună despre Linus, dar nu ştie dacă are curajul.

Telefonul îi bâzâie din nou. Îl scoate din buzunar şi vede că acesta a sunat deja de patru ori. I se accelerează pulsul. Nu se poate hotărî să vorbească cu el. Probabil e furios, Dumnezeu ştie ce-ar fi în stare să facă în starea aia.

Iar Johan nu mai e aici s-o protejeze.

Înainte să apuce să zică ceva, Hanna o linişteşte:

— Suntem recunoscători pentru orice informație ne poți da. Acum cel mai important este să-l găsim pe ucigaşul soțului tău.

Cuvintele o fac pe Marion să-şi dea seama cum trebuie să procedeze. O să le spună despre Linus, indiferent de cât de greu i-ar fi.

Trebuie.

— Erau Johan şi Linus pe aceeaşi lungime de undă în privința finanțelor, de pildă?

Inițial, Marion nu răspunde. Ultima discuție între cei doi bărbați a fost înspăimântătoare. Linus a acuzat-o că încearcă să provoace probleme, dar ea fusese nevoită să-i spună lui Johan ce se petrecea şi să-i arate clar că e de partea lui.

— S-au certat, spune ea în cele din urmă. Iar Johan ura cearta.

Îşi aminteşte de frustrarea lui, de aversiunea față de conflict. El vedea ce era mai bun în toată lumea, lucru pe care Linus îl exploata mereu. Johan îşi dorea cu disperare să creadă în asociatul lui, dar devenise din ce în ce mai evident că acesta îşi vedea doar de interesele proprii.

— De ce s-au certat?

— De la... bani.

— Poți să explici? insistă Daniel.

Marion îşi umezeşte buzele. Nu vrea să spună ce nu trebuie sau să-l provoace şi mai tare pe Linus, dar nu are de ales. Trebuie să dea informația poliției.

Ar putea să fie cheia întregului caz.

— Linus nu-şi făcea treaba cum se cuvine. În acelaşi timp, voia să scoată mai mulți bani din afacere, mai mult decât putea să ducă firma, cu toate că Johan şi cu mine ne împotriveam.

Se codeşte, i se simte în glas, dar continuă:

— Mă ocupam de contabilitate. Ştiam ce resurse erau disponibile şi cum stăteam cu lichiditățile.

— Spune-ne despre ceartă, o îndeamnă Hanna. A fost o înfruntare fizică?

— Ultima oară a fost... foarte îngrijorătoare. Eram în birou la Duved acum trei săptămâni, spre finalul lui ianuarie. Linus m-a speriat; sincer, am crezut că s-ar putea să devină violent. Pretențiile lui erau complet nerezonabile, dat fiind că el era cauza scăderii finanțelor noastre.

— În ce fel?

Marion îşi doreşte să nu fie nevoită să spună mai multe. Linus o să fie furios dacă află, iar atunci... ce-o să facă ea?

— El... el bea. A băut mult dintotdeauna, dar în ultimele două luni s-a agravat problema. Obişnuia să bea numai în weekenduri, dar acum bea şi în timpul săptămânii.

Îşi ia privirea de la ei, îndreptând-o spre fereastră, spre aleea acoperită de zăpadă, unde ar trebui să se afle furgoneta albă a lui Johan.

I se strânge inima.

„Dragul de Johan!"

— Atunci când bea, Linus nu poate să muncească. A început să lipsească de la diverse lucrări şi în iarna asta situația s-a înrăutățit. Johan a încercat să-l suplinească, dar nu a putut face față muncii pentru doi oameni. Venitul nostru a scăzut. Nu i-am putut emite o factură unui client

când Linus nu s-a prezentat. Profiturile noastre de anul trecut au fost mult mai mici decât în anul anterior.

— La ce-i trebuiau lui Linus banii? întreabă Hanna.

Marion are gura atât de uscată încât abia poate să vorbească, dar Hanna e cu ochii ațintiți asupra ei. Aşteaptă un răspuns.

Telefonul îi bâzâie iarăşi în buzunar, de parcă Linus ar şti că tocmai discută cu poliția despre el. Respinge apelul cu degetele tremurânde când atinge telefonul.

„Te rog, nu-l lăsa să afle ce le spun!”

— Eu... eu bănuiesc că are un soi de dependență de jocuri de noroc. L-am văzut pe computer la birou de câteva ori, când nu ştia că-s acolo. Accesase un cazino online.

Fixează cu privirea paharul de apă, îşi închipuie scena. Dacă lui Linus i s-ar fi permis s-o țină tot aşa, afacerea s-ar fi dus de râpă. În cele din urmă, Marion îi spusese lui Johan că trebuia să aibă o discuție cu asociatul lui.

Nu-l văzuse niciodată pe Linus atât de agresiv ca atunci când Johan îi ceruse să spună adevărul. Linus zisese nişte chestii groaznice despre ea, o acuzase că distrusese prietenia dintre el şi soțul ei. Îi pronunțase numele cu dispreț.

Hanna ascultă, cu capul într-o parte.

— Ce se va întâmpla cu firma acum că a murit Johan? O moşteneşti?

— Nu. Eu o să moştenesc cincizeci la sută din partea lui Johan, iar Linus restul. S-au înțeles în privința asta la începutul asocierii, când nu ştiau cum o să meargă lucrurile. Cel rămas urma să dețină majoritatea.

Daniel se uită la colega lui, apoi la Marion.

— Aşadar, acum nu există nimic care să-l oprească pe Linus să scoată şi mai mulți bani din firmă?

— Nu, recunoaşte femeia văzându-i fața cu ochii minții. Absolut nimic.

REBECKA
2018
APRILIE

Ole aşteaptă în parcare, ca de obicei când Rebecka iese de la grădiniță. Aceasta urcă în maşină şi-şi pune centura cât de repede poate. Lui nu-i place să aştepte.

Maria stă în cadrul uşii. Ole ridică mâna şi-i zâmbeşte fermecător. N-a fost niciodată înăuntru, dar uneori au stat afabil la taifas când ea şi Rebecka au terminat lucrul la aceeaşi oră.

Îi observă bărbia încordată, ceea ce o neliniştește.

— E totul în regulă? întreabă.

Ole nu răspunde, doar apasă mai tare pe accelerație, chiar dacă plouă. Maşina derapează pe asfaltul ud, iar Rebecka e nevoită să se prindă de marginea scaunului ca să nu se mişte.

Simte cum i se pune un nod în stomac. Revede în minte ultimele douăzeci şi patru de ore. Totul a fost perfect normal de dimineață. I-a pregătit micul-dejun înainte să fie ora de plecare la serviciu şi au pălăvrăgit despre una-alta pe drum.

Se uită la haine: e îmbrăcată cu ceva nepotrivit? A mai purtat puloverul albastru-pal de multe ori, cu aprobarea lui, şi pantalonii nu sunt prea strâmți.

Atunci pricepe.

Alaltăieri a fost cu Maria la o cafenea micuță din apropiere în pauza de prânz. S-a întâmplat doar de câteva ori. Maria o tot invită, iar ea nu vrea să pară nepoliticoasă. Colega ei e mereu amabilă şi atentă. Au devenit prietene, chiar dacă Maria nu e membră a Luminii Vieții. Nu poate s-o refuze întotdeauna.

Probabil le-a văzut cineva din biserică şi i-a spus lui Ole.

Cu înfrigurare, încearcă să-şi dea seama ce poate fi folosit împotriva ei. N-au stat mai mult de jumătate de oră. Maria e atât de amuzantă încât e greu să nu râzi la poveştile ei. Poate cineva a remarcat că Rebecka atrăgea atenția asupra ei printr-un râs nepotrivit de zgomotos.

Se duc la cină la părinții ei. Ole coteşte pe un drum forestier îngust. Maşina se opreşte brusc.

Se întoarce cu fața la ea.

— Ai obligația să mă respecți.

Vorbeşte încet, pe un ton glacial.

— Dumnezeu a spus că o soție trebuie să dea ascultare soțului ei.

— Ştiu, şopteşte Rebecka.

— Nu ai voie să umbli prin oraş fără mine.

E aşa cum s-a temut: a văzut-o un membru al bisericii. Cum de a putut să fie atât de neatentă?

— N-o să se mai întâmple, promit. Te rog să mă ierți.

Îşi dă seama că el e supărat, ar fi trebuit să fie mai prevăzătoare. Ole vrea ca totul să fie perfect, Dumnezeu îi vede întotdeauna.

O apucă de mână şi o strânge. O doare, dar nu la fel de tare ca ruşinea care arde înăuntrul ei.

— Dacă mai faci, o să fie ultima oară când te mai duci la serviciu.

N-ar mai lăsa-o oare Dumnezeu să mai petreacă timp cu copiii? Ar pedepsi-o atât de aspru?

Îşi iubeşte slujba. N-a intenționat niciodată să rămână atâta timp la Micii Ghiocei, dar Ole n-a reuşit să găsească alt post de contabil. În schimb, se dedică din tot sufletul Luminii Vieții. Pastorul Jonsäter îi dă din ce în ce mai multe sarcini; uneori trebuie să stea până seara târziu ca să-şi scrie predicile.

N-a fost niciodată mai stresat.

Ultimul lucru de care are nevoie este o soție care nu-l respectă sau nu-i sprijină munca importantă în numele lui Iisus.

— Promit, repetă Rebecka. Nu mai fac.

14

O ceață deasă acoperă Lacul Åre, ca un capac, atunci când Daniel se întoarce cu maşina de la Staa. La pornire avea vizibilitate bună, apoi, brusc, a dat de un zid de ceață de nepătruns. Încă se mai gândeşte la discuția din bucătăria lui Linus. Nu a dat semne că el ar fi fost cel care-l amenințase pe Johan, dar poate că ştie să se prefacă îndeajuns de bine încât s-o ascundă.

Începe să se întrebe dacă nu cumva sunt şi alte chestiuni în privința cărora Linus a ales să păstreze tăcerea.

— Ce părere ai despre problemele financiare ale lui Linus? o întreabă pe Hanna.

— Partea asta a fost realmente surprinzătoare. Atât ideea în sine, cât şi faptul că a existat un conflict între el şi Johan din pricina asta. N-a scos un cuvințel despre aşa ceva în fața noastră.

Daniel îi dă dreptate: n-a existat niciun indiciu despre tensiunea care, era clar, existase între cei doi. Informația lui Marion a dat o nouă direcție cazului.

Ea mai spusese şi că Linus fusese agresiv.

— Întrebarea este: cât de disperat era Linus? zice el, încetinind în spatele unui camion.

Hanna bate darabana pe coapsă cât se gândeşte.

— Trebuie să verificăm bine acordul de asociere dintre Linus şi Johan, replică ea, şi să ne uităm atent la finanțele personale ale lui Linus. Dacă e adevărat ce spune Marion, atunci Linus ar fi putut avea motive să-l vrea pe Johan mort.

Îşi scoate telefonul.

— Am să încerc iar să dau de Carl Willner. S-ar putea să ştie mai multe despre relaţia lor.

Nu-i răspunde nimeni, dar, imediat ce încheie apelul, sună telefonul. Din discuţie, Daniel înţelege că e dispeceratul regional din Umeå.

— Veşti bune: o patrulă a găsit furgoneta lui Johan pe un drum secundar dintre Tångböle şi Staa. Pe lângă Lacul Gev, dacă te ajută cu ceva acest detaliu.

Daniel ştie în mare cam pe unde vine asta.

— Carina e deja pe drum într-acolo, cu un coleg, adaugă Hanna.

Daniel aruncă o privire la ceas: e aproape douăsprezece. I-a promis Idei că n-o să fie plecat toată ziua, după-amiază au în plan să-i facă o vizită mamei ei, Elisabeth, la Järpen, la o cafea şi o prăjitură.

Intră pe următorul drum lateral şi întoarce.

Cazul trebuie să fie prioritar, n-are de ales.

Cincisprezece minute mai târziu, ajung la Lacul Gev, iar banda albastru cu alb purtând însemnele poliţiei le arată calea. O zonă de câteva sute de metri a fost împrejmuită cu bandă de delimitare şi, la fel ca ieri, în mijlocul drumului e parcată o maşină de poliţie.

Daniel zăreşte furgoneta albă lângă o casă dărăpănată cu ferestre sparte şi câteva scânduri lipsă de pe faţadă. De fapt, vede numai partea din spate a vehiculului, după colţul casei.

Cei doi se alătură Carinei, care de astă dată a ajuns aici înaintea lor. Aceasta deschide una dintre uşile din spate şi un miros înţepător le invadează pe dată nările.

— Fir-ar! exclamă Daniel.

Carina deschide larg ambele uşi ca să reducă impactul duhorii, care e în continuare aproape de nesuportat.

Lumina palidă a zilei dă la iveală interiorul furgonetei. Acesta i-a slujit lui Johan drept loc mobil de muncă. Pe laterale sunt fixate rafturi cu diferite echipamente pentru instalații sanitare stivuite în grămezi dezordonate. Cabluri negre atârnă din tavan în nişte cârlige, iar într-un colț e un aspirator.

Ceea ce îi atrage însă atenția lui Daniel sunt petele mari şi întunecate de pe covorul de cauciuc. Arată şi miros a sânge uscat, n-are nevoie de un câine de poliție sau de un tehnician criminalist care să-i confirme presupunerea.

— Cred că am aflat cum a ajuns cadavrul lui Johan Andersson în locul în care a fost descoperit, rosteşte Hanna cu glas scăzut. Nu se poate să fi zăcut altcineva aici.

— Crezi că a fost ucis chiar aici, în interiorul furgonetei? întreabă Daniel.

— Ce zici de ipoteza asta: făptaşul a scăpat de Johan pe Tångbölevägen, după care a condus furgoneta până aici şi a ascuns-o cât de bine a putut, răspunde Hanna. Pe urmă a fost preluat de un complice.

Daniel încuviințează încet din cap.

— Asta ar însemna să fi fost implicați doi oameni, aşa cum bănuiam, unul care să conducă furgoneta, iar celălalt ca să-l preia cu o altă maşină.

Hanna îşi dă seama că stă în zăpadă aproape până la genunchi. Cu un mormăit, se apleacă să o scuture de pe partea de sus a cizmelor.

— Nu ştim dacă crima a fost plănuită sau dacă a fost comisă la impuls, arată Daniel. Judecând după metodă, a fost comisă cu sânge rece, dar asta nu înseamnă neapărat că a fost meticulos pregătită. Cu siguranță ceva n-a mers bine vineri seara, înainte să apuce Johan să plece.

— Aşadar, persoana sau persoanele care îl amenințau trebuie să-l fi găsit înainte de plecare. Asta a dus la crimă, ceea ce înseamnă că furgoneta a trebuit să dispară.

Daniel înclină să-i dea dreptate. E bine că au găsit furgoneta. A fost un noroc chior, la fel ca descoperirea cadavrului lui Johan. Dacă băiețelul nu şi-ar fi convins mama să oprească maşina ca să poată face pipi, Johan ar fi putut să rămână unde era, ascuns de zăpadă până la primăvară.

Au avut mai mult noroc decât s-ar fi putut aştepta, dar tot nu ştiu cine este ucigaşul.

15

E trecut de ora două când Daniel şi Hanna ajung înapoi la secție. Daniel i-a transmis scuze Idei printr-un mesaj în care i-a spus că a fost reținut, dar că e în drum spre casă.

S-au adunat în sala de consiliu împreună cu Anton şi Raffe. Hanna tocmai a mai făcut o încercare de a-l contacta pe Carl Willner. Toți par obosiți, în afară de Anton, care debordează de energie.

Daniel le rezumă discuțiile cu Linus şi Marion.

Raffe se lasă pe spate, cu brațele încrucişate. Astăzi, coada neagră de cal a fost înlocuită de un coc bărbătesc neted, care străluceşte în lumina din tavan.

— Întrebarea este: cine e mai credibil, Linus sau Marion? zice el. Nu-mi place faptul că cei doi oameni care i-au fost cei mai apropiați lui Johan au poveşti atât de diferite.

— Asta-i problema, îi dă dreptate Hanna. Linus n-are nimic de bine de spus despre Marion. Susține că ea e atât de dificilă la firmă, încât orice socializare între familii e imposibilă, în vreme ce ea susține că Linus bea prea mult, e agresiv şi nu-şi face treaba cum trebuie.

— Amândouă afirmațiile ar putea fi adevărate, intervine Anton cu un surâs.

Daniel îi aruncă o privire colegului său. De ce o fi aşa de binedispus? Contrastul cu expresia posomorâtă a lui Raffe

este frapant. Anton pare aproape euforic, deşi echipa anchetează un omor tragic.

— Linus a zis că Johan intenționa să plece, spune Raffe. Care-i faza?

— Marion a insistat că Johan nu-i vorbise despre acest plan, replică Daniel. De ce să inventeze Linus aşa ceva, dacă el a comis crima?

Hanna se gândeşte preț de o clipă.

— Dacă presupunem că Linus e făptaşul, atunci probabil că avea deja gata născocită povestea cu călătoria subită a lui Johan. După ce cadavrul a fost găsit atât de curând, a hotărât să păstreze aceeaşi versiune a faptelor. Sunt convinsă că ucigaşul nu voia ca Johan să fie găsit chiar în ziua de după crimă. Dacă ar fi fost *doar* „dispărut" – continuă ea, schițând ghilimele în aer –, iar Linus ne dezvăluia că Johan plănuia să plece, atunci am fi căutat o persoană dispărută, nu un ucigaş. Ancheta ar fi avut un cu totul alt punct de pornire.

Daniel îşi freacă bărbia şi barba scurtă îl zgârie în palmă. E destul de sigur că Linus a fost surprins să-i vadă ieri. Era vizibil şocat când stăteau în bucătărie. Să nu fi fost din cauza veştii despre moartea lui Johan, ci fiindcă trupul îi fusese găsit atât de repede?

Linus nu avusese timp să se pregătească. Dacă îşi concepuse deja o explicație pentru absența lui Johan, e întru totul posibil ca el s-o fi păstrat, deşi împrejurările se schimbaseră.

Exact cum a sugerat Hanna.

Daniel arde de nerăbdare să facă o percheziție acasă la Linus, dar nu au destule dovezi pentru a cere mandatul necesar. Trebuie mai întâi să confirme acuzațiile lui Marion despre finanțele lui, iar cercetarea criminalistică a furgonetei este în desfăşurare. Carina e o tehniciană criminalistă meticuloasă şi foarte competentă. Dacă există

amprente concludente, urme de ADN sau orice altceva care le-ar putea susține ipoteza, ea o să le găsească.

Se întoarce către Raffe.

— Trebuie să ne uităm atent la situația financiară a lui Linus cât de curând posibil. Poți lua legătura cu agenția fiscală şi băncile?

— Nicio problemă.

— Hanna, ce facem cu cel mai bun prieten al lui Johan, care nu răspunde la telefon?

Hanna pune coatele pe masă şi-şi lasă bărbia în palme.

— Mă gândeam să-i fac o vizită când terminăm. Stă în Duved, pe Karolinervägen. Mai vrea să vină cineva?

Daniel se uită la ceas. E trei fără cinci. Ar trebui să încheie şedința şi să se ducă acasă la Ida. Ea nu i-a răspuns la SMS şi cu siguranță nu se bucură că vor întârzia atât de mult la cafeaua şi prăjitura de la maică-sa.

Dar cineva trebuie să stea de vorbă cu Willner.

— Vin eu, se oferă Anton ridicând mâna. Stau în Duved.

— Perfect.

Daniel e cât pe ce să spună că îi însoțeşte, chiar dacă n-are timp, dar Raffe duce discuția într-o altă direcție:

— Cum rămâne cu faptul că Johan Andersson e victima? În momentul acesta se vorbeşte mult pe rețelele de socializare. Ştim când o să-i fie dată publicității identitatea?

— Cred că Grip are programată o conferință de presă la cinci, replică Daniel.

În ce-l priveşte, detestă orice fel de apariție în public. Când l-a rugat Grip să conducă departamentul special, singura lui condiție a fost să nu fie nevoie să stea pe un podium să răspundă la întrebări idioate de la jurnalişti.

Raffe dă din cap.

— E bine aşa. Internetul fierbe de presupuneri.

Şedința s-a terminat. Daniel se ridică în picioare. Îi aude pe Hanna şi pe Anton vorbind un pic despre Carl Willner, dezbătând ce maşină să ia la Duved.

Simte un junghi de vinovăție. Ar trebui să discute el însuşi cu cel mai bun prieten al lui Johan. Willner e un martor-cheie, iar Daniel conduce ancheta. Numai că trebuie să-i dea întâietate Idei, care a fost singură cu Alice aproape tot weekendul. Vrea să fie prezent în viața fetiței, un bun partener pentru Ida, un bărbat care e alături de familia lui.

Şi totuşi... mersul la Carl Willner îi pare mult mai important decât o cafea cu soacra lui.

Cu toate că habar n-are cum are să-i explice Idei treaba asta.

16

Carl locuieşte într-un apartament la est de centrul Duvedului. E de-o vârstă cu Johan, e necăsătorit şi lucrează ca ofițer pentru dezvoltarea afacerilor în cadrul Consiliului din Åre.

Hanna îl urmează pe Anton. Pentru că el stă în Duved, era logic să ia două maşini, ca să nu fie nevoit să mai conducă înapoi până la Åre după aceea. Când coteşte pe Karolinervägen, vede impresionanta catedrală de lemn din secolul al XIX-lea a localității, care are o capacitate de nouă sute de persoane şi domină zona cu cele trei turle ale ei.

A ieşit soarele şi lumina lui se reflectă în vitralii. Cerul de un albastru glacial oferă un fundal superb.

Hanna îşi aduce aminte că a fost la slujba din dimineața zilei de Crăciun atunci când era mică. Îi vine în minte o scenă plină de culoare a Naşterii Domnului şi lumânări înalte pâlpâind în jurul corului, copii bucălați cântând „Noapte de vis”. Câți ani să fi avut atunci? Cu siguranță nu mai mult de cinci sau şase. Familia îşi petrecea mereu

vacanța din februarie la Åre, dar cu ocazia aceea se duseseră acolo şi de Crăciun.

Cineva o ținea de mână; probabil tatăl ei. Mama o atingea rareori, era zgârcită cu sărutările şi gesturile tandre. Lângă ea stătea Lydia, care adusese bomboane şi îi dăduse una Hannei când aceasta începuse să se agite.

Erau alte vremuri, înainte să afle despre toate lucrurile îngrozitoare care se întâmplă în lume.

Amintirea dispare la fel de iute cum i-a apărut în minte.

Aruncă o privire ceasului din bord. Lydia şi familia ei vor sosi cu avionul de după-amiază de la Stockholm. Urmează să aterizeze la Aeroportul Östersund cam pe la patru, ceea ce înseamnă că ar trebui să fie în Sadeln până la cinci şi jumătate.

De-abia aşteaptă să-şi revadă sora. Lydia a susținut-o în disputa cu fostul ei şef şi i-a fost de mare ajutor în chestiunea cu Christian şi apartamentul pe care-l împărțiseră. Valoarea acestuia crescuse de când se mutaseră în el cu cinci ani înainte. Lydia încearcă acum să-l convingă pe Christian să-i dea Hannei o parte din profit când îl va vinde şi îşi va lua altul, chiar dacă, din punct de vedere strict legal, el e proprietarul.

Ca de obicei, gândul la fostul ei iubit o întristează.

Au trecut mai bine de două luni de când i-a dat papucii. Habar n-avea că el se vedea cu altcineva, pe la spatele ei. Acum el trăieşte cu Valérie şi postează poză după poză, toate fantastice, pe rețelele de socializare. Se duc la restaurante, petrec weekenduri plăcute la castele, se bucură de plimbări uimitoare prin parcuri frumoase.

Hanna e conştientă că n-ar trebui să se uite la fotografiile de pe pagina lui de Facebook, dar uneori, mai ales seara târziu, nu se poate stăpâni şi exact asta face.

Nu l-ar vrea înapoi, a depăşit momentul. Dar supărarea nu i-a trecut, încă se mai simte înşelată şi dezamăgită.

Faptul că mama ei i-a invitat pe Christian şi pe Valérie la cină a pus capac la toate.

Dacă ar putea măcar să obțină o parte din banii de pe apartament, i-ar putea considera drept un soi de compensație, cu atât mai mult cu cât ea a contribuit la plata dobânzii şi comisioanelor lunare în anii în care au locuit împreună acolo.

Se strâmbă, realizând cât de naivă e. A căzut drept în capcana clasică pentru femei: împărțirea cheltuielilor fără vreun acord oficial de proprietate. Dacă rămâne fără nimic, nu va fi decât vina ei.

Cât de tâmpită a fost?

În fața ei, Anton semnalizează, apoi trage maşina în parcarea unui bloc roşu. Hanna îl imită şi opreşte motorul. N-are timp să se gândească la Christian, are treabă.

Speră să fie acasă Carl Willner, iar acesta să-i poată ajuta să rezolve misterul uciderii lui Johan Andersson.

REBECKA

2018

AUGUST

Cina de duminică la Ole şi la Rebecka, cu oaspeții lor, pastorul Jonsäter şi soția lui, Karin, e pe terminate. Rebecka îşi ia rămas-bun pe hol, iar Karin îi mulțumeşte pentru ultima oară. Bărbații au ieşit deja şi stau de vorbă pe verandă.

Jonsäter îl ia părinteşte pe după umeri pe Ole şi spune ceva. Rebecka zâmbeşte, ştie cât înseamnă aprobarea pastorului pentru soțul ei.

Când maşina dispare, Ole intră la loc în casă. I-a pierit zâmbetul pe care-l afişa în fața oaspeților, expresia îi e

întunecată şi posomorâtă. Se uită neliniştită la el. Tăcerea lui îi provoacă agitație.

— A fost frumos, nu? rosteşte ea, ca să mai destindă atmosfera.

— Aşa crezi?

Îi tresare stomacul şi Rebecka se gândeşte bine, străduindu-se să-şi dea seama ce anume a greşit.

I-a permis lui Ole să-i dicteze coafura şi rochia, deoarece fusese o ocazie importantă. Nu multă lume poate să-l invite pe conducătorul bisericii la o cină intimă. A încercat să-l susțină pe Ole în timpul mesei, râzând cu un plus de entuziasm la glumele lui, dar a avut grijă să nu exagereze.

E limpede, n-a reuşit.

Soarele coboară spre orizont, alunecând dincolo de vârfurile copacilor, iar ea tremură de la adierea răcoroasă care răzbate prin fereastra deschisă. Se uită pe furiş la Ole şi încearcă zadarnic să-i desluşească expresia.

Soțul ei fermecător, bărbatul care pălăvrăgea uşor cu pastorul cu o clipă în urmă, a dispărut. E cât pe ce să spună că o să se apuce de strâns în bucătărie, când Ole o apucă de braț.

— Să nu-mi mai faci aşa ceva!

Tonul lui e brutal. Ridică un deget arătător a amenințare.

— Ce-am făcut?

— Nu face pe nevinovata cu mine!

O strânge şi mai tare de braț.

— Credeai c-am să stau să suport să mă întrerupi iar şi iar în fața lui Jan-Peter?

Ochii îi sunt plini de dispreț. O împinge în fața lui spre sufragerie.

— De unde vine nevoia asta bolnavă să atragi atenția? De parcă ai vrea să-ți asculte toată lumea trăncăneala stupidă!

Rebecka nu crede c-a vorbit mult, dar, fără îndoială, el are dreptate. Ar fi trebuit să-şi ţină gura.

— Îmi pare rău, şopteşte. N-am vrut.

— Chiar te crezi aşa de interesantă?

Ole o împinge iar; aproape că-şi pierde echilibrul.

— Nu încerc să par interesantă.

— Eşti o femeie vanitoasă şi care se amăgeşte! strigă el. Ştii ce a zis Isaia despre asta?

Rebecka se face mică. Nu-i e permis să-şi contrazică soţul. E greşit, o ştie, dar nu a făcut lucrul de care el o acuză. Nu l-a întrerupt, asta nu s-a întâmplat. Ba dimpotrivă, a avut grijă să nu iasă în evidenţă.

Nu înţelege de ce-i aşa de supărat.

Să fie dezamăgirea din el cea care vorbeşte, dezamăgirea pentru că nu reuşesc să aibă un copil? Sau stresul provocat de faptul că încă nu şi-a găsit o nouă slujbă? Ole vrea mereu ca totul să fie perfect.

Nedreptatea o face să deschidă gura. E pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— Te rog, Ole, de ce trebuie să înţelegi întotdeauna greşit?

Ole se holbează la ea, de parcă ar fi spus ceva halucinant.

— Dai vina pe mine, soţul tău, pentru situaţia asta?! După ce-ai făcut?

Mai întâi pare uluit, apoi glasul îşi recapătă asprimea.

— Chiar n-ai nimic în capul ăla prost al tău?

Rebecka îşi dă seama că a întrecut măsura.

— Nu asta am vrut să spun, se bâlbâie ea. Nu dau vina pe tine.

Ole mai face un pas spre soţia sa. Reacţia lui vine pe nepregătite. Pur şi simplu îşi încleştează pumnul şi o pocneşte tare în burtă.

Lovitura e atât de puternică încât Rebecka se prăbuşeşte la podea. Se chirceşte de durere, nu poate să respire. Frica îi face lacrimile să curgă, nu se poate abţine.

Expresia din ochii lui Ole e terifiantă.

— Uite ce m-ai obligat să fac! zbiară el.

Îl aude mai degrabă decât îl vede cum îşi ia haina şi iese din casă, trântind uşa. Rebecka rămâne locului, zăcând pe covor. Şocul e aproape mai rău decât durerea. A greşit şi înaintea lui Dumnezeu, şi a soţului ei.

L-a obligat pe Ole s-o lovească.

Cum de a putut ea să facă un lucru atât de groaznic?

17

Apartamentul e situat la mijlocul etajului al doilea. Pe o plăcuţa e înscris numele locatarului – WILLNER. Anton sună la uşă.

— Să sperăm că e acasă, îi spune el Hannei, care aşteaptă aproape de scară.

Nu se întâmplă nimic, aşa că sună iar. În cele din urmă, rămâne cu degetul pe buton ceva mai mult, ca să se asigure că, dacă e cineva înăuntru, o să audă.

Uşa se deschide smucit şi în prag apare un bărbat voinic, trecut de treizeci de ani, cu un prosop alb pe şolduri şi care îşi usucă părul cu alt prosop.

— Ce mama naibii...? rosteşte el înainte să deschidă uşa de tot. Uşurel!

Apoi înlemneşte cu privirea aţintită asupra lui Anton.

La rândul lui, acesta îl fixează cu privirea.

— Ah! exclamă Carl.

Anton are nevoie de câteva clipe să-şi adune gândurile. Hanna îşi dă seama că e ceva nu tocmai în regulă. Se uită de la unul la altul.

— Vă cunoaşteţi? întreabă ea.

Anton îşi vine în fire. Se preface că n-a auzit întrebarea colegei sale şi-şi arată legitimaţia de poliţist.

— Carl Willner?

Încearcă să vorbească perfect normal, dar nu prea reuşeşte, ceea ce nu e deloc surprinzător, dat fiind că el şi Carl stăteau întinşi în patul lui Anton cu numai câteva ore în urmă.

— Ăă... da?

Carl a fost luat prin surprindere, e limpede. Liniştea încordată pare să se prelungească la nesfârşit. Hanna ar vrea să-i dea un brânci lui Anton şi să-i spună să se adune.

El încearcă, dar nu ştie cum să se comporte. N-are cum să-i explice că el şi Carl s-au cunoscut în seara precedentă la Bygget şi şi-au petrecut noaptea împreună.

Îi transpiră palmele. Trebuie să găsească o cale de a trece peste următoarea oră.

Hanna i se alătură.

— Trebuie să discutăm cu tine, Carl, i se adresează ea. Putem intra?

— Despre ce e vorba?

— Probabil că ar fi mai bine să te îmbraci mai întâi.

Carl încuviinţează din cap şi dispare în dormitor, în timp ce Hanna şi Anton se aşază în living. Canapeaua şi fotoliile sunt din piele deschisă la culoare, iar pe măsuţa rotundă de cafea sunt reviste de fitness. Anton le recunoaşte, are şi el acasă câteva dintre publicaţii.

Hanna îi aruncă o privire întrebătoare.

— Eşti în regulă?

Reuşeşte să zâmbească.

— Absolut. Doar obosit, presupun. Am fost ieri la Bygget până seara târziu, cu Karro.

Ea nu-i mai pune întrebări. „Slavă Domnului!”

După câteva minute, Carl se întoarce. E desculţ, îmbrăcat în blugi şi un tricou alb. Bicepşii îi sunt la fel de

impresionanți în lumina zilei ca ultima oară când i-a văzut Anton. Ştie că trebuie să se comporte ca un profesionist, dar situația îl face să se simtă extrem de stingher. Foarte rar agață un tip într-un club. Åre e prea mic, iar el preferă să-şi păstreze viața personală un secret. Poate că preferințele sexuale nu contează într-un oraş mare, dar aici e altceva. În ciuda turiştilor, Åre are o mentalitate tipică de oraş mic. Poliția e un loc de muncă de modă veche, iar etosul forțelor de ordine este conservator.

Acesta este motivul pentru care nu şi-a dezvăluit încă orientarea la muncă. Atâtea aşa-numite bancuri cu homosexuali a auzit în cei zece ani de când călcase pentru prima dată în Academia de Poliție încât le-a pierdut şirul.

— Am tot încercat să dăm de tine, începe Hanna pe un ton uşor acuzator. De ce n-ai răspuns la telefon?

Carl pare nedumerit, după care desface mâinile.

— Aha, deci voi ați sunat de pe un număr ascuns?

— Da.

— Îmi cer scuze, dar nu răspund niciodată la asemenea apeluri.

— Nu ți-ai ascultat mesajele?

Carl ridică din umeri.

— Am fost în oraş aseară, până târziu.

Îi aruncă o privire cu subînțeles lui Anton, care îl ignoră.

— De-abia m-am trezit, continuă Carl fără cel mai mic semn de jenă. N-am avut timp să-mi verific mesageria vocală.

Anton îşi aduce aminte de săruturile schimbate înainte să plece Carl din apartamentul lui. Simte că-i ard lobii urechilor. Mai are şi un sentiment groaznic că acesta nu ştie încă ce s-a întâmplat cu cel mai bun prieten al lui.

Hanna vorbeşte pe un ton mai blând:

— Trebuie să discutăm cu tine. E vorba despre prietenul tău, Johan Andersson.

Carl e năucit.

— Johan?!

Femeia ezită; şi-a dat seama că omul habar n-are de moartea lui Johan.

— A fost găsit omorât, ieri-dimineață.

În încăpere se aşterne liniştea. Secundele se întind insuportabil, iar Anton îl vede pe Carl schimbându-se la față.

— Cum adică? Vrei să-mi spui că Johan a murit?

Expresia Hannei e plină de compasiune.

— Nu se poate să fie adevărat!

— Mă tem că este. Îmi pare rău că îți aduc asemenea veşti. De aceea am tot încercat să dăm de tine.

Carl închide ochii. Anton ar vrea să-i pună o mână pe umăr, să-l consoleze, dar nu poate s-o facă cu Hanna de față. În condiții normale, ar da dovadă de căldură şi empatie, dar în clipa de față stă țeapăn ca o scândură. Tot nu poate asimila faptul că şi-a petrecut noaptea cu prietenul cel mai bun al lui Johan, un martor important în anchetă.

— Of, Doamne! rosteşte Carl după o lungă tăcere. Nici nu ştiu ce să zic...

Trage adânc aer în piept.

— Omorât, ați spus? El a fost cel găsit ieri în Tångböle?

— El e. Încă o dată, îmi pare rău.

Carl îşi împreunează mâinile în poală.

— Ştiu că nu-i uşor, continuă cu blândețe Hanna, dar trebuie să-ți punem câteva întrebări.

Lui Carl îi strălucesc în ochi lacrimile pe care nu le-a vărsat.

— Ai putea începe prin a ne spune cum v-ați cunoscut?

Anton e recunoscător că Hanna a preluat conducerea. El tot nu reuşeşte să priceapă cum de a ajuns în impasul ăsta.

— Suntem prieteni din copilărie. Am fost colegi la şcoală. Am concurat şi eu la schi alpin, dar n-am fost nici pe

departe de nivelul lui Johan. Însă am rămas prieteni buni şi, imediat ce s-a întors în Suedia, ne-am simţit de parcă n-ar fi plecat niciodată.

Anton abia dacă e în stare să se uite la Carl. Trebuie să-şi vină în fire, nu poate lăsa totul în seama Hannei. Se află aici ca să-şi facă treaba.

— Când l-ai văzut ultima oară pe Johan?

Încearcă să aibă un ton profesional, dar cuvintele îi sună oarecum pompos.

— Vineri. La „Pigo”.

Lui Anton îi e cunoscut „Pigo”. E unul dintre cele mai bune restaurante din Duved, cu un decor rustic şi o vatră mare, deschisă. A mâncat de nenumărate ori pizza acolo, de-a lungul anilor.

— Ne poţi spune cum v-aţi petrecut seara? îl îmboldeşte Hanna pe Carl. Cu cât mai multe detalii, cu atât mai bine.

Carl înghite în sec de câteva ori.

— Am stabilit să ne întâlnim la şapte. Johan a întârziat un pic.

— Ţi-a spus de ce?

— Doar că avea multe pe cap.

Carl caută cuvintele potrivite.

— Johan era aproape tot timpul binedispus; acum, însă, era neobişnuit de... agitat.

— Ţi s-a părut că se purta la fel ca de obicei? În ce dispoziţie era?

— Doar am pălăvrăgit, ca de obicei. Despre hochei, despre cum o să se descurce Modo în următorul meci...

I se strâmbă faţa. Anton trebuie să facă un efort enorm ca să se abţină să nu întindă mâna să-l consoleze.

— Îmi cer scuze, mormăie Carl, ştergându-şi o lacrimă. Pur şi simplu nu pot să accept.

— Nicio problemă, îl linişteşte Hanna. Nu ne grăbim.

— Ți-a spus Johan de ce era aşa de agitat? întreabă Anton încercând să contribuie şi el.

— Nu, dar el era mereu calm, de asta m-a mirat. Nu-i stă în fire să n-aibă stare. A plecat după numai douăzeci de minute, chiar dacă stabiliserăm să mâncăm o pizza împreună.

— A explicat de ce?

— Doar a zis că sunt mai multe chestii. Se pare că urma să plece a doua zi undeva şi încă mai avea de făcut bagaje.

Hanna se uită la Anton. Carl tocmai le-a confirmat cele spuse de Linus despre planurile lui Johan, ceea ce înseamnă că acesta n-a mințit. Şi totuşi, soția lui Johan a afirmat că nu ştia nimic despre vreo călătorie. Asta ar putea să însemne că n-a avut timp să se întoarcă la ea înainte să fie atacat.

— Ştii unde avea de gând să se ducă atunci când a plecat de la restaurant? întreabă Anton.

— Acasă, presupun.

— Nu ştii nimic despre planurile lui de călătorie? întreabă Hanna. Avea să rămână în Suedia sau se ducea în străinătate?

— Nu ştiu.

Tăcere. Carl îşi muşcă buza, de parcă emoțiile l-ar ajunge din urmă.

— Mi-am dat seama că se bucura că pleacă, adaugă el. Cu toate că părea foarte agitat, de parcă ar fi avut prea multe chestii la care să se gândească.

Ceva nu-i în regulă aici. Anton vede că Hanna e la fel de surprinsă. Ipoteza lor curentă se bazează pe presupunerea că Johan fusese forțat să plece din pricina unei amenințări, caz în care nu ar fi aşteptat cu nerăbdare călătoria.

— La ce oră a plecat de la restaurant?

— Să mă gândesc... Chiar înainte de şapte şi jumătate. Restul găştii trebuia să vină atunci, dar el a plecat înainte să apară ei.

— Avea furgoneta cu el?

— Cred că da. A băut doar o bere cu conținut scăzut de alcool, pentru că trebuia să conducă.

Anton încearcă să rezume conversația în minte. Au trecut doar puțin peste douăsprezece ore între vizita de la restaurant şi momentul în care a fost găsit cadavrul lui Johan.

Unde a fost în orele alea?

— Ne apropiem de final? întreabă Carl cu vocea tensionată.

— Da, replică Hanna.

Carl se prăvăleşte la loc pe scaun. Afară se întunecă, deşi e abia după-amiază. Nori negri au alungat soarele, iar lumina de dincolo de fereastră e cenuşie. Carl e palid şi, cu fața schimonosită de durere, departe de a fi tipul fermecător pe care l-a cunoscut Anton la Bygget aseară. Ar vrea să întindă mâna, s-o ia pe a lui sau, mai degrabă, să-i dea o îmbrățişare puternică.

— Ai spus că tu şi Johan erați prieteni din copilărie, continuă Hanna. Prin urmare, presupun că îl ştii şi pe Linus Sundin, asociatul lui Johan?

— Am fost coleg la şcoală şi cu el.

— Ce ne poți spune despre relația dintre Johan şi Linus?

— Nu era... prea rea.

— Cum adică?

— Johan şi cu Linus aveau... perspective foarte diferite despre afacere.

Hanna nu spune nimic. Îl aşteaptă pe Carl să continue, chiar dacă acesta e vădit tulburat. Anton e impresionat. E o polițistă bună, cu o tehnică excelentă de interviu. Unde găseşte o portiță cât de mică, intră.

— Linus bea prea mult, mărturiseşte Carl, fără tragere de inimă. A băut dintotdeauna, dar recent lucrurile s-au înrăutățit. Toată lumea a remarcat lucrul ăsta, dar ştiți şi voi cum e... Nu-i uşor să-i spui cuiva că trebuie s-o lase mai moale cu băutura.

— Ştii cumva dacă Johan a încercat? întreabă Anton.

— Nu, dar ştiu că era îngrijorat. Marion se ocupa de contabilitate şi era la rândul ei îngrijorată. Firma a fost nevoită să plătească despăgubiri în mai multe ocazii când Linus era mahmur şi nu se prezentase la diverse lucrări. Johan preferă moderația, el nu prea le are cu băutura.

Carl tace când îşi dă seama ce-a zis.

— Adică nu prea le *avea* cu băutura.

Pauza care urmează e dureroasă.

— Mă rog... nici lui Johan, nici mie nu ne place să ne îmbătăm, dar Linus nu are... limitele astea.

Coboară privirea şi-şi împreunează degetele. În ciuda strădaniilor lui, Anton nu poate să nu-şi amintească ce au făcut azi-noapte, trupurile lor îngemănate în patul lui.

— Linus a dat dintotdeauna zdravăn de duşcă. Obişnuiam să glumim că e chitit să bea de fiecare dată mai mult decât oricine altcineva, dar acum se pare că şi-a pierdut controlul.

— Ştii dacă mai are şi alte probleme?

Carl ridică ochii.

— În ce fel?

— Consumă droguri? clarifică Hanna. E dependent de jocuri de noroc?

— Nu, din câte ştiu eu.

— Are tendința să devină violent sau agresiv când e beat? întreabă Anton.

— Uneori.

Carl trage brusc aer în piept. Anton îi vede rotițele învârtindu-se când îşi dă seama de importanța întrebării.

— Credeți că Linus l-a ucis pe Johan?

REBECKA
2019
MAI

Mişcările Rebeckăi sunt încete şi greoaie când ajunge la grădiniță de dimineață. E o zi superbă de primăvară, aerul e blând, chiar dacă nu-i încă ora opt, dar fiece oscior din trup o doare.

Ole a lovit-o iar, cu o zi înainte.

Nu ştie sigur când a început, nu-şi mai poate aminti cum stăteau lucrurile între ei înainte să înceapă. De data asta nici măcar nu ştie de ce a făcut-o. A venit acasă prost-dispus şi orice ar fi făcut sau ar fi spus ea nu era bine. Când a descoperit că la spălat îi dispăruse un ciorap, a avut pretextul perfect.

Ea se simte de parcă ar călca pe coji de ouă atunci când el e în dispoziția asta, aşteptând un motiv ca să explodeze. Iar frica dinainte să se întâmple e aproape la fel de rea. Loviturile în sine sunt de-a dreptul o uşurare; măcar ştie că o să mai treacă vreo câteva zile până la următoarea ocazie.

Ole nu-şi cere niciodată scuze după aceea. Se poartă de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic sau îi spune că ea e cea care l-a obligat s-o pedepsească. Că e prea vorbăreață, e o nevastă rea. El e doar unealta Domnului.

Ea trebuie să învețe să se teamă de Dumnezeu.

Noaptea trecută, pe când stătea întinsă în pat, plângând pe muteşte, Ole s-a băgat sub pătură. În întuneric, şi-a trecut mâinile peste trupul ei, i-a împins în sus cămaşa de noapte şi s-a rostogolit peste ea.

A durut-o atunci când a pătruns-o, dar a fost prea înfricoşată ca să protesteze. N-ar fi făcut decât să-l înfurie iar, obligându-l s-o lovească din nou.

Nu credea că va fi în stare să se ducă astăzi la lucru. Când şi-a văzut ochii umflați şi fața brăzdată de dâre de lacrimi în oglinda din baie, şi-a dorit să sune şi să anunțe că e bolnavă, dar Ole deja se pregătea să o ducă cu maşina la Micii Ghiocei. Nu îndrăznise să pomenească nimic despre statul acasă.

Au nevoie de banii pe care-i câştigă ea.

Ole nu a reuşit să găsească vreun post nou, la aproape doi ani după ce a fost nevoit să plece de la firma de contabilitate. De-acum nici măcar nu e sigură că îşi caută o slujbă, fiindcă biserica îi ocupă tot timpul.

I-a auzit adeseori atât pe tatăl ei, cât şi pe pastorul Jonsäter lăudându-l pe Ole pentru asiduitatea lui şi simțul datoriei. Se întreabă dacă ei au habar cum îşi tratează soția atunci când nu se uită nimeni.

Oare ştiu, dar au ales să închidă ochii? Ce ar spune Dumnezeu despre asta?

Nu contează. Lui Dumnezeu nu-I pasă de lacrimile ei. Dacă I-ar păsa, nu l-ar lăsa pe Ole s-o țină tot aşa.

Rebecka îşi pune haina în cui şi o vede pe Maria îndreptându-se spre ea cu o cană de cafea, zâmbitoare ca de obicei. Maria i-a devenit una dintre cele mai bune prietene, chiar dacă nu e credincioasă.

Grădinița e o rază de lumină în viața Rebeckăi. E singurul loc în care se simte în siguranță.

Mariei îi dispare zâmbetul de pe chip atunci când dă cu ochii de ea.

— Ce-i cu tine? Eşti bolnavă?

Rebecka îşi dă seama că probabil arată groaznic. Încearcă să dea impresia că totul e bine. Crede că are coaste fisurate, ba una dintre ele ar putea fi chiar ruptă, însă nu

îndrăzneşte să meargă la un medic. Ce ar putea spune dacă ar fi întrebată cum s-a întâmplat?

Ar pedepsi-o Dumnezeu dacă ar dezvălui că soțul ei a lovit-o?

— Arăți groaznic, continuă Maria. Chiar crezi c-ar trebui să fii astăzi aici?

Rebecka reuşeşte să zâmbească slab.

— Doar n-am dormit bine. Sunt sigură că o să-mi revin după ce beau o cafea.

Maria se uită ciudat la ea.

În ultimul an, de când Ole a devenit din ce în ce mai imprevizibil, Maria a întrebat-o de câteva ori care mai e situația acasă. I-a răspuns evaziv. E limpede că încearcă să se apropie de ea, dar ruşinea e prea mare ca să-i permită să i se confeseze colegei sale.

Nu-i poate spune despre Ole, despre cât de frică îi e de propriul ei soț.

Numai ea e de vină pentru situația în care se află. Dacă ar fi mai iubitoare, dacă ar face ce trebuie mai des, atunci Ole n-ar trata-o aşa.

E doar vina ei.

Se teme şi de consecințe. Dacă şi-ar face curaj şi i-ar dezvălui Mariei adevărul, atunci colega sa i-ar spune că trebuie să-l părăsească. Dar asta ar însemna să abandoneze tot ce constituie viața ei: biserica, prietenii, verii. Tata şi mama ar întrerupe orice legătură cu ea, ar deveni o paria. Nici măcar Lisen nu i-ar ține partea.

Viitorul lui Ole ca pastor ar fi în primejdie.

Cum ar putea să-i facă aşa ceva?

Ida observă că Daniel stă ca pe ace. Au ajuns la mama ei doar în urmă cu douăzeci şi cinci de minute, iar el deja n-are stare.

O cuprinde un val de dezamăgire.

Chiar nu se poate desprinde câteva ore, de dragul familiei lui? A fost plecat tot weekendul, iar ea a tânjit după compania lui.

Stau în bucătăria zugrăvită în galben a apartamentului din Järpen al lui Elisabeth, care locuieşte acolo de la divorț. Ida şi sora ei, Sara, aveau pe atunci doar trei şi cinci ani. Nu prea mai țin legătura cu tatăl lor.

Elisabeth a adus pe masă cafea, rulouri cu scorțişoară şi fursecuri asortate. Alice stă pe genunchii Idei şi e binedispusă; se joacă cu o bucățică de rulou.

Sara intră şi întinde brațele spre nepoata ei.

— Dulceață mică! o alintă ea pe Alice, îmbrățişând-o. Poți s-o saluți pe mătuşica Sara?

Daniel îşi scoate telefonul din buzunarul de la spate şi începe să butoneze. Ida se preface că nu observă. Au ajuns cu o oră întârziere pentru că el a stat mai mult la secție. Chiar atât de greu să-i fie să se deconecteze, măcar acum? E evident că are nevoie de odihnă.

— Ce mai e pe la serviciu? întrebă Elisabeth, zâmbindu-i cu căldură lui Daniel.

Acesta nu-i răspunde, pare complet absorbit de gânduri.

— Daniel, cu tine vorbeşte mama!

— Scuze, ce-ai spus?

— Te întrebam cum mai e pe la serviciu.

— Ancheta asta de crimă ne-a cam dat de lucru.

— Te referi la amărâtul care a fost găsit ieri în Tångböle? întreabă Sara.

Daniel încuviinţează, iar Ida se foieşte, stânjenită. E o poveste îngrozitoare şi-i pare rău pentru familia victimei, dar şi-ar fi dorit ca de caz să se ocupe altcineva, nu Daniel.

— Cine s-ar fi gândit că o să se întâmple aşa ceva tocmai aici? adaugă Sara.

Alice e fericită acum, o trage de păr cu degeţelele dolofane pe mătuşa sa.

— Am auzit că ar fi Johan Andersson, intervine Elisabeth. Schiorul din Duved care a avut mult succes o vreme. Ar fi groaznic, dacă e adevărat.

Se uită la Daniel.

— El e?

— Încă n-am dat publicităţii numele. Îmi pare rău, dar nu pot să vorbesc despre asta.

Ida nu înţelege de ce trebuie să fie aşa secretos. A văzut câteva postări pe Facebook în care se spunea că victima ar fi Johan Andersson; lumea comentase cu emoji-uri cu inimioare şi feţe plângătoare. Cineva postase fotografia cu Johan pe podium, când câştigase medalia la campionatul mondial. Erau multe întrebări şi supoziţii, genul de lucruri obişnuite pe care le găseşti online.

Îi pune o mână pe braţ lui Daniel.

— Chiar trebuie să te comporţi de parcă ai de-a face cu secrete de stat?

A sunat mai aspru decât intenţiona, dar plecarea de acasă a umplut-o de încordare. Chiar când îi pusese salopeta de fâş Alicei, aceasta făcuse pe ea. Rochiţa drăguţă cu care era îmbrăcată sfârşise direct la spălat, la fel şi salopeta. Dacă Daniel s-ar fi întors mai devreme, ar fi ajuns la mama ei înainte ca dezastrul să se petreacă.

— Am o obligaţie de confidenţialitate, Ida. N-am inventat-o eu, dar trebuie să o respect.

Daniel se întinde după un rulou cu scorţişoară.

— Sunt delicioase, Elisabeth! Tu le-ai făcut?

Ida intuieşte că el încearcă să schimbe subiectul, dar mama ei pare încântată de compliment.

— Da. Secretul e să ungi aluatul cu mult unt şi să pui zahăr în aluat iar apoi să-l laşi mult timp la dospit.

— Daniel a lucrat nonstop weekendul ăsta.

Ida nu se poate abţine.

— Ieri a plecat la serviciu la şapte şi jumătate şi nu s-a mai întors până la cină. La fel şi azi, de aia am întârziat.

Daniel pare nedumerit, de parcă n-ar şti sigur de ce a adus ea vorba despre asta. E supărată pe el sau glumeşte?

— Of, Doamne! face Elisabeth. Pare epuizant. Nu poţi să-ţi iei liber mâine, ca să compensezi?

— Nu aşa merg lucrurile.

Daniel zâmbeşte curajos. Ida ştie exact cum stau lucrurile. A aflat în decembrie, când a dispărut fata aia. El se va întoarce la secţie la ora şapte, mâine în zori. De obicei au o şedinţă de informare la şapte treizeci. Prin urmare, va trebui să se pună la curent şi să parcurgă orice raport sosit în ultimele douăzeci şi patru de ore.

Fixează cu ochii un punct îndepărtat, iar mintea pare că i se îndepărtează iar de prezent.

— Trebuie să te gândeşti la familie, îl mustră Elisabeth. Nu-i uşor să stai acasă singură cu un copil mic. Crede-mă, eu am trecut prin asta de două ori!

Cuvintele mamei o fac instantaneu pe Ida să se simtă mai bine. A exprimat exact ce simte ea, e o formă de validare după care tânjea. Nu vrea să pară pisăloagă atunci când îi spune lui Daniel că şi-ar dori ca el să stea mai mult timp pe-acasă. Îşi iubeşte mult fiica, dar uneori simte că înnebuneşte când e singură acasă cu un bebeluş care plânge mereu.

Îl iubeşte pe Daniel, nicicând n-a fost mai îndrăgostită.

Elisabeth îşi trece o mână peste părul frumos coafat. E coafeză, la fel ca Sara, şi e foarte conştientă de propria

înfățişare. Ida a fost mereu mândră de felul în care arată mama sa.

— Îmi amintesc cât de greu era când erau fetele mici, continuă Elisabeth. Slavă Domnului că s-au schimbat vremurile, iar zilele astea tații îşi asumă şi ei răspunderea!

Daniel zâmbeşte în continuare, dar Ida îi vede încordarea din bărbie. Brusc, se ridică în picioare şi o ia pe Alice din brațele Sarei.

— Mă duc s-o schimb, spune el îndreptându-se spre baie.

Ida se simte vinovată, n-a vrut să creeze o atmosferă neplăcută pentru el.

Nu-şi doreşte decât ca bărbatul ei să înțeleagă cum se simte ea, fără să fie nevoită s-o exprime prin viu grai de fiecare dată.

19

Casa din Sadeln e cufundată în întuneric atunci când Hanna ajunge acasă, după vizita la Carl Willner. A făcut cumpărături anticipând sosirea Lydiei; e ora cinci şi zece.

„Invazia are să ajungă aici în curând," îşi spune, zâmbind în gând.

Îşi aruncă cizmele din picioare, îşi agață geaca în cui şi porneşte să aprindă luminile. Începe cu livingul, continuă cu biblioteca şi termină cu bucătăria uriaşă.

Casa nu-i o căbănuță oarecare de weekend, ci mai degrabă o cabană elvețiană. Sora şi cumnatul ei trăiesc la un cu totul alt nivel.

Începe să scoată alimentele cumpărate. Lydia i-a trimis o listă lungă cu „strictul necesar", aşa că Hanna umple frigiderul cu brânză, cârnați şi cantități impresionante de lapte şi suc de portocale.

A fost incredibil de aglomerat la supermarket; nu ai cum să nu-ți dai seama că a început vacanța de schi. Toate casele erau deschise şi tot era o coadă lungă la fiecare dintre ele.

Mintea îi umblă pe coclauri cât pune cumpărăturile la locul lor. Bifează în gând, punct cu punct, elementele de pe lista de sarcini ale zilei.

Se bucură că au reuşit să dea în sfârşit de Carl Willner, dar mai sunt multe semne de întrebare în jurul morții lui Andersson. E bine că a putut Carl să le confirme problemele cu băutura ale lui Linus şi faptul că acesta nu-şi făcea treaba cum se cuvine.

Ce s-a întâmplat cu Anton? N-a părut deloc implicat în discuție şi abia dacă a scos o vorbă, după care a plecat imediat ce au terminat, ceea ce nu-i stă nicidecum în fire.

Închide frigiderul şi împătureşte cele două pungi de cumpărături. Ca să se asigure, mai şterge încă o dată hiaturile.

Informația furnizată de Marion, despre nevoia de bani a lui Linus, e interesantă. Încă n-au cercetat starea finanțelor familiei Sundin, dar se pare că bărbatul ar fi putut avea un motiv să-şi omoare asociatul.

Atât Linus, cât şi Carl au afirmat că Johan plănuia să plece foarte curând undeva. Hanna nu înțelege. De ce să facă Johan aşa ceva dacă nu era amenințat? Iar dacă totuşi era, atunci cine e cel care îl amenința? Nu putea fi Linus, el le spusese despre călătorie şi era încă în Duved, iar Carl spusese că Johan părea fericit, de parcă abia aştepta să plece. Nu era comportamentul cuiva care încearcă să scape de o amenințare cu moartea.

Ceva nu se potriveşte.

Numele lui Johan tocmai a fost dat publicității. Când ea era în drum spre casă, Grip îşi încheiase conferința de presă, iar la radio se transmitea o dezbatere despre uciderea

cunoscutului schior. E de la sine înțeles că, din acest moment, presiunea pentru rezolvarea cazului o să crească.

Se uită la ceas: cinci şi jumătate. Lydia şi Richard ar trebui să ajungă din clipă în clipă. Totul arată bine, casa e pregătită. A cumpărat până şi nişte lalele viu colorate. Ca o ultimă tuşă, Hanna aprinde lumânările din numeroasele felinare de sticlă.

Liniştea e spulberată de zgomotul unei maşini care intră pe alee. Vede un SUV mare şi negru şi distinge copiii în spate. Zâmbeşte şi se îndreaptă spre uşă.

— Mătuşica Hanna! strigă un glas vesel şi, cât ai zice peşte, Linnéa cea în vârstă de zece ani i-a şi sărit în brațe.

Fabian, care are doisprezece ani, o urmează îndeaproape. Şi el se repede spre Hanna, chiar dacă e aproape adolescent. Din urmă vin părinții lor, încărcați cu genți şi valize.

Lydia pare încântată, în timp de Richard îşi dă ochii peste cap văzând agitația celor mici.

Hanna îşi îmbrățişează nepoata şi nepotul, îşi îngroapă fața în părul lor. Parcă ieri erau mici, iar acum, iată-i, au crescut. O îmbrățişează şi ei, iar tot stresul care-i mai persista în minte dispare imediat.

Se îndreaptă de spate şi-i zâmbeşte surorii ei mai mari.

— Bun-venit acasă!

Lydia face un pas înainte, o cuprinde pe Hanna cu brațele şi o trage la piept. Preț de o clipă, se simte ca atunci când făceau asta în copilărie.

Când Lydia e de față, totul e bine.

20

Anton stă în fotoliul lui preferat, în sufrageria slab luminată. Şi-a deschis o sticlă de bere, dar a luat doar câteva guri din ea.

E trecut de zece, ar trebui să se ducă la culcare, dat fiind cât de puțin a dormit în noaptea trecută. Mâine-dimineață trebuie să fie prezent la şedință, imediat după şapte, ceea ce înseamnă că se va trezi la şase şi un sfert, ca să aibă timp să facă un duş şi să ia micul-dejun.

Televizorul e pornit, tocmai au început ştirile şi se vorbeşte despre o formă gravă de gripă care se răspândeşte în nordul Italiei. Nu prea ascultă. Gândurile i se învârt în jurul întâlnirii din acea după-amiază cu Carl Willner. Sentimentul de ireal când stătea pe canapea cu Hanna, încercând să-şi joace rolul în interviu. Şocul resimțit când Carl deschisese uşa de la intrare.

Se poate să fi fost unul dintre cele mai stresante momente din viața lui. Carl era ultimul om pe care se aştepta să-l vadă. Cu siguranță Hanna şi-a dat seama că era ceva în neregulă.

Sau oare doar şi-o fi închipuind el? A reuşit să păstreze aparențele?

Habar n-are.

Trebuie să înceteze să se mai gândească la Carl, dar nu se poate abține. Amintirile din noaptea petrecută împreună i se tot strecoară în minte. Atracția dintre ei a fost incredibil de puternică, au simțit că totul era aşa cum trebuia. De aceea l-a lăsat pe Carl să-l însoțească acasă, cu toate că aşa ceva era împotriva principiilor lui. I s-a părut firesc să-i propună să plece împreună de la clubul de noapte.

Impulsul a venit în clipa în care i-au ieşit cuvintele din gură. Carl s-a luminat la față şi un fior cald l-a străbătut pe Anton.

Carl a trezit în el ceva ce n-a mai trăit de multă vreme. Aruncă o privire spre dormitor. Au trecut mai puțin de douăzeci şi patru de ore de când erau acolo, împreună. Să-l sune pe Carl să-i explice? Să-i spună că a fost la fel de surprins ca şi el când s-au văzut azi după-amiază?

Nu, asta ar încurca şi mai tare lucrurile. Carl e martor într-o anchetă de crimă. Nu pot să aibă contact personal până nu se termină cazul – sau măcar până se apropie de încheiere.

Orice altceva ar fi lipsit de etică.

Hanna i-a aruncat o privire ciudată atunci când s-au despărțit, dar el s-a prefăcut că nu observă şi i-a zis că trebuie să plece imediat. Speră că ea o să uite totul până mâine.

Speră să nu se lase influențat de gânduri şi să-i scape ceva. Ar trebui, oare, să pună cărțile pe masă, să-l informeze pe Daniel?

Însă asta ar însemna să-şi dezvăluie înclinațiile, iar Anton nu ştie dacă e pregătit pentru aşa ceva.

Şi-a pus mereu aceeaşi întrebare: oare e momentul potrivit? Simte că îl obsedează chestiunea. Nu se ruşinează de orientarea lui sexuală, nu vrea cu adevărat să se ascundă, dar ceva îl reține. E mai uşor să-i lase pe cei din jur să creadă că nu şi-a găsit încă perechea potrivită.

Înțepăturile despre cum e el burlacul etern sunt de preferat glumelor nesimțite cu homosexuali, făcute pe la spatele lui.

Ştie că-i stupid, dar stresul există.

Lui însuşi i-a luat ceva timp până să recunoască adevărul. A avut mai multe prietene în liceu. A arătat întotdeauna bine, a fost mereu genul sportiv. Era mai puțin complicat să fie ca toți ceilalți şi să se giugiulească cu fete la petreceri decât să recunoască faptul că, de fapt, pe el îl interesau băieții.

Tânjeşte să discute subiectul cu cineva, dar ajunge mereu la aceeaşi concluzie: e prea greu să le spună părinților, mai ales tatălui său, care a avut o carieră în armată.

Cum ar primi Karro dezvăluirea? Fără îndoială că ar accepta-o calm, dar dacă-i scapă porumbelul? Îşi iubeşte surioara, dar ea e impulsivă şi cam gură spartă.

Îi vine iar în minte figura lui Carl. I-ar plăcea să-l mai vadă o dată, dar e exclus. Nu poate să-şi rişte cariera de dragul lui. Lucrurile încă n-au ajuns atât de departe.

Se întinde după sticla de bere şi o strânge tare.

De ce trebuie să fie viața aşa de afurisit de complicată?

REBECKA
2019
SEPTEMBRIE

Când uşa de la Micii Ghiocei se deschide, Rebecka e în genunchi, curățând resturile prânzului pe care Emmy cea de trei ani tocmai l-a vomitat peste tot pe podea. Fetița avea febră, au luat legătura cu mama ei care vine s-o ia.

Doar că bărbatul şaten din cadrul uşii nu pare să aibă nimic de-a face cu Emmy. E îmbrăcat într-o salopetă albastră şi duce o trusă mare de scule. Trebuie să fie un meseriaş; instalator, judecând după sigla de pe haina lui.

Rebecka se ridică în picioare. Se strâmbă la cârpa dezgustătoare şi o pune deoparte.

— Salut! rosteşte bărbatul.

Îi zâmbeşte cu căldură Rebeckăi şi ochii îi strălucesc. Are gura generoasă, trupul în formă şi suplu, ca al unui sportiv. „Atletic”, îşi zice ea în sinea ei, automat, chiar dacă e conştientă că nu ar trebui să dea atenție felului în care arată bărbatul.

— Am venit să repar toaleta.

— Sigur, vino cu mine, am să-ți arăt unde e.

Toaleta personalului nu mai poate fi folosită de o săptămână. E bine că, în sfârşit, o să fie reparată.

Bărbatul o urmează pe coridor. Ea deschide uşa şi-i arată:

— Aici e.

— Sunt sigur că putem da de capăt problemei ăsteia, spune el, apăsând butonul de tras apa fără ca să se întâmple nimic. Cât e de urgent? Stă lumea la coadă?

Îi face poznaş cu ochiul Rebeckăi, căreia îi trebuie câteva secunde să-şi dea seama că glumeşte.

— Nu-i chiar aşa de urgent, răspunde ea cu un râs stingher.

— Ce bine!

El zâmbeşte şi mai larg. Scoate capacul rezervorului şi studiază flotorul.

— OK, cred că ştiu care-i problema.

Are ceva în privirea de un albastru intens, o bucurie care pare ascunsă în ochii lui. Îi are înconjuraţi de o reţea de riduri fine, de felul celor pe care le capeţi dacă mijeşti prea mult ochii în soare, afară.

Ea se simte de parcă s-ar mai fi întâlnit, cu toate că e sigură că asta nu s-a întâmplat.

— Cât de mult o să dureze? întreabă ea.

Râsul lui e spontan şi din toată inima. Nu sună dispreţuitor sau trufaş, ca al lui Ole, ci doar irezistibil de îmbietor, de parcă ar vrea să anunţe că viaţa e prea scurtă ca să fii nefericit.

Râsul lui lipsit de griji îi trezeşte o speranţă îngropată adânc. Abia dacă-şi mai aminteşte cum e să nu fie înspăimântată şi tristă.

— Cât de mult se poate întinde o bucată de sfoară? îi replică el.

Iniţial, Rebecka nu se prinde, pe urmă îşi dă seama că el glumeşte din nou.

— Am înţeles, spune ea, cu obrajii coloraţi în roşu-aprins.

Fără îndoială că el o crede complet idioată.

— Trebuie să verific dacă am piesele potrivite la mine, spune bărbatul. Ai zis că nu-i urgent, nu-i aşa?

Zâmbeşte iar. Rebecka e convinsă că faţa îi e stacojie. Ca să-şi ascundă fâstâceala, face un pas înapoi. Ar trebui să plece, dar îi vine greu să se desprindă din loc. Amabilitatea şi umorul care-i sclipesc în ochi o atrag ca un soare dătător de căldură. Iar ei îi e frig, mereu frig.

— Îmi cer scuze, rosteşte el, punându-i o mână pe braţ. Glumeam doar, n-am vrut să te fac să te simţi aiurea.

Trupul Rebeckăi e străbătut de un şoc atunci când îi simte atingerea.

Ce se petrece cu ea?

Devine conştientă de cât de aproape stau unul de altul, de cât de moale arată părul lui castaniu. Într-un colţ al gurii are o cicatrice minusculă care îl face să pară uşor amuzat tot timpul. Aproape ca şi cum ar aştepta ceva, ca şi cum l-ar aştepta după colţ o surpriză încântătoare.

Încă-şi mai ţine mâna pe braţul ei. Când ea îşi coboară privirea la degetele lui, vede o verighetă de platină.

E însurat.

Şi ea e măritată.

— Parcă te cunosc de undeva, rosteşte el.

Cuvintele lui îi merg la inimă, de parcă i s-ar adresa numai şi numai ei, cu toate că nu au vreun sens special.

— Trebuie să plec, îngaimă Rebecka şi dispare grăbită.

21

E trecut de unsprezece. Ida s-a culcat, are nevoie de somn. Alice se trezeşte, de obicei, de două ori pe noapte, cerând să fie hrănită. Noaptea trecută a fost deosebit de grea, Ida nu a prea avut parte de odihnă.

Încearcă să împartă sarcinile cu soţul ei, dar se trezeşte adeseori când plânge fetiţa.

Ancheta noului caz de crimă i se derulează în minte. A primit câteva SMS-uri de la prieteni care au auzit că victima e Johan Andersson şi o întreabă dacă ştie mai multe despre caz, dat fiind că Daniel e poliţist.

Se fac tot felul de presupuneri despre motivul uciderii schiorului care era un fel de erou local. Faptul că s-a întâmplat în timpul vacanţei de sport, când locul e plini de turişti, nu prea are cum să nu le dea apă la moară amatorilor de teorii fantasmagorice.

Neliniştea i se strecoară în suflet, în ciuda strădaniilor sale de a i se împotrivi. Întoarce capul spre Daniel. Doarme dus, întins pe partea lui. Alice sforăie fericită în pătuţul ei.

Ida ar fi gata să moară pentru fiica ei, dar a fost complet nepregătită pentru cât de multă muncă presupune venirea pe lume a unui bebeluş. Sau pentru cât de mult avea să-i afecteze relaţia cu Daniel.

Se imaginase stând pe canapea cu dulceaţa cea mică. Nimeni n-o prevenise în privinţa sânilor din care i se scurge laptele, a schimbărilor hormonale bruşte sau a nopţilor nesfârşite fără somn, cu un bebeluş cu colici.

N-a fost niciodată mai îndrăgostită de Daniel, dar uneori tot se simte abandonată. În după-amiaza asta a fost cu mintea aiurea când erau la mama ei. Abia dacă a participat la discuţii.

Nu se poate să fie ca data trecută, când el nu se putea gândi la nimic altceva în afară de cazul Amandei Halvorssen. Dintr-odată, ea şi Alice n-au mai însemnat nimic pentru el, iar asta a făcut-o să se simtă nesigură. Nu se aşteptase niciodată să ajungă pe locul doi.

Când a fost cel mai rău, el a fost plecat zi şi noapte. Într-o seară a ajuns acasă când ea era încă trează. Ştia că-i epuizat, dar la fel era şi ea. Colicile Alicei o înnebuneau.

Parcă nimic nu ajuta, se simțea cea mai rea mamă din lume.

Daniel se așezase la masa din bucătărie să mănânce, dar ea nu-l putuse lăsa în pace, trebuia să discute cu el. Voia să-l facă să înțeleagă că le neglijează pe ea și pe fiica lui.

Se terminase cu un dezastru. Daniel avusese o răbufnire uriașă de furie. Își luase farfuria și o aruncase de perete, după care ieșise furtunos din apartament, lăsând-o pe Ida înconjurată de cioburi.

Incidentul o îngrozise.

Cine ar face așa ceva partenerului și copilului său? se întrebase Ida de multe ori.

Ar putea s-o facă iar?

Nu înțelege cum se poate înfuria un om atât de tare încât să-și piardă controlul. Chiar dacă s-ar fi supărat, ea nu și-ar fi permis niciodată să-și piardă cumpătul.

Daniel e adult, împart răspunderea pentru fiica lor. Daniel știa asta atunci când se hotărâseră să continue sarcina. De fapt, el era cel care și-o dorise mai mult la vremea respectivă, deși Ida n-ar recunoaște nicicând cu glas tare acum.

Când Daniel se întorsese în cele din urmă acasă, își ceruse scuze iar și iar. Făcuse tot posibilul s-o convingă să-l ierte. Încă mai e profund rușinat; Ida i-a văzut durerea din ochi când au discutat despre cele întâmplate.

Treptat, a început să înțeleagă fondul problemei. Daniel i-a spus despre firea lui iute la mânie cu care s-a luptat toată viața. A moștenit-o de la bunicul matern din Italia, cel care o înspăimânta atât de tare pe mama lui încât nu s-a mai întors acolo niciodată, nici măcar când tatăl suedez al lui Daniel i-a abandonat.

Ida expiră pe nas. Întinde mâna după telefon, se împotrivește ispitei de a intra pe Instagram ca să vadă ce se zice despre omorârea lui Johan. Vrea să-l susțină pe Daniel

în munca lui, dar şi el trebuie să înțeleagă cât îi este ei de greu să stea toată ziua singură cu Alice, mai ales în momentul acesta al anului, când e aproape imposibil să ieşi cu căruciorul pe-afară din cauza zăpezii. Ea e o persoană activă şi a lucrat ca instructoare de schi vreme de câteva sezoane. Într-un an normal, în săptămâna asta ar fi ocupată până peste cap.

Să stea închisă în apartament o scoate din minți.

Daniel se întoarce, iar răsuflarea îi e profundă şi regulată.

N-o să-i permită să dispară aşa din nou. Nici n-o să suporte altă ieşire. E doar o slujbă, pentru numele lui Dumnezeu!

Faptul că e polițist nu le poate conduce viața.

22

Cuticula degetului mare al lui Marion sângerează. Femeia stă la masa din bucătărie şi observă abia când o picătură de sânge i se prelinge pe dosul palmei. Nu-şi aminteşte să-şi fi ros pielița; de fapt, habar n-are unde s-au dus orele de când s-a aşezat aici.

Linge sângele, incapabilă să găsească energia să ia un şervet de hârtie.

E epuizată, dar îi e imposibil să se odihnească. De fiecare dată când se întinde în pat, inima i-o ia la goană. Locuieşte aici de opt ani, dar tot ce e în dormitor îi pare ciudat, nefamiliar.

Ia telefonul şi parcurge galeria de imagini, încercând să-şi piardă privirea printre fotografiile vechi ale lui Johan, ca să se liniştească un pic.

Camera e cufundată în întuneric, singura lumină vine de la ecranul telefonului. Tonul de apel venit din senin o face să tresară.

Linus, iar.

Simte cum tot trupul i se face de gheață. I-a respins apelurile toată ziua, până când, în sfârşit, acestea au încetat. Sperase că asta însemna că Linus hotărâse s-o lase în pace.

E limpede că nu-i aşa.

Cu un deget tremurând, atinge pictograma şi refuză apelul. Fără îndoială, are legătură cu vizita pe care a primit-o el de la poliție; se teme că ea o să le spună ce fel de om este cu adevărat.

Ei i se pare în continuare profund neplăcut să se gândească la cearta de la birou din ianuarie. A fost oribilă, mai ales când Linus s-a apropiat şi a țipat la ea, cerându-i să nu se bage în treburile firmei.

Ea şi Johan nu şi-ar fi putut închipui că era capabil să se schimbe în asemenea măsură şi, astfel, să devină atât de agresiv. Johan se băgase rapid între ei, dar Marion rămăsese şocată câteva zile după aceea. Ar prefera să nu-l mai vadă niciodată pe Linus; o sperie.

Ştie că el o învinovățeşte pe ea pentru conflict, deşi, de fapt, doar el e vinovat. Marion făcuse tot posibilul să gestioneze situația în mod profesionist, să-şi țină părerile pentru ea, dar când Linus începuse să nu-şi mai facă treaba cum se cuvine, nu avusese încotro, îi spusese lui Johan.

Mai ales când apăruseră probleme cu autoritățile fiscale – nu mai avusese de ales, trebuia să vorbească.

Totul fusese din vina lui Linus, a nimănui altcuiva.

Nu a înțeles niciodată cum de s-a încrezut Johan în asociatul său. Nu s-a simțit niciodată liniştită în preajma lui, dar la început nici prin cap nu-i trecea cât de mult urma să se înrăutățească situația.

Johan era un om bun şi sincer, Linus e necioplit şi greu de înțeles.

Iar acum, umblă după răzbunare.

Ecranul se întunecă şi Marion nu-şi poate stăpâni un hohot de uşurare. Dar bărbatul sună iar. Şi iar. Nu încetează, iar semnalul strident îi dă senzația că e cât pe ce să-i explodeze capul.

Bâjbâie pe telefon şi aproape că-l scapă din mână când încearcă să-l treacă pe silențios. În cele din urmă, reuşeşte.

Singurul sunet din încăperea întunecată e acum răsuflarea ei speriată.

Ecranul se luminează din nou. De astă dată, Linus i-a trimis un mesaj:

Te bag în pizda mă-tii dacă mă vorbeşti de rău la polițişti.

23
LUNI, 24 FEBRUARIE

E exact şapte şi jumătate dimineața în momentul în care Daniel dă startul şedinței online de informare la care participă cei de la Östersund.

A ajuns la secție de aproape o oră. A citit materialele din ziua anterioară: rapoarte din interviurile din uşă în uşă şi informații de la cetățenii care au sunat. Raffe stă lângă el, iar dincolo de masă sunt Anton şi Hanna.

Tehniciana criminalistă Carina Grankvist este şi ea prezentă, de la distanță. Azi poartă ochelari rotunzi, ceea ce îi conferă un oarecare aspect de bufniță.

— Bună dimineața, rosteşte Birgitta Grip.

Pare epuizată. Ochii îi sunt ca nişte fante înguste sub pleoapele grele, iar între nas şi gură sunt cute adânci. La rândul ei, a avut de lucru până peste cap, nu în ultimul rând din cauza presiunii exercitate de presă. Niciunul dintre ei n-a avut parte de odihnă pe săturate în weekend. Daniel a dormit mai puțin de cinci ore azi-noapte. A stat până târziu cu Alice, ca s-o îmbuneze pe Ida.

Se îndoieşte că a reuşit; oricum, e puțin probabil ca azi să ajungă acasă la o oră rezonabilă.

Simte că oboseala i-a pătruns adânc, până în oase.

Anton n-arată nici el prea vesel, deşi n-are nici parteneră, nici copii. Părea aşa de optimist ieri!

Grip bate cu pixul în masă. Lângă ea sunt mai mulți anchetatori din Östersund, dar şi Jenny Ullenius, procuroarea. Aceasta e îmbrăcată cu un pulover polo şi are cam patruzeci de ani. E nouă, Daniel n-a mai lucrat cu ea. Pare bucuroasă s-o lase pe Grip să conducă şedința.

— Circulă o mulțime de presupuneri despre cauza morții lui Johan Andersson, începe Grip. Nu ştiu câte întrebări s-au pus la conferința de presă de ieri.

Daniel nu este surprins. Soacra şi cumnata lui deja îşi dăduseră seama cine e victima, deşi nu exista încă un anunț oficial.

— Tabloidele au dat ştirea, continuă Grip, iar internetul clocoteşte. Sunt tot felul de ipoteze, de la implicarea unei bande criminale la recuperatorii de creanțe. S-a pomenit chiar şi de sinucidere.

— Johan merită mai mult de-atât, mârâie Raffe.

Daniel îşi aduce aminte de mâinile lui Johan legate la spate. Nimeni dintre cei care au văzut cadavrul n-ar folosi cuvântul „sinucidere”.

— Am aflat ceva de la Criminalistică? întreabă Grip. Ce se aude cu autopsia?

— I-am dat un email Ylvei Labba şi am rugat-o să trateze cazul cu prioritate, replică Daniel, dar s-ar putea să mai dureze ceva.

Ylva este patologul criminalist cu care au lucrat la cazul din decembrie. E conştiincioasă şi eficientă, dar unitatea de patologie de la Umeå deserveşte tot Norrlandul. Efectuează cam cinci mii de autopsii pe an.

E un caz grav, de omor, dar Daniel nu-şi pune mari speranţe că o să sară peste rând.

— Mai insistă! spune Grip, îndreptându-şi atenţia spre Carina. Care-i situaţia cu furgoneta victimei?

Figura Carinei devine mai clară pe ecran.

— Am început, dar ţine seama că au trecut mai puţin de douăzeci şi patru de ore de când a fost găsită! Examinez conţinutul, dar până acum n-am dat peste nimic care ar putea fi arma crimei.

Daniel sperase exact opusul, dar puţini ucigaşi îşi abandonează arma crimei la locul faptei, chiar şi atunci când acţionează din pură panică. Făptaşul din cazul de faţă a avut suficientă prezenţă de spirit şi să mute cadavrul şi să ascundă furgoneta.

— Putem, totuşi, confirma că sângele de pe podeaua furgonetei este din aceeaşi grupă cu a lui Johan Andersson: B pozitiv, adaugă Carina.

— Vreo urmă lăsată de alte persoane? întreabă Hanna.

Se lasă pe spate în scaun, cu privirea ageră şi concentrată.

— Da. Avem câteva fire de păr care nu se potrivesc cu ale victimei. Problema e, desigur, că nu putem afirma cu certitudine dacă au ajuns acolo când s-a comis crima sau cu altă ocazie.

Asta e o dilemă. Dacă în furgonetă găsesc ADN-ul lui Linus, prezenţa sa o să fie uşor de explicat. El lucra cu Johan, aşa că bineînţeles că a fost înăuntru. Orice avocat al apărării bunicel ar arunca o umbră de îndoială asupra unei astfel de „probe”.

— Am trimis totul la Centrul Naţional de Criminalistică din Umeå, încheie Carina. O să vedem ce au şi ei de spus când termină.

— Peste o sută de ani, şopteşte Hanna teatral.

Raffe zâmbeşte, dar e limpede că Grip nu se amuză. Daniel înțelege de ce, dar uneori o glumă e exact ce-ți trebuie ca să treci cu bine peste o zi grea.

— Cum rămâne cu finanțele lui Linus Sundin? sare ea.

Preia Raffe:

— N-a fost uşor să găsim informații, dat fiind că era duminică. Totuşi, am aflat câte ceva.

Răsfoieşte o grămadă de hârtii de pe masă; par nişte formulare de la autoritățile fiscale.

— Ne-am uitat la declarațiile lui Linus din ultimii ani. A avut un venit anual de un pic peste patru sute de mii, în mare cam treizeci şi cinci de mii pe lună, ceea ce e normal pentru un instalator. A mai avut şi impozite reziduale însemnate, de circa cincizeci de mii, trei ani la rând. Au fost plătite mereu în ultima clipă.

— Ştim de unde provine impozitul rezidual? întreabă Jenny Ullenius. A avut venituri secundare sau a plătit prea puțin impozit inițial?

Daniel înțelege de ce întreabă. Dacă Linus a plătit prea puțin impozit preliminar, gestul lui sugerează că a avut nevoie constantă de bani mai mulți. Totuşi, dacă impozitul are legătură cu venituri secundare, de unde au provenit banii respectivi?

De ce să lucreze altundeva când avea propria lui afacere?

— Nu are datele personale înregistrate la vreun alt angajator, replică Raffe.

— Aşadar, trebuie să fie vorba de un impozit preliminar prea mic, remarcă Jenny. Interesant!

— Marion Andersson ar trebui să ştie, le atrage atenția Hanna. Ea ține contabilitatea firmei.

Notează scurt ceva şi-i face semn lui Daniel: „Trebuie să verificăm asta.”

— Mă întreb dacă Linus şi Johan s-au certat şi din această cauză, zice ea.

— M-am mai uitat şi la casa lui Sundin, continuă Raffe. Valorează câteva milioane, dar e ipotecată până-n vârful coşurilor.

— Ştii cumva dacă mai are şi alte credite? întreabă Daniel. Datorii pe carduri de credit? Împrumuturi luate până la salariu?

— Verific azi.

— Şi anchetele din uşă în uşă? întreabă Grip.

Daniel a parcurs rapoartele poliţiştilor care au discutat cu sătenii din Tångböle – sau cum s-or fi numind ei, având în vedere că toate casele sunt atât de răsfirate.

— Nimic. Nimeni nu pare să fi văzut sau auzit ceva la primele ore ale dimineţii de sâmbătă. Vremea a fost destul de proastă, desigur, cu ninsoare din abundenţă.

— Ai vorbit cu cel care a curăţat zăpada? vrea Grip să ştie.

Anton încuviinţează.

— Am discutat cu tipul responsabil de zona Tångböle. A trecut pe acolo cu puţin înainte de şase, sâmbătă dimineaţă. Şi-a urmat traseul cu plugul, nu-şi aminteşte nimic deosebit.

Aşa cum se aşteptase Daniel, probabilitatea ca un şofer de plug de zăpadă să observe ceva nu e mare.

— Judecând după stratul de zăpadă de pe cadavru, Andersson zăcea acolo de câteva ore, spune Carina. Până dimineaţă s-au aşternut doar zece centimetri, aşadar cred că a fost depus acolo cam pe la miezul nopţii. Concluzia mea, ţinând seama de cantitatea de sânge din furgonetă, este că era deja mort când a fost aruncat.

Hanna se îndreaptă un pic de spate.

— Conform lui Carl Willner, Johan a plecat de la restaurant pe la şapte treizeci vineri seara. De la Linus ar fi plecat în jur de opt. Asta ne dă un interval de patru ore între momentul în care a fost văzut viu şi moartea lui.

Daniel simte un junghi de iritare când aude menționat numele lui Willner. Încă mai e dezamăgit că nu a putut participa la discuția cu el.

— Aşadar, marea întrebare este: unde s-a dus Johan după aia? se întreabă Hanna cu glas tare.

— Există vreun jurnal electronic în furgonetă? intervine Raffe. Dacă da, atunci o să putem vedea unde s-a dus după ce a plecat de la restaurant. Multă lume cu maşini de la firmă foloseşte dispozitive electronice ca să nu trebuiască să consemneze în scris toate deplasările pentru serviciu.

— Bună idee, o să arunc o privire, spune Carina.

— A mai avut Willner altceva interesant de oferit? întreabă Daniel.

Hanna îi pune la curent pe toți cu informațiile acestuia despre disputa dintre Linus şi Johan, după care se întoarce către Anton.

— Mai ai ceva de adăugat?

Acesta clatină din cap, abia dacă a scos o vorbă.

— Cum a rămas cu lista de clienți pe care trebuia să v-o trimită Sundin pe e-mail? vrea să ştie Grip.

Raffe îşi notează ceva.

— N-a ajuns încă. O să i-o cer din nou.

Daniel se apleacă în față.

— În ceea ce mă priveşte, o altă întrebare importantă e călătoria pe care o plănuia Johan. Sau, mai degrabă, afirmația că de-abia aştepta să plece.

Informația e derutantă, căci contrazice ipoteza că Johan a primit o amenințare gravă. Trebuie să discute cu oamenii care l-au cunoscut bine şi să încerce să obțină adevărul. Poate că i-ar putea ajuta părinții lui? Nu se simțiseră în stare să răspundă la întrebări sâmbătă, când fuseseră înştiințați de moartea lui Johan, dar Daniel ar vrea să încerce din nou astăzi.

Ecranul se face negru şi Grip dispare pentru câteva clipe. Vocea încă i se mai aude, dar e un pic bruiată.

— Ne apropiem de final? Mai e ceva?

„Ce zici de mai mulți polițişti implicați în investigație?” îşi spune Daniel. Ar avea nevoie de considerabil mai mulți anchetatori ca să termine totul, mai ales ținând cont de instrucțiunile lui Grip, care ar vrea ca ei să evite orele suplimentare – ceea ce n-au reuşit deloc în weekend. Ridică mâna, neputând să-şi ascundă nemulțumirea. Trupul îi e încordat de la frustrare şi lipsă de somn.

— Care-i situația resurselor suplimentare? Echipa curentă e prea mică.

Grip se încruntă.

— Deocamdată nu mă pot lipsi de nimeni altcineva.

— Nu putem recruta oameni din altă parte a țării?

— Va trebui să te descurci cât de bine poți.

— Deci fără ore suplimentare şi fără personal în plus. Cum te aştepți să rezolvăm cazul în condițiile astea?

— Daniel! zice Hanna cu o undă de avertizare în glas. O să ne descurcăm.

Acesta cedează.

— OK, replică el, adunându-şi hârtiile.

Îşi împart repede sarcinile între ei; mai e încă multă lume cu care trebuie să stea de vorbă, prima pe listă fiind familia lui Johan. Se uită la Hanna.

— Ce-ar fi să începem cu părinții şi fratele lui Johan, după care să-l sunăm iar pe Linus?

— Chiar acum?

— Da.

Daniel arată spre ecranul gol şi-şi îngăduie un zâmbet ironic.

— Mai bine să ne mişcăm imediat. N-aş vrea să se prăbuşească plafonul de ore suplimentare.

REBECKA
2019
SEPTEMBRIE

Rebecka tocmai şi-a terminat pauza de prânz când o furgonetă albă opreşte în parcare. Uşa se deschide şi bărbatul care a venit cu două zile înainte coboară cu o trusă de scule în mână.

Începe să tremure din tot trupul.

N-a fost în stare să se abţină să nu se gândească la el, cu toate că e nebunie curată. Ce ar face Ole dacă ar şti că ea se gândeşte la altcineva? Ce ar zice biserica?

Nici măcar nu ştie cum îl cheamă.

În ultimele două zile a încercat să se convingă că scurta întâlnire nu a însemnat nimic, că ceea ce a simţit a fost pură închipuire. Nu poţi să te îndrăgosteşti în câteva minute până peste cap de un om complet străin.

Totuşi, imaginea zâmbetului lui plăcut i-a stăruit în minte. Râsul acela îmbietor, atât de natural şi spontan. Aerul lipsit de griji, care o făcuse să se simtă ca pe vremuri, când era fericită şi iubea viaţa.

O ia ba cu căldură, ba cu frig când îi aude glasul pe hol. Trebuie să se ducă, măcar să-l zărească o clipă.

Nu se poate abţine.

— Bună... din nou! rosteşte el.

Chipul i se luminează într-un fel care o face să-şi ţină răsuflarea. Pare atât de emoţionat s-o vadă! Atât de... încântat!

Ole nu s-a uitat niciodată aşa la ea. Nici măcar atunci când s-au căsătorit.

— Speram să te văd din nou, continuă bărbatul.

Rebecka înghite în sec. N-are cuvinte, stă pur şi simplu locului, mută.

El nu s-a ras azi. O umbră vagă îi acoperă bărbia şi-l face să arate nerezonabil de atrăgător.

Îi vine să întindă mâna să-l atingă pe obraz.

— Scuze, n-ar fi trebuit să spun asta. N-am vrut să te fac să te simți iar stânjenită.

Râsul lui e zgomotos şi din toată inima, la fel ca data trecută.

— Se pare că specialitatea mea e să te fac să roşeşti.

— Nu-i nimic, se bâlbâie Rebecka.

Ce-o fi, oare, în neregulă cu ea?

— Poate că ar trebui să mă prezint: mă cheamă Johan.

Ochii lui o atrag înspre el. El întinde mâna, iar când i-o strânge, ea se simte de parc-ar fi curentat-o ceva. Nu i s-a mai întâmplat ceva de genul ăsta.

— Rebecka, îngaimă ea, recăpătându-şi puterea de a vorbi.

— Mă bucur să te cunosc, Rebecka.

Bărbatul dă impresia că abia a aşteptat această întâlnire toată ziua.

Când încearcă să se gândească ce să-i spună mai departe, Frasse cel de doi anişori vine spre ea cu lacrimi în ochi. Johan se lasă pe vine până la nivelul băiețelului.

— Ei, ce s-a întâmplat aici? întreabă el, luându-l în brațe. Ți-a făcut cineva ceva?

Îl învârte pe Frasse până când acesta uită de necazuri şi mai că se îneacă de râs. Îl lasă jos cu blândețe, după care îl petrece cu privirea până în sala de joacă.

— Sunt aşa dulci la vârsta asta! exclamă Johan, cu un dram de nostalgie în glas.

Dintr-odată, tăcerea e palpabilă.

— Îmi dau seama că nu ne cunoaştem, dar mă întrebam...

Se întrerupe, ca şi cum s-ar simți jenat.

Rebecka nu îndrăzneşte să se uite la el.

— Mă întrebam dacă ai vrea să bei o cafea cu mine?

Rebecka se codeşte. El e însurat, i-a văzut verigheta. Trebuie să fi observat că şi ea e măritată.

Ole ar ucide-o dacă ar zice da. Încă îşi mai aminteşte cât de furios a fost când s-a dus la o cafea cu Maria în urmă cu un an şi jumătate. Să se vadă singură cu Johan ar fi total contrar educaţiei ei şi în dezacord cu orice regulă a bisericii.

Nu trebuie s-o facă.

Şi totuşi, îşi aude propriul glas rostind:

— Mi-ar face plăcere.

24

Daniel aproape că aţipeşte pe scaunul din dreapta al maşinii, în drum spre Östersund, unde locuiesc de câţiva ani Torsten şi Tarja Andersson. Când Hanna a sunat ca să-i anunţe de vizită, mama lui Johan le-a spus că şi fratele acestuia, Pär, o să fie acolo.

— E totul în regulă? întreabă Hanna când ajung la Mörsil. N-ai mai scos o vorbă de jumătate de oră. Tot mai eşti supărat pe Grip?

Daniel tresare.

— Alice s-a trezit de multe ori azi-noapte, răspunde el, întinzându-se ca să-şi pună sângele în mişcare.

— Înţeleg.

Nu înţelege, dar Daniel nu se oboseşte să-i explice că nu doar lipsa de somn îl apasă. Atmosfera dintre el şi Ida a fost glacială ieri, pe drumul spre casă de la Järpen. Indiferent ce i-a spus sau promis, ea i-a răspuns sec tot restul serii şi s-a dus la culcare devreme.

Nu ştie ce se petrece. Acum o săptămână erau toate bune, dar acum lucrurile s-au schimbat complet. Au trecut doar două zile de când a fost găsit cadavrul lui Johan.

Daniel înțelege neliniştea Idei, dar a asigurat-o în repetate rânduri că o să facă tot ce-i stă în puteri.

Îi aruncă o privire Hannei, se întreabă dacă ea ar reacționa la fel într-o situație similară. Probabil că nu. Nu e doar o polițistă iscusită, ci dă dovadă de intuiție şi empatie. Şi nu-i nici pe departe atât de nesigură pe sine cum e Ida.

Hanna ține ambele mâini pe volan în poziția corectă. Câteva şuvițe de păr i-au scăpat din coada de cal prinsă neglijent. Lui Daniel îi place că nu e nevoit niciodată să-şi aleagă atent cuvintele când e în preajma ei. Uneori, colega sa pare a şti ce urmează să zică înainte ca el să deschidă gura. Lucrează împreună doar de două luni şi jumătate, dar lui i se pare că a trecut mult mai mult.

În Mattmar ajung în spatele unui camion cu plăcuțe de înmatriculare străine. Şoferul nu se grăbeşte, merge cu cel puțin cincisprezece kilometri la oră sub limita de viteză.

— Limita e de optzeci aici, fir-ar mama mă-sii de treabă! bombăne Hanna. Cât de greu o fi să citeşti indicatoarele?

— Nu stăm chiar aşa prost cu timpul, replică Daniel.

— Unii n-ar trebui să aibă permis de conducere.

— Profită de ocazie să te bucuri de natură!

Nu se poate abține să n-o tachineze.

— E unul dintre puținele avantaje pe care le avem aici.

Funcționează: Hanna zâmbeşte şi o gropiță mică, pe care el nu i-a remarcat-o până acum, îi apare pe obrazul drept.

Drumul e mărginit de mesteceni înalți învăluiți în promoroacă. Subit, pătura de nori se deschide şi prin ea răzbate soarele, făcând peisajul alb să sclipească. Razele creează un nimb în jurul vârfului fiecărui copac, iar cristalele de zăpadă licăresc ca nişte năluci care zboară pe lângă ele.

Daniel se relaxează. Proasta-dispoziție care l-a deranjat toată dimineața se risipeşte.

E aşa de frumos aici!

25

Soarele străluceşte nestingherit atunci când Hanna şi Daniel ajung la apartamentul familiei Andersson, după un drum de o oră şi ceva cu maşina.

Hanna parchează în stradă. E o zi superbă de iarnă, perfectă pentru începutul vacanței de schi. Lydia şi familia ei sunt deja, cu siguranță, pe pârtie.

Urcă pe scări până la etajul al treilea. Soții Andersson s-au mutat aici în urmă cu cincisprezece ani, după ce le-au plecat copiii de acasă. Înainte de asta au locuit lângă Duved, nu departe de casa lui Linus.

Tarja deschide când sună ei la sonerie. Conform evidențelor lor, ea tocmai a împlinit şaizeci şi şase de ani şi s-a pensionat, dar pare cu cel puțin zece ani mai în vârstă. Are ochii stinşi şi obrajii supți.

Îi conduce în sufrageria curată lună, unde soțul ei, Torsten, e aşezat într-un fotoliu. Pare oarecum amețit şi e pământiu la față.

— Ne pare tare rău pentru pierderea voastră, începe Hanna. Am vrea să vă punem câteva întrebări despre Johan, dacă e în regulă.

Ochii Tarjei se umplu imediat de lacrimi.

— Nu pricepem nimic din toate astea, şopteşte ea. Cine să fi vrut să-l ucidă pe Johan? Era cel mai cumsecade om din lume.

— Tocmai asta încercăm să aflăm şi noi, o linişteşte Daniel. Îmi dau seama că situația e foarte dificilă acum.

Se aşază vizavi de părinții lui Johan pe o canapea gri, decorată cu perne albastre.

— Spuneți-ne despre fiul vostru, îi îndeamnă Hanna cu căldură.

Tarja se întoarce către soțul ei, dar acesta nu vorbeşte, ci priveşte pur şi simplu în gol.

Nu-i prima oară când a văzut o astfel de expresie pierdută la un om care a aflat despre moartea cuiva. Suferința parcă ar umple sufletul până când nu mai rămâne loc pentru nimic altceva, fiindcă durerea ocupă fiecare cotlon.

Televizorul e pornit, dar soții Andersson par să-l ignore. Poate că zgomotul de fond îi ajută atunci când liniştea devine de nesuportat?

Tarja trage adânc aer în piept.

— Johan era băiatul nostru cel mic. Fratele lui, Pär, stă cu familia lui la Strömsund. E o diferență de şapte ani între ei.

Ochii îi fug către un birou din cealaltă parte a camerei, unde sunt expuse câteva fotografii de familie în rame negre de lemn. În capătul din dreapta e Johan, pe o culme alpină scăldată în soare, îmbrăcat în echipament complet de schi. Are un număr pe piept şi zâmbeşte larg la aparat. Pare să aibă vreo douăzeci de ani; deja concura la vârsta respectivă. Probabil că avusese o cursă reuşită.

Chipul lui radiază bucurie.

Hanna începe să înțeleagă de ce toată lumea vorbeşte despre bucuria lui de a trăi şi despre personalitatea sa caldă.

— A fost un copil mult dorit, continuă Tarja, făcând o pauză ca să răsufle gâfâit. Un bebeluş mai dulce nici că-ți puteai închipui.

— Când ați vorbit ultima oară cu el? întreabă Daniel.

Hanna observă că vocea lui e mult mai blândă decât de obicei. Poate părea foarte direct, aproape grosolan în anumite contexte, dar în situațiile dificile dă dovadă de multă empatie. L-a văzut discutând răbdător, cum puțini reuşesc, cu cei profund şocați. Totodată, poate fi exigent şi intransigent, ori de-a dreptul certăreț, cum a fost cu Grip azi-dimineață.

E impresionant de adaptabil. N-a mai lucrat niciodată cu un coleg care s-o facă să se simtă atât de în siguranță.

— Cred că... weekendul trecut.

— Şi cum vi s-a părut atunci?

Tarja se trage de mâneca de la cardigan. E un pic uzat la coate, bluza într-o culoare pală i se vede prin țesătură.

— La fel ca întotdeauna. La fel de vesel şi încântător.

— N-a spus nimic care să vă frapeze? Ceva ieşit din comun? N-a părut tulburat sau neliniştit după glas?

— Nu, nu, deloc.

Tarja clipeşte.

— Ar fi trebuit? De ce mă întrebi?

— E o întrebare de rutină, explică Hanna rapid.

— Bine.

Însă cuvintele ei nu par s-o fi liniştit pe Tarja. Acum îşi trage agitată cu degetele de fustă, ca şi cum supărarea i-ar fi atât de mare că nu poate sta locului.

Hanna se întreabă cum ar reacționa mama ei în aceleaşi împrejurări. Ar suferi la fel de profund dacă ar muri ea?

Dacă ar fi vorba despre Lydia, mama ei ar fi răvăşită.

— Cât de des luați legătura? vrea să ştie Daniel.

— Johan se pricepea să păstreze contactul cu noi. Vorbeam o dată sau de două ori pe săptămână.

— Şi cât de des vă vedeați?

Tarja îşi muşcă buza.

— O dată pe lună, poate. Nu atât de des cum ne-am fi dorit. Johan avea mereu multe de făcut, îi era greu să se desprindă, iar noi nu voiam să-l cicălim...

I se frânge glasul. Scoate o batistă din buzunar şi se şterge uşurel la ochi.

— Şi afacerea lui? zice Hanna. Mergea bine treaba?

— Cred că da. Era tot timpul plecat la vreo lucrare nouă, toată lumea îl plăcea.

Sunetul soneriei le întrerupe discuția. Torsten abia dacă reacționează, dar Tarja se scuză şi se duce să răspundă.

Începe să plângă în hohote imediat ce se deschide uşa de la intrare. Hanna aude sunet de voci scăzute şi, după câteva minute, Tarja se întoarce cu un bărbat înalt, trecut de patruzeci de ani. Asemănarea dintre mamă şi fiu e izbitoare; acesta trebuie să fie Pär, fratele lui Johan.

E bine că Pär era în drum spre Östersund, gândeşte Hanna. I-a scutit de dat o fugă la Strömsund.

Pär întinde mâna şi se prezintă. E palid şi încordat, dar calm. Poartă un pulover verde-închis şi pantaloni kaki din twill. E director la un liceu şi pare să emane autoritatea calmă necesară pentru un asemenea post.

— Tocmai discutam despre Johan, spune Daniel. E bine că eşti şi tu aici, avem câteva întrebări să-ți punem.

Pär încuviințează din cap. Îşi aduce un scaun şi se aşază lângă fotoliul Tarjei.

— Când ai vorbit ultima oară cu fratele tău?

— Vineri. De fapt, voiam să iau legătura cu voi să vă spun despre ultima noastră conversație, dar sunt în stare de şoc de când am auzit vestea. Nu puteam gândi, de parcă aş fi fost închis în întuneric. Pur şi simplu... n-am putut.

REBECKA

2019

OCTOMBRIE

Au căzut de acord să se întâlnească la marginea crângului aflat la câteva sute de metri de creşă.

Johan e deja acolo aşteptând când ea soseşte, cu inima cât un purice, în pauza de prânz. Nu îndrăzneşte să meargă la o cafea cu el, nu poate să rişte să afle Ole, chiar dacă nu s-ar întâmpla nimic mai mult.

În schimb, s-au hotărât să facă o plimbare prin pădure.

Neliniştea din trup îi dispare imediat ce-i vede zâmbetul larg. Pare atât de fericit încât Rebecka nu poate să nu se simtă captivată. E minunat să fii tânăr şi fără griji, chiar dacă numai pentru puţină vreme.

Azi n-are ţepi în barbă. Se întreabă cum s-ar simţi obrajii lui moi sub buricele degetelor ei.

— Ai venit!

Îi aude încântarea din glas.

— Am spus că o să vin, nu?

— Mă temeam că o să te răzgândeşti. Am ajuns mult prea devreme... Sunt aici de aproape jumătate de oră.

Râde jenat.

— Voiam să fiu sigur, să nu ne ratăm.

Sună atât de sincer şi direct şi atât de încântat, încât Rebecka abia de mai poate să respire. Nu-şi poate aminti ultima oară când i-a vorbit cineva astfel.

— Eşti frumoasă, spune el.

— Mulţumesc!

N-a putut să se îmbrace cu nimic deosebit în dimineaţa asta, ca să n-o ia Ole la întrebări, dar la serviciu şi-a dat cu puţin rimel şi luciu de buze. O să se şteargă pe faţă înainte să vină soţul ei s-o ia, după-amiază.

E încântată că Johan a observat.

Pornesc pe cărarea care-i duce iute la adăpost de ochii unor eventuali curioşi. Temperatura de afară e sub zero grade şi primul îngheţ licăreşte în copaci. Pe iarbă e un strat subţire de gheaţă, iar frunzele uscate le pârâie sub tălpi.

Johan o face pe Rebecka să se relaxeze.

E adeseori timidă, n-a fost niciodată genul care să stea uşor de vorbă cu străinii. Dar el îi pune întrebări despre slujba de la creşă şi pare realmente interesat de ce are ea de zis. Îi descrie copiii, îi spune cât de fericită e când i se caţără în poală după ce se trezesc. Pe Ole nu l-a interesat niciodată

ceea ce face, nici măcar pe vremea când îi confunda nevoia de a o controla cu dragostea.

— Ai vrut dintotdeauna să lucrezi cu copiii?

— De când eram mică. Poate pentru că n-am frați sau surori.

Urmează o pauză în conversație, dar nu contează. În compania lui Johan, tăcerea nu e stânjenitoare.

— Ai copii? îl întreabă Rebecka după o clipă.

— Nu, din nefericire, dar mereu mi-am dorit să fiu tată.

Îi trece o umbră peste față, o seriozitate pe care nu i-o mai văzuse. Se scutură un pic, cu o expresie melancolică.

— Viața nu merge întotdeauna aşa cum te aştepți, nu-i aşa?

Rebecka ştie câte ceva despre asta.

Continuă să vorbească. Johan o ascultă fără să întrerupă, ca şi cum tot ce ar avea de spus ar fi fascinant şi important. O jumătate de oră trece pe nebănuite, de parcă ar fi fost doar cinci minute.

— Trebuie să mă întorc, spune Rebecka, dorindu-şi să poată rămâne.

— Deja? Nu poți să mai stai un pic?

Clatină din cap. Stau aproape unul de altul, se uită unul în ochii celuilalt. Când Johan expiră, răsuflarea lui formează un nor alb.

Rebecka stă cu ochii pironiți pe buzele lui, ca în transă. Sunt roz pal, moi şi îmbietoare.

I-ar plăcea să le sărute.

Johan o atinge pe cot, apoi îşi scoate mănuşile şi-i prinde mâna într-ale lui.

Pielea lui e caldă.

Ei îi zvâcneşte tot trupul.

— Trebuie să te văd din nou, spune el, cu glas răguşit. Te rog, spune-mi că ne putem întâlni foarte curând!

Oare de când stă acolo şi se holbează la computer?

Marion se uită la ceas: e unsprezece, aproape de miezul zilei, ceea ce înseamnă că stă acolo de câteva ore. Totuşi, nu e în stare să lucreze, nu se poate concentra.

Gândurile îi sunt încâlcite, frica i se târăşte peste tot, ca nişte furnici pe piele.

Se ridică de la masa de lucru din camera mică pentru oaspeți care serveşte drept birou. Amețeala o face să se clatine, trebuie să se țină de cadrul uşii ca să nu cadă.

Ar trebui să mănânce ceva, dar nu-i e foame. N-a reuşit să bage nimic în gură în ultimele două zile. Mirosul de mâncare îi întoarce stomacul pe dos.

N-a vorbit cu fratele ei, Florian. Nu se poate hotărî să-l sune, după toate câte s-au întâmplat.

Îi sună mobilul. Răspunde automat, chiar dacă ultimele trei apeluri au fost de la presa de scandal.

— Bună dimineața! spune o voce necunoscută. Numele meu este Rafael Herrera şi te sun de la poliția din Åre.

I se strânge stomacul. „Gata cu veştile proaste, nu mai pot îndura încă ceva.”

— Da?

— Ai timp să vorbim?

Ştie că el n-are cum s-o vadă, dar încuviințează din cap.

— Da.

— Aş avea câteva întrebări despre afacerea pe care soțul tău o deținea împreună cu Linus Sundin.

Marion se întoarce şi se aşază la computer. Lumina albastră rece iluminează ecranul şi-şi vede reflexia slabă în el.

— Treaba e că... Am avea nevoie de o listă a clienților firmei. Sundin ne-a promis că ne-o trimite, dar n-am primit nimic. Ai putea să ne ajuți tu?

— Bineînțeles. Absolut.

Își notează.

— Am parcurs și declarațiile de impozit ale lui Sundin pe ultimii câțiva ani. Pare să fi optat să plătească prea puțin impozit preliminar. Cum tu ești cea care ține contabilitatea firmei, mă întreb dacă ai putea să explici cum de s-a întâmplat asta?

Marion se scurge în scaun. Era exact ceea ce o îngrijorase.

De câțiva ani încoace, Linus o rugase să rețină o sumă mai mică drept impozit preliminar atunci când se plăteau salariile. Ea protesta și insista că nu-i corect, dar el devenea agresiv și îi spunea că el și Johan dețin afacerea și ea trebuie să facă ce i se cere.

Când încercase să discute chestiunea cu soțul ei, acesta îi replicase că nu mai voia să se certe cu Linus, nu când atmosfera era deja atât de toxică. Nu era un capăt de țară, Linus era cel care avea să aibă de achitat impozitul rezidual. Marion îi repetase că era o greșeală și se puteau trezi cu Fiscul pe cap. Ce avea să le spună inspectorilor?

Însă Johan refuzase să o asculte și iat-o acum la telefon cu poliția, care vrea să știe ce s-a întâmplat.

O s-o tragă la răspundere? La urma urmei, ea se ocupă de contabilitate.

Inima îi bate să-i spargă pieptul. Johan s-a dus, nu poate depune mărturie că soția lui a obiectat la șmecheria fiscală a lui Linus, iar Linus n-o să recunoască în veci că el a insistat ca plata să fie mai mică. În schimb, o să dea vina pe Marion.

Linus nu poate s-o sufere. Ar fi încântat dacă ea ar păți-o pentru asta. Stresul îi gonește prin sânge în timp ce încearcă să găsească un răspuns. Polițistul așteaptă în continuare la telefon.

— Îmi pare rău, nu mă simt prea bine, spune ea. Pot să te sun eu?

Urmează o pauză scurtă.

— Nicio problemă, dar cât mai repede, te rog!

Marion pune telefonul jos şi-şi lasă fruntea în palme.

De cum închide ochii, îşi închipuie cadavrul însângerat al lui Johan în zăpadă. Îşi aminteşte fiecare cuvințel pe care l-au rostit polițiştii sâmbătă, când i-au spus cum a fost găsit. De atunci abia dacă a dormit.

Imaginile îngrozitoare o bântuie şi când e trează, şi în coşmaruri, când zace în pat, pe jumătate adormită. Johan, pe care l-a iubit atât de mult. Bărbatul cu care a crezut că o să rămână pentru tot restul vieții. Ar fi trebuit să îmbătrânească împreună, să nu se despartă niciodată.

Era jumătatea ei, sufletul ei pereche. De dragul lui îşi părăsise țara natală, familia şi prietenii şi se mutase la distanță de jumătate de Europa.

Iar acum e singură-singurică în Suedia cea rece ca gheața, fără să aibă pe nimeni la care să apeleze.

Cum de s-a ajuns aici?

Privirea îi cade pe mobilul negru de lângă mouse. Îi apar broboane de sudoare deasupra buzei superioare. A promis să-l sune pe polițist, dar nu are răspunsuri convingătoare la întrebările lui.

De ce nu pot s-o lase în pace?

27

Informația că Pär a vorbit ultima oară cu fratele său vineri a luat-o pe Hanna prin surprindere. Ar putea fi o piesă-cheie din puzzle.

Nu-şi ia ochii de la el, cum stă aşa, lângă mama lui. Tatăl, Torsten, încă arată de parcă ar fi într-o lume numai

de el ştiută. De-abia dacă a deschis gura de când au ajuns ea şi Daniel.

— Ai vorbit cu Johan vineri? Când?

— Pe la cinci şi jumătate. Eram în maşină, mă întorceam de la serviciu.

— Cum ți-a părut?

Pär zâmbeşte trist.

— Părea fericit şi încântat. Surescitat chiar, de parcă avea prea multă energie.

Hanna recunoaşte descrierea din discuția cu Carl Willner. Ceva l-a entuziasmat aşa de tare pe Johan, încât nu avea stare. Dar ce anume?

— Părea cumva speriat?

Imediat ce o spune, îşi doreşte să n-o fi făcut. Regula numărul unu: nu pune întrebări care să-i sugereze un răspuns martorului.

— Nu, nu, deloc.

— Despre ce ați vorbit?

Pär îşi fereşte privirea. Frații trebuie să fi semănat foarte bine: amândoi au constituție atletică şi trăsături regulate, dar durerea l-a afectat pe cel prezent. Arată palid şi tras la față.

— A întrebat dacă poate să vină la noi.

— Când? intervine Daniel.

— Mai mult sau mai puțin imediat.

— Imediat?

— Da. Voia să vină sâmbătă seară.

Aşadar, misterioasa călătorie urma să fie la fratele lui, în Strömsund. Hanna se simte uşurată că au stabilit, în sfârşit, unde se ducea Johan.

— M-a cam luat prin surprindere. Am fost mereu apropiați, dar Johan n-a propus niciodată o vizită spontană, ca acum. I-am explicat că nu era tocmai momentul potrivit,

pentru că fuseserăm invitați în oraş în seara aia, toată familia.

— Şi el ce-a zis?

— M-a rugat să-i las o cheie, ca să poată intra singur în casă.

— Deci a fost destul de insistent?

— A, da! Şi m-a întrebat şi dacă ar putea să stea cel puțin o săptămână.

Asta se potriveşte cu ceea ce li s-a spus deja: Linus a zis că Johan intenționa să fie plecat pe perioada vacanței de schi, dacă îşi aminteşte Hanna bine.

Dar... de ce?

— Ți-a spus ceva despre motivul vizitei? întreabă ea.

Speră în sinea ei că fratele o să aibă răspunsul, motivul pentru care Johan a fost obligat să plece din Duved aşa de repede.

Totul depinde de întrebarea aceasta.

— Treaba e că...

Pär îi aruncă o privire mamei lui, de parcă l-ar îngrijora posibila ei reacție.

— Johan mi-a spus că n-o să fie singur, că va aduce pe cineva cu el. Ar fi trebuit să vă sun mai devreme, dar, aşa cum am zis, vestea că a murit a fost un şoc. N-am mai gândit limpede.

— Pe cine urma să aducă?

— N-a vrut să-mi spună la telefon, doar că urma să-mi explice situația când ne vedeam.

Pär trage adânc aer în piept.

— Pe urmă... m-au contactat colegii voştri, alaltăieri, şi mi-au spus că Johan... a murit.

I se schimonoseşte fața şi-şi acoperă gura cu mâna. Tarja îl bate pe umăr în timp ce şi ei i se umplu ochii de lacrimi.

Hanna încearcă să asimileze noua informație. Johan intenționa să meargă la Strömsund, la fratele lui, însoțit de o persoană necunoscută.

Daniel rosteşte întrebarea evidentă:

— Urma să fie însoțit de un bărbat sau de o femeie?

— Nu ştiu.

— Nu era vorba despre Marion? întreabă Hanna, doar ca să se asigure, deşi femeia le-a declarat deja că nu ştia nimic despre planurile de călătorie ale soțului ei.

— Nu părea să fie vorba despre ea.

— Mai ții minte cum s-a exprimat exact? Dacă te gândeşti la momentul acela?

Pär închide ochii, concentrându-se.

— A zis... că o să fac cunoştință cu cineva care e important pentru el, dar că nu trebuie să spun nimănui că vin în vizită. M-a pus să-i promit înainte să încheie apelul.

REBECKA
2019
OCTOMBRIE

E patru şi un sfert dimineața când Rebecka deschide ochii. Camera e cufundată în întuneric. Ole e întins pe spate lângă ea şi doarme dus.

O dor coastele. El a împins-o într-o comodă alaltăieri.

Răsuflarea lui îi aminteşte de jurămintele maritale sacre pe care le-a făcut înaintea lui Dumnezeu. Trebuie să-l iubească şi să-i dea ascultare pentru tot restul vieții. El e un pastor respectat, care a fost acum oficial desemnat drept succesorul lui Jonsäter.

Şi totuşi ea stă întinsă în pat gândindu-se la altcineva.

Îi vin lacrimi în ochi. Îşi îngroapă fața în pernă ca să nu i se audă hohotele de plâns. Nu poate risca să-l scoale din

somn pe Ole, nu poate să-i trezească nici cea mai mică bănuială că nu ar fi totul aşa cum trebuie să fie.

Cum poate cineva să fie atât de fericit şi, totodată, atât de nefericit? Când se gândeşte la Johan parcă îi trece un val de căldură prin trup. Privirea lui o face să uite tot. Nu îşi doreşte decât să se afunde în brațele lui şi să rămână acolo. Frica pe care o poartă cu ea, care i-a devenit parte din viață, ca o a doua piele, i se topeşte în prezența lui. El emană o fericire şi un sentiment de siguranță care nu seamănă cu nimic trăit de ea vreodată.

El îi readuce bucuria de a trăi, pe care Ole i-a luat-o, încetul cu încetul, cu comportamentul lui obsedat de control şi schimbările violente de dispoziție.

Ştie cu certitudine absolută că Johan n-o să-i facă rău niciodată.

În ciuda acestui lucru, nu s-au sărutat încă. El a ținut-o mai mult de mână şi s-au îmbrățişat, în cele câteva ocazii pe care le-au furat pentru o plimbare secretă prin pădure.

E prea înfricoşată ca să meargă mai departe. Dacă Ole ar afla ce face ea... De fiecare dată se jură că n-o să-l mai vadă niciodată pe Johan, dar e imposibil să reziste. El tot găseşte pretexte ca s-o vadă la serviciu. Mai întâi a fost toaleta care trebuia reparată, apoi s-a ocupat de țevile de la bucătărie.

I-a dat numărul ei de telefon, dar i-a spus să fie cu băgare de seamă. Are voie să-i dea mesaje numai când e la grădiniță, iar ea şterge fiecare mesaj de îndată ce l-a citit.

Ole îi cunoaşte codul de deblocare a telefonului, el l-a ales când a început ea să lucreze şi avea nevoie de propriul ei telefon.

Nu îndrăzneşte să se gândească la consecințe dacă el ar descoperi vreun mesaj de la Johan.

Îşi strecoară privirea prin spațiul dintre jaluzea şi cadrul ferestrei. Prima zăpadă e pe drum. Noaptea neagră de octombrie pândeşte afară. Temperatura a scăzut deja sub

zero, iar gheața o să se aştearnă în curând. Vine iarna cea lungă în Norrland, grea şi întunecată ca gândurile confuze care o torturează în fiecare noapte.

Nu există nicio soluție, niciun viitor luminos la care să spere în ceea ce o priveşte.

Trebuie să-l uite pe Johan, chiar dacă el spune că locul lor e împreună şi că n-a mai simțit aşa ceva.

Rebecka încearcă să-şi reprime lacrimile şi strânge cu putere din ochi.

Nu mai trebuie să-l vadă.

Asta nu poate să ducă decât la nefericire pentru amândoi.

28

După vizita făcută părinților lui Johan s-au oprit la un chioşc de pe stradă ca să cumpere burgeri, cartofi prăjiți şi cola. Revenind la maşina de poliție fără însemne încărcați cu fast-food, Daniel se oferă să conducă. Aşa e echitabil, căci Hanna a condus până la Östersund.

Scoate maşina din parcare şi se îndreaptă spre E14. Plănuiesc să-l viziteze din nou pe Linus. Apasă pe accelerație imediat ce ajung pe autostradă. E deja unu fără un sfert şi a început să ningă. Ştergătoarele lucrează la viteză maximă. Depăşeşte un Audi înainte ca drumul să se reducă la o singură bandă pe sens.

Hanna pare pierdută în gânduri.

— Trebuie să aflăm pe cine plănuia Johan să ia cu sine la fratele lui, rosteşte ea după o vreme.

— Spui chestii deja ştiute...

Daniel îi zâmbeşte ca să mai destindă atmosfera. Suferința părinților şi fratelui lui Johan li s-a transmis şi lor, a fost o uşurare să iasă la aer curat.

— Pe cine ai lua la fratele tău dacă ai face-o în secret?

— Sunt singur la părinți, n-am niciun frate, replică Daniel.

De fapt, nu-i tocmai adevărat. Tatăl lui şi-a întemeiat o familie nouă în Umeå după ce a părăsit-o pe Francesca, mama sa. Ea îşi lăsase familia extinsă din Italia de dragul lui, ceea ce nu l-a împiedicat s-o sune într-o zi de la serviciu să-i spună că a cunoscut altă femeie.

În dimineața următoare plecase deja.

Daniel era prea mic ca să-şi mai aducă aminte tot ce se întâmplase, dar i-au rămas în minte anumite instantanee. Mama lui pe hol, plângând, cu receptorul în mână. Singurul telefon din apartament era pe peretele de lângă uşa de la intrare şi încă o mai vede, rezemată de cadrul acesteia, cu fața schimonosită de disperare. Are o amintire vagă despre cum a dat fuga s-o consoleze, dar brațele lui mici nu i-au ajuns decât până la talie.

Ea nici măcar n-a observat, era prea preocupată de discuția cu tatăl lui.

Urmează un gol în memorie. Are o soră vitregă, cu opt ani mai mică, şi un frate vitreg, cu cinci ani mai mic, pe care nu i-a mai văzut de când avea zece ani. Atunci au încetat vizitele sporadice la tatăl lui.

A trecut un sfert de secol şi n-a mai vorbit cu el de atunci, nici măcar când mama a murit într-un accident la Sundsvall, cu zece ani în urmă.

O mai trăi? Nu e sigur. Îşi alungă gândurile despre tatăl său, aşa cum a învățat să facă atunci când îl copleşesc emoțiile.

— OK, să ne gândim, reia Hanna. Pe cine a vrut Johan să ia cu el la Strömsund? E puțin probabil să fie unul dintre prietenii lui. Tu ce crezi?

Daniel clatină din cap.

— Habar n-am.

— Ce-ai zice de o iubită?

— Ar risca el să-i prezinte o iubită fratelui său? O femeie despre care Marion nu ştia nimic?

Depăşeşte o altă maşină, de astă dată un Volvo.

— Sincer să fiu, nu văd rostul să se ducă acasă la fratele lui dacă aşa stau lucrurile. Dacă Johan intenţiona să-şi părăsească soţia, atunci cu siguranţă putea s-o facă şi fără să plece din Åre pentru o săptămână, nu? Şi... de ce i-a cerut fratelui său să păstreze secretul?

— Poate că nu voia să rişte ca Pär să-i zică ceva lui Marion din greşeală, înainte să apuce el să-i spună?

— Şi de ce n-ar fi putut să-i explice asta fratelui său?

— Pär a spus că Johan n-a vrut să-i dezvăluie identitatea celeilalte persoane la telefon. Asta înseamnă că situaţia era prea delicată. L-a pus să promită că n-o să spună nimănui despre vizită.

Daniel îşi sprijină braţul stâng pe marginea geamului, analizând în tăcere informaţia.

Brusc înţelege.

— Nu cred că de Johan era vorba.

Hanna ridică ochii şi ajunge la aceeaşi concluzie.

— Nu el avea nevoie să se ascundă! exclamă ea. Ci cealaltă persoană.

29

Hanna şi Daniel ajung la Duved chiar înainte de ora trei. Ea încă se mai gândeşte la persoana misterioasă care-l însoţea pe Johan. Poate ştie Linus ceva?

Îl găsesc în bucătăria casei zugrăvite în alb. N-a răspuns nimeni când au bătut, dar uşa nu era încuiată. Linus e îmbrăcat într-o salopetă albastră şi stă la masă, având în faţă un pahar cu lichid limpede atunci când intră ei.

Se ridică repede şi toarnă conţinutul paharului în chiuvetă, după care îi invită să ia loc. Hanna îi simte

mirosul de votcă din răsuflare. Arată frânt, cu ochii obosiți şi injectați.

Raffe a sunat chiar înainte să ajungă ei şi i-a informat că Linus a luat o serie de împrumuturi până la salariu, în valoare totală de câteva sute de mii de coroane. Şi-a epuizat şi limita de credit de pe cardul bancar.

Îl paşte falimentul, un lucru pe care nu l-a menționat la vizita lor anterioară.

— Mai avem câteva întrebări şi, de data asta, vrem răspunsuri sincere, începe Daniel.

Lăsă să se subînțeleagă: „Spre deosebire de data trecută, când ne-ai ascuns informații importante.”

— Când ai vorbit ultima oară cu Johan?

— Vineri, când a trecut pe-aici.

— Eşti absolut sigur?

— Da!

— Poate că ai vrea să-ți regândeşti răspunsul, zice Hanna. Acum ştim despre problemele tale financiare. Ai datorii enorme şi casa îți e ipotecată până la maximum. În plus, plăteşti de multă vreme un impozit prea mic pe venit. Ai de achitat impozit rezidual de ani de zile.

— Cine v-a spus asta?

— Am primit informația de la agenția fiscală, replică Hanna.

— V-a spus cineva poveşti?

Ea îi aruncă o căutătură cruntă şi glacială.

— Ar fi mai bine dacă ne-ai răspunde la întrebare în loc să-ți faci griji pentru asta.

Tonul ei îl înfurie pe Linus Sundin.

— Mă acuzi de ceva?

Se apleacă peste masă şi-şi încleştează pumnul în fața ei.

— Stai jos! răcneşte Daniel băgându-se între cei doi.

Linus nu se mişcă.

— Stai jos!

Daniel îi arată scaunul, rămânând însă scut uman între Hanna şi Linus, care, în cele din urmă, decide că e mai bine să fie cooperant. Are o expresie ursuză.

Hanna se străduieşte cât poate de bine să pară neafectată, dar izbucnirea lui a luat-o prin surprindere. Reacția grabnică a lui Daniel a fost foarte binevenită, chiar dacă e obişnuită să-şi poarte singură de grijă. Se uită recunoscătoare la el. Pentru o clipă a crezut că Linus o s-o pocnească.

— Ştim că ai avut o dispută serioasă cu Johan despre finanțele firmei, zice Hanna pe un ton neutru. Voiai să scoți un salariu mult mai mare, mult mai mult decât îşi permitea firma. Potrivit unui martor, aproape v-ați luat la bătaie în birou.

Îşi aminteşte afirmația lui Marion că nu-l văzuse niciodată pe Linus atât de agresiv.

— Deci cum explici asta? adaugă Daniel.

— Rahat.

Linus îşi încrucişează brațele.

— Bănuiesc că vine de la Marion? Nu m-a plăcut niciodată.

Pufneşte tare.

— Las-o pe Marion în pace! replică ferm Daniel.

Hanna n-are nicio intenție să-l slăbească pe Linus.

— Negi că ai dificultăți financiare?

— Şi ce-are asta de-a face cu chestiunea? Nu-i treaba voastră. E ceva personal.

I se împleticeşte limba la ultimele câteva cuvinte, iar mirosul de votcă e şi mai puternic acum. Ultima oară când s-au întâlnit, te puteai înțelege mai bine cu el, cu toate că părea mahmur. Cu o cantitate însemnată de alcool în el, e alt om. Dacă băutura îl face belicos, atunci au toate motivele să creadă ce le-a spus Marion.

— Moartea lui Johan Andersson înseamnă că tu moştenești jumătate din partea lui din firmă, zice Daniel, ceea ce te face acționar majoritar cu şaptezeci şi cinci la sută şi-ți dă dreptul să decizi ce se întâmplă cu resursele societății.

— Înțelegi ce presupune asta? întreabă Hanna.

Linus pare revoltat.

— Înseamnă că ai un motiv financiar puternic ca să-l omori pe Johan Andersson, îl lămureşte Daniel.

— Mă acuzați de crimă?

Acum Linus nu mai pare chiar aşa ostil.

— Unde ai fost între şapte treizeci vineri seara şi şapte treizeci sâmbătă dimineață? întreabă Hanna înăsprindu-şi vocea.

După micul spectacol al lui Linus, nu se simte dispusă să continue cu prudență. Poate că o să cedeze dacă-l iau tare.

— Am fost aici.

— Poate să confirme cineva?

— Soția mea era acasă – şi fiul meu.

— Erai treaz când a apărut Johan vineri?

Linus nu răspunde.

— Treaba e că mă întreb dacă nu cumva erai atât de beat şi supărat, că ți-ai pus în minte să tranşezi problema cu Johan o dată pentru totdeauna.

Hanna face o pauză pentru ca vorbele ei să-şi atingă ținta.

— Pe urmă, dintr-una într-alta, ați început să vă certați şi situația a scăpat de sub control. Poate că moartea lui a fost un accident. Poate că l-ai împins şi el a căzut aiurea şi şi-a zdrobit ceafa. După care ai fost nevoit să te ocupi de problemă. I-ai folosit furgoneta şi ai ascuns cadavrul lângă Tångbölevägen, ca să nu te bănuiască nimeni.

Linus s-a albit la față. Se uită la Hanna cu ură curată, după care strânge cu putere din buze. O vreme nu vorbește.

— Nu mai scot niciun cuvânt fără avocatul meu.

REBECKA
2019
NOIEMBRIE

Zăpada lucește în lumina aurie a soarelui de după-amiază când Rebecka se îndreaptă cu mașina spre căbănuța din pădure. Aparține unui prieten de-al lui Johan și e situată într-un loc izolat de lângă Kall.

În pofida hotărârii ei de a nu se mai vedea cu Johan, n-a putut să reziste. Nu atunci când s-a ivit șansa de a petrece o noapte împreună. S-a rugat la Dumnezeu de atâtea ori s-o ajute și, în cele din urmă, a auzit-o! Pe neașteptate, Ole a anunțat-o că urmează să plece cu pastorul Jonsäter.

Două zile în care poate să răsufle nestingherită, fără să se teamă că o să-i facă el rău.

Recent, a lovit-o cu piciorul atât de tare în spate încât a doua zi a găsit sânge în urină.

Situația e din ce în ce mai rea, de parcă Ole și-ar fi dat seama instinctiv că ea tânjește după alt bărbat, chiar dacă n-are de unde să știe ce se petrece.

Rebecka strânge mai tare volanul și încearcă să-și alunge gândurile negre. Vrea să se bucure de peisajul superb de iarnă, nu să-și facă griji.

Cabana zugrăvită în roșu e înconjurată de zăpadă proaspătă, albă și sclipitoare. Cerul are o nuanță perfectă de albastru. Reflexia soarelui în oglinda retrovizoare o face să zâmbească.

Totul e ca un vis. Perspectiva unei nopți împreună cu Johan e amețitoare. Nu-i vine să creadă că realmente se va întâmpla.

Nimeni n-o să-i găsească aici.

Rebecka e deopotrivă îngrozită şi fericită când parchează maşina şi coboară în albul orbitor. Aude zgomotul unui motor şi maşina lui Johan se iveşte la cotitură. Începe să râdă tare, nu se poate abține, e tare încântată. Nerăbdătoare, înaintează anevoios prin zăpadă spre el şi, imediat ce bărbatul coboară din maşină, i se aruncă în brațe. El îşi pierde echilibrul şi cad amândoi, încă îmbrățişându-se.

Rămân întinşi pe jos, ca nişte îngeri de zăpadă, iar el o acoperă cu o ploaie de sărutări.

Rebecka se întreabă dacă Dumnezeu poate s-o vadă acum.

Dacă se bucură să-i îngăduie această clipă.

Ceva mai târziu în acea seară, stau întinşi în patul dublu din singura încăpere a cabanei.

Johan a făcut focul şi strălucirea portocaliu-roşiatică a flăcărilor luminează pereții. Tâmplele lui sunt transpirate, iar părul şaten închis i se ondulează la ceafă.

Au făcut dragoste de câteva ori. Au făcut dragoste într-un fel pe care Rebecka nu-l crezuse posibil, încet şi cu blândețe. Johan s-a străduit din răsputeri să se asigure că şi ea simte plăcere.

Pentru prima oară în viața ei a avut orgasm.

Johan îi urmăreşte conturul obrazului cu degetul arătător, apoi continuă pe umăr şi pe claviculă. E un gest simplu, dar tandrețea lui o mişcă până la lacrimi. E atât de blând cu ea, atât de drăgăstos cu fiecare atingere!

— Te iubesc, şopteşte el. N-am mai fost niciodată aşa de fericit, nici măcar atunci când am câştigat campionatul național de slalom pentru juniori.

Râde, jenat de comparație. Rebecka zâmbeşte, el i-a povestit despre cariera lui de schior. Poate că de aceea s-a gândit ea că parcă-l ştia de undeva atunci când s-au întâlnit pentru prima oară.

— Ştiu că povestea asta s-a întâmplat repede de tot, dar te iubesc, repetă el, cu vocea plină de emoție.

Ea se uită în ochii lui albaştri şi ştie că fiecare cuvânt e adevărat.

Înghite în sec. Ar vrea să spună „Şi eu te iubesc!”, dar frica n-o lasă să vorbească.

Ce o să se întâmple dacă recunoaşte? Dumnezeu o s-o pedepsească?

Îi mângâie obrazul ca să nu fie nevoită să spună nimic. Focul trosneşte şi în aer zboară scântei.

— Ai putea să-l părăseşti, spune Johan încet.

E prima oară când a pomenit de această idee. Rebecka a încercat să evite să vorbească despre Ole, dar Johan a reuşit să scoată nişte informații de la ea. Restul l-a pus singur cap la cap.

Nu-i niciun secret că biserica urmează învățăturile Bibliei şi că o femeie trebuie să dea ascultare soțului ei. Rebeckăi i-a fost mereu evident că există diferențe între bărbați şi femei. Abia de curând a început să se întrebe de ce doar bărbații iau hotărârile, iar femeile li se conformează.

De ce are atât de puțin control asupra vieții ei?

Privirea lui Johan coboară pe trupul ei şi se opreşte la vânătăile proaspete de pe spate. Sperase ca el să nu le observe, dar urma loviturilor sălbatice de picior ale lui Ole se vede clar.

— Nu poți să-l laşi să se poarte cu tine aşa. Dă-mi voie să te ajut!

— Ssst!

Nu vrea să irosească timpul prețios pe care-l au împreună vorbind despre Ole. Tot ce are deja îi aparține lui, dar aceste douăzeci şi patru de ore sunt numai şi numai ale ei. N-o să-i permită umbrei lui negre să le ia în stăpânire.

— Nu e proprietarul tău, continuă Johan. Am putea să fim împreună, să ne clădim un viitor.

Îi depune un sărut uşor pe frunte.

— O să divorțez de Marion. Ne-am îndepărtat, în ziua de azi suntem mai degrabă ca nişte prieteni sau ca un frate şi o soră.

În ciuda vorbelor lui, ea îi simte vinovăția din glas, iar faptul că îşi face atâtea probleme în legătură cu soția lui o face să-l iubească şi mai mult.

Johan e de treabă şi atent. Un om bun.

— Eram foarte tânăr atunci când ne-am cunoscut, explică el. N-aveam decât douăzeci şi doi de ani. Nu pricepeam eu ce-i aia dragoste adevărată.

Pare trist.

— Dacă am fi avut copii, poate că lucrurile ar fi stat altfel, dar nu s-a întâmplat niciodată.

Rebecka cunoaşte prea bine năzuința, visul de a avea un copil.

— De ce nu? întreabă ea.

— Pur şi simplu n-a mers. Bănuiesc că nu eram meniți să fim părinți. Acum e prea târziu. Marion are patruzeci şi patru de ani.

Încă un surâs trist.

— Mi-ar fi plăcut o casă plină de copii, neastâmpărați mici pe care să-i duc la săniuş sau pe pârtiile de schi. Mereu am visat la o familie mare.

Vocea lui e calmă şi iubitoare, Rebecka ar putea sta întinsă lângă el să i-o asculte ore în şir. Îşi aminteşte cum l-

a consolat Johan pe Frasse în ziua aceea la grădiniță, cu câtă blândețe l-a luat pe băiețel în brațe.

Johan ar fi fost un tată minunat.

Apoi îl vede cu ochii minții pe Ole. Pentru prima dată se simte uşurată că n-a rămas însărcinată cu el.

— Încă mai țin mult la Marion, dar nu-i de-ajuns ca să rămânem căsătoriți. N-ar fi corect pentru niciunul dintre noi. În plus, ea n-a fost niciodată fericită în Suedia, de multe ori spune că i-ar plăcea să se întoarcă acasă, în Germania.

Rebecka se ghemuieşte lângă el, cu capul pe umărul lui.

— Vreau să fiu cu tine, spune Johan în şoaptă. Nu mă pot gândi la altceva. Eşti în gândurile mele tot timpul, din clipa în care mă trezesc până în clipa de dinainte să adorm. Vreau să fim împreună pentru totdeauna.

Îi ridică bărbia cu două degete şi-i mângâie buzele cu ale lui.

— Dragă Rebecka, vreau să am copii cu tine. Dacă asta vrei şi tu, desigur.

Rebecka nu-i în stare să-i răspundă. E cea mai mare dorință a ei să fie mamă, dar e imposibil. E stearpă.

Johan îi interpretează greşit tăcerea.

— Am putea să adoptăm, dată fiind... problema mea, adaugă el, brusc încordat. Marion şi cu mine am discutat ideea, dar ea n-a vrut. Noi doi am putea încerca...

Rebecka se luptă să-şi stăpânească lacrimile. Nu există nimeni altcineva pe care să şi-l dorească drept tată al copilului ei. Locul lor e unul lângă altul. Se simte de parcă ar fi ştiut-o când a dat prima oară ochii cu el, de parcă soarta ar fi decis să-i aducă laolaltă, în ciuda oricărui obstacol.

Îşi îngroapă fața în pieptul lui, cu gâtul blocat de lacrimi. Ar vrea să-şi închipuie o viață cu el, dar povestea nu poate să continue. Trebuie să nu se mai vadă. N-are cum să existe

un viitor împreună pentru ei, nici vise frumoase de happy-end.

S-ar putea să-l poată păcăli pe Johan, dar nu pe ea sau pe Iisus. Viitorul ei e deja stabilit. E soția lui Ole. Soția pastorului.

Noaptea asta este tot ce-şi poate îngădui.

Mâine o să se întoarcă acasă, va continua să dea ajutor în biserică şi să răspândească cuvântul lui Dumnezeu pe Pământ, alături de prietenii şi rudele ei.

Nu se poate desprinde, nici măcar de dragul lui Johan.

Ziua şi noaptea asta petrecute împreună sunt un dar prețios, nimic altceva.

O să-i ajungă pentru toată viața.

30

Soarele a apus atunci când Hanna şi Daniel ajung la secție, pentru o scurtă informare.

Daniel se îndreaptă spre sala de şedințe. A fost o zi lungă, în care a condus mult. Se freacă la ochi. După întâlnirea cu Linus Sundin a rămas fără energie. Sperase ca individul să cedeze; în schimb, ceruse un avocat.

Are comportamentul unui om vinovat.

Linus era în mod limpede băut şi devenise vizibil agresiv, arătând o parte a lui pe care nu i-o mai văzuseră. Au discutat care sunt şansele ca el să fi fost făptaşul, dată fiind brutalitatea cu care a fost ucis Johan, iar în clipa asta lui Daniel nu-i e greu să-şi închipuie o astfel de posibilitate.

Beat fiind, Linus ar fi putut ucide.

Se deschide uşa şi intră Anton şi Raffe, urmați de Hanna, care are în mâini două căni de ceai aburind. Pe una i-o dă lui, după care se aşază lângă el.

— Am pus lapte, aşa cum îți place.

Daniel îi zâmbeşte, recunoscător.

Anton îşi scoate blocnotesul.

— Avem un martor de încredere care ne-a contactat în legătură cu furgoneta lui Johan Andersson, începe el.

— Grozav! exclamă Daniel.

Chiar aveau nevoie de nişte veşti bune.

— Tatăl unei adolescente a văzut-o parcată pe Klubbvägen, la sud de centrul de reciclare din Staa, pe la nouă seara, vineri. Îşi ducea cu maşina fiica şi o prietenă la o petrecere în apropiere. Când s-a întors la miezul nopții să le ia, nu mai era acolo.

— Perfect! replică Hanna. Asta ne confirmă intervalul de timp.

— A zis că a observat furgoneta deoarece contactase firma în noiembrie să repare o toaletă. A recunoscut numele, adaugă Anton.

— Carina spunea că ea crede că trupul a fost mutat la Tångbölevägen cam pe la miezul nopții, dată fiind cantitatea de zăpadă care îl acoperea, le aminteşte Hanna tuturor. Se potriveşte perfect. Deci, după vizita lui Johan la Linus, furgoneta a fost adusă înapoi la Staa, dar nu la Johan acasă, pe Dalövägen. În schimb, a stat parcată o vreme pe Klubbvägen.

— Oare de ce, mă întreb, intervine Raffe, scoțând din buzunar o cutiuță de tablă cu tutun de prizat.

— Dacă există un jurnal electronic în vehicul, s-ar putea să aflăm, replică Daniel. Carina a promis să verifice, dar încă n-au aflat nimic.

— Poate că făptaşul a intrat în panică şi a avut nevoie de un răgaz de gândire? sugerează Hanna. Dacă Linus l-a ucis pe Johan într-un acces de furie, n-avea cum să aibă un plan pregătit.

— Poate, îi dă dreptate Daniel.

Întâlnirea cu Linus din acea după-amiază a fost revelatoare în multe privințe. Bărbatul pare că nu își prea poate controla impulsurile, mai ales dacă e băut.

Anton își mângâie bărbia.

— Mă întreb dacă Johan era deja mort atunci sau dacă zăcea pe podeaua furgonetei, bătut și plin de sânge, și a murit mai târziu?

Ochii îi sunt atrași de fotografia feței stâlcite a lui Johan, agățată pe perete.

— Sper că amărâtul a fost inconștient măcar, ca să nu sufere.

În încăpere se lasă o tăcere dureroasă.

— După ce a oprit pe Tångbölevägen, ucigașul probabil s-a dus cu mașina la Lacul Gev, zice Hanna după vreun minut, de vreme ce era ascunsă după hambarul vechi unde a fost găsită ieri.

Daniel vede acum șirul evenimentelor. Încep să-și facă o imagine clară asupra situației și a felului cum a decurs ea. Cu o singură excepție importantă.

Cine a condus furgoneta?

31

O aromă minunată de tocăniță de vânat umple casa când Hanna ajunge la Sadeln. Să fie întâmpinată cu o masă caldă îi dă o senzație neobișnuită.

Lydia e în bucătărie și are pe ea un șorț maro de piele. Ca de obicei, arată deopotrivă șic și eficientă: poartă un pulover polo și blugi albastru-închis, de firmă. Până și coafura ei arată perfect, în ciuda faptului că probabil a stat sub o cască de schi toată ziua.

Hanna devine acut de conștientă de propria ei înfățișare. Nu s-a deranjat să se machieze în dimineața asta, pur și simplu și-a tras hainele pe ea și a fugit.

— Iată-te! zice Lydia cu un zâmbet larg. Minunat, cina e aproape gata!

— Mulțumesc mult de tot, sunt lihnită!

Hanna adulmecă recunoscătoare aroma.

— Să ştii că nu-i nevoie să mă aştepți seara. O să am un program ciudat de lucru toată săptămâna – cazul ăsta nou îmi ia tot timpul.

Lydia e avocat şi ştie că nu poate să-şi întrebe sora despre o anchetă aflată în desfăşurare. În schimb, gustă tocănița şi plescăie din buze.

— Unde-s copiii? vrea să ştie Hanna.

— I-a dus Richard la Copperhill să înoate. Trebuie să se întoarcă dintr-o clipă într-alta.

Sună perfect. Hotelul Copperhill, care e la doar cinci minute de drum cu maşina, are un complex cu piscină fantastic.

— Să pun masa?

Hanna deschide sertarul cu farfuriile grele de ceramică pentru cină şi scoate cinci, împreună cu tacâmurile aferente.

— Apropo, m-a sunat mama, zice Lydia peste umăr.

— Aşa deci…

I se strânge inima. Ce i-o mai fi îndrugat mama de data asta?

— A zis că te-ai înfuriat pe ea alaltăieri.

— Mă întreb de ce, mormăie Hanna.

Ştie că sună copilăreşte, dar încă suferă că mama ei a ales să țină legătura cu Christian. Să-i ia lui partea în loc să țină cu fiica ei. Ea n-are copii, dar, dacă ar avea, nu le-ar face niciodată aşa ceva.

— Ce contează? continuă ea. Oricum preferă să vorbească cu tine.

Ultima remarcă nu era necesară, nu e vina Lydiei că a fost mereu preferata mamei. Ulla n-a intenționat niciodată

să aibă mai mult de un copil; familia a fost un mic trio perfect până când a apărut Hanna, total neplanificată.

Unde mai pui că ea şi cu mama ei sunt ca yin şi yang. Nu doar personalităţile le sunt diferite, ci au şi valori complet opuse. Lumea mamei ei se întemeiază pe superficialitate, pe felul cum o văd alţii. Ca atare, viaţa trebuie să fie perfectă, iar asta-i include pe toţi membrii familiei.

Lydia, cu diploma ei în Drept, e un exemplu strălucit de reuşită, în vreme ce Hanna, cu cariera în poliţie şi hotărârea ei de a lupta pentru femeile abuzate şi vulnerabile pare, cumva, ceva de care să te jenezi.

Mama a perceput până şi agresiunea din Barcelona, pe care Hanna încă o consideră traumatică, drept un afront. Nu pentru că fiica ei a fost agresată fizic şi rănită, ci pentru că, în adâncul ei, Ullei îi e ruşine să aibă o fată care a fost violată. Atitudinea ei faţă de femei e la un milion de kilometri distanţă de a Hannei. Uneori crede că ar fi mai bine să rupă orice legătură cu mama. Ar fi, oare, mai uşor pentru toţi cei implicaţi?

Lydia oftează şi deschide uşa cuptorului, să verifice o tavă cu cartofi wedges.

— Scuze, dar ştii cum e, adaugă sora ei. Dacă o sun, mereu e ceva care nu e suficient de bine. Dacă n-o sun, ţi se plânge ţie.

Nu-i pomeneşte de cina cu Christian, n-are energie să aducă vorba de asta chiar acum. Trânteşte ultimul cuţit şi ultima furculiţă cu atâta putere încât zăngăne toate de pe masă.

— Orice aş face, tot nu-i bine.

— Nu-i adevărat.

— Ba da.

Hanna nu-şi poate stăpâni tonul tăios.

— Mamei nu-i place faptul că sunt singură, nu se potriveşte cu imaginea ei de familie fericită şi reuşită. E supărată că eu şi Christian ne-am despărțit, fiindcă el era ginerele perfect, cel puțin după părerea ei. N-a fost vina mea, dar ea tot mie mi-a luat-o în nume de rău.

Simplul gând la discuția de sâmbătă îi stârneşte supărarea şi dezamăgirea. Se întoarce la masă şi pune şervețele de hârtie. Iritant, îi vin lacrimi în ochi. Mama a rănit-o mult prea des. I-a luat ani de zile să-şi construiască o carapace pentru autoapărare; se simte mai bine atunci când evită apropierea de ea.

Slavă Domnului, părinții ei locuiesc acum în Spania, aşa că strategia asta funcționează destul de bine!

— Îmbătrâneşte, nu înțelegi? spune Lydia.

— Are doar şaptezeci şi cinci de ani.

— N-ați putea încerca să faceți pace?

Lydia vine lângă ea şi o strânge de umăr.

— Putem să schimbăm subiectul? mormăie Hanna.

I s-au împăienjenit ochii şi e nevoită să clipească de câteva ori ca să vadă iar clar.

— Trebuie să mă duc la baie, zice şi se îndepărtează.

32

La magazinul ICA din Duved e coadă.

Anton a aruncat câteva chestii la nimereală în coş, inclusiv spaghete şi un pachet de chifteluțe pe care le poate prăji. De data asta nu se mai deranjează să calculeze carbohidrații sau să se gândească la sport. Vrea doar să se ducă acasă, să mănânce şi să meargă la culcare cât mai repede.

Îi zumzăie urechile de epuizare. Gata cu nopțile cu patru sau cinci ore de somn, astă-seară are să se culce devreme.

Cu sacoşa de alimente în mână, o taie pe Karolinervägen. Nu se poate abține să nu arunce o privire la blocul lui Carl, aflat la câteva sute de metri spre est. Duved e un oraş mititel, nu înțelege cum de nu s-au mai întâlnit până acum. Pe de altă parte, el e cu câțiva ani mai tânăr, iar Carl a locuit o vreme la Gävle.

E frig şi întuneric când se îndreaptă prin zăpadă spre propriul apartament. Tremură, dar impulsul de a face un ocol pe lângă locuința lui Carl e mai puternic.

O să fie doar câteva minute în plus.

Şovăie, apoi schimbă direcția.

Se opreşte în parcarea de vizavi de intrarea principală şi lasă jos plasa. Îşi freacă mâinile ca să se încălzească. Temperatura a scăzut şi mai mult: acum sunt minus cincisprezece grade Celsius. Rânduri de țurțuri ca nişte colți ascuțiți atârnă de streaşina de deasupra ferestrei lui Carl de la etajul al doilea. Gheața transparentă străluceşte în lumina felinarelor. Apartamentul e cufundat în întuneric, pare să nu fie nimeni acasă.

Îşi dă seama că n-are importanță. N-ar trebui să se afle în locul ăsta, nu poate să ia legătura cu Carl în niciun fel câtă vreme ancheta continuă.

Ce naiba caută aici?

Cu un oftat, se apleacă să ia sacoşa, după care cineva îl strigă pe nume.

— Anton?

Carl se apropie de el dinspre biserica de peste drum. Poartă o căciulă albastru-închis de lână. Pe modelul ei tricotat s-au aşezat fulgii de zăpadă, ceea ce-i conferă un aspect pufos, drăgălaş.

Carl arată în toate privințele la fel de bine ca ieri.

— Mi s-a părut mie că tu eşti.

După glas, pare încântat.

Anton roşeşte. Nu-şi poate aminti când s-a întâmplat ultima oară.

— Eu voiam doar...

Nu-şi găseşte cuvintele. Ce voia să facă? N-are un răspuns mulțumitor, ştie doar că ar trebui să plece înainte să se facă şi mai tare de râs.

— A fost cam aiurea ieri, zice el cu obrajii arzând.

Expresia serioasă a lui Carl nu-l ajută.

— De ce nu mi-ai spus că eşti polițist?

Anton n-are un răspuns mulțumitor nici la întrebarea asta.

În general încearcă să evite să-şi menționeze profesia atunci când cunoaşte pe cineva. A învățat că oamenii fie se distanțează, fie îi pun zeci de întrebări sau îl supun la o prelegere despre toate chestiile pe care ar trebui să le facă poliția mai bine.

— Nu mă aşteptam să te cunosc în cadrul unei anchete de crimă, replică el.

Răspunsul lui nu sună din cale-afară de prietenos, nici nu e o scuză. E lipsit de tact, având în vedere că interlocutorul său şi-a pierdut cel mai bun prieten. Anton îşi regretă aproape instantaneu vorbele.

Carl pare atât surprins, cât şi îndurerat.

— Nu vreau decât să spun că am fost la fel de surprins ca tine, adaugă Anton în grabă, cu sentimentul că a înrăutățit situația. Îmi pare rău, n-am vrut să fiu atât de lipsit de tact.

Se întoarce. Vântul ridică o pungă de plastic ruptă şi o învârte în aer. Aceasta e purtată apoi de-a lungul străzii, înainte să fie înghițită de întuneric.

Anton ar vrea şi el să fie înghițit pe loc de întuneric.

— Îmi pare rău, zice iar. Nu te-aş răni pentru nimic în lume.

Carl tremură, bate din picioare de câteva ori.

— E în regulă.

Ezită, apoi continuă.

— Ai vrea... ți-ar plăcea să urci la un pahar de vorbă?

E ultimul lucru pe care ar trebui să-l facă ei doi.

Dar Anton încuviințează din cap şi-l urmează pe Carl spre intrarea principală.

REBECKA

2020

IANUARIE

În sfârşit, s-a terminat şi vacanța de Crăciun. E întuneric atunci când Rebecka descuie uşa de la intrare de la Micii Ghiocei. Dimineața de ianuarie e năprasnic de rece, iar flori de gheață îmbracă ochiurile ferestrelor. Totuşi, uşurarea îi inundă trupul atunci când păşeşte înăuntru.

E timpul să se întoarcă la lucru şi a tânjit după această zi. Chiar dacă a fost ocupată până peste cap cu toate evenimentele bisericii dedicate sărbătoririi naşterii lui Iisus, abia dacă a putut să suporte fiecare moment. Ochii credincioşilor ațintiți asupra lui Ole când predica sau explica semnificația vreunui pasaj din Biblie i s-au părut o bătaie de joc, întocmai ca imnurile sau colindele la care a trebuit să participe şi ea.

Atmosfera de la Lumina Vieții a devenit atât de apăsătoare, încât e prea greu de respirat.

Tânjeşte după Johan în fiecare clipă. Faptul că a refuzat să-l mai vadă din ziua şi noaptea petrecute la cabană în noiembrie n-a contat. I-a trebuit un efort de voință enorm ca să reziste. El e iubirea vieții ei, dar nu există altă cale.

N-au niciun viitor împreună.

Ole e soțul ei.

Doar că... îi e un dor disperat de Johan. E ca o durere fizică, o rană deschisă care nu vrea să se vindece dacă nu e el lângă ea. S-a rugat lui Dumnezeu în fiecare seară, l-a rugat s-o ajute, s-o elibereze de dragostea asta interzisă.

Singură... nu poate.

Fiecare aspect al vieții sale o face să se gândească la Johan, la felul în care a privit-o, în care a atins-o. La orele petrecute întinşi unul lângă altul în noaptea aceea minunată.

Când Ole îi caută trupul în întunericul dormitorului, e nevoită să-şi muşte buza ca să-şi ascundă dezgustul.

Încearcă să se gândească la el ca la o pedeapsă pe care o merită. E crucea pe care trebuie s-o poarte. *Trebuie* să izgonească toate gândurile la Johan. Fiecare zi e un chin şi, în acelaşi timp, relația cu Ole se înrăutățeşte. S-a străduit cât a putut de mult să-i facă pe plac, dar în perioada Crăciunului au fost câteva incidente. Ole a profitat şi de cel mai mic pretext ca s-o pedepsească.

Dacă ar afla despre relația ei cu Johan...

I se ridică părul pe brațe.

Habar n-are de ce ar fi el în stare. A renunțat să mai spere că se va schimba. Violența creşte continuu, de parcă el ar fi renunțat la orice limită care îl reținea.

Îşi atârnă haina în cuierul obişnuit şi lasă să-i scape un geamăt. O doare brațul după ultima ceartă. Urmele strânsorii de fier a lui Ole sunt clar vizibile pe piele, iar gâtul şi umerii o dor. E tare încordată zilele astea, nu se poate relaxa. Cum e Ole prin apropiere, memoria muşchilor reacționează. I se crispează trupul, totul se contractă.

Rebecka îşi scoate căciula şi-şi scutură părul.

E recunoscătoare pentru că are în față o zi întreagă la Micii Ghiocei. Creşa e refugiul ei, singurul lucru care o mai ține în viață. Uneori visează la un alt fel de existență, una cum are Maria, care ia deciziile singură. Probabil că Maria

are şi control asupra banilor ei. Salariul Rebeckăi e plătit direct în contul bancar al lui Ole.

Cuvintele lui Johan îi stăruie în minte.

„Nu poți să-l laşi să se poarte cu tine aşa."

Uşor de zis, dar... ce poate ea să facă? Soarta i-a fost deja stabilită. Aparține Luminii Vieții. Are să umble prin Valea Domnului tot restul vieții.

Dumnezeu o pune la încercare.

În plus, cine ar crede-o dacă şi-ar face curaj şi ar spune adevărul despre Ole, despre motivul pentru care vrea să-l părăsească?

Toți ceilalți cred că e un om minunat.

Încăperile sunt tăcute şi goale. Rebecka se relaxează, pentru prima oară după săptămâni întregi. La ferestre încă mai atârnă stele de Advent, a căror strălucire caldă mai păstrează atmosfera de Crăciun. Maria n-o să vină decât peste jumătate de oră, aşa că Rebecka are un pic de timp pentru sine.

Se duce în camera personalului şi îşi face o cafea. Miroase ciudat. Strâmbă din nas, pune cana jos şi verifică borcanul. E expirat? Nu, e bun, e departe de termenul expirării.

I se ridică un val de greață din burtă. Abia ajunge la toaletă înainte să vomite. Durează câteva minute până să se simtă în stare să se ridice şi, chiar şi atunci, trebuie să se țină de chiuvetă cu o mână cât se spală pe față cu cealaltă.

Se uită în oglindă: e palidă şi cu ochii afundați în orbite, în ciuda meniului de Crăciun de la care a pus ceva pe ea. Ole a comentat de mai multe ori, atrăgându-i atenția că s-a îngrăşat. Pantalonii îi stau întinşi peste pântec, majoritatea hainelor nu-i mai vin cum trebuie. Şi-a promis că o să se țină departe de prăjituri şi fursecuri de acum înainte.

Simplul gând la mâncare o face să vomite iar.

Ochii îi sunt atraşi spre zona din jurul buricului, care iese uşor în afară. În ultimele câteva zile, a deranjat-o puțin şi sutienul, ca şi cum i-ar fi devenit prea mic. Cu siguranță n-a mâncat chiar aşa mult!

În minte i se strecoară un gând, atât de inimaginabil încât nu-l poate exprima în cuvinte. Îşi acoperă gura cu palma, îşi priveşte fix reflexia feței pământii.

Ar putea să fie... însărcinată?

N-o mai țin picioarele. Cade la podea şi-şi lasă capul pe genunchi. Trage adânc aer în piept de câteva ori.

I s-a accelerat pulsul.

E imposibil, nu se poate să fie adevărat. E măritată cu Ole de şapte ani şi n-a rămas gravidă. Nici măcar o pierdere de sarcină n-a avut cu el. Cum se poate să se fi întâmplat acum?

Dacă nu cumva...

Nu poate să existe decât o singură explicație.

Numără înfrigurată pe degete. Sunt şase sau şapte săptămâni de când şi-a petrecut noaptea cu Johan. Nu i-a trecut prin cap să folosească niciun fel de protecție – ştia că-i infertilă. Pe lângă asta, Johan îi spusese că nici el nu putea să aibă copii.

Şi totuşi, sunt prezente toate semnele!

Nu i-a mai venit de ceva vreme ciclul. Uneori îi vine neregulat, aşa că nu şi-a bătut capul şi, în plus, mintea i-a stat numai la problema cu Johan.

Îşi trece vârfurile degetelor peste pântec. Ar putea să fie o viață mică acolo înăuntru?

Se ridică iar în picioare, se uită în oglindă. Îşi trage puloverul în sus, ca să vadă mai bine.

Dintr-o parte nu e nicio îndoială că burta îi iese în afară aşa cum n-o face de obicei.

Şi sânii îi sunt mai mari.

E un dezastru şi totuşi e copleşită de bucurie, zâmbeşte şi râde. Şi-a dorit de atâta amar de vreme să fie mamă, visează la un copil al ei de mulți ani! Uneori s-a retras şi a plâns când le-a văzut pe altele cu micuții lor sau cu burtici de gravide.

Când te gândeşti că o să fie şi ea mamă! Când te gândeşti că Dumnezeu i-a dat şi ei un asemenea dar!

O cuprinde frica.

S-ar putea să nu fi numărat exact, dar ştie cam când a avut ultima oară ciclu, iar în săptămânile de după noaptea din cabană a reuşit să-i evite avansurile lui Ole, pentru că nu suporta ideea ca el să fie înăuntrul ei.

Trebuie să fie copilul lui Johan.

Nimic altceva n-are logică.

Ea şi Ole încearcă de ani buni. Probabilitatea ca ei să zămislească acum e din ce în ce mai mică. A citit, de fapt, despre fenomen: partenerii dintr-un cuplu infertil pot avea, în mod surprinzător, copii când cunosc pe altcineva.

Uluitor! Asta trebuie să li se fi întâmplat ei şi lui Johan.

Rebeckăi începe să-i tremure tot trupul. E gravidă cu Johan. Lovită de panică, îşi acoperă fața cu mâinile şi începe să scâncească, iar ochii i se umplu de lacrimi.

Ole nu trebuie să afle niciodată că ea poartă copilul altui bărbat.

Deja îl cunoaşte foarte bine, a devenit din ce în ce mai obsedat de control şi violent. Dacă secretul ei ar fi dezvăluit, furia lui n-ar cunoaşte limite.

Dacă Ole află adevărul despre copilul ei, cine ştie ce ar putea să le facă?

Şi ei, şi lui Johan.

Daniel n-a terminat încă de mâncat când Ida se scoală de la masă şi pune farfuria în maşina de spălat vase. A fost nevoită să pregătească ea cina pentru că el a ajuns foarte târziu acasă; de obicei, el se ocupă de masa de seară. Mâine va trebui să încerce să plece mai devreme de la serviciu; poate ar putea să gătească *pasta al pomodoro* cu busuioc proaspăt, o preferată a familiei.

Îşi dă seama că Ida a rămas lângă chiuvetă, cu spatele la el. A vorbit foarte puțin toată seara, dacă stă să se gândească.

— Eşti în regulă?

Ida se întoarce; nu-i place expresia ei.

— N-o să fie iar ca în decembrie, nu?

Încordarea din glasul ei e inconfundabilă.

— Atunci când n-ai fost deloc aici?

El îi zâmbeşte liniştitor.

— Nu-ți face griji! Promit să fac tot ce-mi stă în putință.

Nu există nicio garanție că o să-şi poată ține promisiunea, dar nu poate să i-o spună, nu acum, când pare atât de supărată.

— Toată lumea vorbeşte despre uciderea lui Johan, zice ea. Şeful de la turism a dat un interviu la televizor astăzi. A spus că e important pentru întreaga regiune ca această crimă să fie elucidată cât mai repede. Asta nu înseamnă că o să lucrezi la orice oră?

Ida are dreptate. Daniel e perfect conştient, încă de pe vremea când era la Göteborg, că anchetele de crimă tind să-ți înghită tot timpul.

— Dacă te pui în primejdie? continuă ea cu glas tremurat. S-a spus că a fost o crimă neobişnuit de brutală. Ar putea fi riscant să găsiți criminalul.

— Am totul sub control. Iar de data asta avem mai multe resurse: Hanna ne e alături încă de la început. Asta o să conteze enorm, ea are multă experiență de la poliția din Stockholm.

— Nu-mi pasă de Hanna! i-o taie Ida, aproape țipând. Pentru tine îmi fac eu griji, nu înțelegi?

— Scumpo...

Se ridică şi se duce la ea să o îmbrățişeze, dar ea îi dă brațele la o parte. Îi curg lacrimile de supărare.

— Eşti plecat ore întregi, iar eu sunt stresată şi speriată! Am încercat să te sun de două ori astăzi şi n-ai răspuns!

Tocmai punea întrebări în cadrul anchetei, în ambele dăți, mai întâi la părinții lui Johan, apoi acasă la Linus. Nu putea să-i răspundă atunci, când se afla în toiul unei conversații delicate. Bineînțeles, ar fi trebuit s-o sune după aceea, dar atât el, cât şi Hanna îşi petrecuseră drumul de întoarcere la secție analizând ce aflaseră, apoi intraseră direct într-o şedință.

— Îmi pare rău, n-am vrut să te supăr. Hanna şi cu mine anchetam...

Ida îl întrerupe.

— Deci era şi ea acolo? Bine că măcar ea apucă să te vadă!

Într-o clipă a trecut la furie şi sarcasm.

Daniel probabil că a pomenit de Hanna de câteva ori în ultimele luni, poate chiar a şi lăudat-o când şi când, dar atâta tot. Ea a jucat un rol important în cazul Amandei Halvorssen, pentru care a plătit un preț personal mare.

Simte un val de iritare, deşi realmente nu vrea să se certe în seara asta. De ce se leagă Ida de Hanna? N-are nimic de-a face cu problema lor. Ba dimpotrivă, fără contribuția ei ar fi nevoit să lucreze şi mai multe ore. Totuşi, ştie că nu este momentul potrivit să atragă atenția asupra acestui lucru.

— Tu nu ştii ce greu e? zice Ida printre lacrimi. Când nu răspunzi şi eu stau aici întrebându-mă dacă asta înseamnă că ai păţit ceva? Dacă o să apară cineva la uşă să-mi spună că s-a întâmplat ceva îngrozitor...

— Ah, Ida!

Daniel mai face o încercare s-o îmbrăţişeze şi de data asta ea nu i se împotriveşte. Îşi lasă capul pe umărul lui şi scoate un hohot de plâns înăbuşit.

— Nu trebuie să-ţi fie teamă, îi şopteşte el la ureche. Promit să am grijă. N-o să mi se întâmple nimic.

Ida dă din cap, când din pătuţ se aude un ţipăt.

— Mă duc să văd eu de ea, spune el repede. Tu odihneşte-te, poate faci o baie?

— E în regulă.

Îi zâmbeşte tremurat şi se îndreaptă spre camera Alicei. Daniel se aşază la masă cu sentimentul puternic că discuţia a fost cât pe ce să scape de sub control. Măcar nu şi-a ieşit din fire. Se pare că Ida devine tot mai agitată. Nu-i semn bun când o bagă şi pe Hanna în conversaţiile lor.

Cu un oftat, îşi ia farfuria.

Chiar se străduieşte tot timpul, dar nu e niciodată suficient.

34

Anton nu poate să doarmă. Ce naiba a făcut?

Stă întins pe spate în patul dublu, având-u-l pe Carl lângă el. Acesta trebuie să fi adormit de cel puţin o oră, dar Anton nu-şi poate deconecta mintea.

Tot ce şi-a propus a dispărut de îndată ce a intrat în apartament şi a rămas singur cu el. Atracţia a fost prea puternică, n-a putut să-i reziste. L-a dorit.

Acum chiar că a dat de belea.

Dacă află colegii lui... S-ar putea să fi pus în pericol toată ancheta. Ar fi trebuit să plece de mult, dar trupul lui se împotriveşte. Nu vrea să iasă în frig. Vrea să rămână peste noapte, să se trezească în acelaşi pat cu Carl. Să ia micul-dejun împreună.

Anton şi-a dorit cu înfocare un asemenea bărbat de multă vreme. Strânge la piept un colț de cearşaf. Povestea asta e o nebunie. Nu poate să înceapă o relație în momentul de față. Nu poate nici măcar să rişte să fie văzut cu Carl. Deja au întrecut măsura. El e polițist şi ar trebui să dea dovadă de o judecată sănătoasă, atât în viața profesională, cât şi în cea personală.

Şi totuşi, iată că şi-a încălcat toate principiile.

Se uită la trupul adormit al lui Carl. Acesta stă întins pe burtă, cu un picior tras într-o parte. Un braț e vârât sub pernă, celălalt întins.

Anton ar putea sta să-l privească ore în şir. Carl e frumos în lumina palidă a lunii. Are spatele bine conturat şi musculos, pielea îmbietor de moale şi caldă. Are un scorpion negru tatuat pe umărul stâng.

Se apleacă şi-şi trece buzele peste ceafa lui. Carl inspiră adânc, dar nu se mişcă.

Ceea ce s-a întâmplat între ei n-ar fi trebuit să se întâmple. El voia doar să-i explice de ce fusese aşa de stânjenitoare situația de la discuția de ieri. Voia să-l lase pe Carl să-l vadă în versiunea de sâmbătă, adevăratul Anton, nu polițistul în misiune oficială.

Doar că... începuseră să se sărute aproape de cum intraseră pe uşă.

Ca doi adolescenți excitați.

Anton oftează. Pe urmă stătuseră în halate de baie, mâncând chiftelufele şi spaghetele pe care le cumpărase el mai devreme. Nu fusese tocmai un festin, dar amândurora le

era foame şi li se păruse firesc să gătească împreună. Împărţiseră sarcinile, nu se încurcaseră unul pe altul.

Totul e uşor cu Carl, de parcă s-ar cunoaşte de ani de zile. Emoţiile lui Anton au început deja să se dezvolte, vrea să-l protejeze şi să-l susţină, nu în ultimul rând pentru că acesta tocmai şi-a pierdut cel mai bun prieten. Nu-şi poate închipui cum te simţi într-o asemenea situaţie.

Fără îndoială că de aceea a pus Carl atâtea întrebări despre caz. Dacă au un suspect, cum a fost comisă crima, ce s-a întâmplat de fapt cu Johan...

Anton s-a străduit cât a putut să evite răspunsurile concrete. Şi aşa e destul de rău că a petrecut noaptea cu un martor important – categoric nu-i poate împărtăşi informaţii confidenţiale. În acelaşi timp, voia să-l liniştească pe Carl, să-l consoleze în situaţia asta groaznică.

În cele din urmă, Carl a părut să înţeleagă ce încearcă el să facă.

Anton se foieşte, se aşază mai comod. E convins că bărbatul de lângă el n-a vrut să-i facă niciun rău. E încă profund şocat şi supărat. În plus, a fost una dintre ultimele persoane care l-a văzut pe Johan în viaţă, e firesc să se simtă implicat, vrea să ştie cum merge ancheta.

Telefonul lui e pe noptieră, pe o carte. Când se întinde să vadă cât e ceasul, Anton observă că respectiva carte e una de imnuri. Carl o fi bisericos? N-a pomenit nimic de felul ăsta.

E aproape miezul nopţii. Chiar trebuie să plece. Nu poate să rămână până dimineaţă. Duved e un oraş mic. I-ar fi imposibil să explice dacă l-ar vedea cineva.

Trebuie să păstreze distanţa faţă de Carl, măcar până va fi prins ucigaşul lui Johan.

REBECKA
2020
VINERI, 21 FEBRUARIE

— Te simți bine? întreabă Maria.

Ea şi Rebecka sunt în oficiu, beau o cafea. E după-amiază şi majoritatea copiilor au fost deja luați de părinți. Urmează weekend-ul.

— Ai fost tare deprimată în ultima vreme, continuă aceasta. De la Crăciun, ca să fiu sinceră.

Rebecka dă din cap indiferentă.

— Bănuiesc că-s doar obosită.

Maria e amabilă, dar nu poate s-o ajute cu nimic. Nimeni nu poate. Burta îi creşte pe zi ce trece şi în curând n-o să mai fie în stare s-o ascundă. Are şi tensiunea prea mare. A fost în secret la centrul de sănătate de câteva ori ca să-şi facă nişte analize. Ultima dată, doctorul a părut îngrijorat, dar i-a spus că o s-o caute imediat ce ies rezultatele analizelor.

Nu ştie ce să facă. Nu poate să ia legătura cu Johan, n-ar face decât să înrăutățească lucrurile. Timp de trei luni lungi l-a ignorat complet. Nu i-a răspuns la niciun mesaj, pur şi simplu le-a şters imediat.

N-are rost să apeleze la părinții ei. N-o să-i țină niciodată partea, iar reacția tatălui său e mult prea uşor de prevăzut. Aproape că poate să-i audă vocea mânioasă când o să afle. O soție trebuie să-i dea ascultare soțului şi să-i rămână credincioasă.

Cum poate ea să-i dezvăluie tatălui ei că e doar o adulteră?

Nu îndrăzneşte nici măcar să se gândească la furia lui Ole atunci când adevărul o să iasă la iveală. El o maltratează deja pentru chestii mărunte: ciorapi care dispar la spălat sau prea multă sare în mâncare. Se teme din ce în

ce mai tare că o să-i facă rău copilului. Dacă loviturile lui de picior afectează fătul?

În fiecare noapte stă întinsă lângă el în pat întrebându-se dacă să-i spună că e gravidă. Să se comporte ca şi cum ar fi copilul lui. Să se prefacă încântată.

Numai că în fiecare dimineață o părăseşte curajul.

Maria aruncă o privire pe geam.

— S-a întors frumosul nostru instalator. Mă întreb ce-o mai vrea azi?

Rebecka tresare când vede furgoneta albă a lui Johan în parcare. I se opreşte inima, după care îi vede chipul prin parbriz şi simte că parcă stă să-i plesnească de fericire.

I-a fost atât de dor de el! N-au mai vorbit din noaptea aceea de la cabană. A ales să nu-i spună despre copil, pentru că se teme tare mult de consecințe, dar, ah, cât a mai tânjit după el!

Johan se îndreaptă cu paşi mari spre uşă.

— Poți să-i dai tu drumul înăuntru? zice Maria. Trebuie să mă duc la toaletă.

Rebecka încearcă să se adune.

— Nicio problemă.

Frigul intră odată cu el. Geaca lui groasă e descheiată. Expresia sa, de obicei veselă, a dispărut, e clar tensionat şi are cearcăne negre sub ochi.

— Trebuie să vorbesc cu tine, spune el încet.

— Nu.

Nu se poate uita la el. Dacă-i întâlneşte privirea, o să fie prea greu. Şi aşa e tare dureros.

— Lasă-mă-n pace! Uită de mine!

El mai face un pas spre ea şi o apucă de încheietura mâinii; degetele lui îi ard pielea descoperită şi trezesc iar toate amintirile pe care a încercat să le îngroape.

— Te rog, Rebecka! Nu-mi face asta!

E atât de aproape să izbucnească în lacrimi, că nu poate să scoată un sunet.

— Încerc să dau de tine de luni de zile. De ce mă eviți? Ce-am făcut?

Rebecka înghite cu putere în sec.

— Tu... tu n-ai făcut nimic. N-are legătură cu tine.

— Şi atunci cu ce?

Cu coada ochiului, Rebecka vede că Maria a reapărut şi se uită gânditoare la ei. Doi copii de cinci ani se fugăresc pe hol, țipând cât îi ține gura.

„Asta nu e bine."

Johan încă o ține de braț. Ea se trage în spate şi-i dă mâna la o parte.

— Pleacă! Nu mai putem să ne întâlnim.

— De ce?

Rebecka răsuflă greu.

— Ne iubim, zice Johan, un pic mai tare acum.

Nu mai suportă. Disperarea care i se citeşte în ochi e ca un cuțit care se răsuceşte în ea. Ştie că n-ar mai trebui să stea nici măcar un minut în compania lui, dar nu-şi poate controla sentimentele. Glasul o trădează:

— Ne vedem la marginea pădurii în cincisprezece minute.

Johan se uită întrebător la ea, cu un amestec de uşurare şi nelinişte.

— Promiți?

Ei îi pulsează stresul prin fiecare părticică a trupului. Trebuie să-l scoată de aici înainte să mai atragă atenție. În orice clipă ar putea apărea un părinte, cineva care să-i spună lui Ole ce a văzut.

Nu e în siguranță nicăieri.

— Da, promit, dacă pleci chiar acum.

Daniel se simte de parcă ar fi dormit de cel mult cincisprezece minute când se trezeşte Alice, chiar dacă deşteptătorul îi spune că au trecut două ore. Geme în sinea lui, dar reuşeşte să se strecoare afară din pat şi să o ia în braţe înainte s-o deranjeze pe Ida.

Cu fiica lui în braţe, se duce în bucătărie şi încălzeşte un biberon în timp record. Nu peste multă vreme, Alice suge nerăbdătoare din laptele ei pentru bebeluşi. Când îi vede expresia mulţumită, ştie că a meritat să se scoale, chiar dacă-l doare tot trupul. Tare-i mai place să fie doar ei doi, a tânjit după asta toată ziua.

Ea miroase a bebeluş proaspăt îmbăiat.

Inspiră mirosul dulce şi se aşază în fotoliul din sufragerie. E plăcut să stea aici pe întuneric, cu numai o veioză care să lumineze în colţ.

Gândurile îi zboară aiurea, aşa cum o fac adesea. Vrea să fie prezent în clipa aceea alături de copilul lui şi totuşi nu poate să se deconecteze de la cele întâmplate peste zi, care i se derulează în minte precum un film. Creierul lui continuă să prelucreze informaţia şi nu are ce face în această privinţă.

Se simte uşurat că a evitat o nouă ceartă cu Ida şi că a fost în stare să-şi ţină firea. Totodată, însă, e cu inima îndoită: i-ar fi plăcut să stea până mult mai târziu la secţie aseară. Încă mai sunt o mulţime de chestii de discutat cu echipa, trebuie să găsească unghiuri noi de abordare, să studieze fiecare piesă de puzzle.

I-ar plăcea să stea în linişte cu Hanna, să revadă informaţiile încă o dată. Nu se poate abţine să nu-şi tot pună întrebări despre călătoria la Strömsund, plănuită în grabă, a lui Johan. Trebuie să fi existat un motiv întemeiat,

care probabil avea legătură cu persoana pe care intenționa să o ia cu el. Străinul misterios.

Cu cât se gândeşte mai mult la problemă, cu atât mai convins e că persoana respectivă ştie ceva de importanță vitală. Altfel de ce ar fi atât de delicată chestiunea identității, faptul că Johan nu a vrut să-i spună nici măcar fratelui lui la telefon?

Îşi mai aminteşte ceva ce a menționat Raffe chiar înainte să ajungă el acasă.

La prânz, Marion îi trimisese o listă cu ultimele lucrări ale firmei. Johan îşi petrecuse cea mai mare parte din săptămâna anterioară la un şantier din Sadeln. Raffe luase legătura cu maistrul, conform căruia Johan plecase devreme vineri după-amiază, chiar dacă erau în urmă cu lucrarea. Se pare că se tot dusese la o grădiniță numită Micii Ghiocei din Ånn, al cărei nume apărea pe lista lui Marion.

Ånn. Nici măcar sat nu e, doar o adunătură de clădiri şi o gară veche. Dacă-şi aminteşte Daniel bine, nu sunt mai mult de şaptezeci de locuitori, la limită destui pentru o grădiniță, dar prea puțini pentru o băcănie sau un restaurant. La mică distanță se află Tabăra Ånn, un centru care instruieşte rezervişti voluntari.

Cătunul se află în direcția opusă față de Sadeln, la aproximativ patruzeci de kilometri de şantierul unde lucra Johan şi nouăsprezece kilometri de Staa, unde locuia.

E ceva distanță. Dacă s-a dus acolo atât de târziu într-o vineri după-amiază, trebuie să fi fost ceva important.

Alicei i-a alunecat capul în îndoitura brațului lui. Îşi schimbă poziția ca să-şi poată termina ea laptele.

La grădiniță trebuie să existe o persoană de contact cu care să poată vorbi. Poate că Johan a menționat ceva când a fost acolo, un indiciu care ar putea să facă lumină în privința călătoriei subite la Strömsund.

Pune jos biberonul gol şi o duce pe Alice în dormitor. O aşază în pătuțul de sub fereastră. Ei deja îi cad pleoapele şi trupul îi e relaxat. Aproape că i-a adormit în brațe.

Ida nu s-a mişcat. Stă întinsă pe spate, cu ochii închişi. Părul lung e răsfirat pe pernă şi de pe un umăr i-a alunecat tricoul.

E atât de frumoasă!

Îl cuprinde o tandrețe bruscă. O mângâie blând pe obraz, iar ea scânceşte uşurel înainte să se întoarcă pe o parte. El se vâră la loc în pat şi se cuibăreşte lângă ea ca să-i simtă căldura trupului.

Totul o să fie bine între ei, îşi spune. Traversează o etapă mai grea, li se întâmplă tuturor proaspeților părinți din când în când. Un copil e muncă grea, mai ales când e primul. Încă învață cum să fie o familie.

Şi totuşi, ceva nu-i dă pace.

Îi ia multă vreme să adoarmă.

36

Lui Marion i se învolburează o mie de gânduri în cap în timp ce tremură în fața siluetei puternice a lui Linus. E atât de înalt şi bine făcut! Nu se poate pune cu el, nici măcar cu un cuțit în mână.

El poate să facă ce vrea.

Ochii îi gonesc dintr-o parte într-alta, căutând o cale de scăpare. E prea târziu să se ascundă, dar uşa băii e întredeschisă. Poate s-ar putea strecura pe sub brațul lui, să se refugieze acolo?

Numai că nu există încuietoare, doar un simplu zăvor. El ar putea să deschidă lesne uşa împingând-o cu umărul.

Stresul îi micşorează câmpul vizual.

Dacă Johan ar fi acasă, Linus n-ar îndrăzni în veci s-o amenințe aşa.

Numai că Johan e mort.

— Ieşi! zice ea cu glas răguşit.

Se străduieşte să-şi țină vocea egală, să țină isteria sub control ca să nu-şi dea Linus seama cât de înspăimântată e. Când e beat, e total imprevizibil, n-are limite.

L-a mai văzut schimbându-se într-o clipă.

E în stare de orice.

Prin uşa de la intrare răzbate un vânt înghețat, dar e prea speriată ca să-l roage s-o închidă.

— Îți pierzi vremea aici, continuă ea. N-am spus o vorbă poliției. Du-te acasă la familia ta!

Linus n-o ascultă. E în lumea lui şi singurul lucru care-i bâzâie prin creier e lista de nedreptăți închipuite.

Vrea numai şi numai un lucru.

Să-şi verse supărarea pe ea.

— Chiar crezi că poți să scapi cu asta? şuieră el.

— O să chem poliția dacă nu pleci chiar acum.

— Credeam c-ai făcut-o deja.

E atâta venin în remarca lui, încât Marion icneşte.

Linus o împinge cu putere. Cât pe ce să cadă, dar reuşeşte să se prindă de cadrul unei uşi şi să-şi păstreze echilibrul, încă ținând cuțitul la spate.

„Nu trebuie să ajungi pe podea," îi şopteşte o voce lăuntrică. „Dacă o să fii întinsă pe jos, o să fii şi mai vulnerabilă."

Când Linus întinde iarăşi mâna după ea, Marion scoate cuțitul şi i-l îndreaptă spre piept. Aproape fiecare muşchi îi tremură, dar, în chip miraculos, reuşeşte să-şi păstreze mâinile ferme.

Sunt doar la vreo treizeci de centimetri unul de altul. O mişcare bruscă şi lama i-ar pătrunde în inimă.

Îi simte mirosul transpirației de la subraț.

— Ieşi! spune ea din nou.

El se uită fix la cuțit, ca hipnotizat.

— Te previn, Linus!

Bărbatul tot nu se mişcă. Abia când se preface ea că se aruncă spre el se dă un pas înapoi, apoi încă unul. Furia îi dă lui Marion puteri noi.

— Ieşi dracului din casa mea! țipă.

Fața lui Linus se schimonoseşte.

— O s-o regreți! Nu scapi tu aşa uşor de mine!

Marion ridică mâna.

— Ne-ai făcut destul rău mie şi lui Johan.

— Mă întorc eu! strigă el şi iese din casă.

Portiera unei maşini se trânteşte, urmată de răgetul motorului. Zăpada sare în jurul anvelopelor când se îndepărtează.

Prin uşa de la intrare, Marion îi urmăreşte cu privirea stopurile roşii cum dispar pe drum.

Trage aer în piept gâfâind. N-o mai țin picioarele, cuțitul cade zăngănind pe podea. Se lasă în genunchi şi-şi îngroapă fața în palme.

Preț de câteva minute se leagănă înainte şi înapoi, incapabilă să se ridice. În cele din urmă, o rafală înghețată care vine prin uşă o aduce în simțiri. Se scoală anevoie în picioare, se duce împleticit la uşă şi o închide, rezemându-se de cadru. Cu un ultim efort uriaş întoarce cheia în broască şi-şi croieşte drum până la canapea, pe care se prăbuşeşte.

Bezna ferestrei care dă spre terasă se cască spre ea. Marion plânge în hohote pe întuneric. În viața ei nu s-a simțit mai singură.

Prin minte îi trece un singur gând.

„A zis că se întoarce."

REBECKA
2020
VINERI, 21 FEBRUARIE

Rebecka se îndreaptă grăbită spre liziera pădurii, unde s-a înțeles să se întâlnească cu Johan. „E o nebunie.” Face taman ce nu ar trebui să facă, ceea ce şi-a promis că n-o să facă: o să rămână iarăşi singură cu el.

Totuşi, i-a râs inima de îndată ce l-a văzut. Tare a mai tânjit după el!

I-a îndrugat o scuză Mariei, a zis că are o treabă de făcut şi aproape că a dat buzna afară pe uşă.

Vede silueta înaltă a lui Johan în depărtare. El o aşteaptă la locul lor obişnuit, lângă poteca unde brazii pitici îi ascund privirilor altora. I se sfâşie inima să-i vadă chipul nefericit. Cum poate ea să-l facă să priceapă că trebuie s-o lase în pace, când singurul lucru pe care şi-l doreşte e să i se arunce în brațe şi să-i spună despre copil?

Expresia lui răvăşită n-a uşurat situația. Johan, cel care e mereu pus pe râs...

Soarele de iarnă se ascunde după nori groşi. Fulgi înghețați umplu aerul şi acoperă copacii cu o ceață melancolică.

Sau poate lacrimile îi împăienjenesc ei vederea.

— În sfârşit, ai apărut! exclamă el, întinzându-se după ea.

Rebecka se dă înapoi, nu-şi poate permite să-i simtă brațele cuprinzând-o sau n-o să fie în stare să-şi ducă hotărârea până la capăt. Trebuie să-l facă să realizeze că totul s-a terminat între ei.

— Nu ne mai putem vedea, spune ea ferm, străduindu-se să pară neafectată.

El pare un copil necăjit. Fața îi e deschisă şi lipsită de apărare, durerea vie şi palpabilă. E vina ei. Ea i-a provocat o

asemenea suferinţă. Îşi aduce aminte că Dumnezeu o pune la încercare, aşa cum a făcut-o de multe ori în trecut. Trebuie să-şi păstreze credinţa puternică.

— Te iubesc, zice el. Vreau să trăiesc cu tine.

— Asta nu se poate.

— De ce nu?

Disperarea Rebeckăi creşte. De ce îngreunează el aşa de tare situaţia? Înghite cu putere în sec.

— N-am să-l pot părăsi niciodată pe Ole. Sau biserica. Am promis dinaintea lui Dumnezeu că o să-i fiu credincioasă soţului meu pentru tot restul vieţii.

Johan nu pare să asculte, sau nu vrea.

— De ce?

— Ţi-am spus: e imposibil.

Johan o priveşte vreme îndelungată, de parcă încearcă să-i citească cele mai intime gânduri. Pentru o clipă, Rebecka crede că asta şi face şi că el ştie că minte.

Bărbatul nu poartă căciulă şi părul castaniu îi e acoperit de fulgi, care se topesc încet, înlocuiţi de cristale de gheaţă proaspete, perfecte, care aterizează şi rămân pe el.

Vrea să i-i dea la o parte cu vârfurile degetelor, dar nu îndrăzneşte să se apropie de el. Riscul de a-şi pierde controlul e prea mare. În schimb, îşi vâră adânc mâinile în buzunare şi-şi înfige unghiile în carnea palmelor.

Ceva pâlpâie în ochii lui Johan, de parcă acesta ar fi luat o decizie.

— OK atunci, o să te las în pace.

Cuvintele o taie ca un cuţit, cu toate că ea l-a împins la asta.

— ...Cu o condiţie.

Aprobă din cap.

— Uită-te în ochii mei şi spune-mi că nu mă iubeşti!

Rebecka trage adânc aer în piept. A făcut aşa un efort să-l alunge, şi-a făcut glasul atât de rece şi indiferent, încât nu poate să cedeze acum.

Numai că el îi cere singurul lucru pe care nu i-l poate da.

Deschide gura să-i răspundă. Nu iese nimic. Nu poate s-o facă.

— Spune-o şi gata!

Glasul lui Johan e aspru.

— Apoi o să plec şi îţi promit că n-o să te mai deranjez.

Rebecka se pierde. Faţa i se schimonoseşte şi lacrimile pe care a încercat atâta să şi le reprime se revarsă.

— Te iubesc, Johan. Te iubesc atât de mult! Mi-aş da viaţa să fiu cu tine, dar e exclus. E prea periculos.

Dintr-un pas mare e lângă ea, cuprinzând-o cu braţele. O strânge atât de tare la piept, că ea abia dacă mai poate să respire. Nu contează. Vrea ca timpul să stea în loc, nu vrea să fie despărţită de el, acum că sunt din nou împreună.

După o vreme, el slăbeşte strânsoarea şi se uită întrebător la ea.

— De ce te temi? De Ole?

Rebecka îşi întoarce faţa de la el, copleşită de ruşine, doar despre soţul ei vorbesc.

— Ar fi în stare de... orice, recunoaşte ea. Dacă află ce-am făcut.

Johan clatină din cap.

— Dragă Rebecka, nu ne poate face rău.

Habar nu are cât de rea e situaţia. Johan nu l-a văzut niciodată pe Ole când pune furia stăpânire pe el, când se transformă din pastorul carismatic într-un bătăuş violent, imediat ce se închide uşa de la intrare.

Johan e un om bun, cum ar putea el să înţeleagă psihologia unuia care-şi loveşte intenţionat soţia?

Iar acum ea trebuie să se gândească şi la copil.

— Nu poți să rămâi cu el de frică, continuă Johan îmbrățișând-o mai strâns încă o dată. Nu i se poate permite să scape nepedepsit pentru că-ți face rău.

— Nu știi cum e...

— Trăim în Suedia, Rebecka, nu ești proprietatea lui. Doar în Biblie se întâmplă ca femeile să fie omorâte cu pietre pentru că-și părăsesc soții. Toată lumea are dreptul să divorțeze.

Se înșală. Nu a vrut să-i spună despre sarcină, faptul că ar afla despre ea n-are cum să ușureze situația. Totuși, pare singurul mod de a-l face să înțeleagă cât de disperată e ea și de ce relația lor trebuie să se încheie cu orice preț.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Rebecka, putem s-o rezolvăm! Îți promit.

O prinde de umeri și ea se uită în ochii lui.

— Încetează, Johan! Sunt însărcinată.

El rămâne fără cuvinte. Ochii i se îndreaptă spre burta ei și zăbovesc acolo preț de câteva clipe, apoi o îmbrățișează iar și o sărută pe frunte.

— Nu contează. Te iubesc așa de mult, încât pot fi alături și de tine, și de copil. N-ai de ce să-ți faci griji.

Nu-și dă seama că el este tatăl. Înainte să apuce Rebecka să vorbească, se dă înapoi încruntându-se.

— Ești sigură că-i al lui Ole?

Nu poate să mintă în privința asta.

— E al tău. Sunt în luna a patra.

Timpul se oprește. În depărtare aude un tren frânând, apoi fluierând în crepuscul.

Johan deschide gura și o închide la loc.

— Ești sigură? zice el în cele din urmă.

Ea dă din cap neajutorată.

— Trebuie să fie. Nu există altă explicație. Nu poate să fie al lui Ole.

Johan clipeşte de câteva ori, ca şi cum nu şi-ar îngădui să creadă ceea ce tocmai i-a spus, apoi expresia i se schimbă, ochii îi strălucesc şi zâmbetul îi e mai larg ca oricând.

— E fantastic!

O sărută pe obraz.

— Tu eşti fantastică!

Reacția lui o face să râdă uşurată. Îşi aminteşte noaptea lor la cabană, cât de minunată a fost. Cea mai frumoasă zi şi noapte din viața ei.

Copilul a fost zămislit într-un val de fericire.

El îi ia mâinile într-ale lui.

— *Trebuie* să-l părăseşti, spune cu o gravitate nouă în glas. Nu vreau să te întorci acasă. Trebuie să pleci de lângă el chiar astăzi.

Soarele după-amiezii dispare după vârfurile copacilor şi temperatura scade rapid. Chipul lui Johan e în umbră, dar Rebecka îi citeşte îngrijorarea din ochi.

— Vorbesc serios: trebuie să-l părăseşti imediat pe Ole. O să te ajut.

— Astăzi? Nu-i posibil.

Nu poate s-o facă: se uită Dumnezeu la ea.

— Rebecka, gândeşte-te la copilul nostru!

Încearcă, dar în mintea ei nu e decât haos. Toate se întâmplă atât de repede, simte că i se învârte capul. Habar n-are ce să facă. În plus, aici nu e vorba numai de ea şi Ole; şi Johan e căsătorit.

— Ce o să-i spui lui Marion?

— Mă ocup eu de Marion, nu-ți face tu griji de asta! E o femeie rațională, cu inimă bună. O să înțeleagă, sunt sigur. Nu mai suntem un cuplu de multă vreme.

Rebecka vede iubirea din ochii lui. De dragul ei, e pregătit să lase totul în urmă.

I-a scăpat o şuviță de păr de sub căciulă, el i-o strecoară cu tandrețe după ureche.

— Ascultă-mă! E esențial să nu mai stai sub acelaşi acoperiş cu omul ăla.

Are dreptate. Cu siguranță urmează şi mai multă violență. Deja se teme că Ole o să-i tragă un şut atât de puternic în burtă, încât copilul o să aibă de suferit.

În timp ce încearcă să ia o hotărâre, pe lângă ei trece o rafală de vânt rece ca gheața. Brusc devine acut conştientă că îngheață de frig. Vântul e aspru şi-i înțeapă obrajii, degetele încep să-i amorțească. Bate din picioare ca să pună sângele în mişcare, aude zăpada pârâindu-i sub cizme.

Ar trebui să se întoarcă la grădiniță, deja a lipsit prea mult. E vineri şi e aproape patru şi un sfert.

— Nu vreau să mai dormi acolo încă o noapte, spune Johan ferm. Nu trebuie să rămâi peste weekend, dacă ți-e aşa teamă de el.

Rebecka ştie că poate să aibă încredere în Johan, acesta nu-i vrea decât binele. E aşa o uşurare să-l lase pe el să preia controlul! E epuizată de toate emoțiile care-i gonesc prin trup, nu mai poate gândi limpede.

— Trebuie să-mi adun lucrurile, replică ea. Nu pot să dispar aşa, pur şi simplu.

— Te iau în seara asta. Ai putea să ajungi în parcarea de pe Björkvägen? E destul de aproape de casa ta.

Rebecka încuviințează din cap, amețită de încântare, încercând să-şi pună creierul în mişcare.

— Mâine ar fi mai bine.

Johan se încruntă.

— De ce?

— Ole n-o să fie acasă. Conduce o şedință de studiu biblic la biserică.

Lui Johan nu-i prea surâde ideea.

— O să-mi fie mai uşor să plec atunci, continuă Rebecka, altfel sigur o să mă vadă făcându-mi bagajele.

Într-un final, Johan se dă bătut.

— OK. În acest caz o să te iau din parcare mâine seară la ora şapte. Putem să ne ducem la fratele meu la Strömsund. Ar fi bine să stăm departe săptămâna viitoare sau cam aşa ceva, să lăsăm să se liniştească apele.

Rebecka se uită la ceas.

— Trebuie să plec.

Johan o trage la piept şi o sărută prelung, apoi o mângâie cu blândețe pe burtă. E ceva reverențios în mişcarea lui, iar el are lacrimi în ochi.

— O să avem un copil.

Glasul îi e plin de emoție.

— Tu şi cu mine. O să fim o mică familie.

Rebecka îl bate uşor cu palma pe obraji. Nu-i vine să creadă că tocmai a promis să-l părăsească pe Ole. Părinții ei probabil că n-o să mai vorbească niciodată cu ea, şi nici rudele sau Lisen.

Dumnezeu are s-o pedepsească, dar de dragul lui Johan e pregătită să plătească prețul.

De dragul copilului lor nenăscut.

— Ne vedem mâine! strigă el în urma ei, cu atâta iubire încât Rebecka începe să plângă.

37
MARȚI, 25 FEBRUARIE

Soarele palid de iarnă îşi împrăştie lumina peste valea Åre. Hanna şi Daniel se îndreaptă spre grădinița din Ånn. E opt şi douăzeci, iar ei tocmai au terminat consultarea de dimineață cu cei de la Östersund.

Hanna se ghemuieşte pe locul din dreapta. Cina de aseară a fost foarte plăcută, după ce Richard şi copiii s-au

întors de la Copperhill, dar a dormit prost: noaptea i-a fost plină de vise agitate despre mama ei şi Christian. Când s-a trezit, la cinci şi jumătate, a renunțat să mai încerce să adoarmă la loc şi s-a dus devreme la serviciu.

Daniel iese în marşarier din parcare. Drumul e acoperit cu un strat gros de zăpadă, plugul încă n-a ajuns atât de departe. Urmele adânci ale paşilor unui pieton sunt încă vizibile pe trotuarul năpădit de zăpadă.

Nu e nici țipenie de om şi e o plăcere să nu vezi pretutindeni turiştii care vin în vacanța de schi. Ieri parcarea cea mare de la magazinul de băuturi era plină şi, pentru prima oară, maşinile care se târau pe acolo în căutare de loc nu erau Tesla cu plăcuțe de înmatriculare norvegiene.

— Nu-mi pot scoate din cap furgoneta lui Johan de lângă lac, zice Hanna ca să spargă liniştea. Cum a ajuns şoferul înapoi?

Daniel tresare, de parcă ar fi fost cu mintea în cu totul alt loc. Mai face aşa uneori, dispare în propriile gânduri. Cum călătoresc des între Åre şi Östersund, Hanna s-a obişnuit.

— Scuze, ce ziceai?

Îşi dă la o parte o şuviță de păr castaniu-închis din frunte. E un pic prea lungă, i-ar prinde bine o tunsoare. În acelaşi timp, îi conferă o oarecare blândețe, îndulcind cumva asprimea care-i poate domina caracterul.

— Dacă presupunem că Linus Sundin a condus furgoneta până acolo, atunci cineva trebuie să-l fi preluat. Cum altfel ar fi ajuns acasă?

— Sună rezonabil.

— Ce-ai zice de soția lui?

— Sandra?

— Da.

— De ce-ar fi făcut-o?

În ce o priveşte pe Hanna, e un simplu calcul.

— Au un băiețel împreună. Dacă Linus se va duce la închisoare pentru uciderea lui Johan, atunci Sandra o să rămână singură cu copilul. E un motiv suficient de bun pentru mine.

Soția e cea mai uşoară opțiune, la cine altcineva să mai fi apelat?

— Uite ce cred eu, continuă ea. Linus şi Johan au început să se certe când a ajuns Johan, cearta a degenerat, iar Johan ar fi putut fi mort de la ora opt. S-ar putea să fi murit în bucătăria familiei Sundin.

Face o pauză ca să-şi adune firele raționamentului.

— Linus îl aruncă în furgonetă, dar rămâne cu o mare problemă: ce să facă cu cadavrul şi furgoneta? Dacă scapă de cadavru şi apoi ascunde maşina, n-are cu ce merge, aşa că îşi convinge soția să-l ajute.

Atenția lui Daniel e fixată ferm pe şoseaua din fața lor. Tocmai au trecut de Tångböle, unde a fost găsit Johan sâmbătă.

— Deci... de ce era parcată furgoneta pe Klubbvägen?

— Ca să câştige timp.

Hanna şi-a petrecut prima parte a dimineții revăzând un scenariu posibil. Nu au avut ocazia să discute ieri, înainte ca membrii echipei să se ducă fiecare în treaba lui.

— Nu cred că a fost mai complicat de atât. Trebuia să-şi dea seama ce să facă şi la ora opt seara încă e multă lume pe afară. Era mai uşor să scape de cadavrul lui Johan mai încolo, fără să-l vadă nimeni.

Trec de indicatorul pentru Ånn şi apar o serie de case roşii din lemn. Daniel face dreapta şi o ia pe un drumeag spre vârful unui deal.

— Cred că Sandra l-a luat pe Linus de pe Klubbvägen cu maşina familiei, după care s-au dus acasă şi au aşteptat câteva ore până să scape de cadavru.

Au ajuns la o clădire roşie cu un singur nivel: grădinița Micii Ghiocei.

— Ar trebui să ne ducem să vorbim cu Sandra după ce terminăm aici, conchide Hanna.

Daniel parchează la câțiva metri de intrare.

— Mie-mi convine. Dar dacă nu Linus e vinovatul? Cum rămâne cu însoțitorul misterios al lui Johan?

— Te referi la persoana pe care plănuia să o ia cu sine la fratele lui?

— Exact. Poate că Johan a plecat de la Linus de acasă chiar după ora opt şi a pornit spre Klubbvägen să se întâlnească cu persoana asta. Ceva n-a mers bine şi a dus la moartea lui. Însoțitorul său a aşteptat câteva ore, apoi s-a dus cu maşina pe Tångbölevägen şi a scăpat de cadavru.

Daniel opreşte motorul.

— E foarte asemănător cu situația pe care ai descris-o tu, doar că vorbim de un cu totul alt făptaş.

Hanna se uită la el.

— Nu tu erai ăla destul de convins că Linus e omul nostru?

— Nu afirm că nu e, spun doar că nu ar trebui să ne pripim cu concluziile. Au trecut doar câteva zile de când a fost găsit Johan. Încă n-avem nici măcar rezultatul autopsiei.

Hanna ştie că el are dreptate. E unul dintre lucrurile care-i plac la Daniel: faptul că mereu e gata să ia în calcul unghiuri noi de abordare. La el nu e niciodată vorba de orgoliu, n-are rost să te agăți de o ipoteză dacă apare altă posibilitate.

— În acest caz, spune ea desfăcându-şi centura de siguranță, întrebarea e: cum dăm de străinul ăsta misterios?

Daniel zâmbeşte pentru prima oară în ziua aceea.

— Se cheamă muncă polițienească, draga mea colegă.

Când calcă pragul grădiniței Micii Ghiocei îi întâmpină imaginea unor costume de fâş care atârnă ordonat în cuier şi a unor cizmulițe aliniate pe podea. Daniel remarcă toate desenele colorate de pe pereți şi aroma unor rulouri proaspăt coapte.

— Bănuiesc că ar fi bine să te obişnuieşti cu un astfel de mediu, zice Hanna cu un surâs. Nu mai e mult până să intre şi Alice la grădiniță.

— N-am ajuns chiar acolo încă.

Alice are abia cinci luni. Planul e ca Ida să stea cu ea acasă până la opt luni, pe urmă să treacă Daniel în locul ei. El urmează să intre în concediu de paternitate în mai. Cumva e un clişeu ca bărbații să-şi ia concediu de paternitate vara, dar aşa s-a nimerit. În plus, în sezonul mort e mai puțin de lucru.

Cercetează locul din priviri, căutând pe cineva cu care să vorbească. Când a verificat şi răsverificat lista de clienți şi lucrări ale firmei, a reieşit că Johan a fost aici de multe ori în decursul toamnei, după care a urmat o pauză în decembrie şi ianuarie, până la vizita de săptămâna trecută. Se poate să nu fie ceva important, dar vrea să afle ce se petrecea. Ceva trebuie să-l fi făcut pe Johan Andersson să bată atâta drum de la Sadeln la Ånn într-o zi de vineri.

Ca invocată de gândurile lui, îşi face apariția o tânără blondă, cu un pulover verde-închis. Daniel îi arată legitimația şi o lămureşte că au câteva întrebări. Există vreo încăpere în care ar putea discuta numai ei trei?

Femeia pare luată prin surprindere, dar îi conduce în camera personalului. Pe blatul fixat de-a lungul unui perete se află un cuptor cu microunde şi un filtru de cafea cu carafa pe jumătate plină. În mijlocul încăperii e o masă rotundă, cu o hortensie albastră, superbă, în ghiveci.

— Serviți-vă cu cafea, eu trebuie să-i spun colegei că o să lipsesc un pic.

Daniel își toarnă o ceașcă, dar Hanna nu vrea cafea. Se așază la masă și educatoarea se întoarce cât ai clipi.

— Scuze, săptămâna asta suntem mai puțini decât ar trebui, așa că e un pic de agitație pe aici.

Întinde mâna.

— Maria Törnlund. Cu ce vă pot fi de folos?

— Am vrea să te întrebăm despre un meseriaș care pare să fi fost aici destul de des astă-toamnă. Îl cheamă Johan Andersson și e de la o firmă numită Instalații Sanitare Andersson și Sundin.

— Știu cine e. Așa cum spui, a fost aici de câteva ori. E schiorul acela fantastic de pe vremuri. S-a întâmplat ceva?

— E mort, o informează Hanna. A fost ucis.

Mariei îi zboară mâna la gură.

— Poftim?!

— S-ar putea să fi citit în ziar, spune Daniel. Un bărbat a fost găsit lângă drum, în Tångböle, sâmbătă.

— Of, Doamne!

Maria trage brusc aer în piept, ochii i se umplu de lacrimi. Nu e prima oară când Daniel vede o asemenea reacție. Pentru majoritatea oamenilor, genul acesta de informație este imposibil de asimilat. Faptul că o persoană pe care au văzut-o vie a fost găsită ucisă pur și simplu nu are nicio logică.

— Nu-mi vine să cred că e adevărat! A fost aici vineri! N-am făcut legătura cu el... Am fost plecată în weekend, nu m-am pus la curent cu știrile.

— Nu-i problemă, o asigură Daniel, dar avem câteva întrebări despre ultima vizită a lui Johan.

Maria are o expresie vinovată, chiar dacă e greu să-și dea seama de ce.

— Nu sunt eu persoana potrivită cu care să vorbiți, zice ea. A avut mai mult de-a face cu colega mea, Rebecka Nordhammar.

39

Nori grei, albaştri-cenuşii, pândesc dincolo de crestele muntelui cunoscut drept Snasahögarna, dar soarele de dimineață străluceşte cu putere peste Åreskutan, unde Marion şi-a croit drum folosindu-se de piei de focă ataşate la schiurile ei de fond. A plecat din casă dimineață devreme şi nu s-a oprit, urmând traseul de la telescaunul VM8 la vale şi apoi în sus, până la Åreskutan.

N-a mai încercat niciodată o asemenea ascensiune. Îi picură sudoarea pe sub haine şi o dor muşchii coapselor. I-a trebuit fiecare strop de energie ca să ajungă pe culme, dar măcar creierul i s-a putut odihni pentru câteva ore.

După asta tânjea când a pornit. Trebuia să-şi umple mintea cu altceva decât imaginile trupului stâlcit în bătaie al lui Johan şi figura furioasă a lui Linus. Singurul lucru care i-a venit în minte a fost să se epuizeze complet şi e o uşurare să-şi simtă inima bătând cu putere de la efortul fizic, nu de frică.

E în siguranță aici sus. Nu poate ajunge nimeni la ea.

Îşi lasă greutatea pe bețe şi privirea sa cuprinde munții de la sud-est. Priveliştea e magnifică şi îi dă puteri noi, aproape o face să uite de realitatea groaznică.

Jos de tot, la fundul văii, vede întinderea ovală a Lacului Åre, acoperit de zăpadă, care seamănă cu o glazură albă. Cursul de apă ce porneşte din el şerpuieşte încet până dispare din vedere, pe lângă Berge, Ängena şi Duved. Când ajunge la Staa, unde locuieşte ea, nu-i mai mare decât un pârâu.

Iar mai departe întrezăreşte Norvegia.

Anul trecut, ea şi Johan au fost în vizită la nişte prieteni norvegieni din Trondheim. Drumul cu maşina a durat câteva ore. Dacă închide ochii, îşi poate închipui faţa lui strălucind de încântare, râsetele de la cină când au făcut glume pe seama felului de mâncare naţional norvegian neoficial, tocana de miel cu varză.

Alungă amintirea şi-şi întoarce faţa spre soare.

Aerul e nemişcat, în mod excepţional. Ca singură dovadă a vânturilor puternice care în mod normal bat aici sus stau formaţiunile remarcabile de zăpadă din jur. Vântul a comprimat neaua în forme ciudate, construind troiene. Unele atârnă peste marginea prăpastiei în unghiuri atât de imposibile, încât par gata să se prăbuşească dintr-o clipă în alta.

Trage adânc aer în piept, îşi umple plămânii. A adorat dintotdeauna munţii, s-a simţit mai în largul ei în aer liber decât înăuntru. Acesta a fost locul în care s-a simţit în siguranţă.

Åre nu seamănă cu Alpii unde a crescut ea. Aici nu există pârtii de trei mii de metri, nici coborâri nesfârşite cu schiurile, dar a ajuns să iubească munţii Suediei. E un alt fel de iubire, are mai degrabă legătură cu a fi una cu natura, decât cu aventurile nebuneşti în afara pârtiilor, pe buza unor râpe periculoase. În loc să urmărească zăpada perfectă, a captivat-o schiul fond, senzaţia de alunecare silenţioasă pe lângă brazii printre crengile cărora se strecoară soarele.

Ea şi Johan ieşeau adeseori împreună şi a învăţat să parcurgă circuitul de treizeci şi doi de kilometri în aproape acelaşi timp ca el. Uneori se duceau la Ullådalen atunci când frigul iernii făcea loc temperaturilor mai blânde ale primăverii timpurii.

A ajuns să iubească Suedia aşa cum îl iubea pe Johan.

Durerea o strânge ca o gheară în piept.

Se apleacă şi scoate pieile de focă pentru urcat, ca să poată coborî pe schiuri. Suprafaţa păroasă e un amestec de nailon şi mohair, care oferă cea mai bună aderenţă şi ţine cel mai mult.

O cuprinde oboseala. N-a dormit cine ştie ce după apariţia nedorită a lui Linus, doar câteva ore agitate pe canapea. Imediat ce închidea ochii i se învolburau în minte gânduri terifiante.

Poate ar trebui să ia legătura cu poliţia, să spună ce s-a petrecut, dar cine ştie la ce ar putea să ducă gestul ei? Consecinţele ar putea fi grave. Nu e pregătită să ia asupra sa vina pentru greşelile financiare ale lui Linus sau să devină ţap ispăşitor pentru nechibzuinţa lui.

E periculos şi imprevizibil. Noaptea trecută a crezut că o s-o omoare. Ce o să facă dacă se întoarce, dacă încearcă să intre iar în casă? Poate suporta să stea acolo la noapte?

Dacă nu, unde să se ducă?

O copleşeşte dorinţa de a se lungi în zăpadă. De a nu se mai întoarce. Apoi trage adânc aer în piept şi împinge pieile în rucsac. Când ajunge acasă, o să-şi sune fratele să discute toată situaţia.

Florian e înţelept, o s-o ajute.

40

Hanna aude copiii jucându-se de cealaltă parte a peretelui din camera personalului. Sunetul, glasurile şi râsul lor au ceva atât de inocent în ele!

— Ai zis că ar trebui să vorbim cu Rebecka Nordhammar, colega ta, îi spune Daniel Mariei. Poţi să te duci s-o chemi, te rog?

Maria clatină din cap.

— Mă tem că nu. A sunat să anunţe că e bolnavă, de asta suntem doar două aici.

— Ştii cumva cât o să lipsească de la serviciu?

— Nu sunt sigură. Tot restul săptămânii, poate?

Maria trage de covoraşul de sub ghiveci.

— De fapt, a telefonat soțul ei, nu ea. Ieri-dimineață.

Hanna se încruntă. Probabil că nu-i niciun motiv de îngrijorare, dar informația declanşează ceva în ea.

— Soțul Rebeckăi?

— Da, Ole.

— A zis ce a pățit?

Hanna nu se poate abține să nu întrebe. De ce şi-ar lăsa o femeie în toată firea soțul să sune în numele ei şi să spună că e bolnavă? Ăsta e genul de lucru pe care-l fac părinții pentru copiii lor şcolari.

— Doar că are febră şi nu poate să vină. De ce?

— Trebuie să fi avut o febră incredibil de mare, dacă n-a putut să sune chiar ea.

După expresia de pe chip, Maria pare că şi ea crede cam la fel. Coboară glasul:

— Probabil că n-ar trebui s-o spun, dar am impresia că soțul Rebeckăi ține destul de mult... s-o controleze.

Pare jenată, îşi dă o şuviță de păr după ureche.

— Adică... Ole e chiar simpatic, dar mereu o aduce cu maşina la serviciu şi o ia la finalul zilei. A făcut asta în fiecare zi de când a început ea să lucreze aici, acum doi ani şi jumătate. E destul de ciudat, pentru că nu intră niciodată să salute, doar stă şi aşteaptă.

Maria se uită la Hanna ca şi cum ar vrea să spună: „E cam sinistru."

Hanna simte vechea furie scăpărând înăuntrul ei. De-a lungul anilor petrecuți la Poliția Metropolitană din Stockholm a cunoscut o grămadă de bărbați care voiau să-şi controleze partenerele. Totuşi, situația maritală a soților Nordhammar n-are nimic de-a face cu cazul. Au venit aici să

afle despre Johan Andersson, nu să sape într-o căsnicie cu un echilibru de putere strâmb.

— Sunt credincioşi, continuă Maria. Rebecka şi soțul ei aparțin de biserica numită Lumina Vieții, ați auzit de ea? Cred că Ole e pastor, de fapt.

Numele nu-i e cunoscut Hannei, dar Daniel încuviințează.

— Cred că-i o mişcare cam conservatoare?

— Da, replică Maria. Am citit despre ea de când Rebecka a venit să lucreze aici. Biserica e în zona asta de multă vreme şi are o organizație-soră în Norvegia. E foarte... tradiționalistă.

— Ce înseamnă asta? întreabă Hanna.

— Folosesc Biblia drept cel mai important îndrumar al lor. E autoritatea centrală. Membrii trebuie să-i urmeze regulile cât de mult posibil. Mai mult sau mai puțin *ad litteram,* dacă înțelegeți ce vreau să zic.

Dezaprobarea Mariei e clară.

— Aşadar... bărbatul deține puterea?

Hanna nu-şi poate ascunde dispreţul. Mereu pare să existe un pretext ca bărbații să le conducă pe femei. Daniel o avertizează din priviri, dar Maria îi dă dreptate.

— Cam aşa ceva. Când Rebecka a început la noi, am întrebat-o de câteva ori dacă i-ar plăcea să ne vedem la un pahar de vin după serviciu. La început am crezut că nu vrea, dar, pe parcurs, mi-am dat seama că nu-i permite soțul ei, că ar trebui să-i ceară lui voie.

Maria îşi freacă încheietura mâinii.

— Cred că nici măcar nu a îndrăznit să-l întrebe. Sinceră să fiu, îmi fac griji pentru ea, dar ori de câte ori încerc să deschid subiectul zice că sunt caraghioasă.

Hanna simte frustrarea cunoscută. A mai văzut genul acesta de comportament, bărbați care-şi conduc nevestele cu mână de fier. Bărbați care pretind întâietate, cu fiecare

ocazie. Uneori, acest lucru rămâne doar o nevoie exagerată de control, cu monitorizare permanentă, alteori însă degenerează în violențe grave.

Căminul e cel mai periculos loc pentru femei, conform tuturor statisticilor.

Daniel își drege glasul și face un semn discret spre ceasul de pe perete. Deja au stat mai bine de cincisprezece minute. Hanna ar vrea să-i mai pună Mariei câteva întrebări despre colega ei, dar nu de asta se află aici. E timpul să meargă mai departe. Totuși, își notează în minte să stea de vorbă cu Rebecka atunci când va prinde ocazia. Există ajutor pentru femeile vulnerabile.

— Să revenim la vizitele lui Johan Andersson, spune Daniel. Numai Rebecka a avut de-a face cu el?

Maria dă din cap că da.

— Ai idee în ce dispoziție era vineri?

— Mă tem că nu. Nu am vorbit cu el deloc.

— De ce venise? întreabă Hanna.

— Nu știu. Astă-toamnă am avut niște probleme cu instalația sanitară, așa că a venit destul de des atunci. Credeam că totul e bine acum, așa că m-a surprins să-l văd vineri. Nici măcar nu știam că-l rugase cineva să treacă pe la noi.

— Cât a stat?

— Zece minute, poate. Nu mult, oricum.

— Și n-a vorbit decât cu Rebecka?

— Da, pe hol.

Hanna îi aruncă o privire lui Daniel, dar el mâzgălește în carnețel. Nu are nicio logică. De ce să bată Johan atâta drum cu mașina de la Sadeln ca să vorbească atât de puțin cu Rebecka?

— Ne-ai putea da numărul de telefon al Rebeckăi?

— Nicio problemă.

Maria își scoate telefonul și găsește detaliile de contact. Hanna notează numărul și-i dă cartea ei de vizită.

— De fapt, am încercat să o sun, spune Maria, dar nu răspunde, intră direct mesageria vocală.

Daniel se ridică în picioare.

— Mulțumim pentru ajutor. Dacă ai vești de la Rebecka, ai putea s-o rogi să ia legătura cu noi?

— Desigur.

Maria îi însoțește la ușă. Chiar când să iasă, Hanna observă că se oprește, ca și cum ar mai avea ceva de adăugat, după care însă ridică mâna și îi salută.

De cum ajung pe E14, Hanna încearcă s-o prindă la telefon pe Rebecka Nordhammar.

„Salut, ați sunat la Rebecka,” rostește un glas un pic cam slab. „Vă rog să lăsați un mesaj după semnal.”

Hanna explică cine este și o roagă s-o sune cât de repede posibil, apoi se întoarce către Daniel, care mijește ochii chiar dacă parasolarul e coborât. Norii albaștri-cenușii care amenințau să se rostogolească dinspre Norvegia mai devreme au fost înlocuiți de un soare strălucitor.

— Niciun răspuns. O să mai încerc mai încolo.

— OK.

— Am senzația că Rebecka ar putea fi importantă, mai ales după ce a spus Maria.

Daniel dă din cap că-i de acord cu ea. Se îndreaptă către salonul de frumusețe unde lucrează Sandra, soția lui Linus Sundin. Plănuiesc s-o întrebe unde a fost soțul ei vineri seară. Nu știu dacă ea o să fie pregătită să discute cu ei, ținând seama de atitudinea lui Linus ultima oară când l-au văzut.

Totuși, Hannei nici prin cap nu-i trece să uite de situația de acasă a Rebeckăi Nordhammar. Când o să reușească să discute cu ea, o să întrebe despre ce au vorbit ea și Johan

vineri după-amiază, apoi o să aducă în discuție ce se petrece cu soțul femeii.

REBECKA
SÂMBĂTĂ, 22 FEBRUARIE 2020

Fulgii de zăpadă se învolburează în aer în parcarea de pe Björkvägen, unde Rebecka îl aşteaptă pe Johan. Abia dacă a dormit în ultimele douăzeci şi patru de ore, are nervii zdrențe. E pe punctul să facă un pas irevocabil, care o să schimbe tot.

Are să-l părăsească pe Ole şi o să înceapă o viață nouă cu Johan, de dragul copilului lor, mica minune care creşte în ea.

Îşi pune o mână protectoare pe burtă. Copilul ei va fi crescut într-un cămin sigur, cu tatăl lui adevărat, nu un om violent al lui Dumnezeu. Ştie că face ceea ce trebuie, oricât de greu i-ar fi să acționeze împotriva educației primite.

Se uită iar la ceas. Şapte şi jumătate; Johan a întârziat foarte mult. Deja stă acolo de jumătate de oră. Bate din picioare încercând să se încălzească un pic. E foarte frig, simte aerul geros în nări.

„Unde e?”

Într-un final aude zgomotul unei maşini care se apropie. Oftează uşurată. Vrea să fie departe de tot înainte să ajungă Ole acasă şi să descopere că a dispărut.

Maşina întoarce şi se opreşte. Farurile o orbesc la început, dar poate distinge o siluetă întunecată care coboară de pe locul şoferului.

E ceva în neregulă. Înălțimea nu e cea care trebuie, ținuta e diferită.

„Ăsta nu e Johan.”

Împietreşte. Bărbatul care tocmai a ieşit din maşină este Ole, care se îndreaptă spre ea.

„Nu se poate. E imposibil.”

Inima îi bate nebuneşte.

Johan ar fi trebuit s-o ia de aici. De dragul lui şi-a strâns lucrurile esenţiale şi s-a strecurat afară din casă. Ole ar trebui să fie la Snasadalen, conducând o şedinţă de studiu biblic. De aceea şi-a amânat ea fuga de vineri pe sâmbătă, ca el să n-o poată prinde.

Şi totuşi, iată-l în faţa ei în zăpadă, în ochi arzându-i o asemenea furie încât e nevoită să-şi ferească privirea.

— Ce faci aici? şuieră el.

Rebecka nu e în stare să scoată niciun sunet. Cu un minut în urmă îi clănţăneau dinţii de frig, acum corpul îi tremură de frică pură. Ar trebui s-o rupă la fugă, să se refugieze în pădure, dar nu se poate mişca.

A avut coşmaruri despre o astfel de situaţie.

Expresia lui Ole e severă. Ochii îi ard, iar chipul îi e atât de schimonosit, încât e aproape de nerecunoscut.

Toate limitele par să fi dispărut.

Rebecka simte cum îi creşte panica în suflet. Ce o să-i facă?

O rafală de vânt năprasnic de rece îi azvârle zăpada în faţă. Pulpanele paltonului lui Ole flutură în urma lui, ca nişte aripi mari şi negre de liliac.

Vântul îi urlă Rebeckăi în urechi.

„Ştie.”

— Eşti o târfă, zice Ole. Te-a văzut Dumnezeu.

Rebecka abia dacă mai poate să stea dreaptă, cât pe ce s-o lase picioarele. Geanta îi cade din mână şi aterizează pe zăpadă.

Cum de s-a întâmplat asta? Cum de a putut Ole să ştie că o s-o găsească aici, pe Björkvägen? Exact la ora asta? A fost foarte grijulie, n-a spus nimănui despre planurile ei,

nici măcar mamei sau lui Lisen. Şi nu şi-a luat cu ea decât câteva lucruri, atâtea câte a putut băga într-o geantă obişnuită.

Atunci îşi dă seama. Ole i-a luat urma cu telefonul. Îi cunoaşte codul, a ştiut precis unde e, încă de la început.

I-a citit oare şi SMS-urile lui Johan? Le-a şters pe toate, dar poate că n-a fost suficient de rapidă?

Dă ochii roată, disperată, dorindu-şi să apară furgoneta albă a lui Johan şi s-o salveze.

Portiera din dreapta a maşinii lui Ole se deschide şi coboară încă un bărbat. Pastorul Jonsäter. Îi priveşte de la distanță, dar nu dă semne că ar interveni.

A venit să-l ajute pe Ole s-o ducă acasă.

Nu are scăpare.

Când Ole o apucă de braț şi o împinge spre maşină, Rebecka nu i se împotriveşte. N-are rost. Toate eforturile ei au fost în zadar. Cum o fi putut crede că o să scape?

Ole o împinge pe bancheta din spate. Se îndreaptă spre E14. În maşină nu e rece, dar Rebecka tremură violent. Brațul o doare în locul de unde a apucat-o el.

Nimic nu are logică.

De ce n-a venit Johan? Au stabilit să se întâlnească la şapte. A aşteptat jumătate de oră. Unde e?

Nu vrea să creadă că el s-a răzgândit, că s-a hotărât să rămână cu Marion, dar desigur că ar putea să fie asta. Sau l-a obligat oare Ole pe Johan s-o abandoneze?

Se poate să-i fi făcut ceva?

Nu-şi poate reține un icnet. Ole a lovit-o de multe ori, dar aşa nu l-a mai văzut niciodată. Dacă i-a făcut ceva groaznic lui Johan?

Îşi pune mâna pe burtă, încearcă să găsească putere.

Soțul ei discută încet cu Jan-Peter Jonsäter. Nu aude ce zic din cauza zgomotului motorului. Nu cutează să se uite la el, iar pastorul nu i-a adresat niciun cuvânt.

Maşina se smuceşte când cotesc pe un drum mai îngust. După câteva minute se opresc şi Rebecka îşi dă seama că sunt în Handöl, în fața superbei case a familiei Jonsäter de pe la începutul secolului XX.

Pastorul îşi desface centura, întinde mâna după clanța portierei.

Rebecka se ridică în capul oaselor. O s-o lase singură cu Ole. Trebuie să fi văzut cât de mânios e el, cât de dur s-a purtat cu ea, şi totuşi n-a făcut nimic.

Îl urmăreşte cu privirea cum coboară din maşină şi dispare în casă.

„Opreşte-te!” vrea ea să țipe. „Nu mă lăsa cu el!”

Cuvintele îi îngheață pe buze. Jonsäter n-o să-i țină niciodată partea. Dacă ar fi avut un pic de compasiune pentru ea, n-ar fi venit şi el ca s-o oprească să plece.

În biserică bărbații conduc, iar în ochii lui ea a păcătuit împotriva lui Dumnezeu şi a lui Ole. Cum alege Ole să se poarte cu ea e o chestiune între soț şi soție.

Ole calcă accelerația şi se întoarce spre E14, unde face la stânga în loc de dreapta. Rebecka nu înțelege, ei locuiesc în direcția opusă.

Când ridică ochii îi întâlneşte în oglinda retrovizoare privirea neagră, atât de plină de ură că se face mică pe bancheta ei.

Îi curg lacrimile pe obraji. Nu se îndoieşte că Ole o s-o pedepsească.

O să o facă în numele lui Dumnezeu.

N-are ce iertare să primească.

41

Salonul de frumusețe unde lucrează Sandra Sundin e în piața centrală din Åre, chiar lângă clădirea neagră care

adăposteşte stația din vale a funicularului, ce datează din 1910.

Când ajung, Daniel vede cabina pornind spre Fjällgården, hotelul situat la aproape două sute de metri mai sus pe munte. Funicularul e o amintire din vremuri trecute. Inspirația a venit de la Davos, din Elveția, iar planul era să se creeze o stațiune suedeză de schi care să poată concura cu destinațiile de iarnă europene. O modalitate modernă de a urca pe munte era necesară ca vizitatorii să nu se chinuie să ajungă pe pârtii, ducându-şi schiurile grele cu ei.

— Am mers cu aia de câteva ori, zice el arătând spre cabină, care tocmai dispare din vedere.

Hanna râde cu nostalgie în ochi.

— Şi eu. E fantastic că încă mai merge. Îl foloseam în fiecare iarnă în care am venit aici când eram mică.

Daniel îşi aminteşte că ea i-a povestit că îşi petrecea împreună cu familia vacanța de schi din februarie la Åre.

Se îndreaptă spre salonul Sandrei şi se întâlnesc cu trei bărbați care vin din direcția opusă, ducându-şi schiurile pe umăr şi deplasându-se cu pas greoi şi inegal din cauza unui costum de slalom şi a bocancilor cu talpă plată şi rigidă.

Daniel simte un ghimpe de dorință să iasă pe pârtie. Norii s-au împrăştiat şi pârtiile sunt scăldate în lumina soarelui. Cerul e de un albastru clar dincolo de munții albi, unde schiorii entuziasmați profită din plin de vremea perfectă.

A trecut ceva de când a abordat un slalom. Viața i-a fost tare plină de când cu Alice. Când şi când el şi Ida au pornit pe schiurile lor de fond cu Alice în sanie, dar atâta tot. N-au avut timp pentru nimic altceva, chiar dacă schiul alpin este sportul lor preferat. Ida a lucrat câțiva ani ca instructoare şi, la drept vorbind, tehnica ei e mult mai bună decât a lui.

Fără îndoială că ei îi e dor şi mai tare decât lui.

Ridică ochii la Åreskutan. Aerul e atât de limpede că vede stația din vârf, cabina roşie a funicularului tocmai ajunge, iar pasagerii sunt gata de debarcare.

Muntele îl cheamă.

Îi place la nebunie să stea acolo sus, mai ales dimineața, când pârtiile sunt goale. Preferă să coboare pe schiuri pe traseul din spate, evitând majoritatea turiştilor.

Senzația pe care i-o dă alunecarea pe zăpada proaspătă e inegalabilă.

Nu te poți relaxa niciodată pentru că nu poți prevedea ce se ascunde sub pătura de nea. Uneori vezi o piatră în ultima clipă şi trebuie să virezi într-o parte, alteori apare din senin un copac culcat la pământ de vânt. Alegerea celui mai bun traseu printre crevase necesită concentrare totală.

În ciuda regulilor de a nu schia în afara traseelor amenajate, exact asta îi place să facă. Îşi poate impune propriul ritm fără să fie nevoit să țină seama de dorințele altcuiva. E un fel aparte de libertate pe care îl iubeşte: independență totală, când eşti una cu natura.

Johan trebuie să fi simțit şi el acelaşi lucru. Era un schior foarte talentat şi, bineînțeles, crescuse în Duved. Însă el n-o să mai stea niciodată sus pe Åreskutan, privind în vale...

— Vii? strigă Hanna de la câțiva metri mai încolo.

Tocmai deschide uşa salonului.

După o ultimă privire către munte, Daniel se grăbeşte s-o ajungă din urmă.

REBECKA

2020

SÂMBĂTĂ, 22 FEBRUARIE

Ole conduce într-o tăcere de rău augur.

Timpul n-are însemnătate.

Rebecka habar nu are unde se află sau ce oră este. Ole i-a luat telefonul înainte s-o împingă pe bancheta din spate şi nu poate să-şi vadă ceasul pe întuneric. Tot ce ştie e că a lăsat E14 în urma lor.

E singură cu el şi totul e pierdut. Visul unei altfel de vieţi nu mai există.

Maşina goneşte pe drumuri înguste, cu brazi înalţi care se profilează ameninţător de o parte şi de alta. Nu se schimbă nimic, kilometru după kilometru. Rebecka încearcă să se orienteze, dar afară e întuneric beznă şi nu există iluminat stradal. N-a văzut indicatoare sau clădiri care i-ar putea oferi un indiciu.

E posibil să fi trecut graniţa în Norvegia?

E tare derutată, nu-şi aminteşte dacă au trecut prin Storlien. După ce l-au lăsat pe pastorul Jonsäter, a căzut într-un soi de transă. S-a făcut ghem şi a închis ochii, s-a gândit la Johan ca să se izoleze de lumea din jurul ei.

Se deplasează mult prea repede. Maşina derapează la fiecare curbă, iar ea se luptă cu greaţa. Nu se poate să vomite în maşină. Ole e foarte strict în privinţa tapiţeriei, iar asta ar înrăutăţi situaţia.

— Unde mergem?

Niciun răspuns.

— Unde mergem? repetă ea, mai tare de astă dată.

— Taci din gură, jigodie împuţită!

Vorbele cad ca o lovitură de bici.

— Altfel mă opresc în clipa asta şi-ţi arăt ce le face Dumnezeu curvelor ca tine!

După asta, Rebecka nu mai îndrăzneşte să deschidă gura. Nu l-a văzut niciodată pe Ole atât de mânios. Umerii îi sunt lăsaţi, strânge bine volanul. Nu trebuie să-l enerveze şi mai tare.

Scânceşte încet şi se uită pe geam. Ar putea să deschidă portiera, să se arunce afară?

Iarăşi o curbă care face maşina să trepideze cu atâta violență, încât ei îi scapă un icnet. E prea riscant să sară la viteza asta, i-ar putea face rău copilului.

În plus, e şi un ger năprasnic. Zăpada s-ar putea să-i amortizeze căderea, ar putea să fie în stare să fugă să se ascundă în pădure, dar ar muri înghețată în câteva ore.

Disperarea îi umple inima.

Nimeni nu ştie unde e. Johan n-a venit la întâlnirea cu ea.

E total la mila lui Ole.

42

Când pleacă de la salonul de frumusețe, Hanna se gândeşte că discuția cu Sandra Sundin a fost o adevărată dezamăgire.

Ea şi Daniel stau în mijlocul pieței, iar zăpada sclipeşte în lumina puternică a soarelui. Trebuie să-şi facă mâna dreaptă pavăză la ochi ca să vadă cum trebuie. Locul e plin de oameni care se bucură de vremea frumoasă.

— Sandra nu ne-a spus nimic ce nu ştiam, zice ea cu un oftat. A recunoscut că au probleme financiare, dar asta n-a fost tocmai o noutate. Presupun că am putea spune că informația ei întăreşte motivul lui Linus.

Daniel ridică din umeri.

— La ce te aşteptai? Linus refuză să stea de vorbă cu noi fără reprezentant legal, aşa că evident că nevastă-sa o să-l protejeze cât de bine poate.

Chiar şi aşa, Hanna sperase la un rezultat mai bun.

— Trebuie să-l fi cunoscut pe Johan de multă vreme. Am crezut că s-ar putea să se ofere să ne ajute de dragul lui.

— Şi să-şi bage bărbatul în rahat? afişează Daniel un zâmbet ironic. Ia-ți gândul! N-o să ajungem nicăieri cu Sandra.

Dă ochii roată şi arată spre Werséns, care e în diagonală față de ei.

— Ce zici de o pizza? Ar trebui să mâncăm înainte să ne întoarcem la secție.

Nimeni nu face pizza mai delicioasă decât Werséns, iar Hanna e lihnită după o dimineață lungă.

— Sună bine.

O ia înainte şi deschide uşa. Locul e plin ochi şi trebuie practic să se zbată să ajungă la o masă goală dintr-un colț. Hanna de-abia aşteaptă să se termine săptămâna, chiar dacă obişnuia să vină la Åre cu părinții în vacanța de schi. Pe atunci nu-şi dădea seama ce invazie înseamnă asta pentru populația locală. Restaurantul aglomerat aminteşte mai degrabă de un oraş european decât de un orăşel din Norrland.

Când vine mâncarea, Hanna aproape că se aruncă pe pizza ei vânătorească, generos încărcată cu carne de ren sotată, gălbiori şi sos de hrean. Practic, sunt singurii care mănâncă acolo şi nu sunt în vacanță sau îmbrăcați în costum de schi şi pare că sunt şi singurii care beau bere fără alcool.

— Dumnezeule, ce foame mi-a fost! zice ea în chip de scuze.

Daniel zâmbeşte, şi el îşi savurează pizza. A ales ceva mai italienesc, cu salam cu trufe, rucola şi parmezan.

— Nu-i problemă, zice el. Chestia asta e delicioasă.

Ca să fie siguri, evită să vorbească despre discuția cu Sandra, cu toate că Hanna o reia în minte. Restaurantul e prea aglomerat, mesele prea aproape una de alta. Ultimul lucru de care are nevoie ancheta e bârfa pornită de la cineva care a tras cu urechea la o discuție privată.

Observă că femeia de la masa de lângă ei, care bea vin roze şi e îmbrăcată cu un poncho şic de blană gri, le-a aruncat de câteva ori priviri curioase. Arată din cap spre ea şi-i spune lui Daniel pe şoptite:

— Crezi că ştie că suntem poliţişti?

El se uită discret la vecina lor, care acum pare complet absorbită de telefon.

— Contează?

Hanna clatină din cap şi-şi îndeasă în gură ultima bucată de pizza. Nu sunt în uniformă, dar lumea le ghiceşte deseori meseria. Asta este, mulţi dintre colegii lor afirmă acelaşi lucru.

După ce au mâncat, se întorc la maşină. Fiecare loc de parcare din piaţă era ocupat, aşa că au fost nevoiţi s-o lase în parcarea de la gară.

În după-amiaza asta au o şedinţă prin conexiune video cu Östersundul. Hanna speră că o să vină rezultatul autopsiei, ca să poată afla ce s-a întâmplat cu adevărat când a fost omorât Johan.

43

Daniel împinge uşa sălii de conferinţe cu o cană de cafea în mână. Toată echipa se întâlneşte prin legătură video şi, ca de obicei, încep prin a trece în revistă situaţia actuală. Jenny Ullenius e şi ea acolo, aşa cum obişnuiesc procurorii în anchetele de crimă.

La fel ca ieri, e îmbrăcată complet în negru.

Birgitta Grip întreabă ce măsuri s-au luat, după care o lasă pe Ylva Labba să vorbească.

Patologa criminalistă e la biroul ei într-un halat alb descheiat. Părul negru e mai scurt decât data trecută când a văzut-o Daniel, e tuns frumos într-un bob care se opreşte la

bărbie. Îi scoate în evidență pomeții, dar în acelaşi timp îi dă un aspect mai aspru, mai rece, mai distant.

Daniel pune preț pe competența Ylvei, dar n-o să înțeleagă niciodată de ce un doctor e atras de o asemenea disciplină. De ce să te specializezi în cadavre mutilate când ai putea lucra cu cei vii? În unele dintre cazurile de omor la care a lucrat la Göteborg, simpla vedere a victimelor maltratate l-a făcut să vomite. La fel s-a simțit sâmbătă când i-a văzut cadavrul lui Johan.

Ylva îşi începe raportul şi el ascultă cu atenție:

— Am stabilit că Johan Andersson a murit ca urmare a unui traumatism grav al osului parietal stâng, care protejează lobul parietal. Lobul occipital a fost şi el afectat într-o anumită măsură.

Continuă cu o descriere tehnică a stazei sângelui, a fracturilor provocate de strivire, a multiplelor fragmente de oase şi a efectului lor asupra funcțiilor vitale ale creierului. Daniel a mai auzit terminologia în alte contexte, dar uneori îi vine greu să țină pasul. Concluzia e mai mult sau mai puțin aceeaşi ca atunci când au găsit cadavrul: moartea lui Johan a fost cauzată de câteva lovituri puternice în ceafă, care i-au strivit craniul şi au distrus părți esențiale din creier. Ar fi murit aproape instantaneu şi probabil era mort de şase până la douăsprezece ore când i-a fost găsit cadavrul.

— Ce ne poți spune despre arma crimei? întreabă când termină Ylva.

— Cred că un soi de unealtă plată, judecând după aspectul leziunilor şi efectul asupra pielii din jur.

— Ai putea să ne spui mai clar? vrea să ştie Raffe.

— Înclin spre un ciocan mic.

Un ciocan? Asta găseşti în mai toate gospodăriile din nordul Jämtlandului, îşi zice Daniel. Ia de caută acul în carul cu fân!

— Şi celelalte leziuni? întreabă el. Cum au apărut?

— Asta e mai dificil de stabilit.

Ylva afişează o imagine mărită a feţei stâlcite a lui Johan, care îl umple imediat de groază pe Daniel. Văzut de aproape, e clar cât de rău a fost bătut. Pielea şi vasele de sânge sunt rupte şi nasul îi stă într-un unghi foarte ciudat.

— La naiba! nu se poate abţine Raffe.

Ylva comentează sec imaginea.

— Victima avea nasul fracturat, răni pe pometele drept şi urme de strivire pe toată faţa.

Daniel lasă informaţia să se absoarbă, după care Hanna dă glas chestiunii la care se gândesc toţi:

— Adică a fost torturat?

Raffe se foieşte tulburat pe scaun.

— Nu pot confirma asta.

Ylva face o pauză.

— Nu-i uşor să stabileşti o cronologie exactă, deoarece cadavrul a fost expus multe ore frigului.

Caută printr-o grămadă de hârtii din faţa ei.

— Totuşi, cred că majoritatea leziunilor faciale au survenit rapid una după alta. Afectarea pometelui drept corespunde unei lovituri puternice de pumn, fapt indicat de aspectul atât al pielii, cât şi al ţesutului de sub ea, însă cauza celorlalte leziuni e mai puţin clară.

— Ai putea să încerci o părere?

— O ipoteză e că după ce a fost aplicată prima lovitură, el a căzut cu faţa în jos, incapabil să se salveze, fiindcă mâinile îi erau deja legate la spate. Numărul de zgârieturi superficiale susţine această teorie, ele fiind distribuite uniform, de parcă ar fi fost făcute toate în acelaşi timp. Nu pot spune sigur dacă şi-a rupt nasul înainte, după sau în timpul căderii.

— Şi momentul producerii leziunilor faciale şi a celor de la ceafă? întreabă Anton.

Stă cu brațele încrucişate şi pare la fel de obosit ca ieri, având cearcăne negre sub ochi. Daniel l-a văzut rareori aşa apatic. Ceva nu e în regulă, dar acum n-are timp să se gândească la asta.

— Altă întrebare dificilă, dar sunt gata să spun că au survenit destul de aproape în timp unele de altele.

Daniel e dezamăgit, sperase la nişte răspunsuri mai categorice de la patologă. Însă ştie că se străduieşte şi ea cât de mult poate, şi chiar a dat prioritate cazului, altfel ar fi trebuit să aştepte mult mai mult autopsia.

Ylva se uită la ceas.

— Cred că astea sunt toate informațiile pe care vi le pot oferi. Chiar ar trebui să...

Hanna se încruntă.

— O ultimă întrebare. Era Johan băut?

Ylva clatină din cap.

— Nu există nicio urmă de alcool sau de substanțe chimice în sângele lui.

Ceea ce se potriveşte cu afirmația lui Carl Willner că Johan a băut doar o bere slab alcoolizată la „Pigo”.

Patologa dispare de pe ecran şi Grip bate cu pixul în birou de câteva ori ca să le atragă tuturor atenția.

— Cum stăm cu furgoneta? i se adresează ea Carinei. Ai găsit jurnalul electronic?

Carina îşi aranjează căştile auriculare.

— Şi da, şi nu. Există jurnal, dar încă n-am reuşit să accesăm informația. Va trebui să revin cu un răspuns mai încolo.

— În furgonetă erau truse cu scule, nu?

Daniel încearcă să-şi închipuie interiorul.

— Ai putea să verifici dacă lipseşte ceva? Ar fi interesant de ştiut dacă arma a provenit din echipamentele lui Johan.

Dă ochii roată.

— Mă gândesc că asta ne-ar putea da o idee despre cât de spontană a fost crima, dacă făptaşul a apucat primul lucru care i-a căzut în mână sau dacă a adus arma cu el.

Grip aprobă din cap sugestia.

— Şi apelurile telefonice? Ceva progrese?

Celularul lui Johan e în continuare dispărut. Au solicitat companiei de telefoane o listă a tuturor celor cu care a ținut legătura în ultimele şase luni.

— Încă aşteptăm, răspunde Raffe.

Daniel rezumă în sinea lui desfăşurarea evenimentelor:

Ştiu că Johan a ajuns acasă la Linus Sundin la opt fără douăzeci vineri seara. Sandra a încercat să spună cât mai puține când au vorbit cu ea mai devreme, dar a dezvăluit faptul că existaseră tensiuni considerabile între cei doi bărbați. A mai confirmat şi că Johan a stat cel mult douăzeci şi cinci de minute.

Întrebarea e dacă lucrurile au scăpat de sub control atunci şi acolo. S-au încăierat în bucătărie?

Conform Sandrei, nu a existat violență fizică în timpul vizitei lui Johan, dar ar putea să mintă. N-ar fi prima oară când o femeie minte de dragului soțului ei.

Lui Daniel i se pare din ce în ce mai suspectă insistența lui Linus în legătură cu prezența avocatului său.

Dacă-i caută prin casă, cu toate câte le are Carina la dispoziție, n-o să fie greu să găsească dovada unei încăierări. Sângele îndepărtat prin frecare poate fi văzut cu lumina infraroşie. Un tehnician criminalist bun poate găsi urme de păr şi os.

— Ar trebui să facem o percheziție acasă la Linus, spune el. Să trimitem tehnicienii criminalişti, câinii, toată trupa.

Grip nu pare din cale-afară de entuziasmată. Nici procuroarea.

— Vorbim despre o familie cu un copil, unde suspectul nu are cazier, arată ea.

Daniel e conştient de asta, dar nu renunță.

— Linus a avut atât motivul, cât şi ocazia. Refuză să coopereze fără reprezentant legal.

— E prea devreme.

— Nu c-am avea alți suspecți.

— Ne putem permite să mai aşteptăm o zi.

— Care-i problema? replică Daniel, nițeluş cam tare.

Jenny Ullenius se încruntă.

— Nu avem o bază de pornire suficient de bună, zice Grip.

Daniel înțelege de ce ezită ea. Se cheamă testul proporționalității. Conform statului de drept, o măsură nu trebuie să fie văzută drept disproporționată în raport cu efectul ei.

— Nu avem probe criminalistice care să-l lege pe Linus Sundin de crimă, spune Ullenius cu fermitate.

N-a scos aproape niciun cuvânt până în acest moment – de ce trebuie să-i țină partea lui Grip acum?

— Cu siguranță ăsta e şi rostul unei percheziții la domiciliu, nu? Să găsim dovezi noi.

Daniel aude cât de agresiv îi sună cuvintele. Grip îl fixează cu privirea prin ecran, cu o expresie care i-ar putea îngheța sângele în vene.

— Aduceți-mi ceva nou şi mai vorbim!

44

Idei i-a luat patruzeci şi cinci de minute s-o îmbrace pe Alice şi s-o pună în cărucior pentru plimbare. Când ies în cele din urmă în stradă, deja transpiră pe sub geaca de puf.

Se îndreaptă către oraş, unde se întâlneşte cu Tove, una dintre cele mai bune prietene ale ei, la o cafea.

Piața e aglomerată când ajunge. Un bar improvizat a fost amenajat în fața magazinului Stadium şi o coadă lungă de

oameni aşteaptă să cumpere bere şi vin fiert aburind. Ida se strecoară printre grămezi de zăpadă ca să ajungă la cafenea. Alice a adormit, aşa că găseşte un loc pentru cărucior chiar lângă vitrină ca să poată sta cu ochii pe ea.

Rămâne pe loc o clipă admirându-şi fiica. Alice e tare frumoasă aşa întinsă, cu ochii închişi. Obraji roz, gene lungi. Gura e ca un boboc de trandafir mic de tot. Un val de iubire intensă îi inundă trupul. E de neînțeles că a fost cândva nesigură în privința maternității, ce-o fi fost în capul ei?

Intră, iar Tove îi face semn de la o masă din colț, căci toate celelalte sunt ocupate.

— Ce de oameni! exclamă Ida când o îmbrățişează pe Tove.

— O vacanță de schi obişnuită, vine replica însoțită de un zâmbet a prietenei sale.

Ca de obicei, cafeneaua miroase uimitor. Lângă casă sunt etalate ispititor prăjituri şi fursecuri proaspete. Comandă fiecare câte un *latte* şi o felie de tort de ciocolată.

— Ai auzit că se închid stațiunile de schi din nordul Italiei? zice Tove după ce sunt servite.

Ida clatină din cap. Nu s-a uitat aproape deloc la ştiri şi nici n-a citit ziarele online în ultimele zile, în principal din cauză că nu vrea să afle mai multe despre omorârea lui Johan. Situația e deja proastă şi îşi face griji pentru siguranța lui Daniel. Cine ştie ce se poate întâmpla când vânează un ucigaş? Daniel e tare conştiincios, chiar şi când ar trebui să se pună pe primul loc, mai ales acum că are o fetiță mică de tot.

Tove continuă pe acelaşi subiect:

— E coronavirusul ăla din China, se răspândeşte. Închid practic totul ca să oprească infecția, tot sistemul de telescaune. Şi şcolile.

— Cu siguranță nu pot închide o întreagă stațiune de schi! protestează Ida şi ia o înghițitură de cafea, care îi lasă un gust delicios de nucă. Cum se face asta?

— Oamenilor li se spune să stea acasă şi să păstreze distanța față de oricine nu este din familia lor.

— Sună nebunesc. Măcar e legal?

— În aparență. Incredibil!

Ida întoarce capul, se uită pe fereastră. Vede piața ticsită de schiori, se gândeşte la ce vine după schi, la cozile lungi care se formează la telescaune, la telecabinele unde oamenii stau înghesuiți ca sardelele. Åre se bazează pe turism, un sezon de schi bun e vital pentru afacerile locale.

Propria ei slujbă ca instructoare de schi depinde de asta.

— Sper să n-ajungă aici, spune ea cutremurându-se.

Tove plimbă *latte*-ul în pahar.

— Ei, şi ce crezi despre omorârea lui Johan Andersson? Nu-i groaznică? Presupun că Daniel nu prea stă mult pe-acasă acum.

— Nu.

Ida ia o îmbucătură mare din tort. Trebuie să aibă şi ea o consolare când Daniel e plecat atâta timp. Pe de altă parte, ştie că ar trebui să fie mândră de el. Moartea lui Johan e o crimă îngrozitoare care trebuie elucidată.

Se străduieşte cât poate să nu se plângă.

— Lucrează tot timpul, adaugă ea. Abia dac-am mai schimbat o vorbă în ultimele zile.

Tove îşi pune mâna peste a ei.

— Nu poate să-ți fie uşor.

Aruncă o privire în jur, ca şi cum ar vrea să se asigure că nu ascultă nimeni.

— Nu ştiu dacă ar trebui să ți-o spun, dar l-am văzut din întâmplare pe Daniel azi la Werséns.

Ida ridică ochii. Cum de are Daniel timp să meargă la restaurant când lucrează nonstop?

— Lua prânzul cu o femeie şatenă cam de aceeaşi vârstă cu el, o informează Tove. Păreau să se simtă bine.

Şovăie, se uită adânc în ochii Idei.

— Nu înțelege greşit, dar... e totul în regulă între voi doi?

REBECKA
2020
SÂMBĂTĂ, 22 FEBRUARIE

Maşina se opreşte brusc, smulgând-o pe Rebecka din transă. Se uită atentă pe geam, dar nu vede decât întuneric. Şi zăpadă. Treptat, ochii i se obişnuiesc şi reuşeşte să distingă contururile unei clădiri, ale unui câmp gol şi ale unei păduri dese în fundal.

Simte nevoia disperată să urineze, dar încearcă să se țină.

Ole coboară şi ia o lopată de zăpadă din portbagaj. Rebecka aude un pocnet când o încuie înăuntru. S-au oprit pe drum, e imposibil să meargă cu maşina până la casă din cauza zăpezii.

Îl priveşte cu ochii mari cum pleacă.

Furios, bărbatul curăță o potecă de la drum până la uşă, după care intră şi aprinde lumina, dând la iveală o căsuță de lemn cu un nivel. E foarte părăginită, tencuiala se cojeşte şi din acoperiş lipsesc câteva țigle.

Frica îi străfulgeră Rebeckăi trupul cu forțe noi.

De ce se află aici? Ce plănuieşte el să facă?

De-acum tremură, motorul e oprit, iar temperatura din maşină scade rapid. Trebuie că afară sunt cel puțin minus douăzeci de grade Celsius.

Portiera se smuceşte şi Ole îi face semn să coboare.

Se supune, nu are de ales. Îşi ia tăcută geanta şi merge greu în urma lui. Intră într-un hol rece cu linoleum crăpat

pe podea. Aerul are un miros închis, de mucegai. Un fel de miros de bătrân, un amestec de praf impregnat şi urină stătută îi asaltează nările.

Pe perete se află un crucifix mare cu silueta lui Iisus decolorată. Ochii lui lipsiți de expresie privesc în gol la Rebecka. Ar vrea să cadă în genunchi şi să-L implore s-o salveze, dar ştie că nu are rost.

Şi-a dat seama unde sunt. Ole a mers la casa bunicului său din partea mamei, la nord de Meråker. Bunicul lui s-a stins în urmă cu câțiva ani şi, fiindcă soția lui e moartă, la fel ca mama lui Ole, acesta a moştenit căsuța. El a pomenit din când în când de ea, dar Rebecka n-a mai fost aici.

Sunt în Norvegia.

Realizarea acestui fapt o face să se clatine. Locul e mărginaş şi izolat, a dispărut orice speranță că va veni cineva s-o salveze. Ole a adus-o undeva unde poate face ce vrea el.

Îşi aminteşte cel mai grav incident, cu şase luni înainte, când şi-a pierdut controlul şi a crezut că o s-o omoare.

Mâinile lui o apucaseră de gât şi nu mai putuse respira. Totul se făcuse negru.

Nu-i dăduse drumul până nu leşinase.

Ar putea să mai facă acelaşi lucru şi în seara asta? N-are cine să-l oprească, dar de data asta ar fi două vieți în joc. Dacă ea moare, copilul n-o să supraviețuiască.

Ole nu-şi ia ochii de la ea.

Pare absurd, dar Rebecka trebuie să ceară voie să urineze. Nu se mai poate ține, dintr-o clipă în alta o să se scape pe ea.

— Baia? şopteşte.

Ole arată spre una dintre uşi. Rebecka intră grăbită, simțind că stă să-i plesnească vezica.

Baia minusculă e la fel de murdară ca restul casei şi miroase dezgustător. În vasul de toaletă sunt crăpături întunecate şi pete galbene care se pierd în țeava de scurgere.

Când a terminat, mai că nu se poate ridica în picioare. Se întinde şi pune o mână pe perete ca să se sprijine.

E îngrozită la gândul de a se întoarce în hol, dar n-are încotro. Nu există încuietoare la uşa băii. Ole ar putea pur şi simplu s-o trântească de perete şi să-şi târâie soția afară.

Cu degetele tremurând, îşi ridică pantalonii şi se închide la şliț. În oglinda crăpată îşi vede frica de pe chip.

Apoi apasă pe mâner ca să tragă apa şi iese din baie.

45

E aproape şase şi jumătate. Hanna e încă la secție şi tocmai i-a trimis SMS Lydiei că n-o să ajungă la cină. Se pregăteşte să-i lase încă un mesaj Rebeckăi Nordhammar când vede că Daniel îşi strânge lucrurile.

Se ridică şi se duce la biroul lui.

— Telefonul Rebeckăi Nordhammar e în continuare oprit, spune ea din cadrul uşii. Tocmai am încercat din nou.

— Las-o pe mâine! replică el concis.

După glas pare că încă se mai resimte după mustrarea lui Grip. Hanna s-a aflat şi ea în situații similare, dar uneori trebuie să stai şi să încasezi când şeful nu e de acord.

— N-ar trebui să ne ducem la Rebecka? se aventurează ea. Ca să ne asigurăm?

Daniel nu ascultă, pare stresat.

Flutură telefonul.

— Trebuie să plec, tocmai a sunat Ida.

Hanna se întoarce la biroul ei, după care se concentrează încă o dată la computer. E ciudat că Rebecka nu răspunde şi nici n-a sunat-o înapoi, mai ales având în vedere câte mesaje i-a lăsat. Întinde mâna după carnețel şi găseşte

numărul Mariei Törnlund, sperând în zadar că Rebecka a ținut, în schimb, legătura cu ea. Măcar merită verificat.

Maria răspunde imediat şi Hanna explică de ce a sunat.

— Îmi pare rău, nu, Rebecka nu m-a căutat. N-am mai vorbit cu ea de vineri, replică femeia, după care trage adânc aer în piept ca şi cum s-ar pregăti pentru ceva. Am ceva ce poate ar trebui să vă spun...

Ezită.

— Dar nu vreau să înrăutățesc situația.

— Ascult bucuroasă, îi zice Hanna ca s-o ajute.

După o scurtă tăcere, Maria continuă:

— Mă tem că Rebecka nu-i în realitate bolnavă, ci i-a făcut Ole ceva, spune ea, împiedicându-se de cuvinte. Pricepi ce vreau să spun?

— Da.

Hanna îşi ia pixul.

Pricepe exact ce vrea să spună Maria. După şapte ani la Unitatea de Violență Domestică la Stockholm, n-are nicio problemă în a înțelege relațiile toxice. A văzut mult prea multe exemple.

— Cred că durează de multă vreme. S-a întâmplat să-i văd o dată Rebeckăi antebrațele atunci când şi-a suflecat mânecile să picteze cu copiii. Avea nişte echimoze negre-vineții, genul de urme care rămân când te apucă cineva prea strâns.

Maria aproape că pare să vorbească din experiență.

— Şi au mai fost o mulțime de alte ocazii în care mi s-a părut că fusese maltratată. Am încercat să discut cu ea, dar n-a vrut şi a fost mereu atentă să nu-şi mai suflece mânecile.

Tace. Hanna ia notițe detaliate, dar nu încearcă s-o îmboldească.

— Poate ar fi trebuit s-o întreb direct ce se petrece, dar n-am îndrăznit.

Îi aude vinovăția din glas.

— Aş fi părut prea... băgăreață. Iar soțul ei făcea o impresie atât de bună, cel puțin la început! Era greu de crezut că el ar...

— Ce s-a întâmplat mai apoi?

— Cred... cred că violența s-a agravat. Rebecka a devenit din ce în ce mai abătută. Eu am făcut tot ce-am putut, am discutat despre o prietenă într-o situație similară care primise ajutor. Altă dată am lăsat pe masa din camera personalului nişte broşuri despre protecție pentru femeile abuzate. M-am gândit că s-ar putea să ia una, să vadă că este disponibil ajutor.

— Şi a luat?

— Nu, la finalul zilei erau toate la locul lor. Poate că s-a uitat, totuşi, la ele?

Hanna ştie ce dilemă dificilă e să te temi că o prietenă sau rudă e supusă la violență în casă, dar să nu ai dovezi concrete. E greu să ştii ce să faci. Multă lume alege să păstreze tăcerea, temându-se să intervină sau să facă acuzații nefondate. A nu părea prea băgăcios face parte din spiritul suedez, iar uneori oamenii îşi fac griji că i-ar îngreuna situația persoanei vulnerabile.

E curajos din partea Mariei să-şi împărtăşească suspiciunile cu poliția.

— Mai e ceva, zice ea. Motivul pentru care sunt atât de îngrijorată în privința Rebeckăi.

— Continuă.

— Cred că Johan şi Rebecka îşi erau... dragi unul altuia.

Hanna e luată prin surprindere.

— Adică se iubeau?

Vrea să fie sigură că n-a înțeles greşit.

— Era ceva în felul în care s-au privit când a fost el aici vineri. Îşi ținea mâna pe brațul ei, iar expresia de pe chipul lui... Johan părea răvăşit.

Hanna notează fiecare cuvințel.

— La puțină vreme după ce a plecat, Rebecka a dispărut. A fost plecată jumătate de oră, chiar dacă eram la închidere. Când a revenit, era întoarsă pe dos, nu se putea concentra deloc. Mă întreb dacă nu s-a furişat să se întâlnească cu el.

— Mulțumesc mult de tot că mi-ai împărtăşit această informație, Maria. E nepreţuită.

— Ieri a sunat soţul Rebeckăi şi a zis că e bolnavă, iar ea n-a răspuns la telefon când am încercat s-o contactez câteva ore mai târziu. Mi se învârtea capul. Mă întreb dacă Rebecka şi Johan aveau o relație secretă.

Hanna aude frica prelingându-se printre cuvintele Mariei.

— Dacă a aflat Ole?

E cât pe ce să izbucnească în plâns.

— Dacă i-a făcut el ceva îngrozitor Rebeckăi?

REBECKA

2020

SÂMBĂTĂ, 22 FEBRUARIE

Stresul îi umple Rebeckăi urechile cu un bâzâit când iese din baie.

Ole o aşteaptă în bucătăria dărăpănată. Pe masă e o Biblie veche cu copertă neagră şi litere ornamentate.

Stă în mijlocul podelei cu brațele încrucişate. N-are niciun pic de căldură, doar dezgust în ochi. Calmul lui aparent o îngrozeşte.

Arată spre unul dintre scaune. Rebecka înțelege, el o să țină un proces. Ea e acuzata, iar el va fi atât procuror, cât şi judecător.

— Ai *o singură* şansă să spui adevărul, zice Ole cu glas monoton.

Se comportă de parcă ar avea în fața lui pe cineva cu totul străin, nu soția cu care a trăit şapte ani. Rebecka se prinde de marginea scaunului, copleşită de panică oarbă. Nu-i poate spune despre Johan, despre relația lor, dar dacă minte şi se dovedeşte că Ole deja ştie că avea o aventură, atunci e pierdută.

Se uită fix la fața lui, căutând un indiciu, orice ar putea-o ajuta să ia o decizie. Să fie oare pur şi simplu un joc crud de-a şoarecele şi pisica? Totul depinde de găsirea răspunsului potrivit.

Viața copilului ei nenăscut.

— Ole, nu face asta, te rog!

— O singură şansă.

Maxilarul îi e încleştat.

— Ce vrei să ştii? şopteşte ea.

E greu să vorbească cum trebuie. Gâtul îi e plin de lacrimi, nasul îi curge. Se zbate să-şi rețină hohotele de plâns, Ole n-a suportat niciodată s-o vadă plângând.

— M-ai mințit.

Expresia de pe chipul lui e rece ca gheața.

— Ai zis că nu te simți bine. Ai zis că o să te culci devreme, ca să scapi să nu vii la biserică împreună cu mine. În schimb, ți-ai făcut bagajul şi ai plecat din casă.

Îi zâmbeşte sarcastic.

— Ce căutai în parcare?

Rebecka încearcă să-şi dea seama ce vrea Ole. Ar trebui oare să-şi recunoască infidelitatea?

Probabil; el vrea ca ea să-şi mărturisească păcatele cu glas tare, ca la biserică. Aruncă o privire spre Biblia grea. A păcătuit, o ştie deja.

Tuşeşte ca să mai câştige puțin timp.

— Eu..., începe ea, dar nu-i vin cuvintele.

Teama de a spune ce nu trebuie o face incapabilă să continue.

— Da?

Ole vine spre ea. O ia de bărbie şi răsuceşte atât de tare, că-şi aude oasele pârâind.

— Adevărul! Dă-i drumul!

Se simte de parcă îi este dislocată bărbia. Nu-şi poate reprima un strigăt de durere.

— Taci dracului din gură!

— Stai aşa! O să-ți spun!

Îi curg lacrimile pe obraz când el îi dă drumul. Ole face un pas înapoi şi o priveşte întrebător.

— Plecam, icneşte ea, hotărâtă să nu pomenească numele lui Johan.

— Mă părăseai? replică el aproape scuipând întrebarea.

N-are rost s-o nege.

— Da, şopteşte Rebecka, plecând capul.

— Sunt soțul tău. Ai promis dinaintea lui Dumnezeu că o să mă iubeşti şi o să-mi dai ascultare. Trupul tău îmi aparține mie!

— Ştiu.

Atmosfera e densă şi încărcată de furie.

Ceva umed i se scurge Rebeckăi în chiloți, chiar dacă tocmai a fost la toaletă. Frica o pune în imposibilitatea de a-şi controla vezica.

Lasă să-i scape un hohot.

Ole îşi încleştează şi descleştează pumnii. Rebecka deja are impresia că îi simte strânsoarea în jurul gâtului, lipsa de oxigen când aceasta devine din ce în ce mai puternică.

Deja aude țiuitul din urechi, întocmai ca ultima dată.

„O să mă ucidă."

46

Hanna îşi lasă bărbia în palme în timp ce se gândeşte la discuția cu Maria Törnlund.

Secția e tăcută, biroul ei e singurul care mai are lampa aprinsă.

Dezvăluirea Mariei despre o posibilă relație amoroasă între Johan şi Rebecka ar putea influența tot cursul anchetei. De fapt, Rebecka ar putea fi cheia atacului asupra lui Johan şi s-ar putea să fie şi victimă în povestea asta.

Descrierea soțului ei obsedat de control îi declanşează Hannei toate alarmele. E ca o listă de semne ale unei relații distructive.

Tastează „Lumina Vieții” în caseta de căutare. Ecranul se umple imediat cu rezultate.

Potrivit Wikipedia, biserica există în Jämtland de când a fost întemeiată în anii ’50 în Snasadalen, o zonă apropiată de granița cu Norvegia. Corpul religios e alcătuit din o sută de membri şi aparține de Biserica Evanghelică Liberă. Majoritatea membrilor locuiesc între Storlien şi Järpen, în timp ce sala parohială e în continuare în Snasadalen.

Când caută cu ajutorul Google Maps, descoperă că se află la poalele unui munte cunoscut drept Snasahögarna, la mică distanță după Handöl.

Soții Nordhammar locuiesc în Enafors, la nu mai mult de zece minute depărtare.

Continuă şi găseşte o pagină de start. Clar nu sunt chiar aşa de modă veche, dacă au prezență online. Apare un banner verde-pal, cu o cruce albă. Textul de sub ea rezumă misiunea sacră a bisericii: să-L facă pe Iisus cunoscut şi iubit de toți oamenii de pe Pământ. Biserica e o comunitate iubitoare, binecuvântată de Dumnezeu. *Atunci când Îl alegem pe Cristos, ne alegem unul pe altul în credință, speranță şi iubire. Urmându-L pe Domnul şi înfăptuind lucrarea Lui împreună, scopul este acela de a încuraja alți oameni să-L primească în inimile lor*.

Sună ca o idilă biblică, dar Hanna observă că toți pastorii sunt bărbați şi că rolul femeii e descris doar în

termeni de creştere şi sprijin. Femeia e lăudată ca soție şi mamă.

Este evident că femeile sunt văzute mai degrabă doar ca receptacule pentru produs copii decât ca persoane cu dreptul de a lua propriile decizii.

Cu cât citeşte mai mult, cu atât îi displace mai tare toată chestiunea şi îi creşte îngrijorarea pentru siguranța Rebeckăi.

Fiecare filă de pe pagina de start dă la iveală imnuri de slavă pentru dragostea lui Dumnezeu şi cum se răspândeşte în biserică duhul lui Iisus. Membrii nu trebuie să se pună pe primul loc, ci să-i slujească pe ceilalți, să fie atenți la nevoie altora, să prindă putere prin rugăciune şi închinare.

Pare un ciclu religios fără sfârşit.

Găseşte o secțiune care descrie structura bisericii. Membrii aparțin diferitelor grupuri familiale care se întâlnesc în casele lor. De asemenea, li se cere să ajute la o serie de treburi cum ar fi îngrijirea diverselor locuri, conducerea grupurilor de studii biblice şi pregătirea cafelei de după slujbe.

Hanna e gata să pună pariu că de la femei se aşteaptă să se ocupe de cele mai multe dintre aceste activități.

În lumea ei, asta se cheamă forță de muncă neplătită.

O chestie care-i atrage îndeosebi atenția sunt mic-dejunurile „casnicelor”, luate la comun, unde accentul se pune pe mese frumos aranjate, atmosferă creştină şi promovarea încrederii reciproce. Hanna clatină din cap. Oamenii ăştia îşi dau seama, oare, că trăiesc în secolul XXI?

Se lasă pe spate în scaun. Descrierile pline de lirism ale unei existențe fericite sub protecția lui Dumnezeu nu se prea potrivesc cu ce i-a spus Maria Törnlund despre viața Rebeckăi. Soțul ei o aduce cu maşina la serviciu şi o ia de acolo în fiecare zi. Faptul că trebuie să ceară voie să iasă la

un pahar de vin, vânătăile pe care a încercat să le ascundă...

Genul acesta de control nu stă mărturie iubirii față de femei sau siguranței lor.

Cu cât citeşte mai multe despre Lumina Vieții, cu atât mai tare mesajele organizației i se par ca venite de la un cult şi despotice. Se gândeşte la secta penticostală din Knutby din urmă cu câțiva ani, unde supunerea oarbă față de pastori şi femeia cunoscută drept Mireasa lui Cristos au dus la crimă, abuz şi exploatare sexuală.

Caută pe Google „Ole Nordhammar” şi vede o poză a unui bărbat atrăgător, cu o linie a maxilarului puternică. Pare să aibă cam patruzeci de ani, trăsături regulate şi păr negru, des. E ceva în ochii lui... Îi captează atenția într-un mod aproape hipnotic.

Să fie asta imaginea unui om care-şi bate nevasta?

Studiază fotografia, chiar dacă ştie că nu există vreun aspect „tipic”. Adevărul e că majoritatea abuzatorilor arată perfect normal: nu sunt nici deosebit de frumoşi, nici deosebit de urâți. Numitorul lor comun este profilul psihologic, nevoia de a-şi exercita puterea şi controlul, adeseori ca să compenseze pentru nedreptățile de care au avut parte mai înainte în viață.

Caută o poză a Rebeckăi Nordhammar, dar nu găseşte nimic. Nu pare să fie pe nicio platformă de socializare online, dar poate asta nu-i chiar aşa de ciudat. Dacă biserica e chiar pe cât de conservatoare pare, atunci genul acesta de preamărire de sine probabil că nu este permis.

Îi trimite repede un SMS Mariei, întrebând-o dacă are o poză cu Rebecka.

Ar fi realmente bine să stea de vorbă cu ea față în față. Toate instinctele îi spun că e important, dat fiind cât de îngrijorată era Maria în privința siguranței ei.

Şi ținând cont de suspiciunile ei despre o relație cu Johan.

O idee minusculă începe să prindă rădăcini. Hanna aruncă o privire la ceasul de pe perete. E doar șase patruzeci și cinci.

Nu-i prea târziu să se ducă până la Rebecka acasă, la Enafors, chiar acum.

47

Anton se îndreaptă grăbit spre parcare. Și-a petrecut cea mai mare parte a după-amiezii luând legătura cu prietenii și cunoștințele lui Johan, iar acum a întârziat la repetiția formației de jazz care are loc marțea.

Se pregătește să descuie portiera când își aude numele. Când ridică privirea, îl vede pe Carl în fața centrului de sănătate, care se află în aceeași clădire cu secția de poliție.

— Salut! strigă Anton, apoi se duce la treptele late unde așteaptă Carl.

Ca să fie sigur, dă ochii roată, dar nu-și vede niciun coleg.

— Ce cauți aici?

— Îmi fac și eu niște analize înainte să închidă, răspunde celălalt arătând din cap spre centrul de sănătate, unde o asistentă îmbrăcată în alb tocmai trece pe lângă ușile de sticlă.

Vine mai aproape de Anton.

— Unde te-ai dus azi-noapte? întreabă el coborând glasul. Nu mai erai de dimineață, când m-am trezit.

Anton își lasă stânjenit greutatea de pe un picior pe altul. Intenționase să scrie un bilet, dar nu se putuse hotărî ce să zică și nici nu voise să lase ceva care putea trăda faptul că fusese acolo din motive personale.

Expresia din ochii lui Carl îl face pe Anton să se gândească la orice altceva, numai la etică şi măsuri de precauție nu. Un junghi de dorință puternică îi străbate rapid trupul când îşi aduce aminte spinarea goală a lui Carl în lumina blândă a nopții. Pielea caldă pe care-şi trecuse buzele.

Carl întinde mâna şi-l atinge pe Anton pe umăr.

— M-am simțit bine ieri, murmură el. Mă întrebam dacă ai vrea să luăm cina mai încolo săptămâna asta?

Anton înghite în sec. Tare i-ar mai plăcea! Mai mult decât orice, vrea să-l cuprindă pe Carl cu brațele şi să se ducă acasă cu el chiar acum, dar ştie cum ar da asta.

Hanna încă n-a plecat. L-a cunoscut pe Carl şi, categoric, l-ar recunoaşte dacă l-ar vedea stând lângă Anton. I s-a părut că ea deja avea bănuielile ei în privința relației lor încă de duminică, iar astăzi, mai devreme, Daniel l-a întrebat dacă se simte bine. Ignorase întrebarea, dar există totuşi o limită pentru câte poate pretexta.

I-ar plăcea să poată discuta subiectul cu Carl, dar e în criză de timp. Nu poate să se lase prins într-o lungă explicație despre caz chiar în acest moment, sau despre cum ar trebui să se comporte în calitate de polițist. Hanna sau vreun alt coleg ar putea să apară în orice clipă şi să-i vadă discutând.

— Pot să te caut eu pentru chestia asta? întreabă el cu indiferență în glas.

Carl se crispează, îşi retrage brațul. Căldura din ochi îi dispare şi capătă o expresie de suferință şi dezamăgire.

Anton nu-l poate condamna. El se comportă ca un măgar cu un bărbat care-şi plânge un prieten apropiat. Nu-i e de ajutor.

— OK, zice Carl inexpresiv. Înțeleg.

Îşi ridică fermoarul gecii până sus.

— De fapt, în clipa asta am multe la care să reflectez. Chestia cu Johan... tocmai mă îndreptam spre biserică să organizez o slujbă în memoria lui. Mulți oameni îi simt lipsa.

Anton nu suportă faptul că trebuie să-l trateze pe Carl cu răceală, dar simte nevoia să se îndepărteze până nu-i vede cineva. Se uită demonstrativ la ceas, arătând clar că se grăbeşte.

Se lasă o tăcere penibilă.

— Apropo, cum mai merge ancheta? întreabă Carl. Am auzit că a interogat-o cineva pe Sandra la serviciu.

Anton se încruntă.

— De unde ştii asta?

— Voi chiar îl bănuiți pe Linus?

Anton se străduieşte cât poate de bine să păstreze masca la locul ei, să nu dezvăluie cât de aproape de adevăr e Carl. Acesta însă se apropie şi-l prinde de braț.

— Credeți că Linus e în spatele chestiei ăsteia?! Serios?

— Îmi pare rău, replică Anton blocându-şi toate emoțiile. Nu am voie să discut cazul.

Pleacă grăbit, înainte să apuce Carl să-i mai pună vreo întrebare.

Nici că s-ar putea urî mai tare.

48

Drumul până la Enafors durează mai mult decât se aşteptase.

Locul e chiar mai mic decât Ånn, dar are gară şi linia de cale ferată de la Sundsvall la Storlien taie satul şi nici nu e departe de Snasadalen, unde îşi are sediul Lumina Vieții.

Potrivit hărții e la o distanță de patruzeci de kilometri, iar deplasarea ar trebui să dureze cam patruzeci de minute. Numai că e întuneric pe şosea, care mai şi şerpuieşte, chiar dacă e acelaşi drum european care continuă spre Norvegia.

În plus, Hanna o ia în direcția greșită. E nevoită să întoarcă și caute ieșirea potrivită.

Cea care duce la casa familiei Nordhammar.

Are timp să se gândească. Ar putea vizita ei neașteptată s-o pună în și mai mare pericol pe Rebecka? Dacă trăiește într-o sectă care exercită un control strict, siguranța i-ar putea fi afectată de apariția Hannei, mai ales dacă Ole află că pune întrebări despre relația soției lui cu Johan. Dat fiind ce i-a spus Maria, însă, nu îndrăznește să aștepte. Ar fi la fel de riscant și să nu facă nimic.

În umbră se ascunde un criminal. Rebecka ar putea să posede informații vitale.

Doar că Hanna va trebui să fie cu băgare de seamă.

Casa din Enafors e cufundată în întuneric când ajunge. Nu-i nici măcar opt, cu siguranță lumea nu s-a dus la culcare, nu? Conform evidențelor publice, la adresă locuiesc două persoane, fiindcă Ole și Rebecka n-au copii.

Oprește motorul și se dă jos din mașină. Stă pe loc o clipă, se uită la clădirea de lemn vopsit în roșu, cu două niveluri și ferestre cu rame albe. O potecă îngustă duce la ușa neagră din față, unde o lampă stingheră aruncă o lumină rece.

Drumul se sfârșește aici. Casa e singură lângă o mică zonă de întoarcere, acoperită în cea mai mare parte de un troian mare de zăpadă. Dincolo de grădină nu e nimic decât pădure și un izlaz. Până să ajungă aici, Hanna a trecut pe lângă niște case și o rulotă ruginită, dar nu se vede niciun vecin.

Studiază zona cu atenție. Judecând după urmele din zăpadă, o mașină trebuie să fi fost recent parcată acolo. Vede și urmele late unde aceasta a dat cu spatele și a întors.

Să însemne asta că soțul a plecat undeva?

E Rebecka singură acasă?

Întinde gâtul să se uite la etaj. E rezonabil să presupună că Rebecka stă în pat, dacă e prea bolnavă ca să sune la serviciu sau măcar să răspundă la telefon.

Sunt trase jaluzelele? N-are cum să ştie sigur.

Se duce la uşa de la intrare şi apasă pe sonerie. Aceasta răsună cu ecou prin casă, dar nu răspunde nimeni. Încearcă iar, dar cu acelaşi rezultat.

Tăcerea e apăsătoare. Hanna răsuflă mai greu acum. A făcut ce trebuie venind de una singură aici?

Instinctul îi zice că da. Rebecka ar putea fi o persoană importantă pentru caz şi s-ar putea să nu fie deloc bolnavă, ci doar în primejdie.

Îşi scoate telefonul şi sună iar la numărul femeii, cu urechea lipită de uşă.

Niciun sunet.

I se învolburează mintea. Dacă Rebeckăi realmente nu-i e bine, s-ar putea să-şi fi pus telefonul pe silențios şi nu realizează că Hanna încearcă să dea de ea, ceea ce pare puțin probabil, fiindcă în ziua de azi lumea îşi ține telefonul la îndemână. La un moment dat, Rebecka ar trebui să observe câte apeluri pierdute are. Hanna trebuie să fi lăsat şapte sau opt mesaje până acum. Apasă pe reapelare, dar încă o dată apelul intră direct în căsuța vocală.

Pune telefonul deoparte. După o scurtă ezitare întinde mâna şi încearcă clanța.

Uşa e încuiată.

Ce se întâmplă cu familia Nordhammar?

Unde este Rebecka?

În depărtare urlă un câine singuratic. Sună amenințător şi îi întăreşte senzația că e ceva în neregulă. Decide să se ducă în spatele casei.

Imediat ce iese de pe cărarea curățată, înaintarea devine dificilă. Zăpada e adâncă, la fiecare pas se sparg pojghițe de gheață. Într-o clipită i-au şi înghețat gambele.

În cele din urmă ajunge la o verandă lată care dă spre izlaz. Pune o mână pe balustrada de lemn şi se uită la uşa verandei. E din sticlă, ar trebui să poată vedea înăuntru dacă îşi lipeşte fața de ea.

O voce lăuntrică îi spune că ar trebui s-o lase baltă, să se ducă acasă şi să se întoarcă pe lumină cu Daniel. Aşa ar fi cel mai sigur, probabil şi pentru Rebecka.

Numai că ea ar putea să zacă rănită înăuntru, singură şi abuzată, având nevoie disperată de ajutor.

Hanna respiră mai rapid. Vede ceața albă din fața gurii ei la fiecare expirație. Nu poate să stea pe loc, trebuie să se hotărască.

Să plece sau să încerce să intre în casă.

Întunericul pulsează în jurul ei. Aproape că-şi poate auzi gândurile contradictorii în liniştea din jur.

Se simte de parcă nişte degete înghețate i-ar atinge fruntea.

Cu o ultimă privire de jur-împrejur, porneşte pe trepte în sus.

49

Gerul o pişcă de obraji când se uită cu atenție în casa întunecată. Îşi lipeşte fața de uşa verandei şi mijeşte ochii să vadă mai bine. Se uită într-o sufragerie, distinge canapeaua, două fotolii, o măsuță de cafea, un lampadar şi o bibliotecă.

Nu e nicio lumină pe nicăieri. Casa pare goală, lipsită de viață.

Îşi scoate telefonul şi porneşte lanterna. O îndreaptă spre încăpere, dar nu descoperă nimic nou în afară de o biblie în centrul măsuței de cafea. E demonstrativ lăsată la vedere, ca şi cum s-ar dori să le amintească tuturor de canonul lui Dumnezeu.

Senzația că nu este nimeni acasă devine tot mai puternică.

Hanna trage adânc aer în piept, inspiră mirosul zăpezii. La Stockholm sunt multe mirosuri şi toate se pierd într-un terci gros. Aici, unde aerul e rece şi limpede, lucrurile stau altfel. E înghețat şi proaspăt, cu o undă de sare.

Adulmecă iar şi devine conştientă de ceva mai neplăcut: scânduri putrede în pereții de lemn. La fel de putrede ca valorile demodate care au pus stăpânire pe Lumina Vieții.

Aruncă o privire în jur. Dincolo de grădină pândesc umbrele, copacii devin una cu fundalul. Liniştea este atât neospitalieră, cât şi supărătoare. Rebecka trăieşte în acest loc pustiu de la vârsta de nouăsprezece ani, când s-a măritat cu Ole.

Ar trebui să intre sau să plece? Tremură şi bate din picioare. O dor lobii urechilor de frig. E o idee proastă să intre într-o proprietate fără permisiune. Contravine regulilor, nu are autoritatea s-o facă. Dacă este prinsă, gestul o să fie privit drept o abatere profesională.

Şi totuşi, e convinsă că asta trebuie să facă. La drept vorbind, n-ar fi prima oară când forțează nişte limite. Toți polițiştii o fac uneori, cel puțin aşa îşi spune ea. N-ai cum să respecți regulile până în cele mai mici detalii, n-ai avansa în veci într-o anchetă.

Dacă Rebecka zace înăuntru, grav rănită, atunci Hanna nu şi-ar putea ierta lipsa de acțiune.

Decizie luată. Se află aici acum, nu poate să dea înapoi şi nici n-o s-o facă.

Întinde mâna şi încearcă clanța. Uşa e încuiată. Fereastra e şi ea închisă şi imposibil de deschis.

Are ea tupeul să spargă un geam?

Înainte să se poată hotărî, liniştea e alungată de un lătrat puternic şi agresiv care răsună printre copaci. Urletul

a venit de la mare distanță mai devreme, dar acum câinele e mult mai aproape.

Se întoarce, încercând să stabilească de unde vine sunetul. Câinele latră iar, mai tare de astă dată. Categoric se îndreaptă înspre ea. E prea riscant să rămână, n-are arma de serviciu la ea.

Când o repriză nouă de lătrat umple aerul, Hanna coboară în fugă treptele. E la fel de dificil să-şi croiască drum prin zăpadă pe drumul de întoarcere la maşină. Se mişcă pe cât de repede poate, dar tot e prea încet.

Ocoleşte colțul casei şi vede un câine uriaş gonind pe drum. Seamănă a doberman şi trebuie să aibă vreo treizeci, poate treizeci şi cinci de kilograme. Latră neîncetat şi iuțeşte pasul când o vede.

Inima îi bate să-i spargă pieptul.

Câinele e la doar câțiva metri de ea când Hanna se aruncă spre maşină. Smuceşte portiera din dreapta şi reuşeşte să intre şi s-o trântească la loc înainte ca fiara să atace. Se ghemuieşte pe scaun, rămânând cu privirea fixă la fălcile amenințătoare de dincolo de geam. De pe colții ascuțiți se prelinge salivă, ghearele tari zgârie furioase vopseaua, cu un râcâit puternic.

În depărtare vede un bărbat venind în fugă spre ei, ceea ce o trezeşte din paralizie.

Nu se poate lăsa prinsă.

Cu viteza luminii, se mută, zvârcolindu-se, pe locul şoferului şi porneşte motorul. Face o întoarcere disperată şi necontrolată la 180 de grade, calcă accelerația şi se îndepărtează.

Când trece pe lângă stăpânul câinelui, lasă capul în jos ca să n-o poată recunoaşte. Bărbatul are o căciulă groasă şi un fular ridicat peste bărbie, e imposibil să-i vadă fața.

Aruncă o privire în oglinda retrovizoare: câinele a rămas tot acolo, neclintit şi lătrând isteric.

Sala de repetiții e în pivnița unei case cu două calcane de pe Lienvägen. Bobo, liderul neoficial al formației, locuieşte în ea şi a instalat izolare fonică ca să poată repeta fără să-şi înnebunească de cap familia.

Anton cântă cu acelaşi grup de băieți de aproape cinci ani şi de obicei se întâlnesc o dată pe săptămână. Sunt amatori fericiți, dar, din când în când, mai prind şi câte o cântare plătită la unul dintre localurile din zonă. Încă mai sunt oameni care apreciază o seară de jazz bun în loc de muzica house şi dance din vârful topurilor.

Ajunge ultimul, ducând cu el cutia saxofonului. Bobo îl întâmpină.

— Nu credeam că mai ajungi, acum c-a fost omorât Johan Andersson. Groaznică treabă!

Clatină din cap.

— Cum mai merge? Aveți un suspect?

Anton îi zâmbeşte obosit, încercând să transmită un mesaj simplu:

„Putem să discutăm despre altceva?"

Înțelege că oamenii sunt şi îngrijorați, şi supărați. Propria lui mamă l-a sunat mai devreme, familia îi cunoaşte pe părinții lui Johan. Însă au fost câteva zile grele, atât pe plan personal, cât şi profesional. Tot ce-şi doreşte acum e să stea jos, să cânte câteva ore şi să evite să se gândească la orice altceva în afară de muzică.

Mai ales după întâlnirea neaşteptată cu Carl. Încă îi e ruşine pentru comportamentul lui, pentru distanța pe care s-a simțit obligat să o impună. Oftează. Ce-i făcut e bun făcut. Îi salută pe ceilalți băieți, Nisse de la tobe şi Charlie de la contrabas, şi se aşază. Azi a luat cu el saxofonul tenor cel mare: acordat în Si bemol, are o sonoritate gravă şi rotundă, perfectă pentru sunetul melancolic al jazz-ului.

Căldura lui evocă imagini ale unor cluburi pline de fum, cocteiluri la modă, domni în smoching şi doamne elegante cu portțigaret în colțul gurii.

În seara asta nu vrea decât să se cufunde în atmosferă, să uite de Carl.

Îşi trece mâna peste instrument. Cântă încă din şcoala generală, a învățat să alterneze între saxofonul tenor şi cel mic, alto, acordat în Mi bemol.

Lumina din tavan se reflectă în alama roz când îşi trece cureaua pe după gât şi-şi pune saxofonul pe piept. Încearcă nişte note şi lasă sunetul sfâşietor să exprime tot ce n-a putut el să-i spună lui Carl cu o oră în urmă.

Bobo, care e la clape, ridică mâna indicând că e momentul să înceapă.

— O să pornim cu „Take Five”, zice el.

E o piesă clasică în Re minor din anii ’50, înregistrată de Dave Brubeck cu saxofonistul şi compozitorul Paul Desmond. Interpretată în măsura de patru pe cinci, are una dintre cele mai frumoase melodii de saxofon din tot jazz-ul. A fost compusă pentru saxofonul alto, dar în seara asta va trebui să meargă şi cu cel tenor.

Charlie cântă partea introductivă simplă de tobe, după care intră Bobo cu acordurile familiare de pian.

Anton îşi pune buzele pe muştiuc şi-şi umple plămânii cu aer. De regulă e capabil să se piardă în muzică, i-a fost adesea refugiu, mai ales când era chinuit de îndoieli sau cădea îndelung pe gânduri din cauza identității sale sexuale.

De astă dată, însă, când degetele îi ating clapele vede numai chipul lui Carl dinaintea ochilor.

51

E aproape zece seara când Hanna ajunge înapoi la casa din Sadeln.

Pe drumul de întoarcere de la Enafors s-a oprit în Duved să mănânce ceva şi să se adune. Câinele acela nebun o înspăimântase şi nu voia să se ducă acasă s-o vadă Lydia şi Richard cu nervii atât de evident zdruncinaţi.

Hanna îşi cunoaşte sora şi aşa ceva ar duce inevitabil la o liotă de întrebări. A trimis în schimb un scurt SMS în care spunea că o să ajungă târziu de la serviciu.

Se furişează la parter prin intrarea din spate şi se duce drept în camera ei ca să n-o vadă cineva. Tocmai a început să se dezbrace când se aude o bătaie uşoară în uşă: Lydia. E desculţă şi, pentru prima oară, are pe ea un tricou din facultate albastru-decolorat, genul pe care l-ar purta Hanna.

— Eşti în regulă?

— Da.

Sora ei o priveşte cu oarecare scepticism.

— Eşti sigură?

Hanna îşi scoate o şosetă.

— A fost o zi lungă, atâta tot. Am plecat la şase azi-dimineaţă.

Lydia se reazemă de cadrul uşii.

— Chiar trebuie să munceşti aşa mult?

Pare îngrijorată.

— Uneori e necesar.

Hanna schiţează un zâmbet, dar îi iese mai degrabă o grimasă. E ruptă de oboseală şi nu şi-o poate scoate din cap pe Rebecka. E şi mai îngrijorată de când cu vizita la Enafors: casa aceea întunecată şi părăsită e rău-prevestitoare.

— Mă întrebam dacă ai vrea un pahar de vin sau o ceaşcă de ceai. Presupun că ai mâncat? Richard a făcut o lasagna mare şi a mai rămas o mulţime, dacă ţi-e foame.

Bunătatea Lydiei o face pe Hanna să zâmbească. Faptul că are cineva grijă de ea îi produce o senzaţie neobişnuită, dar plăcută. N-a mai avut-o de multă vreme.

Sora ei mai mare i-a fost mereu ca o mamă.

— Ar fi grozav, numai lasă-mă câteva minute. Ceai mai degrabă, nu vin, te rog, că şi mâine trebuie să mă scol devreme.

De la momentul acela din decembrie când viața îi era o mare harababură, Hanna a lăsat-o mai moale cu băutul. A crezut că o să fie dificil, dar de fapt a fost uşor. Având şansa unei noi vieți şi o nouă slujbă în Åre, pornirea nestăvilită să bea pur şi simplu s-a stins.

În ultimele două luni, abia dacă s-a mai atins de sticla de vin.

Hanna se duce sus şi găseşte un foc trosnind în vatra mare. Lydia a aranjat pe masă ceşcuțe şi farfurii cu model floral şi a aprins lumânări în diferite felinare. Mai sunt şi un borcan cu miere şi un platou de rulouri cu scorțişoară proaspăt scoase din cuptor.

Miroase minunat.

— Tu le-ai făcut? întreabă Hanna.

— Nu. Să recunoaştem meritele acolo unde se cuvine: le-am luat de la brutăria locală. Sunt delicioase.

Hanna îşi înfige dinții într-un rulou cald. Lydia are întru totul dreptate: are un gust dumnezeiesc. În timp ce mestecă, simte cum i se lasă umerii. Înainte să se ducă la culcare, trebuie să revadă evenimentele de peste zi, dar în clipa de față pot să mai aştepte. E plăcut să stea cu sora ei şi să se deconecteze o vreme de la serviciu.

— Unde-s ceilalți?

Lydia arată din cap spre dormitorul principal.

— Richard s-a dus deja la culcare. Era obosit, a schiat toată ziua pe pârtiile lăturalnice de pe Skutan cu nişte prieteni şi un ghid. Copiii presupun că sunt în camerele lor cu iPad-urile.

Râde resemnată.

— Nu mai are rost să încerc să le restricționez asta. Fac ce vor ei, indiferent de ce zic eu.

Nu-i stă în fire Lydiei să se recunoască învinsă. Hanna e impresionată fără să vrea de nepoata şi nepotul ei. Dacă stă să se gândească, ei chiar seamănă cu mama lor.

Soarbe din ceaiul galben-pal pe care l-a turnat sora sa. E din turmeric, în aparență ultima modă printre practicanții de yoga şi *wellbeing*.

Lydia face frecvent yoga.

— Cum te mai simți cu adevărat? o întreabă aceasta aplecându-şi capul într-o parte. După toate câte s-au întâmplat după ce ai plecat din Stockholm?

Hanna n-a stat să se gândească la asta. Ultimele două luni au trecut surprinzător de repede. E fericită în Åre şi îi place să lucreze cu echipa de aici. La început îşi făcuse griji că Anton s-ar putea simți călcat pe bătături, dar pe el nu pare să-l deranjeze.

Se înțelege cu Daniel într-un fel pe care nu a îndrăznit niciodată să-l creadă posibil. El îi cere adesea părerea şi o ia bucuros la cazuri. Uneori, cea mai plăcută parte a zilei e atunci când stau în maşină şi discută.

Îi place stilul lui uşor lapidar, care ascunde o empatie profundă. În plus, e foarte interesat de gătit, grație moştenirii lui italiene. I-a spus că mama lui, Francesca, era o bucătăreasă extraordinară şi îşi poate petrece un întreg drum de la Åre la Östersund discutând despre diferite feluri de ulei de măsline sau despre cel mai bun mod de a păstra parmezanul.

— Grozav, replică ea. Mult mai bine decât credeam.

— Excelent, pentru că am nişte veşti bune.

Lydia zâmbeşte misterioasă.

— Christian a fost de acord să-ți dea patruzeci la sută din valoarea la care a ajuns apartamentul din Solna.

Hanna face iute un calcul mental. Sunt bani mulți, ar trebui să fie cam pe la... o jumătate de milion de coroane[1], poate chiar mai mult.

— Uau! Eşti uluitoare!

Lydia surâde.

— Măcar atâta poate să facă şi el. S-a purtat de tot rahatul față de tine.

Parcă e un judecător care-şi anunță verdictul. Hanna nu se poate abține să zâmbească şi ea. Data următoare când o să cunoască un tip – dacă o să cunoască – e hotărâtă să încheie un contract obligatoriu din punct de vedere legal înainte să se mute împreună.

— Aşa e, replică ea, punând o linguriță de miere în ceai. Numai că nu a fost doar vina lui că ne-am despărțit. Pur şi simplu nu ne potriveam foarte bine.

Se uită lung la lumânarea din cel mai apropiat felinar de sticlă. Flacăra se mişcă hipnotic înainte şi înapoi, având inima albastră subțire înconjurată de o aură de portocaliu şi galben. Trădarea lui Christian încă doare, dar îşi dă seama că nu mai suferă după el. Timpul petrecut în Åre a ajutat-o să se vindece.

— N-ar fi trebui să fiu cu el, mărturiseşte, atât pentru sine, cât şi Lydiei. Avem țeluri şi valori complet diferite. Noua lui prietenă i se potriveşte mult mai bine.

— Şi atunci, de ce ai rămas? Ai rezistat cinci ani, zice Lydia.

Hanna îşi roade buza de jos. S-a întrebat şi ea acelaşi lucru în ultimele săptămâni.

Christian a umblat neabătut după ea la început. Era cam făt-frumos şi ea se simțise, probabil, mai flatată decât ar fi fost sănătos. În plus, mama şi tatăl ei îl adoraseră din

---

1 – Aproximativ 43 000 de euro. *(n. trad.)*

capul locului, fusese prima dată când le plăcuse prietenul său şi asta o făcuse să se simtă acceptată.

— A avut mare succes la draga noastră mamă, spune ea încercând şi nereuşind să ignore întrebarea printr-o glumă. Cred că ea e mai supărată decât mine că ne-am despărțit.

— Dă-o dracului! răbufneşte Lydia cu venin neaşteptat.

Hanna râde, dar nu-şi poate ascunde amărăciunea.

— Ție ți-e uşor de zis.

Lydia a fost lumina ochilor mamei ei, amândouă o ştiu. N-are nicio intenție să se plângă, nu e vina surorii ei că părinții lor au preferat-o mereu.

— Ştii cum e ea.

Lydia se întinde peste masă şi o strânge pe Hanna de mână.

— Îmi pare rău pentru felul în care te-a tratat. În care s-a comportat când erai mică. Tu ştii ce simt eu, nu?

Tonul rugător din glasul ei e surprinzător. În lumina lumânărilor, durerea unei conştiințe vinovate i se citeşte pe toată fața şi în ochii albaştri.

Hannei i se pune un nod în gât. Sora ei i-a fost mereu ancoră în viață, chiar şi când i-a fost cel mai greu şi călătorea prin Europa, spre oroarea părinților ei. Sau când se înscrisese la Academia de Poliție, în ciuda dorințelor lor exprese.

Numai Lydia o încurajase atunci.

După atacul de la Barcelona, când şeful ei respingător şi mult mai în vârstă o dusese cu forța într-o pivniță înghesuită, cu podea de pământ, şi o violase, la Lydia căutase sprijin.

Nu şi-a învinovățit niciodată sora pentru situația în care s-au aflat în copilărie, pentru faptul că mamei lor nu părea să-i pese de fiica mai mică sau că tatăl lor avea atâta oroare de certuri că nu se băga niciodată.

Acum înțelege brusc că Lydia se consideră vinovată.

— Nu e vina ta.

O strânge şi ea de mână pe sora ei şi-i zâmbeşte trist.

— N-a fost niciodată.

Ochii Lydiei se umplu de lacrimi.

— Chestia e că... nu aşa pare.

Clipeşte de câteva ori şi-şi dă o şuviță de păr la o parte de pe frunte. Cu coada de cal şi tricoul decolorat, e departe de imaginea avocatei de succes care vorbeşte despre a le face pe femei să se simtă puternice şi dă interviuri la ştiri despre spețe de referință.

I se schimbă expresia, de parcă i s-ar umple mintea de prea multe amintiri nefericite.

— Mereu am avut conştiința vinovată în ceea ce te priveşte. A fost tare multă nedreptate. Voiam să îndrept lucrurile, dar nu ştiam cum, în afară de a interveni ca un soi de tampon şi de a încerca să-ți dau ce nu putea mama.

— Nu era răspunderea ta.

Lydia strânge ceaşca în palme.

— Era de parcă... eu aveam totul şi tu nimic. Eram cea mai mare, aşa că toată atenția se concentra pe mine. Când ai apărut tu, mama şi tata erau amândoi mai în vârstă şi mai obosiți. Mi-a fost uşor la şcoală pentru că eram o elevă bună, n-a trebuit să mă străduiesc cine ştie ce. Când aveam douăzeci şi trei de ani am fost suficient de norocoasă să-l cunosc pe Richard şi de atunci carierele ne-au avansat foarte lin. Pe când tu l-ai cunoscut pe Christian, care s-a purtat ca un bou absolut. Mai stăm şi foarte bine financiar, în vreme ce tu munceşti douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru pentru un salariu de polițistă ridicol de mic.

Remarcile Lydiei sunt surprinzătoare. Hanna nu şi-a închipuit niciodată că aşa gândeşte sora ei. De ce să se învinovățească ea pentru felul în care s-a purtat mama lor?

Cum de poate să creadă că Hanna ar avea resentimente față de ea după toate câte a făcut pentru sora sa?

— Nu-i nevoie să-ți ceri scuze, spune. E o chestiune între mine şi mama, nu între noi două. Tu şi Richard ați muncit incredibil de mult ca să ajungeți unde sunteți.

Dă dintr-o mână, arătând spre decorul impresionant.

— Şi mai sunteți şi foarte generoşi. Locuiesc aici de săptămâni bune fără să plătesc chirie.

Lydia pufneşte.

— Nu mi-ar trece niciodată prin cap să-ți cer bani!

— Ei bine, sunt foarte recunoscătoare.

Hanna ridică ceaşca în cinstea surorii ei.

Glasul Lydiei e mai sigur acum.

— Orice-ar fi, nu înțeleg atitudinea mamei şi tatei față de tine şi de mine. Sau mai degrabă a mamei. La noi în familie, găina e cea care cântă.

Hanna n-are de gând s-o contrazică.

— M-am gândit mult la problema asta de când am şi eu copii, zice Lydia cu vocea tremurându-i de indignare. Nu pricep cum poți să tratezi doi frați sau surori diferit. Mă uit la Linnéa şi la Fabian şi-i iubesc nespus pe amândoi. Cum poți să-l iubeşti pe unul dintre copiii mai tare decât pe celălalt? Cum poți să-ți îngădui asta?

„Evident, unii oameni pot", îşi zice Hanna. Părinții lor sunt un exemplu grăitor.

— Mai înainte de toate, nu înțeleg cum poți s-o arăți aşa de deschis ca mama, continuă Lydia.

Doare, chiar dacă e adevărat. Lydia dă glas unui lucru pe care Hanna îl ştie de multă vreme şi totuşi e uluitor de dureros să audă ceea ce a stat ascuns în adâncul ființei ei. E tare ruşinos că ea însăşi n-a fost în stare să privească adevărul drept în față.

Mama o iubeşte mai mult pe Lydia, ceea ce e o rană care s-ar putea să nu se vindece niciodată.

Numai că nu e vina Lydiei că relația Hannei cu mama ei e atât de toxică și, mai ales, nu e treaba surorii ei să o compenseze.

Lydia i-a fost mereu alături. Hanna se ridică repede în picioare, strânge masa și-și îmbrățișează cu putere sora.

— Mulțumesc! zice ea din toată inima. Ești cea mai bună soră mai mare pe care ar putea s-o aibă cineva.

REBECKA

2020

SÂMBĂTĂ, 22 FEBRUARIE

Când Rebecka ridică privirea, Ole stă în fața ei cu pumnul încleștat, gata să lovească.

Închide ochii, își încordează trupul așa cum procedează mereu când el recurge la violență. Își ține ambele brațe în fața pântecului. Trebuie să-și protejeze copilul, e singurul lucru care contează.

Lovitura puternică în mijlocul pieptului o dă jos din picioare. Scaunul cade cu zgomot și Rebecka aterizează pe șold pe podeaua de lemn.

Nu poate să respire și partea pe care a căzut arde. O doare incredibil de tare și nu-și poate reține un geamăt puternic. Se ghemuiește instinctiv ca să-și salveze copilul.

— Te rog! își aude ea propria voce strigând. Te rog, încetează!

— Ești o târfă! răcnește Ole. O târfă afurisită care trebuie pedepsită.

Un șut violent în spate o face să țipe. Zace pe podeaua bucătăriei și încearcă să se ridice sprijinindu-se de piciorul scaunului, dar un alt șut o face să-și piardă iar echilibrul.

Îi curge ceva umed din nas. Gustul sângelui îi umple gura.

Ole o s-o ucidă.

Îl strigă pe nume, sperând să apeleze la rațiunea lui, dar el nu pare s-o audă.

Cu ultimele puteri, țipă:

— Gândeşte-te la copil!

Cumva vorbele pătrund până în creierul lui, fiindcă loviturile se opresc subit.

Nu se poate mişca. Rămâne unde e, scâncind de durere. Când deschide ochii, Ole s-a dat înapoi. Răsuflă greu şi încheieturile degetelor îi sunt roşii de sânge.

Al ei.

— Copil? icneşte el, îndepărtându-se puțin câte puțin până ajunge la blat.

— Sunt însărcinată, şopteşte Rebecka.

Ole se uită fix la ea, cu neîncrederea întipărită pe față.

— E adevărat?

— Jur.

Dă ochii roată disperată, zăreşte Biblia pe masă. Se ridică pe jumătate în şezând şi se întinde după ea.

— Jur pe Sfânta Scriptură, spune, ținând-o în mână. Mi-e martor Dumnezeu!

Îi curge în continuare sânge din nas şi şi-l şterge cu cealaltă mână.

— Trebuie să mă crezi. Sunt însărcinată în trei luni.

În ciuda situației, are prezența de spirit să scadă câteva săptămâni. Dacă spune adevărul, Ole o să poată calcula că nu el e tatăl.

— E al meu?

— Normal că e al tău!

Viața ei depinde de capacitatea de a-l convinge că el este tatăl, altfel n-o să iasă vie de acolo.

El răsuflă greu în continuare.

— De ce nu mi-ai spus?

— N-am îndrăznit...

Frica îi îngroaşă vocea şi i-o face răguşită.

— M-am temut să nu pierd sarcina. N-am vrut să spun nimic până nu treceam de douăsprezece săptămâni.

Nu ştie dacă el o crede, dar vede în ochii lui că şovăie. Măcar nu e sigur că ea minte. Dacă ar putea să-i sădească îndoiala în minte... Dacă ar crede că-i copilul lui, după atâția ani împreună, atunci n-o s-o ucidă astă-seară.

Trebuie să câştige timp. Să-i câştige încrederea.

— Am fost aşa de fericită! minte ea, minunându-se că o poate face în împrejurările de față. Numai că n-am vrut să risc să te dezamăgesc dacă nu mergeau bine lucrurile.

A reuşit? Fața lui se îmblânzeşte un pic de tot, în atitudinea lui e mai puțină agresivitate.

După care expresia de dispreț revine.

— E *al lui*?

Nu pomeneşte numele lui Johan, dar Rebecka se simte de parcă cedează podeaua sub ea.

— Ce vrei să spui? Nu există nimeni altcineva.

Ole face un pas spre ea şi Rebecka se dă înapoi de teamă, dar, chiar când credea c-o s-o atace iar, el se opreşte. I se mişcă bărbia, ca şi cum s-ar pregăti să spună ceva, dar nu se poate hotărî.

O prinde de încheietură, o trage în sus, o târâie din bucătărie pe scări în sus până într-un dormitor mic, unde o împinge pe pat.

— Trebuie să mă gândesc, murmură el. Trebuie să mă rog la Dumnezeu pentru îndrumare.

Dispare înainte ca Rebecka să apuce să reacționeze. Sunetul cheii care se răsuceşte în broască o face să tremure.

Trec câteva minute, apoi aude zgomotul uşii de la intrare trântindu-se în urma lui. Se târâie până la fereastră şi vede maşina îndepărtându-se pe drum. Fasciculele farurilor dispar iute în întunericul dens.

Nu-şi poate înăbuşi un hohot de plâns. Ole a lăsat-o singură în căsuța asta rece şi umedă. N-au cum să fie mai mult de douăsprezece grade Celsius înăuntru şi n-are nimic de mâncat şi nici de băut.

Pe peretele opus e o broderie înrămată. Două rânduri în norvegiană, înconjurate de nişte flori brodate în cruciulițe.

Herren er min hyrde, jeg mangler ikke noe.

„Domnul este Păstorul meu: nu voi duce lipsă de nimic.” Psalmul 23. Psalmul lui David.

Cuvintele sunt încă o palmă peste față.

Ce ar spune Domnul despre situația ei acum când i-a fost luat totul?

Se lasă să cadă pe pat şi se înfăşoară într-o pătură, chiar dacă miroase a mucegai. O doare peste tot. Cu prudență, îşi lasă degetele să-i treacă peste corp: nu pare să fie rupt nimic, doar are dureri groaznice, mai ales la şold. Crede că a reuşit să-şi protejeze pântecul de şuturile lui Ole. Indiferent ce i s-o fi întâmplat lui Johan, trebuie să protejeze copilul lor. Nimic altceva nu contează.

Cade în genunchi şi îşi împreunează mâinile pentru rugăciune, cu toate că în adâncul inimii ei a început să se întrebe dacă mai are vreun rost.

— Iisuse, ajută-mă! şopteşte ea în întuneric. Salvează-ne!

52
MIERCURI, 26 FEBRUARIE

Aproape s-au ivit zorii când Hanna parchează lângă secția de poliție, pe Kurortsvägen. A dormit şapte ore şi se simte atât odihnită, cât şi concentrată. I-a prins bine conversația între patru ochi cu Lydia aseară: gândurile negre legate de copilăria ei încep să se împrăştie.

Pe drumul spre serviciu a luat o hotărâre. Trebuie să meargă la casa familiei Nordhammar imediat după informarea de dimineaţă. Instinctul îi spune că Rebecka este punctul central al anchetei.

Îşi trece cartela peste cititor şi intră pe uşă. Azi a ajuns ultima, toată lumea e deja în sala de conferinţe. Abia dacă are timp să-şi toarne o cafea înainte să înceapă şedinţa.

Daniel rezumă situaţia din prezent, apoi fiecare de la masă vorbeşte pe rând.

Raffe a continuat să sape în finanţele lui Linus Sundin, împreună cu anchetatorii de la Östersund. Raportează contacte frecvente cu banca şi cu companii care oferă credite până la salariu.

— Sundin tocmai nu a reuşit să achite unul dintre împrumuturile astea şi creditorul îl ameninţă cu Autoritatea de Executare. Nu arată bine.

După ce a terminat de vorbit, scoate discret punguţa cu nicotină de sub buza superioară şi o înveleşte într-un şerveţel.

Daniel îi dă cuvântul lui Anton, care a continuat să discute cu cei din cercul de cunoştinţe al lui Johan Andersson.

— Am stat de vorbă cu câţiva dintre prietenii lui Johan, în afară de Carl Willner, inclusiv cu cei cu care trebuia să se întâlnească el vineri seara la „Pigo”. Din nefericire, n-a menţionat planurile de a pleca.

Anton continuă să împărtăşească informaţiile pe care le-a obţinut. Doi dintre bărbaţi au confirmat că Johan era dezamăgit de treaba cu Linus; fără îndoială, Carl Willner nu era singurul care auzise de problemele dintre cei doi proprietari ai firmei.

Soarele străpunge norii şi strălucirea lui intră pe fereastră. Explozia bruscă de lumină îi împarte lui Anton faţa în două: o jumătate e luminată, cealaltă e în umbră.

Hanna se gândeşte la discuţia cu Carl Willner de alaltăieri şi la cât de stânjenit păruse Anton.

Daniel îi face semn din cap. Să pomenească oare de vizita la Enafors? Nu e sigură de reacţia colegilor, dacă le dezvăluie că s-a dus acolo de capul ei seara târziu.

Alege calea de mijloc, dând raportul despre întâlnirea cu Maria Törnlund la grădiniţă şi convorbirea telefonică de aseară, despre bănuielile Mariei în privinţa unei relaţii între Johan şi Rebecka. Pe urmă spune că s-a documentat despre Lumina Vieţii. Mai oferă şi o statistică despre controlul coercitiv şi subliniază faptul că Ole Nordhammar insista să-şi ducă soţia la serviciu şi să o ia de acolo cu maşina în fiecare zi. Într-un final, arată că Johan nu avea un motiv de serviciu să se afle la Micii Ghiocei vineri şi că, potrivit Mariei, părea răvăşit.

Brusc reacţionează Raffe, întrerupând-o pe Hanna în mijlocul propoziţiei:

— Rebecka Nordhammar – se întâmplă să ai numărul ei de mobil?

— Da.

Scoate telefonul şi afişează numărul pe ecran.

Raffe îl tastează pe laptop.

— Stai aşa... Slabe speranţe, dar lasă-mă să verific ceva!

Degetele îi zboară pe tastatură, apoi întoarce computerul să vadă toţi. Un document mărit umple ecranul: rând după rând de numere. După o clipă, Hanna îşi dă seama că se uită la o listă de apeluri telefonice, coloane de numere şi ora şi durata fiecărui apel.

— E de la compania de telefonie şi are legătură cu telefonul mobil al lui Johan, explică Raffe. A venit ieri, târziu.

Întoarce iar laptopul şi mai găseşte un document care arată nişte numere şi ore.

— Ăştia sunt abonaţii cu care a ţinut Johan legătura prin SMS în ultimele şase luni. N-am apucat încă să parcurg lista, dar e evident ce numere apar cel mai des.

Hanna se uită fix la listă.

— Trei apar frecvent pe parcursul toamnei, continuă Raffe. Atât la apeluri, cât şi la SMS-uri. Unul e al lui Marion, al doilea al lui Linus.

— Şi al treilea? întreabă Hanna, deşi răspunsul e chiar în faţa ei.

— Se pare că e al Rebeckăi Nordhammar, dacă numărul pe care îl ai este corect.

Este. Hanna l-a apelat de atâtea ori, că-l ştie pe dinafară.

— Interesant! comentează Daniel. Asta ne oferă o legătură concretă între Johan şi Rebecka.

— Pot să mă uit şi eu mai bine? zice Hanna aplecându-se în faţă.

Acum că ştie ce caută, tiparul e limpede. Rebecka şi Johan şi-au trimis SMS-uri regulat. Toată treaba a început în septembrie, a continuat în octombrie şi a culminat în noiembrie, după care a încetat.

— Lipseşte vreo perioadă?

Raffe se încruntă, iar ochii lui căprui închis se uită atent la ecran.

— Adică?

— Aici! replică Hanna arătând coloana din stânga. De la data asta din noiembrie, numai Johan i-a trimis SMS-uri Rebeckăi.

Derulează în jos.

— După asta, n-a primit de la ea nici un mesaj.

Raffe se apleacă şi el.

— Ai dreptate, zice şi îşi pune pixul după ureche.

— Poţi să afişezi iar lista apelurilor?

Se conformează şi Hanna trece în viteză cu privirea peste coloane.

— Uite: de la data asta din noiembrie, e aceeaşi poveste. Johan o sună pe Rebecka, dar ea nu-i răspunde şi nici nu-l sună înapoi.

Raffe îi aruncă o privire admirativă.

— Bine surprins!

— Aşadar, zice Hanna. Johan şi Rebecka au avut o perioadă de un pic sub trei luni în care au ținut frecvent legătura prin telefon, din septembrie până la mijlocul lui noiembrie. După care s-au oprit brusc. Johan a continuat să o sune şi să-i trimită SMS-uri Rebeckăi vreme de câteva săptămâni până la Sfânta Lucia, la jumătatea lui decembrie, dar ea n-a răspuns. Pe urmă linişte.

— Nu l-a mai băgat în seamă fără nicio explicație, zice Anton. Dacă presupunem că aveau o aventură, ea a terminat-o.

— Exact.

Hanna îşi împreunează mâinile la ceafă şi gândeşte cu glas tare.

— După care, vineri după-amiază, Johan apare la grădiniță să stea de vorbă cu Rebecka. Maria Törnlund îi vede de la depărtare: par să aibă o discuție intensă şi emoțională, iar el pare foarte supărat.

— În ziua următoare, Johan e mort, adaugă Raffe. Două zile mai târziu, soțul Rebeckăi sună să anunțe că ea e prea bolnavă să mai vină la serviciu.

— Şi acum nu poate da nimeni de ea, continuă Hanna.

— Am putea presupune că Rebecka e persoana pe care plănuia Johan s-o ia la Strömsund? se întreabă Daniel.

— Cred că da.

Hanna îşi permite un mic surâs, sunt pe aceeaşi lungime de undă.

— Categoric pare că Johan şi Rebecka au avut o relație secretă în toamnă. Dacă vizita lui de vineri de la grădiniță a

fost o ultimă încercare disperată de a o convinge să-şi părăsească soțul?

— Adică urmau să fugă împreună acasă la fratele lui?

Anton pare sceptic.

— Nu seamănă a intrigă de roman de dragoste?

Raffe zâmbeşte.

— Ceea ce nu înseamnă neapărat că nu-i adevărat, subliniază Hanna.

Daniel se ridică în picioare, se duce la tablă şi ia un marker albastru-închis. Scrie numele Rebeckăi şi al lui Johan cu o săgeată cu vârf dublu între ele, apoi adaugă numele lui Linus şi o altă săgeată care îl leagă pe Johan de Linus.

— Unde vine Marion în toată treaba asta? întreabă el, adăugându-i numele cu majuscule.

Hanna îşi desface părul şi şi-l prinde la loc în timp ce se gândeşte la întrebare. Marion n-a dat niciun semn că Johan plănuia s-o părăsească. Potrivit ei, ea şi Johan aveau o căsnicie fericită. Nu a avut decât lucruri bune de zis despre soțul ei, chiar dacă era şocată şi supărată.

— Poate că Johan n-a avut timp să-i spună că pleacă. Poate c-a fost ucis înainte să aibă ocazia s-o facă?

— S-ar putea, îi dă dreptate Daniel. E posibil să fi intenționat să stea de vorbă cu ea sâmbătă, chiar înainte să plece.

Studiază tabla.

— Ce mai ştim?

Anton se încruntă, îşi împreunează vârfurile degetelor.

— Ştim că Johan se întâlneşte cu Rebecka vineri după-amiază între trei şi patru, apoi îşi sună fratele la cinci şi jumătate şi-i spune că vine sâmbătă seara târziu însoțit de o persoană necunoscută. După care bea o bere cu Carl Willner la „Pigo”. Potrivit lui Carl, nu e calm ca de obicei, ci agitat, părând să nu-şi găsească locul. În plus, pleacă mai

repede decât stabiliseră. Ultima oară e văzut acasă la Linus Sundin, puțin după ora opt. La nici douăsprezece ore după aceea, e găsit mort la Tångböle.

— Excelent rezumat! remarcă Daniel.

Hanna ia cuvântul.

— Mie mi se pare că agitația a lui Johan provine din faptul că o convinsese în cele din urmă pe Rebecka să-şi părăsească soțul. Johan era cel insistent, după cum vedem din lista de apeluri telefonice şi SMS-uri. Dacă ea a fost de acord pe neaşteptate, atunci asta ar lămuri călătoria subită. Johan a mai făcut o ultimă încercare s-o tragă de partea lui şi ea a zis da.

— Dacă nu cumva e adevărat exact opusul, zice Anton.

— Ce vrei să spui?

— Şi dacă Johan o urmărea pe Rebecka şi tăcerea dintre ei se datora faptului că reuşise să-l convingă într-un final s-o lase în pace?

Hanna nu răspunde. Bineînțeles, există un mod diferit de a privi situația. Există tot timpul, e important să nu te blochezi la o anumită ipoteză prea devreme. Numai că tot ce a auzit despre Johan contrazice interpretarea asta. Fiecare martor a vorbit despre căldura şi firea lui optimistă. Era un prieten bun, atent şi empatic care nu devenise un om acru, în ciuda faptului că i se încheiase atât de brusc şi nedrept cariera de schior.

Ar putea fi Johan un prădător nebun? Nu crede.

Raffe pare să fie de acord.

— Sincer să fiu, mi se pare greu de crezut aşa ceva. Nu există nimic în trecutul lui Johan care să sugereze un astfel de comportament.

— OK, zice Daniel. Să presupunem că ne uităm la o poveste de dragoste şi că Rebecka era persoana pe care intenționa Johan s-o ia la Strömsund... De ce a trebuit să facă totul în secret?

Hannei motivul i se pare limpede ca bună-ziua.

— Pentru că era îngrozită de soțul ei, desigur. Tot ce am auzit despre Ole Nordhammar sugerează un bărbat cu o nevoie puternică de a exercita control şi o tendință pronunțată spre violență.

Face o pauză, gândindu-se la ce i-a spus Maria Törnlund.

— Colega ei a zis că a văzut vânătăi pe antebrațele Rebeckăi. Comportamentul acesteia atunci când Maria a încercat să aducă vorba despre ele este şi el tipic pentru femeile care au suferit violență domestică. Sunt ruşinate şi jenate şi încearcă să ascundă ce se petrece în loc să accepte ajutor. Dacă Ole e un bărbat care-şi bate nevasta, atunci e puțin probabil să fi devenit mai puțin periculos dacă Rebecka i-a spus despre planul ei de a pune capăt căsniciei.

Îşi termină cafeaua, care nu are gust prea bun. De regulă pune şi lapte, dar nu mai aveau.

— După părerea mea, Rebecka n-ar fi îndrăznit să-şi informeze soțul că are de gând să plece. Johan a avut grijă să nu rişte nici el, de aceea nu i-a spus fratelui său pe cine aducea cu el.

— Sună rezonabil, îi dă dreptate Daniel.

Se întoarce către tablă şi adaugă numele lui Ole Nordhammar cu o săgeată care-l leagă de Rebecka.

— Aşadar, ce ştim despre soții Nordhammar?

Hanna a adunat câteva informații înainte să plece la Enafors în seara precedentă.

— Ole Nordhammar e unul dintre pastorii bisericii cunoscute drept Lumina Vieții. E cu paisprezece ani mai în vârstă decât soția lui şi a crescut în sânul bisericii. S-au căsătorit în 2012, când Rebecka de-abia împlinise nouăsprezece ani şi el avea treizeci şi trei. A fost angajat drept asistent contabil la o firmă mică din Järpen până în

2017, dar în ultimii ani s-a dedicat în principal muncii sale din biserică. Cuplul nu are copii şi locuieşte la Enafors.

Se opreşte să răsufle. Poate ar fi bine ca după şedinţă să-i spună lui Daniel despre vizita ei?

— Rebecka are douăzeci şi şapte de ani acum. Părinţii sunt şi ei activi în cadrul bisericii şi locuiesc în Storvallen, aproape de Storlien. Ea a urmat programul de îngrijire a copilului şi activităţi recreative de la liceul din Järpen şi a început să lucreze la grădiniţa Micii Ghiocei acum trei ani. Înainte de asta pare să fi fost casnică, deşi cuplul nu are copii, aşa cum am zis.

Ultimul comentariu este observaţia ei, dar contribuie la imaginea de ansamblu a lui Ole Nordhammar, simte ea. I se pare greu de crezut că Rebecka ar fi ales să stea tot timpul acasă de la o vârstă atât de tânără, chiar dacă credinţa era importantă pentru ea. Trebuie să se fi simţit singură petrecându-şi timpul în casa izolată din Enafors, cât era soţul ei la serviciu.

Încă o dată, acest comportament se potriveşte profilului tipic de partener cu dorinţă de control. Rareori începe prin violenţă, în schimb femeia este izolată social până nu mai are unde să se ducă. Abia atunci când încrederea în sine i-a fost distrusă şi e total dependentă de soţul ei se transformă abuzul mintal în violenţă fizică.

— Atâta ştiu până acum, încheie ea.

Luând un marker roşu, Daniel desenează o linie punctată între Johan şi Ole, apoi încercuieşte numele acestuia din urmă.

— Dacă ipoteza e adevărată, atunci mai există o persoană cu un motiv puternic să-l atace pe Johan Andersson, spune el înainte să se aşeze.

Nimeni din încăpere nu pare înclinat să nu fie de acord cu el.

— Trebuie să dăm imediat de Ole şi Rebecka Nordhammar.

Hannei îi vine în minte imaginea casei întunecate şi părăsite din Enafors.

Sentimentul că Rebecka nu mai e acolo.

— S-ar putea să fie mai greu decât credeți, spune ea.

REBECKA
2020
DUMINICĂ, 23 FEBRUARIE

Johan stă pe marginea patului. O ia în brațe pe Rebecka. Ea e încă pe jumătate adormită, dar e suficient să-i simtă mirosul cunoscut ca să ştie că e iar în siguranță.

Dragul de Johan!

O mângâie cu blândețe, o leagănă înainte şi înapoi ca pe o fetiță.

— Sunt aici acum, şopteşte el tandru. Te iubesc. Nu mai ai de ce să te temi. O să am grijă de tine şi de copilul nostru.

Încep să-i curgă lacrimile pe sub pleoapele închise. Johan a venit într-un final, n-a dezamăgit-o.

O s-o ajute să scape din locul ăsta.

Se apleacă mai mult spre el şi dă cu umărul în perete. Deschide ochii şi realizează că este în continuare încuiată în dormitorul oribil.

Coşmarul nu s-a terminat. Johan a existat doar în închipuirea ei. O doare unde a lovit-o Ole cu pumnii şi picioarele.

Fericirea din urmă cu câteva clipe face loc întunericului. Nu are rost să lupte. Ar trebui să se ridice, să încerce să găsească o cale de ieşire, dar trupul refuză s-o asculte. O dor toate, nu i-a mai rămas niciun strop de putere.

Lumina zilei se strecoară prin fereastra murdară: trebuie să fie duminică.

Închide ochii, se cufundă iar într-un somn agitat.

Când se trezeşte din nou, încă e lumină.

Simte nevoia disperată să urineze şi se ridică în capul oaselor. Cercetând din priviri încăperea, vede o găleată veche de tablă chiar lângă uşă şi o pungă de plastic aruncată pe podea lângă ea.

Ia găleata şi-şi face nevoile. Inițial e prea speriată ca să verifice dacă e sânge în urină, după care se hotărăşte să se uite. Culoarea e normală şi o încearcă un sentiment puternic de uşurare. Nu există niciun semn că sarcina i-a fost afectată de atac.

Copilul ei e încă viu.

Nu mai contează nimic altceva. Trebuie să răzbată de dragul copilului ei nenăscut.

Întinde mâna după punga de plastic şi găseşte două sticle de apă, o pâine feliată şi un cârnat afumat. Ole trebuie să se fi întors şi s-o fi lăsat cât dormea ea. Nu-i pasă de ce, în clipa asta îi e prea foame şi prea sete ca să stea să găsească motive.

Desface dopul uneia dintre sticle şi bea cu atâta lăcomie că apa îi curge pe bărbie. Are buzele crăpate, gâtul uscat ca praful. Când s-a săturat, se lasă la loc pe pat. Broderia îi atrage din nou privirea, încearcă să rostească o rugăciune, dar cuvintele refuză să iasă. În minte i se învolburează mult prea multe întrebări. De cât timp e închisă aici? Cu siguranță Ole n-o poate ține încuiată la nesfârşit, nu?

Sau da? Poate că n-o să i se dea drumul niciodată.

Încearcă să se gândească la Johan. La cum părinții ei sau Maria trebuie că se întreabă unde o fi dispărut, dar nu-i foloseşte la nimic. O copleşeşte un val de frică atât de puternic, încât i se taie răsuflarea şi gâfâie după aer.

Camera se micşorează, pereţii se apleacă spre interior. Tavanul e cât pe ce s-o strivească şi în câmpul vizual îi apar punctuleţe negre.

Rebecka închide ochii şi scoate un geamăt puternic. Îşi încleştează pumnii şi-şi înfige unghiile în palmă cu atâta forţă că aproape că-i plesneşte pielea.

Ciudat, dar durerea o ajută. Cumva, e posibil să respire iar. Trage aer în plămâni inspirând prelung şi tremurat. După o vreme îndrăzneşte să deschidă ochii.

Camera arată la fel ca acum o clipă.

Îşi cuprinde trunchiul cu braţele. Încearcă să-şi amintească senzaţiile din visul despre Johan, să-şi spună că el o mai ţine în braţe, că îi mângâie părul.

Nu poate să cedeze şi să se piardă cu firea, trebuie să-şi păstreze mintea limpede.

De dragul copilului ei. O repetă ca pe o mantră.

De dragul copilului lor nenăscut.

53

Au trecut de Ånn şi în curând o să ajungă la Enafors. Ceasul de bord arată nouă fără cinci, informarea de dimineaţă a fost mai lungă decât de obicei. Daniel se simte odihnit – Alice a avut o noapte liniştită.

Hanna îşi drege glasul.

— Trebuie să-ţi spun ceva.

El îi aruncă o privire întrebătoare.

— Să nu te superi, dar aseară am făcut ceva din proprie iniţiativă. M-am dus acasă la Rebecka Nordhammar. Doar să mă uit un pic.

Daniel simte un junghi familiar de iritare.

— De una singură? Fără sprijin?

— Păi, da, zice Hanna cu vinovăţie în glas.

Înainte să apuce să spună el ceva, adaugă:

— Nu era nimeni acasă, nu s-a întâmplat nimic.

Nu-i nevoie să fii geniu ca să-ți dai seama de consecințele posibile. Dacă bănuielile lor în ce-l priveşte pe Ole Nordhammar sunt întemeiate, lucrurile ar fi putut să meargă foarte prost. Dacă ar fi fost acasă când a apărut Hanna?

— Ştiai asta când ai plecat? Că e goală casa şi că Ole nu e acolo?

— Nu tocmai.

Daniel oftează.

— Îți dai seama că ar fi trebuit să discuți cu mine mai întâi?

— Da.

Hanna lasă capul în piept.

— Numai că eram tare îngrijorată din cauza Rebeckăi după discuția cu colega ei. N-am crezut că e bine să aştept până azi.

O curbă strânsă aflată la o sută de metri mai încolo îl obligă pe Daniel să încetinească. Soarele străluceşte, dar peste noapte a căzut multă zăpadă şi asfaltul e acoperit cu un strat alb, gros. Ştirile despre trafic de la radio tocmai i-au informat pe ascultători că un camion a derapat şi a ieşit pe şosea lângă Krokom.

Iritarea i se risipeşte. Intuiția Hannei şi capacitatea ei de a acționa rapid i-au ajutat adesea să progreseze, ca în cazul Amandei Halvorssen, cu toate că acțiunile ei aproape că au dus la o catastrofă cu acea ocazie. Nu-i încântat de mica sa deplasare, dar măcar a fost sinceră şi i-a spus despre ea.

— Putem să cădem de acord că asta e ultima dată când porneşti de capul tău fără să vorbeşti mai întâi cu mine?

— Absolut. Promit.

Răspunsul vine instantaneu, aproape înainte să fi terminat el de vorbit. În acelaşi timp, Hannei îi bâzâie telefonul. Îl ridică încât să poată vedea şi el ecranul.

— Uite, o poză cu Rebecka!

Daniel vede o tânără blondă înconjurată de copii, după care îşi îndreaptă imediat atenția la condus.

— Am rugat-o pe Maria Törnlund să trimită o fotografie recentă, explică Hanna uitându-se fix la fața Rebeckăi. Mă întreb cum o fi să creşti cu asemenea idealuri creştine puternice. Te face oare mai vulnerabil, mai uşor de influențat? Aproape că poți vedea că-i credincioasă.

În ciuda dezamăgirii provocate de acțiunile Hannei din seara trecută, Daniel trebuie să zâmbească auzind genul ăsta de generalizare.

— Îți bazezi analiza pe poză sau pe ceea ce ştii deja?

Colega lui râde şi atmosfera dintre ei revine la normal.

— Nu toată lumea care trăieşte într-un soi de sectă e manipulată într-un fel sau altul? zice ea. Cu toate că există o diferență între a intra într-o sectă şi a te naşte în ea.

Daniel nu e sigur dacă e întru totul corect să descrie Lumina Vieții drept „un soi de sectă”. O verificare rapidă în baza de date a poliției nu a evidențiat ceva vrednic de remarcat. Nu există nimic care să dea de bănuit despre conducătorii ei. Sunt o mulțime de biserici libere care activează fără elemente nesănătoase.

Lumina Vieții nu e neapărat de condamnat pentru că Ole Nordhammar s-ar putea să fie un bărbat care îşi abuzează nevasta.

— La ce te referi? întreabă el.

— Oamenii care intră într-o sectă nu se aşteaptă să fie manipulați, dar mie mi se pare că trebuie să aibă un gol lăuntric. Le lipseşte un scop superior, poate un sentiment al legăturii. Un sentiment că au fost lăsați pe acest pământ ca să realizeze ceva.

Daniel îşi aduce aminte că Hanna a făcut câteva cursuri de psihologie la facultate, ceea ce-i asigură o înțelegere

adevărată a problemei, mult mai bună decât tot ce ar putea sugera el.

— Şi tocmai asta şi oferă organizaţiile religioase ca Lumina Vieţii, continuă ea. Îi fac pe oameni să simtă că sunt importanţi şi că e nevoie de ei – cu asta îi atrag, în parte. În combinaţie cu o credinţă arzătoare, desigur. Îţi oferă şansa să schimbi ceva.

În calitate de poliţist, Daniel recunoaşte în sine însuşi ceva din ce spune ea. De-aia se înrolează oamenii în armată – ca să contribuie, să simtă că e nevoie de ei, să poată să-i ajute pe alţii.

Cel puţin aşa e la început.

— Dacă ţi s-ar spune că ai putea scăpa de toate problemele tale şi de durere şi să salvezi sufletele altora în acelaşi timp... Cine ar putea să reziste?

Daniel nu e sigur dacă întrebarea Hannei îi e adresată sau era doar retorică.

Probabil că oricine poate fi prins în mrejele unei secte dacă se folosesc instrumentele psihologice potrivite. Poate că e acelaşi mecanism pe care îl folosesc bandele ca să recruteze adolescenţi pentru infracţiuni grave. Încă o dată, tentaţia de a găsi sentimentul că aparţii undeva, o legătură, ocazia de a te simţi deosebit, ales.

— Fă la dreapta, îi întrerupe Hanna şirul gândurilor.

Au ajuns la Enafors. Daniel semnalizează, iese de pe E14 şi intră pe un drumeag. Nu a terminat discuţia.

— Ai zis că există o diferenţă între cei care intră într-o organizaţie şi cei care se nasc în sânul ei, ca Rebecka.

— Da. Eu percep asta ca pe ceva complet diferit.

Glasul Hannei este ferm şi clar.

— Dacă o luăm pe Rebecka drept exemplu, ea a fost crescută în sânul bisericii de când era copil. E singura viaţă pe care o cunoaşte. Dacă ar fi să se rupă de Lumina Vieţii, atunci probabil ar pierde legătura cu familia şi prietenii. Aşa

funcționează genul ăsta de organizație, de-aia e atât de greu să pleci.

— Şi totuşi, se pare că ea exact asta a făcut.

Daniel opreşte maşina când ajung la capătul drumului. Sunt acasă la Rebecka.

— Ceea ce spune multe despre emoțiile puternice care trebuie să fi fost implicate, replică Hanna.

54

La lumina zilei, casa pare mai mică. E totodată şi într-o stare mai proastă decât şi-a dat ea seama aseară. Impresia generală e de paragină şi abandon.

— Ar fi un semn bun să fie o maşină pe aleea de acces auto, îi spune lui Daniel. Locul pare părăsit.

Speră să nu mai fie prin preajmă câinele agresiv. S-a hotărât să nu-i spună nimic despre el, nu i se pare necesar să explice cât de aproape a fost să fie atacată sau de ce a atras atenția câinelui.

Cei doi sună la sonerie, dar Hanna nu se aşteaptă să răspundă cineva. După cam un minut, Daniel încearcă din nou, după care bate în micul ochi de geam din partea superioară a uşii. Se dă în spate şi se uită la etaj.

— Alo! strigă el cu mâinile pâlnie la gură. E cineva acasă?

Hanna îşi scoate telefonul şi apelează numărul Rebeckăi, dar încă o dată intră căsuța vocală. Trebuie să fi lăsat vreo douăsprezece mesaje până acum, rugând-o s-o contacteze. E din ce în ce mai convinsă că Rebecka e în primejdie.

— Nu cred că sunt înăuntru, spune ea. Locul îți dă senzația că e părăsit.

— Probabil ai dreptate.

— Hai să mergem prin spate, sugerează Hanna, folosindu-se de urmele pe care le-a lăsat cu o seară în urmă.

Când ajung la verandă, urcă treptele spre uşa de sticlă. Acum vede uşor în sufragerie. Acolo se află o canapea şi fotolii bleumarin şi, sub o măsuță pătrată de cafea, un covor mare, țesut din cârpe. O masă de stejar într-o nuanță închisă, cu scaune sculptate ornamental, se află în celălalt capăt al camerei.

Hanna îşi notează în minte detaliile, de la fețele de pernă croşetate manual la perdelele albastru-pal. Pereții sunt decorați cu tablouri în rame aurite, toate foarte demodate.

E greu de crezut că o tânără ca Rebecka, în vârstă de numai douăzeci şi şapte de ani, şi-ar decora casa în felul ăsta.

Hanna bănuieşte că ştie cum stau lucrurile. A descoperit din evidențele publice că mama lui Ole Nordhammar a murit de cancer în urmă cu câțiva ani, iar tatăl lui în vârstă de optzeci şi patru de ani s-a mutat la un cămin din Duved. Ole n-are frați sau surori. Asta trebuie să fie casa părinților lui, de aceea şi arată atât de mohorâtă şi învechită. Rebecka stă printre mobilele vechi ale socrilor ei.

Dată fiind imaginea pe care şi-a făcut-o despre personalitatea lui Ole, i se pare perfect logic, într-un mod deprimant. Rebecka n-a avut niciun cuvânt de zis în privința aspectului casei sale.

Hanna a mai văzut genul ăsta de oameni.

O roade ceva, o amintire de ieri pe care nu prea ştie de unde s-o apuce. Se uită lung în sufragerie încă o dată.

— Mie mi se pare goală, zice Daniel. Mergem?

Atunci îşi dă seama.

Ieri-seară pe măsuța de cafea era o Biblie grea. În dimineața asta, a dispărut.

Cineva trebuie să fi fost aici peste noapte.

După vizita la casa goală, Daniel a propus să meargă la părinții Rebeckăi, aşa că acum se duc la Stefan şi Ann-Sofie Ekvall la Storvallen. Ferma acestora e aproape de granița cu Norvegia, cam la cincisprezece minute de Enafors.

În timp ce Daniel conduce, Hanna caută numărul lui Ole. Acesta nu răspunde, ceea ce îi sporeşte senzația prevestitoare de rău.

Trec de stația de autobuz şi ajung la un grup de clădiri zugrăvite în roşu. Daniel parchează în fața casei, lângă un hambar.

O femeie abia trecută de cincizeci de ani, cu părul grizonat, deschide uşa. Pare alarmată când aude că sunt de la poliție, dar, înainte să apuce să spună ceva, i se alătură un bărbat cu chipul ars de soare şi bătut de vânturi, cam de aceeaşi vârstă.

Trebuie să fie tatăl Rebeckăi. Hanna vede asemănarea cu fotografia pe care i-a trimis-o Maria.

— Putem intra? Avem câteva întrebări despre Rebecka, fiica voastră.

Lui Ann-Sofie îi zboară mâna la gât, unde o cruciuliță de argint atârnă de un lănțişor.

— S-a întâmplat ceva?

— Doar am vrea să vă punem câteva întrebări, repetă Hanna cu glas liniştitor. Însă s-ar putea să fie mai bine dacă am putea intra şi sta jos.

Ann-Sofie îi conduce în bucătărie. Hanna se întreabă câte bucătării şi sufragerii a văzut în cariera ei, de regulă ținând în mâini o cană de cafea făcută în grabă şi cu nelinişte de către proprietarul casei.

Mama Rebeckăi îşi face de lucru cu aparatul de cafea, Stefan Ekvall stă cu brațele încrucişate. Hanna observă că e

un bărbat solid, cu aer autoritar. A ajuns doar de câteva minute, dar nu are nicio îndoială cine conduce în casă.

Din când în când, Ann-Sofie se uită neliniştită la el, ca şi cum ar verifica dacă se poartă cum trebuie şi n-o să fie admonestată de soţul ei.

Hanna se întreabă cât de implicaţi or fi fost ei în decizia fiicei lor de a se mărita atât de tânără, cu un bărbat cu paisprezece ani mai mare decât ea.

— Începem? zice Stefan, în timp ce soţia lui continuă pregătirile în fundal. Despre ce e vorba?

56

Anton e ocupat să verifice informaţiile sosite prin hotline-ul special. Nimic util până acum, dar următorul bilet de pe biroul lui e despre un martor care l-a auzit pe Linus făcând comentarii agresive la adresa lui Johan.

Ia legătura cu persoana care a sunat, o femeie pe nume Elin Algren, care lucrează ca asistent stomatolog în Järpen. Iese la iveală faptul că ea se aflase la aceeaşi terasă ca Linus cu numai o săptămână înainte de moartea lui Johan.

— Ce te-a făcut să reacţionezi când l-ai văzut pe Linus? întreabă Anton.

— Nu trăgeam cu urechea, el vorbea atât de tare că aproape striga. Era imposibil să nu auzi fără să vrei.

— Mai ţii minte cum s-a exprimat? Cu cât poţi fi mai precisă, cu atât mai bine.

— Înjura întruna. Asta mi-a atras atenţia din capul locului, părea tare supărat. Tot repeta „muistul de Johan” şi „muista de Marion”, cam aşa ceva.

Anton îşi notează că Linus a dat dovadă de ostilitate vădită faţă de soţii Andersson, ceea ce confirmă afirmaţia lui Marion că devenise agresiv în timpul certei de la birou.

— OK, ce a mai zis?

Urmează o clipă de tăcere, ca şi cum Elin s-ar strădui din greu să-şi amintească.

— Nu sunt sigură, dar mă dusesem la bar să comand un pahar de vin şi, când l-am primit, m-am aşezat în altă parte. Cred însă că Linus a zis că Johan şi cu nevastă-sa îl frecau la melodie tot timpul, că n-avea şi el un pic de linişte.

Anton continuă să tasteze notiţe în timp ce Elin vorbeşte. Informaţiile de la ea spun multe despre caracterul lui Linus.

— În mare, cam cât ai stat pe lângă Linus?

— Poate zece minute, nu mai mult.

— Şi în ce stare era?

Elin scoate un hohot de râs nervos.

— Era foarte beat, roşu la faţă, nu-şi putea concentra privirea. Aproape că i se împleticea limba. Sigur nu era treaz.

— Era agresiv?

E o întrebare care sugerează răspunsul căutat, dar Anton alege să o pună dat fiind ce le-a relatat mai devreme Marion.

— Părea foarte... belicos.

Anton mai pune câteva întrebări, dar Elin i-a spus tot ce ştie.

— Încă o chestie: ce te-a făcut să iei legătura cu noi?

— Păi... ştiu cine sunt şi Linus, şi Johan. Åre e mic. O mai cunosc şi pe soţia lui Linus, Sandra. Când am văzut că a fost omorât Johan, m-am dus pe pagina de Facebook a poliţiei şi acolo se spunea că, dacă ştie cineva ceva, să ia legătura cu autorităţile.

Trage adânc aer în piept.

— M-am tot întrebat dacă să vă sun...

— Mă bucur mult că ai făcut-o, îi spune Anton ca s-o liniştească.

— Pot să te întreb ceva?

— Desigur.

— N-ai să-i spui lui Linus că am vorbit cu tine, da?

Teama din glasul ei e inconfundabilă.

— Pot să rămân anonimă, nu-i aşa?

— N-ai de ce să-ți faci griji în privința asta. Nu în stadiul ăsta.

Anton verifică datele de contact ale lui Elin şi îi mulțumeşte pentru ajutor înainte să închidă, după care rămâne pe loc, cu telefonul în mână, şi priveşte în gol. Dincolo de fereastră, soarele străluceşte, dar la radio a fost o alertă de vreme foarte rea. Dinspre nordul Norvegiei o să vină peste Jämtland un vânt cu forța unei furtuni.

Nu ştie ce să creadă.

Hanna pare convinsă că Ole şi Rebecka Nordhammar sunt cea mai sigură pistă în acest moment. Are o ipoteză detaliată despre o aventură între Rebecka şi Johan, combinată cu un soț gelos care şi-a pierdut mințile.

E însă oare rezonabilă ipoteza? Uneori Hanna tinde să se lase dusă de val, mai ales când e şi violență domestică la mijloc, din cauza experienței ei în domeniu de la Poliția Metropolitană din Stockholm.

El nu e în niciun caz sigur că Ole Nordhammar e omul pe care-l caută. Mai sunt încă multe indicii care arată spre Linus Sundin. Avea un motiv financiar puternic şi categoric, şi forța fizică necesară să-i ia viața lui Johan. Mai multe persoane au vorbit despre iuțeala lui la mânie şi mai are şi obiceiul bine documentat să bea prea mult.

Cine ştie ce s-ar fi putut întâmpla la nervi dacă şi-ar fi pierdut controlul?

REBECKA
2020
LUNI, 24 FEBRUARIE

Rebecka stă întinsă pe o parte, în pat. Afară e lumină, ceea ce înseamnă că a mai trecut o noapte de când a fost adusă la căsuța din Norvegia. Somnul i-a fost întrerupt şi neliniştit, plin de coşmaruri despre Ole şi ce s-ar putea să-i facă atunci când se va întoarce.

Nu-i e foame, dar ştie că ar trebui să mănânce. Are nevoie de hrană, altfel copilul n-o să supraviețuiască.

Copilul lui Johan, pe care o să-l crească împreună, dacă reuşeşte să scape de aici.

Nu-şi poate reține un hohot de plâns, după care se ridică în capul oaselor şi caută prin pungă. Se sileşte să înghită nişte pâine şi o felie de cârnat, chiar dacă îi vine să verse, după care bea nişte apă şi simte că a mai căpătat un pic de energie.

Gândeşte mai limpede acum.

Sâmbătă chiar a crezut că Ole intenționează s-o ucidă. Pare să se fi răzgândit, cel puțin temporar, de vreme ce i-a adus mâncare şi apă. Trebuie să fie datorită sarcinii. A încetat s-o mai lovească după ce i-a spus despre copil. Atunci a târât-o sus şi a încuiat-o în dormitor.

I-a fost acordat un răgaz, dar cine ştie cât o să dureze acesta?

Cumva, trebuie să evadeze până se întoarce el.

„Gândeşte-te!” Maria cu siguranță i-a simțit lipsa când nu a apărut la serviciu de dimineață. E rareori bolnavă, colega ei ar trebui să reacționeze, să încerce să dea de ea.

Numai că Ole s-ar putea întoarce în orice clipă.

Se duce la fereastra murdară. Nu e foarte mare, din cauza acoperişului în pantă, şi e împărțită în patru ochiuri. Poate că s-ar putea târî afară pe acolo?

Trupul îi e înțepenit, dar se apleacă în față ca să vadă ce distanță e până la pământ. Priveliştea îi dă ameţeli, trebuie să fie trei sau patru metri, dacă nu mai mult.

E prea sus. Riscă să-şi rupă picioarele sau, şi mai rău, să-i facă rău copilului. Nu merită riscul să ajungă să zacă pe pământ, în frig, poate într-o stare şi mai proastă decât cea de acum.

Ar muri înghețată în câteva ore.

Şi a mai şi început să ningă. Vizibilitatea va scădea aproape de zero când se va întuneca. Pădurea deasă de brazi care înconjoară căsuța o înspăimântă şi habar n-are cum să-şi găsească drumul spre civilizație. Ole i-a spus în trecut că locul e izolat, dar nu şi-a dat seama cât de tare. Habar n-are cum s-a descurcat bunicul lui Ole să trăiască singur în cocina asta dărăpănată.

Privirea îi e atrasă de uşa încuiată. Trebuie să o deschidă, e singura cale.

Studiază fiecare centimetru din cameră. În afară de pat, cu pătura urât mirositoare şi perna pătată, mai e o comodă la perete.

Deschide fiecare sertar pe rând. Cel de sus se înțepeneşte, dar în cele din urmă cedează cu un râcâit puternic. Găseşte teancuri de haine mâncate de molii şi-şi pune pe ea două pulovere groase, chiar dacă mirosul aproape că o sufocă.

Sertarele de sub el nu au decât gunoaie şi ziare vechi, nimic care s-o poată ajuta.

Se lasă în genunchi şi se uită sub pat; podeaua e plină de cocoloaşe de praf.

Mai e şi o noptieră de pin cu o carte de imnuri pe ea, dar când deschide sertarul, o vede.

O trusă de cusut... cu o croşetă subțire. Poate că reuşeşte să forțeze încuietoarea cu ea? Să iasă din casă înainte să se întoarcă Ole? Habar nu are unde o să se ducă

mai apoi, dar, cu siguranță, trebuie să fie pe undeva oameni care o s-o ajute.

Se freacă pe burtă ca să prindă puteri, după care se lasă pe vine lângă uşă şi strecoară croşeta în gaura cheii.

57

Ann-Sofie Ekvall nu-şi găseşte astâmpărul. De-abia s-a aşezat la masa din bucătărie, că şi sare iar în picioare turnându-le tuturor cafea, apoi aducând un platou cu fursecuri de casă şi întrebând dacă vrea cineva lapte.

Pune laptele pe masă, se aşază şi imediat se ridică să aducă zahăr, chiar dacă nu l-a cerut nimeni. Pe drumul de întoarcere şterge uscătorul de vase, care e deja curat lună.

Lipsa ei de stare îi provoacă agitație Hannei. I-ar plăcea să-i spună mamei Rebeckăi să stea jos ca să poată începe să discute.

În cele din urmă, femeia se lasă să cadă pe scaun şi rămâne acolo.

Stefan Ekvall stă cu ochii ațintiți la Daniel. Nu prea pare să-şi dea seama că e şi Hanna de față.

— Zici că ai întrebări despre fiica noastră? spune el.

Hanna se întreabă dacă a folosit intenționat singularul, ca să n-o ia în seamă pe ea. Nu-i place cum bărbatul îşi îndreaptă toată atenția spre Daniel, chiar dacă bănuieşte că polițistele nu sunt privite cu ochi buni în congregația conservatoare.

Stefan îi confirmă toate opiniile preconcepute despre cum sunt văzute femeile în cadrul Luminii Vieții. E dureros de clar că el e capul familiei.

Soția lui abia dacă îndrăzneşte să vorbească.

Totuşi, e important să-şi țină mintea deschisă. Nu trebuie să permită propriilor prejudecăți să stea în calea anchetei. Cele aflate până acum despre Lumina Vieții indică

o organizație cu un puternic caracter patriarhal, ceea ce nu înseamnă, însă, că s-a comis vreo infracțiune.

Daniel își deschide carnețelul la o pagină curată.

— Colega mea și cu mine ne aflăm aici pentru că încercăm de câteva zile să luăm legătura cu Rebecka.

Accentuează cuvântul „colega”, fapt pentru care Hanna îi este recunoscătoare.

— N-a mai fost la serviciu de vineri. Am fost la casa ei din Enafors. E goală.

Daniel arată că, deși a sunat să anunțe că este bolnavă, ea nu pare să fie acasă. Au sunat-o în repetate rânduri, dar nu răspunde la mobil. Nici Ole.

— Aveți cumva idee pe unde ar putea să fie fiica și ginerele dumneavoastră?

— Nu.

Stefan e îmbrăcat în haine de lucru: salopetă cu bretele detașabile peste o cămașă de flanel în carouri.

— Când ați vorbit ultima oară cu Rebecka?

— Când a fost...? Vineri, poate?

— E normal? intervine Hanna, uitându-se la Ann-Sofie. Cât de des vorbești cu ea de obicei?

Din nou, răspunde Stefan, chiar dacă Hanna i-a adresat întrebarea mamei Rebeckăi.

— O dată pe săptămână, probabil. Cel puțin o dată la două săptămâni.

Vocea lui are un timbru grav de bas.

— Aveți idee dacă Rebecka și Ole ar putea să fi plecat undeva? întreabă Daniel. Ar putea să fie în vizită la prieteni?

— Nu, din câte știm noi, dar nu avem genul acesta de informație despre viața lor de zi cu zi. Rebecka e femeie în toată firea.

— Nu v-ar spune dacă ar pleca? insistă Hanna.

Ann-Sofie se joacă nervoasă cu cruciulița de la gât.

— Credeți că s-a întâmplat ceva? răbufnește ea. E Rebecka în pericol?

— Nu-ți putem răspunde, zice Daniel, dar e foarte important să dăm de ea și de soțul ei.

— De ce?

În ochii lui Stefan e o undă de neliniște. O oarecare reacție într-un final. Pesemne are inima de piatră dacă nu se îngrijorează când apar doi polițiști care încep să pună întrebări despre fiica lui.

— Ajungem și la asta, continuă Daniel. Când l-ai văzut ultima oară pe Ole?

— Trebuie să fi fost... duminică, la biserică, la slujbă.

— A fost și Rebecka acolo?

— Nu, Ole a venit singur. A zis că ea era răcită foarte tare și trebuia să stea acasă.

— Cum ai reacționat la asta?

— N-am stat să mă gândesc prea mult.

Hanna își împreunează mâinile în poală și preia interogatoriul:

— Cum era relația dintre fiica ta și soțul ei?

— Ole e un om bun și un pastor excelent. E foarte prețuit în cadrul bisericii și face mari eforturi să răspândească cuvântul Domnului. Predicile lui sunt foarte populare printre membrii noștri.

Stefan a ales să-l laude pe Ole în loc să răspundă la întrebare. Hanna încearcă să-și reprime iritarea.

— Ai zice că Ole și Rebecka sunt fericiți împreună?

Ann-Sofie sare în picioare și aduce cafetiera.

— Fiica noastră a avut noroc să se mărite cu un bărbat așa de ispravă, zice Stefan cu fermitate.

Hanna se îndoiește foarte tare de asta, dar mândria din glasul lui Stefan e sinceră și fără tăgadă. Nu încape nicio îndoială de partea cui e.

— Ole o să-i urmeze în cele din urmă lui Jan-Peter Jonsäter, conducătorul nostru din prezent.

Tatăl Rebeckăi nu pare să ştie cât de gravă s-ar putea să fie situația fiicei sale. Sau nu vrea să ştie. Hanna se uită la Ann-Sofie, care e complet concentrată să umple ceaşca soțului ei. Până acum n-a scos un cuvânt despre relația lui Ole cu Rebecka.

Ar putea să ia taurul de coarne. Încearcă să-i surprindă privirea lui Daniel ca să se asigure că e de acord, dar nu reuşeşte. Decide să treacă, totuşi, la fapte.

— Avem motive să credem că fiica voastră a fost supusă la violență domestică. Sunteți conştienți de asta?

Stefan tocmai s-a întins după ceaşca de cafea, dar îşi lasă mâna să cadă. După expresia de pe chip, nu-i vine să creadă.

— Ce-a făcut Rebecka?

Presupunerea că ea e cauza violenței o înfurie. De ce se dă mereu vina pe femeie în asemenea împrejurări? Nedreptatea îi umple gura cu un gust amar.

— Vrei să spui că o femeie trebuie *să fi făcut ceva* ca să provoace abuzul domestic?

E perfect conştientă că-i distorsionează răspunsul, dar tot îşi îngăduie replica tăioasă.

— Îmi interpretezi greşit vorbele, spune Stefan.

— În cazul ăsta poate ai vrea să explici cum ar trebui să-ți fie interpretat comentariul.

Daniel îşi drege glasul: un semnal discret, dar categoric că trebuie să bată în retragere.

— Eşti la curent cu vreun incident violent în căsnicia fiicei voastre? zice el înainte ca Hanna să apuce să deschidă din nou gura.

— Nu-mi pot închipui aşa ceva.

Tonul lui Stefan nu suportă contrazicere.

— Aşa cum am zis, Ole e unul dintre pastorii noştri. E profund dedicat bisericii şi este un membru foarte iubit al comunității.

De parcă asta l-ar opri să-şi bată nevasta în intimitatea propriului cămin. Maria Törnlund a văzut vânătăile de pe brațele Rebeckăi. Hanna trebuie să-şi muşte limba ca să se abțină de la încă o remarcă sarcastică.

— Rebecka n-a pomenit de nicio violență din partea soțului ei?

— Absolut deloc.

Îl ignoră pe Stefan şi-şi îndreaptă atenția spre Ann-Sofie, care stă cu mâinile în poală, frecându-şi un deget mare cu celălalt. Pielea e din ce în ce mai roşie, dar femeia nu se opreşte.

— Dar ție, Ann-Sofie?

Îi foloseşte intenționat numele ca s-o forțeze să vorbească.

— Eşti mama ei, nu ți-a spus Rebecka despre cum stau lucrurile acasă?

E o întrebare menită să genereze un anumit răspuns, dar n-are cum altfel. Nu când Stefan e atât de dominant.

Ann-Sofie îşi fereşte privirea. Hanna ar putea să jure că se luptă să-şi rețină lacrimile.

— N-am discutat subiectul niciodată, zice femeia uitându-se rugătoare la soțul ei. Rebecka a fost mereu fericită cu Ole, nu-i aşa?

— Eu nu mai ascult prostiile astea! spune Stefan.

E cât pe ce să se ridice când Hanna îi aruncă o nouă întrebare.

— Care este părerea bisericii despre divorț?

Chipul lui Stefan e lipsit de expresie, de parcă n-ar înțelege la ce se referă.

— E posibil să divorțezi şi să rămâi membru al Luminii Vieții? îl lămureşte Hanna. Sau cei care trec prin asta sunt nevoiți să plece?

Pentru prima oară, tatăl Rebeckăi surâde slab.

— Ceea ce a unit Dumnezeu, omul să nu despartă! Matei, capitolul nouăsprezece, versetul şase. Nu e o chestiune de părere. Iisus s-a pronunțat deja în această privință.

Daniel intervine iar:

— Ştiți dacă fiica voastră avea o relație cu un bărbat numit Johan Andersson?

Ann-Sofie trage tare aer în piept. Hanna aşteaptă reacția lui Stefan. Daniel a pus o întrebare foarte riscantă: dacă părinții îi spun ginerelui, siguranța Rebeckăi ar putea fi primejduită.

— Nu-mi pot închipui aşa ceva! replică răstit Stefan. Fiica noastră e o femeie decentă.

Dă la o parte ceaşca de cafea cu o iritare prost ascunsă. Lingurița nefolosită zăngăne pe farfurioară.

— Cine-i omul ăsta?

— Johan Andersson a fost un cunoscut schior din Duved, explică Daniel. După ce i s-a încheiat cariera, a devenit instalator şi a efectuat câteva lucrări la grădinița din Ånn unde lucrează fiica voastră. Avem motive să credem că se cunoşteau bine. Din nefericire, Johan a fost găsit omorât sâmbătă în Tångböle, poate ați citit despre caz.

— Omorât...?

Ann-Sofie se prinde de marginea mesei cu atâta putere că i se albeşte pielea subțire de pe încheieturile degetelor şi venele albastre care-i traversează tendoanele încordate i se văd ca nişte şerpi.

— Fiica noastră nu s-ar implica niciodată în aşa ceva! replică Stefan revoltat.

— Rebecka e în pericol? şopteşte Ann-Sofie.

— E sub protecția lui Dumnezeu, o informează soțul ei. N-are să i se întâmple nimic.

Felul în care Stefan respinge grijile pe care şi le face soția lui sugerează că nu e prima oară când se întâmplă asta. Ann-Sofie nu protestează, pur şi simplu se lasă un pic mai jos pe scaunul ei. Hanna s-a săturat. Trebuie să scoată din conversația asta ceva care i-ar putea ajuta s-o găsească pe Rebecka.

Au puțin timp la dispoziție, presimte ea.

Se uită iar la Ann-Sofie, se întreabă dacă poate să rămână câteva clipe singură cu ea.

— Aş putea să merg la baie? întreabă.

— Bineînțeles.

— Poți să-mi arăți unde e?

Se ridică în picioare, nedându-i de ales Annei-Sofie decât să facă la fel. Mama Rebeckăi o conduce afară din bucătărie şi arată spre o uşă de pe hol. Hanna şovăie: are nevoie ca femeia să se îndepărteze mai mult de bucătărie ca să nu le audă Stefan discuția.

Ann-Sofie se apropie.

— Chiar trebuie să luăm legătura cu Rebecka, spune Hanna încet.

— Credeți că Ole i-a făcut rău? întreabă cealaltă, abia auzit.

„În sfârşit!”

— Asta bănuim, prioritatea noastră e să-i găsim. Dacă ştii unde ar putea să fie Ole şi Rebecka, atunci trebuie să-mi spui. De dragul Rebeckăi.

Ann-Sofie aruncă o privire de jur-împrejur, ca să se asigure că n-o să fie auzită.

— Vorbiți cu pastorul Jonsäter. Dacă ştie cineva unde e Ole, atunci el e acela.

De cum se urcă Daniel în maşină, Hanna începe să-i spună despre conversaţia de pe hol.

— A zis că ar trebui să vorbim cu pastorul Jonsäter, zice ea, punându-şi centura. Întrebarea e: unde-l găsim?

Îi caută numele pe Google, în timp ce Daniel dă cu spatele şi pleacă. Cu coada ochiului, el o vede pe Ann-Sofie privind de la fereastra bucătăriei, cuprinzându-şi strâns trupul cu braţele. Nici urmă de soţul ei. Stefan Ekvall nu ştiuse cum să-i dea mai repede afară din casă.

Daniel geme în sinea lui. E foarte încântat că Hanna a reuşit să scoată ceva de la mamă, dar a fost vizibil tăioasă cu tatăl Rebeckăi, creând fricţiune şi făcându-l să intre în defensivă.

Au ajuns la intersecţia cu E14. Daniel se opreşte ca să dea prioritate unui camion cu remorcă şi plăcuţe de înmatriculare de Norvegia.

Hanna îşi drege glasul, de parcă i-ar fi citit gândurile.

— Scuze dacă l-am luat un pic cam tare. M-am simţit foarte frustrată când ticălosul ăla arogant a refuzat să recunoască gravitatea situaţiei!

Pufneşte pe nas.

— „Rebecka e sub protecţia lui Dumnezeu”, intonează ea, imitând surprinzător de bine vocea şi pronunţia lui Stefan Ekvall, ba reuşind chiar şi să se încrunte la fel.

Daniel nu poate să nu zâmbească.

— De parcă ar folosi la ceva! zice Hanna cu vocea ei normală. Nu înţeleg cum se poate amăgi singur. Nimeni n-a mai vorbit cu Rebecka şi nici n-a mai văzut-o de vineri după-masă. Acum e miercuri, ceea ce înseamnă că a dispărut de cinci zile.

Izbeşte cu pumnul strâns în scaun. Îi e evidentă frustrarea, dar ascunde altceva: o profundă îngrijorare

pentru o femeie vulnerabilă. În clipa asta, binele Rebeckăi are prioritate înaintea oricărui alt lucru în mintea Hannei.

Daniel ştie cât de uşor e să fii complet absorbit de un caz, acelaşi lucru i s-a întâmplat şi lui. N-ar trebui să-şi permită să se implice atât de mult personal, dar de aceea şi e o polițistă bună. Hannei îi pasă.

— Dacă ar fi dispărut fiica mea, n-aş fi stat să turui rugăciuni!

„Nici eu,” îşi zice Daniel. Vede fetişoara dolofană a lui Alice cu ochii minții. Ochii ei atât de albaştri. Îl cuprinde o dorință intensă. Vrea să lase lumea afară şi să o țină în brațe. Şi-a promis că o să plece la timp astăzi. O să-i facă baie lui Alice şi o s-o bage în pătuț, în loc să-şi petreacă toată seara la secție prins cu probleme polițieneşti fără număr.

— Aşadar, ce facem cu pastorul Jonsäter? întreabă el.

Hanna ridică telefonul.

— L-am găsit. Jan-Peter Jonsäter, căsătorit cu Karin. Locuiesc în Handöl, ar fi trebuit să ghicesc. Mişcarea a fost fondată la Snasadalen şi acolo se află biserica şi centrul comunitar.

Daniel se uită pe fereastră. În depărtare vede muntele impresionant cunoscut drept Snasahögarna. Se află la sud, un lanț muntos cu patru vârfuri, de cealaltă parte a lacului față de Åreskutan. Storsnasen, cel mai înalt, măsoară o mie patru sute şaizeci şi trei de metri deasupra nivelului mării.

Snasadalen se află la poalele muntelui. Acolo a fost întemeiată în anii ’30 Lumina Vieții de către câteva zeci de familii evlavioase.

O porneşte spre est, către Enafors şi Handöl. Potrivit mamei Rebeckăi, pastorul Jonsäter e omul care ar trebui să ştie unde e Ole.

De dragul Rebeckăi, Daniel speră să fie adevărat.

Îi dă dreptate Hannei, situația începe să-i dea sentimentul că devine o urgență.

59

O alee elegantă, cu mesteceni înalți, acoperiți cu puf, duce la locuința lui Jan-Peter şi Karin Jonsäter din Handöl. Casa din lemn galben-muştar este împodobită cu elemente cioplite, ferestre cu mai multe ochiuri de geam şi perdele albe de dantelă.

Hanna ridică privirea. Dintr-unul dintre coşuri iese fum, ceea ce înseamnă că ar trebui să fie cineva acasă. Daniel o ajunge din urmă la uşă, care face parte dintr-o verandă de sticlă. Îi pune o mână pe umăr.

— Mai uşurel de data asta, bine?

Nu trebuie să spună mai multe, Hanna dă imediat din cap că da.

— Nu-ți face griji.

N-are nicio intenție să permită opiniilor pastorului să o scoată din sărite. E pregătită.

Bat la uşă şi le deschide o femeie frapant de elegantă, trecută de şaizeci de ani. E îmbrăcată cu o fustă plisată şi un pulover din lână de miel, iar părul argintiu vârstat cu alb îi e prins într-o coadă joasă de cal. Trebuie să fie Karin.

— Am dori să vorbim cu pastorul Jonsäter, spune Daniel, arătându-i legitimația de polițist.

— Poftiți! Soțul meu e în biroul lui.

Un câine mare şi negru stă întins pe podeaua bucătăriei. Seamănă cu cel care a fugărit-o pe Hanna în seara precedentă. Se ridică pe jumătate şi mârâie amenințător, iar ei îi vine greu să-şi reprime un tremur.

Karin îi conduce într-o încăpere cu lambriuri de lemn închis la culoare şi un birou lat în stil englezesc. La el stă

un bărbat înalt, cu ochelari pe nas şi sacou de tweed, care ridică privirea când ei apar în cadrul uşii.

— Au venit doi poliţişti la tine, îl informează Karin înainte să se întoarcă spre Hanna şi Daniel. Pot să vă ofer o cafea? Sau un pahar de apă cu gheaţă?

— Nu-i nevoie, mulţumesc, replică Daniel şi Hanna exprimă şoptit acelaşi lucru.

Karin pleacă din cameră, închizând cu grijă uşa în urma ei.

Pastorul Jonsäter pune jos stiloul, un model elegant, negru cu două cercuri aurii în jurul tijei. Pare scump, la fel ca restul decorului. După vizita la casa soţilor Nordhammar şi la ferma unde locuiesc părinţii Rebeckăi, Hanna nu se aşteptase la o locuinţă aşa de bine mobilată. E mai degrabă o vilă luxoasă de vară din zona Stockholmului decât o reşedinţă permanentă în nordul îndepărtat din Jämtland.

O pendulă Mora[2] impunătoare, decorată cu elemente de artă populară, ticăie în colţ. Limbile arată unsprezece treizeci.

— Cu ce vă pot fi de folos? întreabă politicos pastorul, dar fără curiozitatea pe care ar trebui să i-o suscite situaţia.

— Încercăm să luăm legătura cu Ole şi Rebecka Nordhammar, explică Daniel. Ne întrebăm dacă nu cumva ştii unde sunt.

Jonsäter îşi reazemă coatele de birou cât se gândeşte la întrebare.

— De ce vreţi să vorbiţi cu Ole şi Rebecka?

Are un glas profund şi liniştitor, cu unda de autoritate care vine de la numeroşii ani la conducere. Hannei nu-i e greu să şi-l închipuie în amvon. Are părul de culoarea

---

[2] – Marcă de pendule produse în secolele al XVIII-lea şi al XIX-lea în localitatea suedeză Mora şi foarte apreciate în ziua de azi de iubitorii de antichităţi. *(n. trad.)*

oțelului, încă des, şi emană putere şi încredere în sine. Ea se simte de parcă li s-ar fi acordat o audiență, chiar dacă au venit cu treburi polițieneşti.

— Ne aflăm în mijlocul unei anchete de omor şi trebuie să le punem câteva întrebări lui Ole şi Rebeckăi. Încercăm să dăm de ei de câteva zile, dar nu am reuşit. Casa lor pare să fie goală.

Daniel adaugă că ancheta cu pricina este în cazul morții lui Johan Andersson, dar nu menționează posibila legătură dintre Rebecka şi acesta.

Hanna crede că e o mişcare înțeleaptă. Nu e sigură ce gen de informație i-ar pica bine omului din fața lor.

— Pare grav, zice Jonsäter. Mi-ar plăcea să fiu de ajutor, dar n-am mai vorbit cu Ole de duminică, atunci când ne-am văzut la biserică.

Dă paginile unei agende de birou, care pare plină de întâlniri şi programări.

— Ați încercat să-l sunați pe mobil? sugerează el pe un ton plăcut.

— Am încercat, răspunde Hanna la fel de plăcut. I-am sunat atât pe Ole, cât şi pe Rebecka în repetate rânduri, dar fără succes.

— Să mă gândesc.

Jonsäter se freacă pe frunte.

— Ole a venit singur la biserică duminică. Cred că Rebecka era bolnavă – o răceală, poate?

Îşi scoate ochelarii, îi cântăreşte în mână.

— Poate că erau plecați puțin cu treabă când ați trecut voi? Ar trebui să mai încercați.

Hanna simte cum ajunge rapid la capătul răbdării.

— Nu cred că înțelegi gravitatea situației, spune ea, făcând un efort uriaş să rămână calmă. Rebecka n-a mai fost văzută de vineri. Nimeni n-a mai luat legătura cu ea de cinci zile. Avem motive să credem că ar putea fi în pericol,

iar faptul că nu putem să dăm nici de soțul ei e foarte îngrijorător.

Jonsäter stă cu spatele la o bibliotecă întinsă pe tot peretele, rând după rând de tomuri groase de teologie. Titlurile dezvăluie conținutul, multe sunt în engleză.

Hanna se întreabă dacă el crede că are legătură directă cu Dumnezeu. Probabil că asta înseamnă să fii pastor în Lumina Vieții.

— Îmi pare foarte rău, spune Jonsäter, clătinând din cap. Din nefericire, nu ştiu cum vă pot ajuta eu.

REBECKA

2020

LUNI, 24 FEBRUARIE

Pe Rebecka o dor mâinile după ce şi-a petrecut câteva ore încercând să forțeze încuietoarea. Are pielea roşie unde i-a intrat croşeta în carne, iar genunchii o dor de la poziția incomodă în care a stat. Acum e întinsă pe pat, resemnată în fața eşecului.

A încercat şi a tot încercat fără succes, întorcând şi răsucind croşeta în toate felurile imaginabile.

Nimic n-a funcționat şi acum afară se lasă seara. Lumina din cămăruță păleşte. Ziua se apropie de sfârşit. În curând o să fie iarăşi singură în întuneric.

Ole s-ar putea întoarce în orice clipă.

Se rostogoleşte pe o parte şi-şi simte burta ieşindu-i în afară, ca şi cum micuțul din ea i-ar aminti să nu se dea bătută.

Dar ce poate să facă ea? Doctorul la care a fost ultima oară când s-a dus la centrul de sănătate era îngrijorat. Urma să ia legătura cu ea săptămâna asta ca să discute

rezultatele: tensiunea nu arăta prea bine. I-a spus clar să evite stresul.

Iar acum zace aici, închisă de propriul ei soț.

Ochii i se umplu din nou de lacrimi. Se face ghem pe salteaua cu denivelări şi încearcă să-şi păstreze moralul ridicat. Cu siguranță Maria o să se întrebe unde e. Şi Johan – ştie cât e de speriată de Ole. Nu-i reuşeşte, gândurile negre se strecoară înapoi. Ea şi copilul o să moară aici.

Ce rost mai are să încerce să evadeze?

Îi e sete şi se întinde după sticla de apă, dar după câteva înghițituri se opreşte şi o pune la loc pe noptieră. S-ar putea să fie singurul lucru pe care o să-l aibă de băut vreme îndelungată. Dacă Ole nu mai aduce alta?

Îşi împinge mâinile între coapse. El nu s-a putut hotărî s-o ucidă când a aflat de sarcină, dar poate că e gata s-o lase să moară de foame şi de sete în schimb?

Vocea lăuntrică are un răspuns şi la asta.

Pentru că atunci Ole n-ar fi direct răspunzător. Aceasta s-ar putea să fie ultima lui faptă creştinească înainte să o abandoneze forțelor naturii. Are conştiința curată. Nu poate fi tras la răspundere pentru ce se întâmplă când se termină mâncarea şi apa.

Rebecka se străduieşte cât poate ea de bine să se împotrivească sentimentului din ce în ce mai puternic de deznădejde, dar e atât de obosită că nu mai poate gândi limpede. Se lasă iar pe pernă şi-şi închide ochii. Timpul trece. Când îi deschide iar, e întuneric.

Dincolo de fereastră, lumea e un zid negru.

Închide încă o dată ochii, încearcă să-şi închipuie că totul e cald şi primitor, cu lumini blânde care strălucesc. E cu Johan, în brațele lui. Îşi aminteşte căbănuța împrumutată, focul care trosnea vesel când stăteau ei împreună în pat, flăcările frumoase galben-portocalii care dansau.

Nu merge.

Cu un oftat de dezamăgire, se ghemuieşte din nou pe o parte. Când lasă greutatea pe şoldul lovit, o străfulgeră un junghi de durere prin tot trupul. O doare atât de tare, că se chirceşte.

Lacrimile încep să curgă iarăşi, chiar dacă ştie că plânsul nu ajută. Deja a plâns destul.

Pereții scârțâie, un zgomot pustiu care îi întăreşte sentimentul de vulnerabilitate şi izolare.

Îşi împreunează mâinile în rugăciune, aşa cum a făcut-o de atâtea ori în viața ei. Buzele ei formează cuvintele familiare:

„Tatăl nostru, care eşti în Ceruri...”

Vrea să creadă că o s-o ajute Domnul, dar în sufletul ei începe să priceapă adevărul.

Nu e vrednică de ajutor. A mințit, a trădat şi a păcătuit. I-a greşit atât soțului, cât şi lui Dumnezeu.

Merită să moară aici în întuneric.

60

Anton e la el în birou, citeşte raportul preliminar despre furgonetă al Carinei. Biroul îi e plin, dar toate hârtiile sunt sortate în teancuri ordonate. Nu-i place să fie înconjurat de dezordine.

Raportul conține o mulțime de amănunte tehnice. În ciuda împrejurărilor tragice, Carina foloseşte un limbaj expresiv, aproape poetic ca să descrie cercetarea. Vorbeşte despre tiparele de răspândire a stropilor şi despre silueta decedatului conturată de sângele uscat de pe podea. Despre cum obrazul lui Johan a stat lipit de covoraşul de cauciuc, lăsând o amprentă unică pe denivelările acestuia.

Echipa a cercetat cu meticulozitate furgoneta în căutare de amprente, ADN şi alte urme biologice, la fel ca şi orice

altceva ar fi putut lăsa în urmă făptaşul, cum ar fi fibre din haine sau amprente de pantofi.

Carina declară că furgoneta nu a fost spartă de cineva din afară, ca atare făptaşul trebuie să fi avut acces la chei, ceea ce se potriveşte cu ipoteza despre cum a avut loc uciderea lui Johan Andersson.

O cantitate considerabilă de material a fost trimis la Centrul Național de Criminalistică din Umeå pentru mai multe analize, dar Anton remarcă faptul că amprentele lui Linus sunt peste tot prin partea din spate a interiorului furgonetei. Categoric a fost acolo la un moment dat.

Desigur, asta se poate explica şi prin faptul că Linus a lucrat cu Johan, dar lui tot i se pare interesant. Încă o dată, asta le susține bănuiala că Linus e ucigaşul.

Citeşte în continuare. Telefonul îi bâzâie în buzunarul de la spate. Îl scoate şi vede că are un SMS de la Carl:

Pot să te sun?

Îi tresare stomacul. Crezuse că între ei s-a terminat totul, după comportamentul lui stângaci de aseară.

Aruncă o privire împrejur. Daniel şi Hanna sunt tot plecați, încercând să dea de Ole şi Rebecka Nordhammar. Raffe e în biroul lui aflat mai încolo pe coridor, pare să fie ocupat la telefon.

Doar ca să se asigure, Anton închide uşa înainte să răspundă la SMS.

Carl îl sună imediat.

— Îmi pare rău să te deranjez.

— Nicio problemă. Ce mai faci?

— Ăă... Nu e vorba de noi, zice celălalt.

Anton nu ştia că există un „noi", ceea ce-l înveseleşte enorm.

— M-a sunat Sandra Sundin acum câteva minute. Se întreba dacă ştiu pe unde-i Linus.

— Cum?

Carl scoate un sunet ca şi cum şi-ar drege glasul sau ar tuşi.

— Părea îngrijorată.

— De ce?

— Se pare că n-a venit acasă azi-noapte şi nu răspunde la telefon.

— Vrei să spui c-a dispărut?

— Aşa pare. A dat ea nişte telefoane, dar nu l-a văzut nimeni. I-am spus că o să iau legătura cu tine.

Conversația nu se desfăşoară chiar cum se aşteptase Anton şi, bineînțeles, nu-i poate spune lui Carl nimic despre anchetă, nici dacă ar vrea.

— Credeam că poate... l-ați arestat fără să-i spuneți Sandrei?

— Nu aşa merg lucrurile, răspunde Anton repede. Însă pot s-o sun.

— Mulțumesc.

E momentul să închidă, dar nu se poate hotărî să-i spună la revedere când i s-a oferit încă o şansă. Şi-a petrecut jumătate de noapte treaz, frământându-se din pricina felului în care s-a purtat cu Carl. Şi-l închipuie iarăşi, dormind în lumina lunii.

— Ai pomenit de cină...

— Da?

E o undă de nerăbdare în vocea lui Carl, nu-i aşa? Sau poate că doar i se pare lui Anton. Nu ştie dacă mai există speranță, dar se hotărăşte să rişte totul. E cât pe ce să propună o întâlnire vineri când uşa biroului e dată de perete.

În cadrul ei stă Raffe, cu telefonul în mână.

— Tocmai am primit un apel de la dispeceratul regional din Umeå despre o moarte care are legătură cu ancheta noastră, trebuie să ne ducem imediat acolo.

Încă o ocazie pierdută. Anton rămâne pe loc ca prefăcut în stană de piatră.

Raffe a pornit deja.

— Vii? strigă el peste umăr.

— Trebuie să plec, zice Anton mult prea tăios şi închide.

61

Drumul de la Handöl la Duved durează jumătate de oră, cu toate că Daniel conduce cât poate de repede.

— Mai uşor! strigă Hanna când el se angajează într-o depăşire riscantă pe E14.

Anton a dat mai departe alerta de urgenţă de la dispeceratul regional chiar când plecau ei de la pastorul Jonsäter. O maşină a intrat într-un perete de stâncă lângă Duved, cu consecinţe fatale. Deocamdată nu e clar dacă a fost un accident sau vehiculul a fost scos forţat de pe drum.

E unu şi cinci când ajung la locul respectiv, care deja a fost izolat cu bandă alb-albastră. Câteva maşini de poliţie stau aliniate, iar agenţi în uniformă deviază circulaţia.

Daniel observă câţiva adolescenţi curioşi la marginea zonei. Unul filmează, ţinând telefonul sus în aer şi mişcându-l dintr-o parte într-alta ca să surprindă cât mai mult.

— Nu poate să-l oprească cineva pe idiotul ăla? bombăne el, înaintând grăbit cu Hanna.

La mică depărtare de drum se află o furgonetă albă, cu toată partea din faţă zdrobită de peretele de stâncă. Roţile sunt murdare, apărătorile acestora împroşcate cu noroi. Portiera din dreapta s-a deschis în urma impactului, iar pe geam se vede sânge.

Daniel recunoaşte numele firmei de pe lateral. Brusc îşi aminteşte de altă furgonetă albă de pe marginea unui drum, duminică.

N-au trecut decât trei zile de atunci.

Astăzi nu există niciun dubiu ce s-a întâmplat. Furgoneta a ieşit de pe drum şi s-a izbit de peretele de stâncă.

Priveşte toată imaginea, obrazul alb-cenuşiu rezemat de geamul de pe partea şoferului, ochii larg deschişi ai mortului.

Capul pare să i se fi lovit de sticlă. Trupul e prăvălit, pieptul acoperit de airbag.

— Ce mama naibii?! exclamă Hanna. E Linus Sundin!

62

La ora trei după-amiază, echipa se adună iar la secție, ca să discute detaliile.

Mirosul de lână udă şi cafea proaspăt făcută stăruie în aerul din sala de conferințe. Li s-a alăturat Carina Grankvist, care stă vizavi de Hanna şi-şi revede notițele.

Când observă că Hanna se uită la ea, îi surâde obosită. Are riduri fine în jurul gurii şi buzele îi sunt crăpate de la frig.

— E prea mult dintr-odată, murmură ea.

Hanna se întinde după pachetul deschis de fursecuri Ballerina de pe masă. N-a fost timp de masa de prânz. E obositor să fii nevoit să te concentrezi de la una la alta, dar n-ai ce face.

Apare pe ecran Birgitta Grip, care nu se mai deranjează să salute.

— Ce s-a întâmplat? Daniel?

— Mai avem o moarte şi are legătură cu ancheta de crimă în curs.

Se scarpină la ceafă.

— Linus Sundin, partenerul de afaceri al lui Johan Andersson, a fost găsit mort în furgoneta lui lângă Duved cu

câteva ore în urmă. Se pare că în accident n-a fost implicată decât o maşină şi moartea pare să fi fost instantanee. A ieşit de pe o porțiune dreaptă de drum şi s-a izbit frontal într-un perete de stâncă.

— Sigur a fost un accident? întreabă Grip.

Întrebarea readuce în atenție scena macabră. Linus avea gâtul rupt. Centura de siguranță, plină de sânge, nu era cuplată.

— Există vreun indiciu că vehiculul a fost forțat să iasă de pe şosea? continuă Grip.

— Erau zgârieturi în vopseaua de pe partea stângă, zice Carina. Deocamdată nu pot să vă spun dacă erau proaspete sau erau acolo de ceva vreme.

— Şoseaua era acoperită de zăpadă şi e foarte circulată, adaugă Daniel. N-am găsit niciun semn de frânare.

— Deci, ce avem aici?

În glasul lui Grip se distinge mai mult decât o undă de nerăbdare.

— Ar putea să fi fost o sinucidere?

— E posibil, date fiind împrejurările, zice Anton. Problemele financiare ale lui Linus, ancheta de crimă în cazul lui Johan...

„Avea o soție şi un băiețel,” ar vrea să spună Hanna. „Îşi ia cineva zilele într-o astfel de situație?”

Poate că presiunile asupra lui deveniseră prea greu de suportat. Îl luaseră intenționat tare, sperând la o mărturisire.

Oare e vina lor că un băiețel şi-a pierdut tatăl?

Mai ia un fursec. Pasta de ciocolată i se lipeşte de cerul gurii şi scuipă în palmă ce a mai rămas. Ia un şervețel şi ascunde mizeria cleioasă.

— Potrivit informațiilor noastre preliminare, Linus nu mai fusese văzut de aseară, spune Anton. Soția lui a declarat că a fost plecat toată noaptea.

— A lăsat un bilet de sinucidere? vrea să ştie Grip.

Carina clatină din cap.

— N-am găsit nimic în furgonetă.

Majoritatea celor care-şi iau zilele lasă o explicaţie.

Însă nu toţi.

— Există vreun motiv să credem că s-a comis o crimă? Avem pe cineva care să fi vrut să scape de el? întreabă Grip.

Hanna se uită la Daniel. Mai că n-au strigat să-i audă toată lumea că Linus era suspect de crimă în cazul soţului lui Marion.

Oare să fi hotărât femeia să ia problema în propriile mâini?

REBECKA
2020
MARŢI, 25 FEBRUARIE

Ninge şi mâncarea e pe terminate. Rebecka stă pe podea cu spatele la perete. Şi-a cuprins picioarele cu braţele şi şi-a lăsat capul pe genunchi.

Conform ceasului ei de mână, e aproape ora şase. Lumina zilei păleşte, aşa că trebuie să fie marţi seara, ceea ce înseamnă că stă încuiată de trei zile lungi.

Îşi întoarce faţa către fereastra mică şi pătrată. Priveliştea e neschimbată, rânduri nesfârşite de mesteceni şi brazi, pământ acoperit cu zăpadă cât vezi cu ochii. Nu mişcă nimic în peisajul pustiu în care e ea prizonieră.

N-o să fie niciodată în stare să plece de aici.

Duhoarea din găleată îi ajunge în nări. Îi provoacă reflexul de vomă, dar mirosul acru de amoniac îi înfrânge deznădejdea.

Îşi simte trupul mai alert.

„Trebuie să evadez."

Gândul prinde rădăcini. Ieri începea să-şi accepte soarta, aproape că se convinsese că-şi merită pedeapsa, şi totuşi ceva din adâncul fiinţei ei refuză să se dea bătut.

Îi datorează copilului ei să lupte.

Aruncă o privire la uşa închisă. Până acum nu a reuşit s-o deschidă, dar poate că ar trebui să încerce din nou? Bagă mâna în buzunarul blugilor, găseşte croşeta. Încă ar mai putea să-i fie de folos.

Cu câteva ore în urmă era gata să-şi accepte moartea. Să se cufunde în somnul cel de pe urmă şi să se lase la mila lui Dumnezeu părea cea mai bună alegere.

Fără îndoială că exact asta speră şi Ole. Ar vrea ca ea să-i uşureze treaba, ca să nu fie nevoit să se murdărească pe mâini.

Dacă ea dispare, el îşi poate clădi o viaţă nouă alături de o femeie nouă. O femeie care să-i poată face copii şi să-l asculte cum ţine predici. Să-l admire la fel ca Rebecka, la început, până să-şi arate adevărata faţă.

Ţine în mână croşeta şi vede metalul argintiu sclipind în ultima rază de lumină a zilei.

A fost umilă şi îndatoritoare vreme de aproape opt ani lungi. Ole s-a obişnuit ca ea să se supună şi celui mai mic capriciu al lui şi tot a fost nemulţumit şi a acuzat-o că e o soţie rea. A umilit-o în numele lui Dumnezeu, a făcut-o urâtă şi inutilă, imposibil de iubit. I-a zis că nu este o femeie adevărată.

A făcut-o să creadă că Domnul l-a obligat să o bată, pentru binele ei.

Creşte în ea o nouă hotărâre, care se revoltă împotriva fricii de Ole şi-i dă puterea să acţioneze.

N-o s-o facă.

N-o să moară ca să poată el să meargă mai departe şi să supună altă femeie aceluiaşi abuz în numele lui Iisus.

Dumnezeul în care crede Rebecka nu i-ar permite niciunui bărbat s-o tortureze cum a făcut-o Ole.

Suferința aceasta vine de la psihicul sucit al lui Ole, n-are nimic de-a face cu Domnul.

O să lupte până la ultima picătură de sânge, chiar dacă asta înseamnă că el va trebui s-o strângă de gât cu mâinile goale.

Ea şi copilul ei *vor trăi.*

63

Informarea s-a terminat, iar Daniel şi Hanna încă mai stau în sala de conferințe.

Anton şi Raffe au plecat să-i spună Sandrei Sundin ce s-a întâmplat. Hanna e recunoscătoare că de data asta nu trebuie să dea ea veştile. Se uită la ecranul gol de unde Birgitta Grip a condus şedința.

Masa e plină cu căni de cafea goale. Îi e un pic greață de la fursecuri. Probabil că are nevoie de nişte mâncare ca lumea, dar asta va trebui să aştepte.

— Ar trebui să vorbim cu Marion Andersson, spune. Nu există nimeni altcineva care să aibă un motiv la fel de puternic să-l vrea pe Linus Sundin mort.

— Chiar crezi că ar putea fi implicată în asta?

Daniel pare departe de a fi convins.

— Greu de zis, dar, dacă e să căutăm pe cineva care are un motiv bun să urască o persoană bănuită de uciderea lui Johan, atunci n-o putem ignora pe Marion.

Daniel se uită gânditor la colega lui.

— Ți se pare arhetipul răzbunătoarei feminine?

— Nu tocmai, dar oamenii fac lucruri stranii când sunt traumatizați. Soțul lui Marion a fost omorât în bătaie cu numai câteva zile în urmă. Nici măcar nu ştim dacă nu cumva are o armă acasă.

Din punctul de vedere al lui Marion, toată viața i s-a prăbuşit. Nu pare să fi ştiut că Johan urma s-o părăsească pentru Rebecka.

A fost foarte greu lovită. În plus, nici n-are copii, nu-l avea decât pe Johan.

— Multe lucruri sugerează că Linus şi-a luat zilele, spune Daniel. Locul în care a ieşit de pe şosea e mărginit de pereți de stâncă. E o modalitate uşoară să te sinucizi dacă te bat astfel de gânduri.

— Adevărat, dar nu e o soluție un pic prea curată la povestea asta? Johan a fost găsit ucis sâmbătă. Numai cinci zile mai târziu, persoana care avea cel mai clar motiv se sinucide.

Daniel se freacă la ochi.

— Probabil că ai dreptate. Ar trebui să ne ducem la Marion. Măcar pentru că merită să afle de moartea lui Linus de la noi în loc să citească despre ea online sau în ziare.

Scoate telefonul.

— O să-i dau un SMS Idei. O să fie furioasă când o să-i spun că n-ajung acasă la timp nici în seara asta.

Când el începe să tasteze mesajul, Hannei îi bâzâie telefonul. Un SMS de la un număr necunoscut. Îl citeşte din ce în ce mai surprinsă.

Întoarce ecranul ca să i-l arate şi lui Daniel.

— Uite ce a scris Maria Törnlund! Rebecka i-a trimis un SMS în care îi spune că totul e bine şi că o să se întoarcă în curând la serviciu.

— Excelent! exclamă Daniel, împingându-şi scaunul în spate. Să mergem la Marion Andersson acum, ca să nu se facă prea târziu?

Hanna încearcă să digere noua informație. Tot e nevoie să stea de vorbă cu Rebecka, să cerceteze rolul ei în ceea ce i s-a întâmplat lui Johan, dar chestiunea mai poate aştepta câteva ore. În clipa asta, sunt altele mai urgente.

Ceea ce nu înseamnă că ea are vreo intenție de a lăsa baltă problema situației de acasă a Rebeckăi, dar, dacă se dovedeşte că Linus Sundin realmente s-a sinucis şi că e vinovat de omorârea lui Johan, atunci Ole Nordhammar nu mai e suspect.

Tot vor trebui să încheie ancheta de omor, dar acum nu mai e la fel de imperios. Important este să lămurească desfăşurarea evenimentelor, pentru ca procurorul să poată stabili că făptaşul e mort şi nu poate fi acuzat.

Daniel s-a dus să-şi ia geaca.

— Vii? strigă el de pe coridor.

Hanna lasă telefonul. Principalul lucru e că Rebecka e în regulă.

64

— Să luăm ceva de mâncare pe drum? propune Hanna.

Sunt pe cale să plece spre casa lui Marion Andersson. Câți kilometri au străbătut azi? Mult prea mulți: spatele ei deja protestează. Foştii săi colegi din Stockholm n-ar fi în stare să priceapă distanțele de aici.

— Bună idee! Unde crezi că o să meargă cel mai repede, dat fiind numărul de turişti?

— Probabil o să fie la fel de rău oriunde ne ducem.

Hannei i-ar plăcea să se oprească la un megaburger la Broken, dar ar dura o oră să intre în sat, să găsească un loc de parcare şi să stea la coadă să dea comanda.

— Ce-ai zice de un hot-dog şi o cola de la chioşcul de lângă telescaunul VM6?

— OK.

Devorează mâncarea în maşină. Când ia prima îmbucătură, Hanna îşi dă seama cât îi e de foame. Mănâncă prea repede şi face crampe la stomac. E mai bine decât

greața indusă de fursecuri, dar își simte stomacul neplăcut de balonat. Sucul acidulat n-o ajută.

De cum au terminat, Daniel pornește mașina și se îndreaptă spre Duved.

Hanna aruncă o privire lacului unde doi oameni cu snowmobile Ski-Doo străbat în goană gheața, urmând un traseu paralel spre Duved. Îi place că conducă snowmobile, dar preferă să o facă pe munte sau în pădure. Avea doar treisprezece ani când a încercat prima oară, mult prea mică, potrivit legii, dar microbul a prins-o imediat.

A dus-o tatăl ei, unul dintre puținele și prețioasele momente pe care le-au petrecut împreună fără mama. Lydia și Richard au un Arctic Cat pe care ea îl împrumută când vrea să plece undeva câteva ore. Sunt o mulțime de trasee frumoase și îmbietoare pe lângă Åre.

Dintr-odată tânjește după o zi liberă, departe de anchete polițienești și femei abuzate. Câteva ore înconjurată de natură, singură-singurică.

Să conduci prin zăpada groasă printre copaci îți dă un sentiment aparte. Provocarea de a manevra mașinăria pe lângă un trunchi mare de copac fără să te răstorni sau să te blochezi. Apoi izbucnirea de lumină atunci când ieși din pădure într-o mlaștină sau pe un lac înghețat, cu cerul albastru nesfârșit sus deasupra ta.

Îi place la nebunie să se oprească și să bea o cafea pe munte, să simtă liniștea când totul tace și nu se vede nici țipenie de om.

— Te ia somnul? întreabă Daniel care dă căldura mai jos.

— Nu.

Hanna se întinde ca să-și ofere energie proaspătă. Gândurile i se întorc la Rebecka, ca de multe ori în ultimele zile. Încă își mai pune întrebări în legătură cu mesajul de la Maria.

— Nu crezi că-i ciudat că Rebecka a luat legătura cu colega ei, aşa, deodată?

— Probabil că a fost plecată şi nu şi-a verificat telefonul.

Daniel ia un şervețel de hârtie şi se şterge la gură – i-a rămas un pic de ketchup lângă barbă.

— Bănuiesc că n-a fost deloc bolnavă, după care i-a intrat frica în oase când ai început tu să suni.

— Şi atunci de ce nu m-a sunat pe mine în loc de Maria?

— Eşti tu sigură că tuturor cetățenilor le place să discute cu poliția?

Hanna alege să ignore sarcasmul blând.

— Trebuie că i-am lăsat vreo duzină de mesaje în căsuța vocală.

— Exact. Ai speriat-o de moarte.

Hanna nu poate să renunțe. Simte că ceva nu-i în regulă.

— Tu chiar crezi că a plecat cu soțul ei? Dacă aşa stau lucrurile, cum explicăm implicarea ei în viața lui Johan?

Adună gunoaiele şi le pune în punga de hârtie în care a venit mâncarea.

— Dacă nu Rebecka era persoana misterioasă pe care o ducea el la Strömsund, atunci cine?

Daniel se gândeşte o vreme la întrebare.

— Ar fi putut să aibă intenția să plece cu Johan sâmbătă seara, zice el în cele din urmă. Când a aflat că a murit, evident, planul a picat. Nu trebuie să fie mai complicat decât atât.

Hanna revede în minte desfăşurarea lucrurilor. Când au dat publicității numele lui Johan? Se putea să fi ştiut Rebecka de sâmbătă că el murise? Informația a fost categoric dată publicității duminică seară, conferința de presă deja avusese loc, iar moartea lui Johan era la toate ştirile.

— Exagerez eu?

— Nicidecum. Vreau doar să spun că ar putea să existe o explicație perfect rezonabilă pentru motivul pentru care s-a dat la fund.

Hanna încearcă să privească situația din perspectiva Rebeckăi. Dacă decisese să fugă cu Johan sâmbătă şi el nu apăruse, atunci s-ar fi aflat într-o situație foarte dificilă. Dacă apoi a auzit vestea tragică duminică, trebuie să fi fost răvăşită.

Poate nu-i chiar aşa de ciudat că n-a fost în stare să se ducă la serviciu.

Sau că nu i-a venit să discute cu poliția.

Dacă iubitul ei murise, n-ar fi vrut să fie târâtă într-o anchetă a poliției, riscând ca soțul său să afle adevărul.

Asta ar fi dus la un nou dezastru personal.

— Sunt sigură că ai dreptate, zice ea, aşezându-se iar comod pe scaun. Hai să nu căutăm complicații!

65

Zgomotul unei maşini care intră pe alee o face pe Marion să se uite pe geam. Îi recunoaşte imediat pe cei doi polițişti, sunt aceiaşi care au venit să-i spună de Johan.

Durerea o loveşte ca un ciocan.

N-o să se sfârşească niciodată?

Se duce grăbită în baie să-şi dea cu apă rece pe față. N-a dormit mai deloc azi-noapte. Florian a ajuns aseară şi au stat de vorbă până mult după miezul nopții. S-a trezit în zori şi n-a mai putut adormi la loc.

— Scuze pentru deranj, zice polițistul pe nume Daniel. Am putea sta un pic de vorbă?

Marion îi conduce în sufragerie.

— Ce mai faci? întreabă polițista.

Hanna? La fel ca data trecută, are părul prins în coadă de cal, dar azi nişte şuvițe au scăpat din ea şi îi atârnă în jurul feței.

Marion ezită. Nu vrea să le spună despre plânsul ei inconsolabil noapte de noapte, despre lacrimile care tot vin.

— Nu prea rău, răspunde ea.

— Am venit să te informăm că partenerul de afaceri al soțului tău, Linus Sundin, a fost găsit mort în Duved, spune Daniel.

Marion îşi duce cu repeziciune mâna la gură. Nu-şi poate ascunde reacția, nu după toate câte s-au întâmplat.

— Linus?!

Expresia Hannei e compătimitoare.

— Se pare că a murit azi-dimineață devreme.

Merita să moară după câte probleme a făcut. Marion nu se poate preface că-i pare rău, doar îşi doreşte să mai fi fost Johan acolo.

Iubitul ei Johan...

Ceasul din bucătărie ticăie în spatele ei ca un perpetuum mobile.

— Cum a murit? întreabă ea printre buze rigide.

— Maşina lui s-a izbit de un perete de stâncă. Credem că a murit pe loc.

Un sunet o face să ridice privirea: Florian stă în cadrul uşii. Se dusese să tragă un pui de somn de după-amiază în camera de oaspeți, dar glasurile lor trebuie să-l fi trezit. Încă mai arată pe jumătate adormit, cu părul negru lipit de cap pe o parte.

— El este fratele meu mai mare, care a ajuns aseară, zice repede Marion.

Se întoarce către Florian şi-i explică în germană: „Sunt de la poliție, în legătură cu Linus. A murit."

Florian se încruntă, după care întinde mâna şi-i salută în engleză.

— *Wir können gerne Deutsch sprechen*, zice Hanna. *Wenn das besser ist*?[3]

Faptul că vorbeşte germana fluent o ia prin surprindere pe Marion. Pronunţia e perfectă. E bine că acest lucru a ieşit la iveală înainte să-i mai spună ea ceva lui Florian în limba lor maternă.

— Vorbeşti germană?

— Am lucrat o vreme la Berlin, replică Hanna cu un gest de „nu-i mare lucru". Acum mult timp.

Florian o asigură că engleza e în regulă.

— Semănaţi foarte mult, spune Hanna. Există o puternică asemănare de familie.

Marion e obişnuită s-o audă. Ea şi Florian au aceeaşi formă a feţei, sprâncene puternice şi bărbia fermă. Pielea ei e mai deschisă la culoare, dar altfel nu-i diferenţiază cine ştie ce.

Se simte tare uşurată să-l aibă aici. E plăcut să nu mai fie singură în casă.

— Sunt doar şaptesprezece luni diferenţă între noi, explică ea. Aproape gemeni.

— Să vă las singuri? întreabă Florian.

Daniel arată spre unul dintre fotolii.

— Eşti binevenit să ni te alături.

— Vii des în vizită? vrea să ştie Hanna.

— De vreo două ori pe an, răspunde Marion în numele lui.

Aproape că-şi doreşte să nu fi apărut cei doi: acum poliţia ştie că e în ţară. Le-a spus tot ce poate, nu vrea ca fratele să-i fie târât în viaţa ei groaznică.

Florian încearcă să-i surprindă privirea, dar ea evită să se uite la el. Nu vrea decât să plece poliţiştii.

---

[3] – „Putem vorbi în germană, dacă e mai bine." (în limba germană, în original) *(n. trad.).*

Hanna se întoarce către el.

— Îl cunoşteai pe Linus Sundin, partenerul de afaceri al lui Johan?

— Ne-am întâlnit de câteva ori când am fost în vizită la sora mea.

— Înțeleg. Ne aflăm aici pentru că el a murit într-un accident de circulație mai devreme astăzi.

— Îmi pare rău să aud asta.

Florian îşi trage în jos bluza de polar verde-închis, care i se ridicase un pic.

— Trebuie să te întrebăm unde ai fost în ultimele douăsprezece ore, Marion.

— Eu?

I se strânge stomacul. O bănuiesc de implicare în moartea lui Linus? Dacă închide ochii, îi poate vedea fața când a intrat cu forța în casă alaltăieri noapte. Ochii înroşiți, pumnii ridicați.

— Sunt aici de când ne-am întors de la aeroport din Östersund.

Îşi simte gura ciudat, e greu să vorbească normal.

— Când a fost asta?

I se goleşte mintea. Nu-şi poate aminti, totul e în ceață.

— Avionul meu a aterizat puțin după ora opt. Am venit direct aici şi am ajuns un pic înainte de ora zece, îi lămureşte Florian.

— Şi ce ați făcut apoi?

Marion nu-i în stare să vorbească. Va trebui să dea Florian detaliile.

— Am mâncat ceva, după care am stat treji şi am vorbit jumătate de noapte.

— Şi ce ați făcut astăzi?

— Nimic, ne-am propus să nu ne agităm.

Florian îşi pune mâna peste a lui Marion, ca şi cum i-ar da putere. Are vocea perfect calmă:

— N-am ieşit din casă. De ce întrebați?

Cei doi polițişti se uită unul la altul, apoi Hanna dă din cap, ca şi cum ar fi mulțumită de răspunsurile lui Florian. Înseamnă că o să plece în curând?

Marion nu ştie cât poate să mai stea acolo, nu mai face față altor întrebări. Simte că-i vine să leşine. Lumea pare să se îndepărteze şi îi e greu să-şi păstreze cumpătul. Închide ochii, speră că o s-o lase în pace.

— Într-o cu totul altă ordine de idei, zice Daniel, sunt arme în casă?

Întrebarea neaşteptată o face să deschidă ochii. Numai că ea n-are nimic de ascuns: Johan avea atât permis de vânătoare, cât şi de portarmă, toate hârtiile sunt în regulă. Uneori i se alătura şi Florian la vânătoarea anuală de elani.

Şi Linus, deşi el nu era în stare să rămână treaz nici atunci.

Potrivit lui Johan, clubul de vânătoare amenințase să-l dea afară pe Linus dacă nu-şi băga mințile în cap. Un vânător băut e un pericol pentru toți cei prezenți.

— Johan obişnuia să vâneze. Avea câteva puşti.

— Dar tu?

Marion clatină din cap.

— Nu.

— Unde sunt puştile acum?

— În dulapul pentru arme. Johan le ținea mereu încuiate.

Avea grijă să respecte regulile, îi stătea în fire. Marion încearcă să-şi rețină un hohot de plâns, dar nu reuşeşte. Florian o strânge de mână.

— Poți să ne arăți armele lui Johan?

Aduce cheile şi îi conduce la debara, unde se află dulapul gripal pentru arme. E din oțel şi e prins de podea.

Daniel şi Hanna aşteaptă ca ea să descuie.

Sunt trei puşti şi câteva cutii cu muniție.

— Ştii că trebuie să le predai, acum că a murit soţul tău? întreabă Hanna.

— Sunteţi liberi să le luaţi cu voi.

Cumva Marion reuşeşte să forţeze cuvintele să-i iasă pe gură. Abia dacă poate sta în picioare, se învârte totul.

Daniel ridică mâna.

— Nu e nevoie să ne batem capul cu asta acum. Sunt de completat formulare.

Se uită la Florian.

— Puteţi aduce voi armele la secţie mai încolo săptămâna asta.

66

Un val de epuizare o cuprinde pe Hanna când pleacă de la Marion Andersson. Soarele a apus şi la vest cerul e acoperit de nori întunecaţi. La prognoza de la radio tocmai a fost o alertă de furtună care se apropie dinspre Norvegia.

Conduce Daniel.

— Ei, ce crezi?

Hanna cântăreşte răspunsul. Marion a rămas stupefiată când i-au spus despre accident. A părut că moartea lui Linus a fost o adevărată surpriză, chipul ei şi-a pierdut toate culorile.

— A părut foarte şocată de veste, după glas.

Atât Marion, cât şi fratele ei german. Care a răsărit din senin.

— Nu crezi că-i un pic cam ciudat să apară frate-său aşa, deodată?

Daniel ridică din umeri.

— Părinţii ei sunt morţi şi soţul ei a fost omorât weekendul trecut. N-ai vrea ca singurul tău frate să vină în Suedia?

— Bănuiesc că da.

— Apropo, nu e nicio zgârietură pe Volkswagenul lui Marion. Am verificat înainte să plecăm.

Vor trebui să aştepte cercetarea criminalistică a furgonetei lui Linus. Poate că a fost doar un accident pe o porţiune înşelătoare de drum. Sau o măsură drastică prin care Linus şi-a rezolvat problemele. Era un om în criză, din multe puncte de vedere.

Hanna îşi reazemă capul obosit de geam. Sticla e rece pe piele. Închide ochii şi, când îi deschide, maşina lor trece pe lângă centrul de reciclare din Staa. Porţile din grilaj sclipesc în lumina farurilor. Cineva nu s-a putut deranja să-şi ducă gunoiul înăuntru şi pur şi simplu a abandonat pungile afară, în dreptul gardului de oţel.

De ce trebuie să arate aşa de deprimant locurile astea?

Îşi scoate automat telefonul şi-şi verifică mesajele. Nimic nou, în vârful listei e în continuare SMS-ul de la Maria, trimis cu câteva ore în urmă. Îl citeşte iar.

> M-a contactat Rebecka. Zice că e bine şi că o să se întoarcă în curând la serviciu. PS: Voiam să ştii.

Din impuls, Hanna îşi lasă degetul mare să atingă numărul şi s-o sune pe Maria.

Când aceasta răspunde, îi mulţumeşte pentru mesaj.

— De fapt, mă întrebam dacă ai putea să-mi trimiţi mesajul Rebeckăi ca să pot vedea exact ce a scris.

— Nicio problemă, ar fi trebuit să mă gândesc şi eu la asta. M-am simţit atât de uşurată să primesc veşti de la ea, că te-am contactat imediat. Stai o clipă!

Îi bipăie telefonul şi Hanna citeşte cuvintele cu atenţie în timp ce Maria rămâne în apel.

> Bună, Maria, scuze pentru lipsa de comunicare. Mă simt mult mai bine, dar a trebuit să plec pentru câteva zile. O să mă întorc în curând la serviciu.
>
> Toate cele bune, Rebecka.

Pare perfect normal.

— A, mai era şi un PS, zice Maria. Îl trimit.

Noul mesaj soseşte peste câteva secunde şi Hanna îl deschide.

PS: Folosesc telefonul lui Ole, fiindcă l-am pierdut pe al meu.

— Nu l-a trimis de pe numărul ei obişnuit?

Hanna vrea să fie complet sigură că nu a înțeles ea greşit.

— Nu, se pare că a folosit telefonul soțului ei, dar nu am numărul lui, aşa că nu pot să jur că aşa a fost.

Are ea numărul lui Ole Nordhammar în carnețel. Dă paginile; se potriveşte. Mesajul Rebeckăi a fost trimis de pe telefonul lui. Dacă şi-a pierdut telefonul, asta explică de ce nu i-a răspuns la eforturile de a o contacta.

Tot simte că nu-i în regulă.

Chiar a scris Rebecka mesajul? E greu să nu faci presupuneri şi, cu toate că telefonul ei a dispărut, al lui Ole clar funcționează, aşa că de ce n-a răspuns când l-a sunat ea? I-a lăsat şi câteva mesaje vocale.

— Maria, pot să te întreb ceva? Pare scris de Rebecka mesajul ăsta?

— Vrei să spui... că s-ar putea să nu-l fi scris ea?

— Nu ştiu, replică Hanna cu sinceritate. De aia şi întreb.

Maria şovăie. Când Daniel schimbă viteza, Hanna percepe zumzetul jos al motorului.

— Am presupus că e de la ea, zice Maria cu glas stins.

— Ai putea să te mai uiți o dată?

— Ultima parte, chiar la final...

Frica îi colorează tonul vocii.

— Unde zice: „Toate cele bune, Rebecka”. Sună cam rigid şi protocolar, nu cum ar fi scris ea. Ea pune la final, de obicei, „Cu drag, Rebecka”.

Hanna are nevoie de ceva cu care să compare.

— Ai salvat vreun mesaj vechi?

— Sunt sigură că da. Stai o clipă. Am trei. L-a semnat pe fiecare „Cu drag, Rebecka”.

— Mă ajută foarte mult. Mulțumesc!

Încheie apelul. I-a dispărut oboseala, înlocuită acum de un val de adrenalină. Pare mai mult decât probabil că Ole a trimis un SMS ca fiind din partea soției lui. De ce ar fi făcut asta dacă nu se întâmplase ceva?

Bănuielile îi revin în forță.

Daniel a auzit întreaga discuție.

— Pare că Rebecka e în continuare în pericol, zice el serios.

Cam aşa crede şi Hanna. Au discutat despre Marion şi accidentul lui Linus, dar acum trebuie să se concentreze iar la Rebecka. Linus e deja mort, dar speră că ea e încă în viață.

— Cred că trebuie să-i dăm în urmărire pe amândoi, spune ea. Chestiunea asta nu poate să aştepte.

Sentimentul unei nenorociri iminente îi devine din ce în ce mai puternic în suflet. Au trecut cinci zile de când Rebecka n-a mai fost văzută. În acest timp se poate să se fi întâmplat orice. Simte un junghi de frică prin trup. Trebuie să dea de soțul ei. Nu se poate să fi dispărut fără urmă, trebuie să fie posibil să-l găsească.

— Ar trebui să-i urmărim telefonul lui Ole Nordhammar, spune ea. Să vedem dacă-i putem depista locația.

E întuneric acum, iar peisajul se pierde în tonuri de negru şi gri. Vântul s-a întețit deja înaintea furtunii.

— Bună idee. Ia legătura cu Anton să vezi dacă poate s-o facă imediat. Roagă-l să-i dea şi în urmărire.

Hanna îi trimite repede un SMS colegului ei.

— Ce-ai zice să ne întoarcem să mai vorbim o dată cu pastorul Jonsäter?

— Jonsäter?

— Cineva trebuie să-i fi spus lui Ole că încercăm să dăm de Rebecka, altfel de ce s-ar fi deranjat el să trimită un mesaj în numele ei? Singurii care ştiu că îi căutăm, în afară de Maria Törnlund, sunt părinţii Rebeckăi şi Jan-Peter Jonsäter.

— Dacă aşa stau lucrurile, atunci Jonsäter trebuie să ştie unde e, îi dă dreptate Daniel. Sau măcar să ţină legătura cu el.

Hanna trage adânc aer în piept.

— E singura noastră şansă să-l găsim pe Ole înainte să fie prea târziu.

Îşi vede propria nelinişte reflectată în ochii lui Daniel.

— Hai să mergem! zice el, rotind volanul cu putere dintr-o singură mişcare.

67

Alice a adormit în cele din urmă în cărut, iar Ida se lasă se cadă pe canapeaua din living.

Vrea să fie o mamă bună, dar faptul că nu are niciodată timp pentru sine o scoate din minţi. Zilele se confundă una cu alta, apartamentul e în totală dezordine. Uneori îi vine să urle când scânceşte Alice după atenţie, deşi îşi iubeşte, bineînţeles, fiica.

Nu tânjeşte decât după câteva ore de singurătate. Îşi doreşte cu disperare să iasă pe pârtii, aşa cum obişnuia altădată. Să coboare în viteză până i se taie răsuflarea cu vântul în faţă. Stătea pe schiuri până se închideau telescaunele, niciodată prea obosită pentru o ultimă coborâre. Acum pironeşte peretele cu privirea. Nici măcar n-are energia să deretice sau să facă un duş cât doarme Alice. Era epuizată după scurta ieşire de ieri şi Daniel n-a fost mai deloc pe acasă de sâmbătă. Pleacă la serviciu înainte să se trezească ea şi vine acasă după ce a adormit.

Dacă ar fi iubit-o cu adevărat, cu siguranță ar fi vrut să fie cu ea în loc să lucreze nonstop, nu?

Şi dacă... Şi dacă n-o mai iubeşte?

Nu suportă gândul să-l piardă.

Se ridică şi se duce în hol. Îşi studiază reflexia în oglindă, ceea ce o deprimă şi mai tare. Are o figură bolnăvicioasă şi epuizată. Trebuie să se spele pe cap.

Totodată, urăşte faptul că se plânge întruna. Nu se recunoaşte: ea nu vorbeşte aşa, mai ales când partenerul se luptă cu o anchetă de crimă majoră.

Unde mai pui şi că Tove l-a văzut pe Daniel luând prânzul cu o şatenă atrăgătoare. Judecând după descriere, Ida bănuieşte că trebuie să fi fost Hanna, noua lui colegă.

I se strânge stomacul la gândul că el şi-ar petrece timpul cu ea mai degrabă decât cu soția lui.

Sună telefonul: e mama ei, Elisabeth. Ida începe să plângă de cum răspunde. Subit, se simte complet nepotrivită, atât ca mamă, cât şi ca parteneră.

— Ce s-a întâmplat, scumpo?

Se duce în bucătărie şi închide uşa ca să n-o deranjeze pe fetiță.

— Sunt aşa de obosită! hohoteşte ea. E prea mult să am grijă de Alice! Nu pot s-o fac!

— Unde-i Daniel?

— La serviciu. Nu-i niciodată acasă!

— Bărbații nu înțeleg ce înseamnă să ai grijă de un copil. Niciodată n-au înțeles. Mama duce greul mereu.

— Nu mai pot! plânge Ida.

— Gata, gata! încearcă s-o consoleze mama ei. O să fie mai bine. Alice e încă mică de tot. Trebuie să-i spui lui Daniel că trebuie să stea şi el mai mult pe acasă, să-şi îndeplinească responsabilitățile de tată.

Ida a încercat deja asta. S-a soldat cu o izbucnire de furie uriaşă din partea lui, nu mai îndrăzneşte să-l înfrunte

iar. Îşi doreşte să poată fi din nou fetiță, să se ascundă în brațele mamei ei. Să scape de răspundere.

Să deruleze banda înapoi.

Fiecare firimitură de nemulțumire care i s-a adunat în suflet iese acum la suprafață. Nu se poate abține să nu se plângă de Daniel şi de cât de mult e el plecat de acasă. Îi spune lui Elisabeth cât de înfricoşată e că o să i se întâmple ceva la serviciu. Într-un final, îi mărturiseşte că a pălit-o gelozia când Tove a menționat că îl văzuse pe Daniel la Werséns cu Hanna, colega fantastică pe care o tot ridică el în slăvi.

Mama ei ascultă, scoate sunete de compătimire cât îşi uşurează Ida sufletul.

— Ascultă la mine, spune Elisabeth când fiica ei şi-a pierdut suflul. Nu poți să continui aşa. Trebuie să pui piciorul în prag, să-l faci pe Daniel să înțeleagă că vorbeşti serios.

68

Culmile falnice cunoscute drept Snasahögarna sunt învăluite în întuneric atunci când Daniel se îndreaptă spre Handöl şi spre casa pastorului Jonsäter pentru a doua oară în ziua aceea.

Hanna tocmai a încercat să-l sune pe Ole, tot niciun răspuns.

Farurile luminează drumul alb de dinaintea lor. Nu există iluminat stradal, e imposibil să vezi ceva dincolo de fascicul, care oferă vizibilitate doar la câțiva metri în față.

Daniel conduce cât de repede îndrăzneşte.

Hannei îi sună telefonul când trec pe lângă Oppdalsvallen. După răspunsuri, îşi dă seama că trebuie să fie din nou Maria. N-a trecut mult de când au vorbit, ce s-a

mai întâmplat acum? Hanna pune câteva întrebări înainte să închidă.

— Ai auzit cine-a fost?

— Da.

— Un doctor de la centrul de sănătate din Åre tot încearcă să o contacteze pe Rebecka. A dat numărul de la Micii Ghiocei în loc de numărul ei de mobil. Doctorul a sunat de câteva ori şi acum a lăsat un mesaj pe robotul grădiniței, în care spune că trebuie să-l sune cât mai repede.

— Asta înseamnă că trebuie să fie urgent, replică Daniel. Dar de ce să nu-şi fi dat Rebecka numărul ei?

Bate darabana pe volan, perfect conştient că situația s-ar putea înrăutăți şi mai tare dacă Rebecka suferă de o boală gravă.

— Trebuie să vorbim cu doctorul.

Hanna aruncă o privire la ceas.

— Centrul e deschis până la şapte, nu? E abia fără zece, poate că-l mai pot prinde acum.

Sună şi aşteaptă să i se facă legătura cu persoana potrivită. Daniel ascultă cum încearcă ea să-l convingă pe doctor că urgența situației Rebeckăi anulează confidențialitatea pacientului. Acesta nu pare să-i dea dreptate, dar Hanna refuză să se dea bătută şi în cele din urmă câştigă.

— În câte luni ziceai că e?

Daniel începe să înțeleagă despre ce e vorba. Nu caută numai o femeie vulnerabilă, e mult mai rău de atât.

Rebecka e însărcinată.

Îşi aminteşte imaginea ecografică a lui Alice în pântecul Idei, conştientizarea copleşitoare a faptului că acolo, înăuntru, e un bebeluş mic de tot. Pentru prima oară, sarcina i se păruse reală şi i se activaseră toate instinctele protectoare.

Şi copilul Rebeckăi trebuie să fie protejat.

— Cât e de periculos? întreabă Hanna.

După alte câteva întrebări, închide.

— Rebecka e în luna a patra. Doctorul ei e îngrijorat de rezultatele unora dintre analize: trebuie să meargă la un specialist cât mai repede. Are tensiunea mult prea mare.

Nu sună bine.

— Încă ceva. Se pare că ea a refuzat să spună cine e tatăl. A insistat să se țină legătura numai cu ea.

Implicațiile le sunt clare amândurora.

— Crezi că ar putea fi însărcinată cu Johan?

Hanna dă din cap că da, cu o expresie posomorâtă.

— Dumnezeu s-o ajute pe Rebecka dacă a aflat soțul ei!

REBECKA

2020

MIERCURI, 26 FEBRUARIE

În zorii celei de-a cincea zile, Rebecka abia dacă mai poate să-şi mişte degetele după toate eforturile de a forța încuietoarea.

Aproape c-a rămas fără apă. E disperată de sete, dar nu îndrăzneşte să bea mai mult de câteva guri. Deja a mâncat cârnatul şi pâinea care erau în pungă. Lipsa de hrană şi apă îi produce slăbiciune, puterea aproape că i-a dispărut. Nu suportă să se gândească la felul în care îi afectează asta viața micuță din pântec.

Şi nici la sfatul doctorului, care i-a spus să evite stresul şi să rămână calmă.

Duhoarea dezgustătoare din găleata din colț este amestecată cu mirosul propriului ei trup. Dacă ar putea să facă un duş sau măcar să se spele pe dinți! Are un strat oribil pe limbă şi e îmbrăcată cu aceleaşi haine de cinci zile.

O rafală de vânt zgâlțâie ochiurile de geam şi urlă prin casă. A început să ningă cu fulgi mari şi lipsiți de speranță care acoperă sălbăticia pustie în care e ea prizonieră.

Dacă vântul se transformă în furtună, n-o să mai poată în veci să fugă, chiar dacă reuşeşte să evadeze din casă.

Undeva înăuntrul ei tot mai speră că o să se întoarcă Ole şi o să se milostivească de ea, dar asta pare puțin probabil după atâta timp.

Se întreabă unde o fi el acum. Probabil s-a dus acasă la Enafors. Poate ia micul-dejun printre toate mobilele alea urâte care îi plac aşa de mult. Sau poate predică unei congregații care îl admiră. Îi ascultă fiecare cuvințel şi strigă „Amin!” la porunca lui. În ochii lor, Ole nu poate să greşească. N-ar crede niciodată adevărul despre pastorul lor venerat.

Probabil că şi-a alungat din minte faptul că a lăsat-o aici. Ole se pricepe la asta, la a-şi crea propria versiune de realitate. Orice nu-i place, slăbiciuni, abateri – pur şi simplu le îndepărtează din lumea lui.

Întotdeauna a împărțit viața în alb şi negru. Oamenii care nu se ridică la înălțimea aşteptărilor lui încetează să existe. Fără îndoială că de acum înainte şi Rebecka intră în categoria asta.

Nu mai există, din punctul lui de vedere.

69

De la ferestrele de la parterul casei pastorului Jonsäter vine o lumină caldă şi primitoare. Casa frumoasă de început de secol XX e idilică, dar amintirea pastorului zâmbitor care a refuzat categoric să recunoască vulnerabilitatea Rebeckăi o face pe Hanna să se cutremure. De data asta trebuie să-l oblige să înțeleagă gravitatea situației.

Încă o dată, la uşă răspunde Karin. E clar surprinsă să-i vadă.

— V-ați întors! exclamă ea. Scuze, voiam să zic... îl căutați pe Jan-Peter?

— Da.

— Mă tem că nu-i aici în acest moment.

— Unde-l putem găsi?

Karin şovăie. Se joacă cu o cruciuliță de aur de la gât, la fel ca aceea pe care o purta Ann-Sofie Ekvall, deşi aceasta e mai elegantă.

— Chiar trebuie să vorbim cu soțul tău, zice Hanna cu fermitate în glas.

— E la centrul comunitar, e slujba de miercuri. Eu am rămas să am grijă de nepoțelul nostru.

Hanna aşteaptă cu nerăbdare cât îi lămureşte Karin cum să ajungă acolo. Nu e departe, doar cinci minute cu maşina.

— Pot să te întreb ceva? spune ea când se pregătesc să plece. Când l-ai văzut ultima oară pe Ole Nordhammar?

Karin îşi netezeşte părul deja perfect coafat, după care îşi aranjează cureaua de piele maro. Îşi plimbă ochii dintr-o parte în alta.

— De ce întrebi?

— Pentru că trebuie să dăm şi de el. Şi de soția lui, Rebecka.

— N-am mai văzut-o pe Rebecka de mai bine de o săptămână.

Refuză să-i privească în ochi pe Daniel sau pe Hanna. E evident că ştie mai multe decât zice; Hannei i-ar plăcea să o ia de umeri şi s-o zgâlțâie.

— E extrem de important să-i găsim pe Ole şi pe Rebecka, spune. Dacă ai habar pe unde ar putea să fie, te rog să ne spui!

— Mă tem că nu vă pot ajuta.

— Hai să mergem! intervine Daniel, pornind spre maşină.

Hanna îl urmează, după care se opreşte şi dă fuga înapoi la veranda de sticlă. Karin se pregăteşte să închidă uşa.

— Credem că Rebecka e în mare pericol din partea soţului ei. Pentru numele lui Dumnezeu, dacă ştii unde e, trebuie să ne spui!

Karin tot nu vrea să se uite în ochii ei. În sânul bisericii loialitatea pare să fie incomprehensibil de puternică, Hanna habar nu are cum le poate ţine atât pe mama Rebeckăi, cât şi pe Karin într-o asemenea strânsoare de fier.

Nu când e în joc viaţa unei femei.

Îşi scoate cartea de vizită şi i-o îndeasă lui Karin în mână.

— Poftim! Dacă te răzgândeşti, poţi să mă suni oricând.

70

Centrul comunitar e situat pe un deal la intrarea în valea îngustă din Snasa. Dincolo de clădire, de fiecare parte a peisajului alb şi sterp, se deschid munţii, dominaţi în fundal de Snasahögarna ca nişte paznici tăcuţi ai naturii.

Daniel trage maşina lângă o clădire lată şi albă de lemn, cu câte o aripă la dreapta şi la stânga. Biserica în sine pare să fie în secţiunea centrală, unde deasupra uşii e o cruce mare.

Parcarea este plină.

— Se pare c-am picat fix în toiul acţiunii, remarcă el sec.

— Contează?

— Deloc.

Daniel n-a fost niciodată bisericos. Mama lui a fost crescută catolică, dar s-a îndepărtat de biserică şi de familie când n-au putut s-o ierte că a rămas însărcinată fără să fie măritată.

Chestiunea n-ar fi fost privită ca un scandal în Suedia, unde jumătate dintre copii se nasc în relații în care părinții nu sunt căsătoriți, dar mama lui Daniel a plătit scump. Când a plecat de la Ravenna ca să fie cu tatăl lui în Suedia, a pierdut orice legătură cu rudele ei.

— Să intrăm! spune el ieşind din maşină.

Îi bipăie telefonul şi se uită la ecran. Intră câteva mesaje supărate de la Ida. Nu i-a picat prea bine vestea că o să ajungă târziu. Ştiuse că ea n-o să se bucure, dar pare de-a dreptul furioasă.

N-a mai fost niciodată aşa, ceea ce îl stresează. E greu să fii prins între parteneră şi slujbă. Ar face orice pentru Ida şi Alice, dar meseria de polițist e mai mult decât o profesie obişnuită – este identitatea lui.

Miezul ființei sale.

Se consideră polițist bun, dar din ce în ce mai des se întreabă cum să fie şi un partener, şi tată bun. În clipa de față nu se poate urca în maşină să se întoarcă acasă, există prea multe riscuri. Deja se simte vinovat că n-a lucrat mai mult zilele trecute.

Aici nu e vorba doar de datorie sau de ce vrea el. Rebecka şi copilul ei nenăscut ar putea fi în primejdie de moarte.

Ezită: ar trebui s-o sune pe Ida să încerce să-i explice? Să-i promită că o să le pună pe ea şi pe Alice pe primul loc imediat ce se încheie cazul, dar că pe moment încearcă să salveze o femeie însărcinată?

Aruncă o privire la biserică. Hanna stă deja lângă uşă şi-i face nerăbdătoare semn.

Cu un oftat, pune telefonul deoparte. Chestiunea va trebui să mai aştepte. O s-o sune pe Ida după ce vor vorbi cu pastorul Jonsäter, n-are încotro.

Imediat ce intră, Daniel şi Hanna dau cu ochii de un spaţiu mare, bine luminat şi de o cruce aurie în faţa lor.

Pe rândurile din faţă sunt aşezaţi câţiva zeci de oameni, iar Hanna vede că sunt toţi concentraţi la omul care ţine slujba.

E Jan-Peter Jonsäter, desigur. Ochii îi strălucesc de fericire.

— Biserica noastră are o sarcină unică, informează el congregaţia. Dumnezeu ne-a făcut mijlocitori pentru întreaga lume. Dar Domnul aşteaptă mai mult decât atât. Ne-a ales şi ca să fim răspunsul la rugăciunile celorlalţi.

Face o pauză de efect, ridică mâinile.

— Gândiţi-vă la toţi cei care se roagă pentru lucruri pe care nu le primesc! Ce-ar fi dacă puterea rugăciunilor voastre le-ar putea îndeplini cele mai lăuntrice dorinţe? Când semenii noştri îngenunchează şi se roagă, când se roagă la Dumnezeu şi îi cer să le rezolve problemele, răspunsul poate veni prin noi.

Hanna ascultă fascinată. Oare Jonsäter chiar crede ce spune sau e doar o prefăcătorie bine repetată?

Încă o pauză. Pastorul îşi lasă privirea să-i umble pe fiecare rând, de parcă ar vrea să recunoască şi să valideze fiecare persoană.

— Ce bucurie să fii în stare să-i îndeplineşti cuiva cele mai lăuntrice dorinţe! exclamă el. Ce bucurie să fii ales de Domnul ca să dai mai departe marea Lui iubire! Pentru că El vrea să ne răspundă la rugăciuni şi, prin iubirea pe care o putem da mai departe, avem privilegiul de a-L ajuta pe Dumnezeu să facă exact asta!

— Amin! răspunde toată lumea.

— Mulţumesc! strigă Jonsäter, întorcându-şi faţa spre tavan. Mulţumesc, Doamne, pentru că ne-ai îngăduit să-Ţi

devenim ajutoare! Mulțumesc că ne-ai îngăduit să fim la dispoziția Ta. Mulțumesc că ne-ai îngăduit să dăm mai departe harul Tău semenilor noştri!

Fără să vrea, Hanna e impresionată. Pastorul e complet pătruns de mesajul lui, convingerea e tangibilă. Evocă un sentiment intens de comunitate cu o mare abilitate şi eficacitate, un sentiment atât de puternic că aproape nu i te poți împotrivi.

— Mulțumesc, Doamne! încheie el cu fericire curată în glas. În numele lui Iisus. Mulțumesc!

Când ține mâinile întinse, toată lumea dă buzna spre el să-i primească binecuvântarea.

Hanna studiază scena care se desfăşoară înaintea lor. Daniel clatină din cap.

Vede că membrii congregației îi zâmbesc – ba nu! – radiază de bucurie în fața lui Jonsäter. Trebuie să fie fantastic să faci parte dintr-o asemenea tovărăşie, să împărtăşeşti iubirea asta cu familia şi prietenii.

La fel, trebuie să fie oribil să fii exclus din ea.

Ce se întâmplă atunci când un grup îşi strânge rândurile şi lasă pe dinafară un membru al bisericii?

Unde se duce atunci persoana cu pricina?

72

Imediat ce se termină slujba, pastorul dispare printr-o uşă laterală de lângă amvon.

Daniel se ia după el cu paşi mari, făcându-i semn Hannei să-l urmeze. E stânjenit, în ciuda hotărârii lui să nu lase slujba să-l influențeze. Mesajul de iubire din predica pastorului Jonsäter nu se prea potriveşte cu treaba lor din această seară, cu bănuiala că alt pastor şi-a răpit soția împotriva voinței ei.

Deschide uşa laterală, care duce la un coridor întunecat fără lumini pe tavan.

— Unde naiba s-a dus? îi şopteşte Daniel Hannei.

Aceasta arată spre o uşă gri pe sub care se prelinge lumină. Daniel se duce acolo şi bate la ea, după care o deschide fără să mai aştepte răspuns.

Jan-Peter Jonsäter stă la un birou mare, la fel ca atunci când l-au vizitat acasă. Acesta e unul mai simplu, însă plin cu la fel de multe teancuri de hârtii.

Se întunecă la faţă atunci când îi vede pe Hanna şi pe Daniel, după care îşi scoate ochelarii cu ramă pătrată, îi aşază pe birou şi le zâmbeşte la fel de cald ca mai înainte.

— Iarăşi voi doi! Cu ce vă pot fi de folos de data asta?

Daniel nu se deranjează să-i zâmbească şi el.

— Avem motive să credem că ţii legătura cu Ole Nordhammar. Trebuie să ne ajuţi să dăm de el.

Hanna adaugă:

— Rebecka ar putea fi în pericol real şi Ole e singurul care ştie unde se află. Dacă ai vorbit serios în predică, cum că vrei să dai mai departe iubirea lui Dumnezeu, atunci trebuie să te asiguri că-l găsim pe Ole imediat. Înainte să-i facă rău Rebeckăi.

Jonsäter nu răspunde, dar Daniel vede din mişcarea pieptului său că respiră mai zgomotos. Oare nu-şi dă seama de gravitatea situaţiei sau e atât de captiv în felul lui de a gândi că nu mai poate accepta adevărul despre un coleg pastor?

— Ajută-ne, te rugăm! îl imploră Hanna. Unde-i Ole?

Tot niciun răspuns.

— Există o infracţiune care se cheamă favorizarea făptuitorului.

Glasul lui Daniel e mai aspru acum.

— Oricine ajută cu bună ştiinţă un infractor e pasibil de închisoare.

Face un pas înainte. N-au timp de aşa ceva, începe să se sature de atitudinea lui Jonsäter.

— Ole nu e infractor, protestează acesta. E unul dintre pastorii noştri!

— Deja ştim că şi-a bătut nevasta, îl informează Hanna.

— N-avem astfel de oameni la noi în biserică.

Expresia nu i se schimbă, chipul îi pare cioplit în piatră.

— Asemenea lucruri nu se întâmplă la noi în biserică.

Daniel e pe punctul de a-şi pierde cumpătul.

— Bănuim că şi-a răpit soția. Ăsta e un comportament suficient de infracțional pentru tine?

— Nu pot să cred aşa ceva despre Ole, insistă Jonsäter. N-ar ridica în veci mâna la soția lui, nu aşa. S-ar putea să fi fost nevoit s-o disciplineze, dar nu mai mult.

Daniel vede roşu înaintea ochilor la auzul acestor vorbe. „Disciplinare” – nu-i faci aşa ceva cuiva cu care te-ai căsătorit. E vorba de o tânără pe care Jonsäter trebuie să o fi cunoscut de mulți ani. Nici măcar nu-i poate folosi numele: în ochii lui e pur şi simplu soția lui Ole.

„O cheamă Rebecka!” vrea să țipe el. „E însărcinată şi are nevoie de asistență medicală!”

— N-am să stau să vă ascult acuzațiile ridicole, continuă pastorul. Îl cunosc pe Ole şi lucrez cu el de foarte multă vreme. E un om conştiincios şi cu frica lui Dumnezeu care nu vrea decât ce-i mai bine pentru soția lui.

Daniel îl pironeşte cu privirea, dar Jonsäter refuză să se lase intimidat.

— Nu puteți să veniți aici să calomniați membri ai bisericii noastre.

Se ridică. O avea el pe la vreo şaizeci de ani, dar e încă înalt şi bine făcut, cu vreo zece centimetri mai înalt decât Daniel. Are o prezență puternică.

— N-o să tolerez aşa ceva.

Daniel tremură de exasperare. E cât pe ce să explodeze, cu toate că ştie că nu trebuie s-o facă. Trebuie să se comporte profesionist, e perfect conştient că nu-şi poate ieşi din fire ca atunci când s-a certat cu Ida.

Asta le-ar distruge unica şansă de a o găsi pe Rebecka. Trebuie să-l convingă pe Jonsäter să colaboreze.

În acea clipă, pastorul se uită la el cu dispreț şi Daniel realizează că nu dă doi bani pe ea. Tot ce contează pentru el e biserica şi prețioasa lui reputație.

Dacă Rebecka trebuie sacrificată pentru ca reputația respectivă să fie păstrată, atunci asta e.

Toată treaba aia cu iubirea lui Dumnezeu nu e nimic mai mult decât vorbărie goală.

Înțelegerea acestui fapt îl izbeşte ca o lovitură fizică.

— Cum luăm legătura cu Ole Nordhammar? întreabă el pe un ton inexpresiv.

— Asta este, cu siguranță, treaba voastră să aflați.

Jonsäter se aşază la loc. Întinde mâna după un document dintr-un teanc de pe birou şi începe să citească ostentativ, de parcă ar fi singur în încăpere.

Lui Daniel îi e imposibil să ignore provocarea.

— Unde e Ole Nordhammar?

Jonsäter nici măcar nu se deranjează să răspundă.

Îi zvâcneşte sângele în tâmple şi brusc nu-i mai pasă dacă se comportă precum bunicul lui matern cel iute la mânie.

În clipa asta ar putea să-l ucidă pe Jonsäter.

Stăpânirea de sine a dispărut. Face un pas spre birou. Cu o mână, mătură pe podea teancurile cele mai apropiate. Acestea iau cu ele un prespapier şi un perforator. Pastorul ridică privirea.

Hanna îl prinde pe Daniel de braț, dar el îi dă mâna la o parte.

— Unde-i Ole? țipă el.

Hanna încearcă să-l tragă înapoi.

— Rebecka e însărcinată! continuă Daniel, încă strigând. Dacă Ole îi face rău, atunci o să ai pe conştiinţă vieţile a doi oameni!

Pastorul Jonsäter se duce la uşă şi o deschide larg. Nici urmă de căldura şi iubirea de care fusese plină predica lui.

De fapt, iubirea lui Dumnezeu se remarcă prin absenţă.

— Ieşiţi de-aici, le zice el glacial, înainte să iau legătura cu superiorii voştri.

73

Daniel iese cu mers apăsat în parcare şi arde un şut în primul copac care-i apare în cale, un mesteacăn de lângă intrare.

Piciorul îl doare, dar asta nu-l face să se simtă mai bine. L-ar putea sfâşia în bucăţi pe pastor. Vorbeşte despre iubirea lui Dumnezeu, dar singura lui preocupare e să protejeze bunul nume al bisericii. Fără îndoială că deja l-a sunat pe Ole să-l avertizeze că-l caută poliţia.

Totodată e şi furios pe sine însuşi pentru că şi-a pierdut atât de evident controlul. Mai loveşte o dată copacul cu piciorul. Îl doare la fel de tare ca mai înainte, dar nu-i pasă. Ar trebui să-l ducă mintea mai mult de atât.

De câte ori şi-a promis că n-o să-şi mai iasă din fire la serviciu? E lipsit de profesionalism, plus că detestă să nu se ştie stăpân pe sine. Au trecut abia două luni de când a înspăimântat-o de moarte pe Ida cu răbufnirea lui în bucătărie. Trebuie să înveţe cum să gestioneze câteva zile de stres intens fără să ajungă în starea asta.

Hanna vine în fugă. Colegul ei a plecat atât de repede că n-a putut ţine pasul cu el. Îi pune o mână pe braţ.

— Eşti bine?

Tonul ei e liniştitor, de parcă înțelege instinctiv cât de mult îşi urăşte el propria reacție.

Daniel clatină din cap. Nu poate să discute subiectul, e prea greu. Nu o să fie ca bărbații din familia lui.

Nu e bunicul lui.

— Lasă-mă o clipă, reuşeşte el să zică.

Ar prefera să se ducă acasă şi să o strângă tare în brațe pe Alice.

— Nicio problemă.

Hanna se întoarce şi se îndepărtează, îl lasă în pace. Îşi scoate telefonul şi-şi verifică mesajele, dându-i lui spațiu să se adune.

El îşi strânge şi-şi deschide pumnii, silindu-se să respire. A trecut multă vreme de când n-a mai luat-o razna la serviciu, dar comportamentul ipocrit al ticălosului ăluia l-a scos din minți. Vorbesc despre o femeie gravidă care s-ar putea să fi fost răpită şi Jonsäter nu se poate gândi decât să-şi apere colegul!

Însă asta nu justifică propriul lui comportament. Trebuie să se adune.

— Scuză-mă! zice un glas timid de la câțiva metri mai încolo.

O siluetă scundă, cu o geacă matlasată, groasă, iese din umbră. Pe frunte are trasă o căciulă de lână, ochii abia dacă i se văd. Daniel întoarce capul şi Hanna vine şi ea.

— Ați fost la noi azi-dimineață. Sunt Ann-Sofie, mama Rebeckăi.

— Desigur, zice Daniel, străduindu-se cât poate de mult să vorbească normal, nu ca unul care tocmai s-a purtat ca un nebun. Îmi pare rău, nu te-am recunoscut.

— Mai ştiți ceva de Rebecka?

Glasul e lipsit de vlagă, aproape să se frângă. După sunetul vocii, Ann-Sofie pare slăbită şi fragilă.

Daniel trebuie să vină mai aproape ca s-o audă cum trebuie.

— Ştii unde e?

— Noi tot îi căutăm pe ea şi pe Ole, explică Hanna.

Arată spre biserică.

— Am încercat să vorbim cu pastorul Jonsäter, dar nu a fost... de cine ştie ce ajutor.

Ann-Sofie îşi muşcă buza.

— Dacă ai idee unde ar putea fi Ole, te rugăm să ne spui, zice Daniel.

Mama Rebeckăi bagă adânc mâna în buzunar. Aruncă o privire spre maşinile parcate, ca şi cum i-ar fi frică să nu stea cineva acolo şi să se uite la ei.

— Rebecka e însărcinată, îi zice Hanna.

Ann-Sofie se holbează la ea, cu ochii mari din cauza şocului.

— E imposibil, şopteşte ea. Nu se poate să fie adevărat!

— Te pot asigura că este. Am vorbit cu medicul ei de la centrul de sănătate.

— Dar ea şi Ole nu pot să aibă copii! Încearcă de ani de zile!

— Fiica ta e gravidă, o asigură Daniel. Nu încape nicio îndoială.

Poate că e riscant să-i spună mamei Rebeckăi, dar în clipa de faţă trebuie să se folosească de toate mijloacele disponibile ca s-o găsească.

Intervine Hanna:

— Din nefericire, sunt câteva complicaţii cu sarcina. Acum înţelegi de ce e aşa de important să-i găsim pe Rebecka şi pe Ole?

Annei-Sofie i s-a întipărit o expresie de panică pe chip.

— Realmente nu ai habar unde s-ar fi putut duce ginerele tău?

Daniel îşi aude tonul rugător din glas.

— Ole are familie mare în Norvegia, replică Ann-Sofie după o lungă tăcere. Mama lui era norvegiană.

— Unde în Norvegia?

— Trondheim. Există o sucursală a Luminii Vieții care activează acolo.

Apare un cuplu de vârstă mijlocie, care se îndreaptă spre centrul comunitar. Mama Rebeckăi tace şi se întoarce cu spatele. Nu mai vorbeşte până ce respectivii nu se îndepărtează suficient cât să nu-i mai audă.

— Bunicii materni ai lui Ole aveau o căsuță în Meråker, chiar dincolo de graniță.

Hanna ia notițe.

— Crezi că acolo s-ar putea ascunde Ole?

— Tot ce-i posibil. Bunicul lui a murit acum câțiva ani şi cred că a moştenit proprietatea, fiindcă mama lui era deja moartă. Petrece deseori timp în Norvegia.

— Ai o adresă?

Ann-Sofie clatină din cap.

— Care era numele de familie al bunicilor?

— Nu ştiu.

Uşa centrului se deschide iar şi pe ea iese o tânără, care se îndreaptă cu pas iute spre parcare. Le aruncă o privire curioasă şi încă o dată Ann-Sofie se întoarce cu spatele.

— Trebuie să plec, îngaimă ea.

— Mulțumesc mult de tot! zice Daniel. Te rog să ne cauți dacă mai afli ceva!

Ann-Sofie încuviințează din cap. Face un pas, apoi se opreşte.

— Ole nu era... foarte drăguț cu Rebecka, şopteşte ea.

Clar se teme.

— Eşti sigură? întreabă Hanna cu blândețe.

— Nu erau fericiți împreună. Rebecka a încercat să discute cu mine de mai multe ori, dar eu nu am vrut să

ascult... nu-mi venea să cred că el e genul de bărbat care... care şi-ar lovi nevasta.

Scoate un scâncet disperat.

— Cred că asta se întâmplă de multă vreme, dar eu n-am făcut nimic. N-am ajutat-o. I-am spus fiicei mele să se roage la Dumnezeu pentru îndrumare.

Lumina felinarului stradal îi cade Annei-Sofie pe față. E descompusă de vinovăție, iar ochii îi sunt ca două izvoare de durere şi regret.

— Am fost mult prea laşă ca s-o ajut când a venit la mine, chiar dacă sunt mama ei.

Lasă să-i scape un hohot de plâns, după care o prinde pe Hanna de mâini. Daniel vede cât de tare o strânge. Încep să curgă lacrimile.

— Trebuie s-o găsiți înainte să facă Ole ceva groaznic!

REBECKA
2020
MIERCURI, 26 FEBRUARIE

Rebecka e într-un soi de stare de zăpăceală, când adormită, când trează. A băut ultimele picături de apă la mijlocul zilei şi nu mai are nimic de mâncat.

Frica îi tot sporeşte, în curând trupul ei n-o să mai fie în stare să hrănească viața mică din pântec. Asta dacă el sau ea mai trăieşte...

Nu vrea să gândească aşa, deşi nu se poate abține şi, cu toate că şi-a promis că n-o să se dea bătută, trupul îi slăbeşte.

Afară e întuneric, timpul se scurge.

Un zumzet o face să tresară. Sună ca o maşină. Se sileşte să-şi ridice capul şi să se uite pe fereastră. Fasciculul

a două faruri iluminează partea carosabilă. Lângă căsuță se oprește un vehicul. Motorul tușește ușor când e oprit.

Îi bate inima cu putere în piept.

S-a întors Ole? Sau e altcineva, cineva care a venit s-o salveze?

Simte o mică scânteie de speranță.

Se poate să fi găsit Johan drumul până aici?

Se ridică cu greu în picioare și se apleacă pe fereastră să vadă mai bine. Portiera mașinii se deschide și de pe locul șoferului coboară un bărbat. Se uită atentă prin ninsoarea abundentă, fulgii se învolburează, dând scenei un aer de irealitate. Creează o ceață albă care îl învăluie pe străin, distorsionează toate proporțiile.

Bărbatul arată ca Ole, nu ca Johan.

Rebecka scâncește. Încep să-i tremure mâinile și pulsul i se accelerează. Îi izbucnește brusc o transpirație rece.

Ole vine la ușa din față și o descuie. Rebecka se smulge din transă. Unde e croșeta? Bagă mâna în buzunare, dar nu-i acolo. A lăsat-o jos pe noptieră ieri?

Nu se vede pe nicăieri.

Pipăie prin pat, sub perna pătată. Trebuie s-o găsească, e singura ei apărare.

În cele din urmă, degetele i se strâng în jurul unui obiect tare, din metal. Îi căzuse din buzunar și se prinsese între saltea și perete.

Plânge de ușurare. Apoi aude pași grei pe scări.

Vine.

74

A preluat Hanna volanul. Lasă în urmă centrul comunitar și Snasadalen și se îndreaptă spre o mică zonă de parcare aflată la vreun kilometru și jumătate de-a lungul

Handölsvägen. Se opreşte, îşi desface centura şi se întoarce spre Daniel.

— Slavă Domnului că a venit mama Rebeckăi după noi! Acum avem confirmarea că Ole îşi abuzează soția de multă vreme. Dacă a aflat despre aventura ei cu Johan sau despre copilul pe care îl aşteaptă, situația e foarte gravă.

Îl vede pe Daniel la fel de îngrijorat. Sarcina Rebeckăi are complicații, fiecare ceas ar putea fi vital.

— Crezi că-i în Meråker? întreabă el.

Hanna închide ochii, încearcă să-şi convingă creierul sleit să funcționeze. Meråker e cam la patruzeci şi cinci de minute de Handöl. Granița dintre Suedia şi Norvegia e deschisă, oricine poate pur şi simplu să traverseze dintr-o țară într-alta.

— Ar trebui să ne ducem acolo.

Daniel încuviințează din cap.

— Va trebui să-l sunăm pe agentul de serviciu de la Trondheim să-i cerem ajutorul.

— Rebecka a dispărut de cinci zile. Nu putem aştepta să se organizeze poliția norvegiană.

Daniel îşi trece degetele prin păr.

— Ştiu. Mă ocup eu de asta cât conduci tu.

A început să ningă. Din întuneric cad fulgi grei, norii sunt joşi, iar vântul se întețeşte, învârtejindu-se de-a lungul acostamentului şi împingând zăpada în fața lui. Mestecenii care mărginesc drumul se apleacă şi se leagănă, crengile lor arată de parcă ar putea fi smulse în orice clipă. Prognoza meteo e cumplită: furtuni şi vânt de până la şaptezeci şi doi de kilometri la oră.

Hanna îşi prinde centura.

— OK, să mergem! Cum o să obținem adresa?

— Îi putem căuta pe părinții lui Ole în registrul electoral, aşa ar trebui să putem afla numele de fată al mamei lui.

— Dacă Anton mai e la secție, poate ne-ar putea ajuta el.

Hannei îi sună telefonul şi îl pune pe difuzor.

— Sunt Karin Jonsäter.

Hanna e şocată. Era disperată când i-a dat cartea de vizită Karinei şi, din fericire, se pare că femeia s-a răzgândit. Sau a convins-o Ann-Sofie să discute cu poliția, în ciuda oprimării din biserică.

Poate că există o formă de solidaritate feminină care acționează pe sub radarul organizației patriarhale?

— M-ai rugat să te sun dacă ştiu unde ar putea fi Ole...

Karin trage adânc aer în piept. Are frică şi nelinişte în glas.

— Nu-i poți spune soțului meu că am vorbit cu tine.

— Ai cuvântul meu.

— Cred că Ole e în Norvegia. L-am auzit pe Jan-Peter vorbind la telefon cu el după prima voastră vizită, în dimineața asta. Parcă încerca să-l convingă pe Ole să se întoarcă în Suedia, împreună cu Rebecka.

Mai trage o dată aer în piept, tremurat.

— Ceea ce trebuie să însemne că Ole... o ține pe Rebecka acolo împotriva voinței ei.

75

Anton încă e la secție, chiar dacă e târziu. Nu-i vine să se întoarcă acasă la un apartament gol, mai degrabă ar mai sta să lucreze o vreme.

A fost o zi lungă şi grea. Acum Rebecka şi Ole Nordhammar au fost dați oficial în urmărire, Linus Sundin e mort şi numele lui a fost dat publicității.

A fost dificil să dea vestea familiei. Nu-şi poate scoate din minte figura şocată a Sandrei. Nu putea să accepte informația, să înțeleagă că soțul său e mort. Se agățase de băiețelul ei, care plângea tare şi inconsolabil.

Susținea categoric că Linus nu și-ar fi luat niciodată zilele. Respinsese ideea imediat. Linus n-ar face așa ceva familiei, spusese ea printre hohote de plâns.

Și încă n-au găsit un bilet de sinucidere.

Dacă Sandra are dreptate, atunci rămân două alternative: fie a fost un accident real, fie Linus a fost scos de pe șosea, ceea ce înseamnă crimă cu premeditare.

Anton nu e sigur cât preț să pună pe părerea Sandrei. Ar putea fi numai dorința deșartă a unei femei disperate. Raportul inițial al Carinei despre furgoneta lui Linus tocmai a sosit, râcâiturile de pe laterală sunt relativ recente, dar e imposibil de zis dacă sunt noi-nouțe.

Încă mai sunt multe detalii care sugerează că Linus l-a omorât pe Johan.

Probabil că ar trebui să-i spună lui Daniel ce a zis Sandra, dar se hotărăște să aștepte până a doua zi. Fără îndoială că Daniel a încheiat lucrul pe ziua de azi, e trecut de opt, iar Anton știe că situația a fost delicată acasă în ultima vreme.

A întâlnit-o pe Ida de câteva ori – e o fată de treabă. În același timp, nu e ușor să ai o relație cu un polițist, rata înaltă a divorțurilor din poliție nu e întâmplătoare. Să ai un partener care trebuie să răspundă la apeluri și să lucreze după un program neregulat îți afectează relația.

Nu-i amuzant să iei cina cu cineva care a rămas cu mintea la un cadavru tocmai descoperit.

Nu-i surprinzător că astfel de cupluri se despart.

Nu se poate abține să nu se gândească la Carl și la cum ar rezista el lângă un partener care este polițist.

„Nu mai visa cu ochii deschiși! N-o să se întâmple”

Totuși, când sună telefonul, speră că ar putea fi Carl, dar nu, e Daniel. E în mașină cu Hanna, așa că, evident, încă e la lucru.

— Poți să mă ajuți să găsesc o adresă în Meråker, Norvegia? întreabă acesta fără vreun preambul.

Îl lămureşte că proprietatea îi aparține lui Ole Nordhammar, care a moştenit-o de la familia din partea mamei. Mai vrea ca Anton să caute şi numele de fată al mamei norvegiene a lui Ole.

— Cât de repede poți.

— De ce vrei adresa? Deja l-am dat în urmărire.

Până acum nu s-au primit informații noi, deşi Anton îşi dă seama că urmărirea e valabilă numai în Suedia, nu şi în Norvegia. Ca să acopere toată Scandinavia, trebuie emis un mandat de arestare, dar bănuielile legate de Ole Nordhammar nu ar justifica momentan o atare măsură.

— De ce aşa de urgent? adaugă el.

O aude pe Hanna vorbind în fundal.

— Credem că Rebecka Nordhammar e ținută împotriva voinței sale în Meråker, explică Daniel.

Este, evident, îngrijorat, vocea îi e aspră şi stresată.

— Deci vorbim despre răpire? întreabă Anton.

— Aşa se pare. Iar Rebecka e gravidă, probabil cu Johan mai degrabă decât cu soțul ei. Mama ei tocmai a confirmat că acesta o supunea de ani întregi la violență domestică.

Anton îşi dă seama cât e de gravă situația. Hanna a avut dreptate de la bun început: e mult mai rău decât crezuse el.

— O să văd ce pot face, replică el. Totuşi, probabil că ar trebui s-o pui la curent şi pe Grip.

— Mai încolo. Trebuie să iau legătura cu ofițerul de serviciu de la Trondheim şi să cer ajutor.

REBECKA
2020
MIERCURI, 26 FEBRUARIE

Rebecka se ghemuieşte pe pat, cu spatele la perete. Paşii lui Ole s-au oprit în dreptul uşii.

Respirația ei e atât de rapidă şi superficială, că nu inspiră suficient oxigen. Se simte ca şi cum şi-ar ține răsuflarea sub apă. Deocamdată are suficient aer, dar trupul ei ştie că o să se termine în curând.

Fiecare muşchi e atât de încordat, că aproape stă să se rupă.

Preț de o clipă ia în calcul să se ascundă după uşă, să-l atace de cum intră. Se închipuie zburând spre el cu croşeta subțire în mână şi înfigându-i-o în ochi, ca el să cadă la podea, apoi coborând în fugă la maşină şi plecând.

Însă frica o face să abandoneze ideea. El e prea puternic, iar ea o să aibă numai o şansă. Dacă ratează, lucrurile o să stea mult mai rău.

În plus, nu ştie dacă e capabilă să rănească intenționat altă ființă umană. Nici măcar pe Ole, în ciuda a tot ce i-a făcut. Dacă se preface strivită şi supusă, atunci poate reuşeşte să-l convingă să-i dea drumul.

Nu sunt cine ştie ce şanse să se întâmple asta, dar se agață de posibilitate. Ole e slujitor al lui Dumnezeu, pastor în biserica lor. L-a auzit predicând mesajul de iubire în multe rânduri.

Cu siguranță n-ar ucide o femeie însărcinată, nu?

Îşi trece o mână peste pântec, încearcă să găsească putere în faptul că ştie că în ea creşte o viață.

Îl aude punând mâna pe cheia din broască. E înțepenită şi scoate un scrâşnet când încearcă s-o întoarcă. În cele din urmă, trebuie s-o scoată şi s-o pună la loc.

Rebecka stă cu privirea lipită de uşă, ca hipnotizată. Poate că eforturile cu croşeta au stricat broasca. S-ar putea ca el să fie încuiat pe dinafară, aşa cum e ea pe dinăuntru.

Iarăşi un scrâşnet.

Buzele i se mişcă a rugăciune, aceleaşi cuvinte pe care le-a repetat de când era mică:

— Dumnezeule, care iubeşti copiii...

76

Când ajunge la Storlien, Hanna vede un indicator luminos cu cuvintele VAMA TULLGRÄNS, care marchează granița dintre Suedia şi Norvegia.

Daniel tocmai a încheiat discuția cu poliția norvegiană din Trondheim. Pune deoparte telefonul, cu o expresie de îngrijorare pe chip.

— O să trimită o patrulă imediat ce pot, dar acum toată lumea din Meråker e plecată la un alt apel.

Hanna strânge buzele. În seara asta nu par să le meargă bine prea multe. Creşte viteza cât de mult îndrăzneşte şi se îndreaptă spre banda de circulație marcată cu verde. Trec de o clădire de lemn cu însemnele vămilor norvegiene şi suedeze deasupra uşii. Locul e scufundat în întuneric, nu e niciun vameş.

Catargele steagurilor zuruie în vânt când Hanna intră cu maşina în țara vecină.

Acum sunt în Norvegia. Nu au autoritate aici.

Un indicator albastru îi informează că se află în provincia Nord-Trøndelag şi în satul Meråker. Îşi continuă drumul pe Mellomriksveien, cum e numit E14 în norvegiană.

Daniel rămâne tăcut şi încordat pe locul din dreapta.

Vremea s-a stricat. Zăpada se învolburează în lumina farurilor, să conducă în asemenea condiții îi solicită Hannei

toată concentrarea. Speră ca locul pe care îl caută să nu fie prea mărginaş şi izolat – dacă este, s-ar putea să nu poată răzbate. Maşina e cu tracțiune integrală, dar, pe o furtună ca asta, drumurile pot deveni impracticabile în câteva ore.

E aproape nouă seara, a trecut o jumătate de oră de când au vorbit cu Anton. Tot nu ştiu unde merg.

În sfârşit, lui Daniel îi sună telefonul. Îl pune pe difuzor.

— Am obținut adresa, zice Anton.

Hanna expiră lung.

— E la nord-est de E14.

Anton le explică faptul că trebuie să facă dreapta după o benzinărie şi să rămână pe drum ceva vreme până ajung la un pod îngust care traversează un afluent al râului Stjördal. Căsuța e la capătul acelui drum.

— Numele de fată al mamei lui Ole Nordhammar era Hauge, continuă el. Bunicii materni erau Ruth şi Sigurd Hauge, în caz că trebuie să cereți indicații.

— Mulțumesc! zice Daniel.

— Apropo, vreți detaliile maşinii lui Nordhammar? Conduce un Nisssan Qashqai alb: e un SUV mic, cu numărul de înmatriculare NQX 026.

„Bravo, Anton!” îşi zice Hanna în sinea ei. În graba lor uitaseră să întrebe despre maşină.

— Nu uitați că tipul ăsta ar putea fi periculos! adaugă Anton. S-ar putea să aveți nevoie de întăriri.

Dincolo de parbriz, întunericul devine din ce în ce mai dens. Ştergătoarele fâşâie înnebunite înainte şi înapoi prin fața ochilor Hannei.

— Poliția norvegiană a confirmat că e pe drum, spune Daniel. Nu te îngrijora, n-avem de gând să facem vreo tâmpenie.

REBECKA
2020
MIERCURI, 26 FEBRUARIE

Când se deschide uşa dormitorului, Rebecka vede o siluetă întunecată înconjurată de o lumină puternică. E imposibil să-i distingă trăsăturile feței şi, pentru o clipă, crede că, de fapt, e un înger venit să o salveze.

După care ochii i se obişnuiesc, privirea i se limpezeşte şi vede că în cadrul uşii stă Ole. Se lipeşte de perete, n-are unde să se ducă.

Ole nu scoate nicio vorbă, pur şi simplu face un pas înainte, o apucă de braț şi o trage în picioare.

— Ce... ce faci?

Tot nu vorbeşte. O împinge în fața lui, afară din camera mică şi în jos pe scara de lemn. Nu are nici cizmele, nici geanta, doar hainele de pe ea.

Pe fereastra holului vede furtuna în toi. Zăpada se loveşte de geam, vântul urlă coborând pe coşul din bucătărie. Rafalele bruşte îndoaie totul în calea lor.

Când Ole deschide uşa de la intrare şi o împinge afară, frigul îi muşcă pielea ca o lovitură de bici. Se face mică în vijelie, fulgii de zăpadă sunt ca nişte ace ascuțite pe pielea ei.

— Unde mergem? strigă ea.

Niciun răspuns. E doar în ciorapi şi nu are geacă, dar lui Ole nu-i pasă. O împinge spre maşină.

Zăpada îi îngheață instantaneu tălpile. Părul şi ceafa îi sunt deja ude leoarcă. Îi e atât de frig, că tremură.

— Dă-mi drumul!

Se împotriveşte cât poate ea de bine. În urmă cu câteva minute era gata să facă orice să iasă din căsuță, acum cămăruța aceea murdară îi e singurul refugiu.

— Taci, femeie! răcneşte Ole.

E prea puternic, n-are nicio şansă împotriva lui.

N-a avut niciodată.

El deschide portiera din spate şi aproape c-o aruncă în maşină. Ea îşi pierde echilibrul şi se loveşte cu capul de portiera de pe cealaltă parte. Durerea o face să vadă stele verzi. Până să apuce să se ridice în capul oaselor, el deja a pornit motorul.

— Unde mergem? strigă ea din nou.

Ole iese cu maşina în întuneric.

— Tu mergi să-l întâlneşti pe Dumnezeu.

77

Hanna conduce cât de repede cutează pe şoseaua acoperită cu zăpadă, care merge în paralel cu o albie mică, după care continuă spre nord.

Spre ea se îndreaptă două faruri cu faza lungă. O orbesc, dar şoferul nu schiţează niciun gest să le regleze, cu toate că ea îi dă flash-uri nervoasă.

Cealaltă maşină se deplasează atât de repede, că se teme că o să se ciocnească. E forţată să tragă violent de volan într-o parte. Reuşeşte la mustaţă să nu dea cu aripa într-un troian.

SUV-ul trece în goană pe lângă ei, orb la ce s-a întâmplat.

— Fir-ar! exclamă Daniel. El era!

Hanna se uită în oglindă şi vede maşina albă dispărând din vedere.

— Eşti sigur?

— Era un Nissan Qashqai, recunosc modelul.

Hanna se luptă cu volanul şi întoarce maşina.

— Sper că ai dreptate, şopteşte ea, călcând acceleraţia la podea.

Nici urmă de stopuri roşii când goneşte după SUV-ul alb. Trebuie să-l prindă înainte ca Ole să ajungă la E14, altfel ar putea pur şi simplu să dispară.

— O avea pe Rebecka cu el?

— N-am putut să văd. S-ar putea să fi fost cineva pe bancheta din spate, dar nu pot să jur.

Când Hanna trece pe lângă ultimul drum lăturalnic, Daniel strigă:

— Stop!

Calcă puternic pe frână, evitând la mustață încă un derapaj.

— Mi s-a părut că am văzut urme de roți acolo.

Hanna dă cu spatele şi se întoarce în direcția în care arată el. Zăpada n-a fost curățată, iar farurile surprind urmele lăsate de altă maşină.

„Te rog, fă să fie maşina lui Nordhammar!” se roagă Hanna în sinea ei.

Îşi continuă drumul, ținându-se după urme. Pădurea e şi mai deasă aici; e imposibil să vezi ceva dincolo de lumina farurilor. Vântul e atât de puternic, că simte cum îi împinge maşina într-o parte, ceea ce o sperie. Nu vrea să rămână blocată într-un troian, la mila puterii naturii.

— Vezi ceva? întreabă Daniel, cu o undă de disperare în glas.

Hanna se străduieşte cât poate. Nici urmă de Ole. Ştergătoarele lucrează la viteză maximă în timp ce ea se uită atent înainte, dar nu vede decât întuneric şi cantități mari de zăpadă care cad din cer. Aici ai putea să mori înghețat în doar câteva ore.

I se strânge stomacul la un asemenea gând.

Trebuie s-o găsească pe Rebecka înainte să fie prea târziu.

REBECKA
2020
MIERCURI, 26 FEBRUARIE

Ole merge atât de repede pe drumeag, că Rebecka închide ochii şi se prinde cu mâna de pântec. O să moară toți trei dacă nu încetineşte. E doar o chestiune de timp până să se izbească de un copac sau de altă maşină.

Plânge cu gura deschisă.

Maşina se smuceşte când Ole se lansează pe un drum şi mai îngust şi Rebecka e aruncată de cealaltă parte a banchetei. Reuşeşte să se cuprindă în ultima clipă cu o mână ca să protejeze burta, dar se loveşte rău la umăr.

El merge tot înainte, cu o viteză amețitoare. Nici urmă de clădiri sau lumini primprejur; sunt în mijlocul pustietății.

— Te rog, opreşte! şopteşte Rebecka, cu toate că ştie că el n-o poate auzi.

Habar nu are unde merg.

Ole frânează brusc. Nu se deranjează să oprească motorul când deschide portiera din spate şi o trage afară.

Încă o dată, ea se roagă pentru viața copilului ei nenăscut.

— Sunt însărcinată, hohoteşte.

Preț de o clipă crede că Ole o s-o scuipe.

— Nu-i nenorocitul meu de copil.

— Te rog, Ole, nu face asta!

Însă el îi ignoră rugămințile.

— Tu şi bastardul tău o să dați socoteală lui Dumnezeu!

O târăşte până la cel mai apropiat copac şi o aruncă pe pământ, cu fața în jos. Rebecka nu poate să vadă nimic; zăpada înghețată îi râcâie obrajii.

În timp ce se chinuie să se ridice, aude portierele maşinii închizându-se. Motorul rage şi Ole se îndepărtează.

Ea ridică braţul să încerce să-l oprească, iar aerul rece îi loveşte palma.

Maşina dispare din vedere.

Ole a plecat.

Rebecka clipeşte, încearcă să înțeleagă ce s-a întâmplat. După care reuşeşte. A lăsat-o în mijlocul pădurii. Nu are haine de exterior, nici telefon. Nu are nici măcar încălțări în picioare.

Nimeni nu ştie unde se află. Johan n-o să fie în stare niciodată s-o găsească.

Ea şi copilul ei o să înghețe aici afară, îngropați sub zăpada care cade din ce în ce mai multă.

Lumea se clatină. Peisajul se face albastru în noaptea întunecată. Crengile negre şi goale ale copacilor se întind după trupul ei înghețat.

Se rupe ceva în ea.

Ole chiar o vrea moartă.

Cu siguranță, Dumnezeu nu poate ierta aşa o răutate, dar nimeni nu i-ar acuza soțul când ar fi găsită, în cele din urmă. Toată lumea ar presupune că s-a rătăcit când a venit furtuna.

Sărmana Rebecka, cum a murit ea înghețată dintr-un accident!

— Nu, şopteşte ea în beznă. Nu!

Se ridică în genunchi şi reuşeşte să se scoale în picioare. E greu să-şi păstreze echilibrul. Fiecare pas e ca şi cum ar umbla pe cuie.

Îi e atât de frig că trupul îi tresare spasmodic.

Un singur gând o ajută să meargă mai departe.

Dacă nu primeşte ajutor, copilul ei o să moară în această noapte.

Acum zăpada îngheață lovește parbrizul. Hanna se târâie, se simte ca într-un peisaj selenar, nu există contururi, nu există puncte fixe după care să se orienteze. Stă cu degetele strânse pe volan, trebuie să-și adune fiecare strop de concentrare ca să rămână pe drum.

Dintr-odată, în față apare o lumină strălucitoare și încă o dată aproape că e împinsă în șanț.

— El e, întoarce! strigă Daniel.

De data sta nu trebuie să-l piardă pe Ole. Mormăie în sinea ei, secundele curg cât dă înapoi, întoarce, dă înapoi, întoarce. În cele din urmă, sunt cu fața în direcția opusă și pot urmări SUV-ul alb.

Conduce mult prea repede pentru suprafața înșelătoare, ceea ce îi amintește de accidentul din decembrie, când a pierdut controlul mașinii. Asta nu se poate întâmpla acum. Azi nu e singură, Daniel e lângă ea. El are familie, o fetiță mică de tot. Trebuie să încetinească, de dragul lui, dacă nu de al ei.

Stopurile roșii au dispărut după o curbă. Hanna își continuă drumul. Brusc au ajuns la E14. E gol în ambele direcții.

„O, nu!”

— Îl vezi? întreabă Hanna, cu toate că știe care are să fie răspunsul.

— A dispărut.

Daniel sună la fel de înfrânt precum se simte ea.

Se uită atent în ambele direcții: nimic.

— Fir-ar! Eram atât de aproape! *Atât* de aproape!

— Știu.

Hanna își lasă capul pe volan, după care înjură în gura mare.

— Ce facem acum?

— Ne întoarcem, continuăm să căutăm casa bunicului lui, decide Daniel. Nu ştim sigur dacă Rebecka era în maşină, e o şansă să mai fie încă încuiată în căsuță.

Are dreptate, nu trebuie să-şi piardă speranța de a o găsi pe Rebecka, dar Hanna e furioasă că Ole Nordhammar a scăpat.

Se întoarce şi porneşte iar, îndreptându-se spre adresa pe care le-a dat-o Anton. Când ajung la mica răspântie unde a dispărut maşina lui Ole, Daniel o opreşte.

— Stai!

Hanna frânează. Daniel se uită fix la intrare. Brazii deşi înghit drumul după numai vreo sută de metri. Farurile oferă o mică fâşie de lumină în întunericul dens.

— De ce a cotit aici? se întreabă el.

Ea dă din umeri.

— Poate încerca să se ascundă de noi? A funcționat – l-am pierdut.

— Dar probabil l-am fi pierdut mai devreme dacă s-ar fi dus drept spre E14. Trebuie să existe un motiv, insistă Daniel. Ce crezi?

Cu mâinile pe volan, Hanna încearcă să-şi închipuie procesul de gândire al lui Ole.

Dacă ştie că Rebecka e însărcinată cu altul, atunci ar vrea să fie el cel care o pedepseşte. E o insultă uriaşă la adresa lui, atât ca soț, cât şi ca pastor. Un bărbat cu profilul lui psihologic trebuie să fie deja furios.

În acelaşi timp, ştie că îl caută poliția. Asta l-ar putea face disperat, chiar dacă ar da vina pe Dumnezeu pentru faptele sale.

Poate că a mutat-o pe Rebecka undeva unde să nu fie găsită înainte să-i aplice pedeapsa.

— Ar putea să mai fie vreo căsuță pe aici? sugerează ea. Una despre care nu ştim noi?

Daniel stă cu privirea ațintită pe urmele de roți din zăpadă.

— Cred că ar trebui să ne ducem să aruncăm o privire, zice el.

REBECKA

2020

MIERCURI, 26 FEBRUARIE

Rebecka se împleticeşte spre locul unde a oprit Ole maşina. Fiecare pas e un efort, de câteva ori e cât pe ce să se prăbuşească, dar gândul la copil o ține în picioare.

Nu-l poate lăsa să moară.

Are obrajii înghețați, buzele țepene de frig. Nu poate să plângă, cu siguranță nici după ajutor nu poate să strige.

Cum se poate să fie aşa lungă o distanță de douăzeci de metri?

În cele din urmă ajunge în locul respectiv şi începe să se târâie în direcția drumului mai lat. Se ia după urmele maşinii lui Ole, se uită atentă în întuneric. Nu trebuie să se rătăcească. Roțile au săpat făgaşe adânci în zăpada groasă, uşurându-i mersul.

Nu-şi mai simte picioarele, dar se sileşte să le ridice unul câte unul. Un picior înaintea celuilalt. Un pas, apoi altul.

Zăpada învolburată nu se mai sfârşeşte. Cerul râde de ea.

S-a rugat la Dumnezeu atât de des, l-a implorat să o salveze, dar nu i-a venit niciodată în ajutor. N-a avut niciodată timp pentru ea, ci doar pentru pastorul lui. Slujitorul lui ales, Ole. Bărbatul care şi-a lăsat propria soție să moară aici, în viscol.

Vrea să scuipe pe el şi pe Dumnezeu. Să-şi exprime furia şi să amenințe cerul cu pumnul strâns.

Nu are puterea.

Toată viața i s-a spus că ea şi membrii bisericii umblă prin Valea Domnului. Locul aleşilor, unde Dumnezeu le-a dat Lumina Vieții, lumina pe care trebuie să o ducă la oamenii din lume.

Ea însă n-a avut parte de nimic altceva în afară de întuneric.

Dacă scapă cu viață, o să părăsească biserica. Copilul ei n-o să fie expus credinței care i-a provocat ei atâta durere.

O mai fi în viață micuțul?

Rebecka scânceşte la gândul că se poate să fie adevărat contrariul.

Devine conştientă de o lumină slabă printre copaci, care pare să se apropie. Să fie o maşină sau o iluzie, o fantezie pe care creierul ei derutat o evocă pentru ca să-i uşureze durerea?

S-a răzgândit Ole?

Încearcă să se decidă ce anume provoacă lumina, dar totul îl pâlpâie pe dinaintea ochilor. E prea sleită. Vrea să facă cu mâna, să strige că e acolo, că are nevoie de ajutor, dar nu reuşeşte nici măcar să-şi ridice brațul.

Trupul îi e slăbit, nu mai vrea s-o asculte. Nu poate să facă mai multe.

Cade în genunchi şi se prăbuşeşte în zăpadă. E prea târziu. Ea şi copilul ei o să moară aici, în întuneric şi umbră.

Întocmai cum şi-a trăit ea toată viață în întuneric şi umbră.

79

Drumul îngust nu duce nicăieri. Hanna nu poate vedea decât un peisaj alb-negru de umbre, nu pare să fie nici măcar o clădire pe aici, în adâncul pădurii.

Începe să se descurajeze. Probabil că ar fi mai bine să se întoarcă.

— Pare destul de pustiu, îi zice lui Daniel.

— Ai putea să mergi mai departe, trebuie să se termine în curând.

Hannei îi creşte nelinişte cu fiecare minut care trece. Vrea să ajungă la căsuța lui Ole Nordhammar cât mai repede. Rebecka ar putea să fie în continuare încuiată acolo – e ultima lor speranță.

— Ole trebuie să fi parcurs tot drumul, încă se mai văd urmele, arată Daniel.

Adevărat. Hanna încetineşte. Drumeagul şerpuieşte şi pe alocuri vântul a format troiene înalte care-i blochează vederea. Încă se mai teme să nu derapeze şi să rămână blocată în mijlocul sălbăticiei.

Ajung la o porțiune scurtă şi dreaptă care pare să ducă la o zonă de întors, spre uşurarea ei. Acum se pot îndrepta spre căsuță şi s-o găsească pe Rebecka.

— Opreşte! strigă Daniel. E ceva pe drum în față!

Hanna frânează brusc. Merge cu mai puțin de treizeci de kilometri la oră, dar spatele maşinii derapează îngrijorător.

La capătul fasciculului farurilor vede o siluetă care zace în mijlocul drumeagului. Sar amândoi din maşină, dar Daniel ajunge primul. Apucă trupul inert de umeri şi îl întoarce ca să-i vadă chipul.

Femeia are ochii închişi, fața albă ca varul, dar Hanna o recunoaşte imediat.

— Ea e!

Rebecka pare mai mult moartă decât vie. Nu are culoare în buze, părul lung şi ud îi e țeapăn de la ger, lipit de cap.

Hanna îşi scoate mănuşa şi verifică pulsul la gâtul subțire.

— Trăieşte!

— Asta-i bine, dar e rece ca gheața.

Hanna se uită în jos şi vede că picioarele Rebeckăi sunt protejate doar de o pereche de şosete zdrențuite.

— N-are încălțări!

Furia i se trezeşte ca o lavă care fierbe. A întâlnit ea mulți bărbați violenți, dar e greu de înțeles un asemenea nivel de cruzime. Ole şi-a lăsat intenționat soția să moară înghețată în zăpadă.

— Trebuie s-o ducem imediat la căldură, spune Daniel.

O ridică pe Rebecka în brațe şi o duce la maşină.

— Dacă o să conduci tu, o să stau eu în spate cu ea, spune Hanna descheindu-se la geacă. Am să încerc s-o încălzesc cât pot eu de bine.

Se uită unul la altul. Rebecka are nevoie urgentă de îngrijiri medicale.

— O să mergem în Suedia cu maşina, decide Daniel. Ambulanța aeriană poate s-o ia din Storlien.

80

Când Daniel ajunge în locuința lui, la ora două dimineața, au trecut aproape douăzeci şi patru de ore de când n-a mai fost pe acasă. Cumva, va trebui s-o împace pe Ida, dar în clipa de față nu regretă ce a făcut.

Rebecka e în siguranță şi asta e cel mai important.

Ida o să înțeleagă, dacă îi dă şansa să-i explice de dimineață.

Se furişează în hol şi-şi scoate hainele de exterior cu băgare de seamă, să nu trezească pe nimeni, apoi se duce în bucătărie, îşi toarnă un pahar cu apă şi-l bea dintr-o înghițitură. După o scurtă ezitare, scoate sticla de coniac din fundul unui dulap. Băutura îi pârjoleşte gâtul, dar muşchii încordați i se relaxează un pic.

Îi tremură mâinile de epuizare când pune sticla la loc.

Ambulanța aeriană trebuie să fi ajuns deja la spitalul din Östersund. În ciuda vântului puternic, a reuşit să aterizeze în Storlien şi să o ia pe Rebecka. Aceasta şi-a recăpătat cunoştința în maşină. A fost un chin să-i audă țipetele de durere când îi revenea sensibilitatea şi pielea i se înroşea şi umfla.

Degerăturile grave sunt provocate de cristale de gheață care se formează în celule şi duc la ruperea vaselor de sânge. E extrem de dureros atunci când cristalele se dizolvă şi capilarele încep să funcționeze iar.

Speră că doctorii o să fie în stare să-i salveze Rebeckăi mâinile şi picioarele de sechele permanente. Aveau o paloare oribilă, ca de ceară, când a fost găsită. Ştie din experiență cât de repede se pot produce degerăturile.

Acelaşi lucru i s-a întâmplat şi Hannei anul trecut.

Rebecka n-a stat prea mult afară, dar, în condiții severe, afecțiunile pot apărea în zece minute. Nu îndrăzneşte să facă presupuneri în legătură cu starea copilaşului, dar probabil n-are şanse mari. Dacă nu l-a omorât frigul, atunci există riscul considerabil s-o fi făcut şocul.

Ole Nordhammar e un ticălos.

Ce fel de om – pastor creştin – lasă o femeie însărcinată să moară înghețată aşa?

Se întreabă cât ştie Jan-Peter Jonsäter despre comportamentul violent al lui Ole. Sau cum va reacționa dacă află ce a făcut prețuitul lui coleg. Daniel e hotărât ca şi Jonsäter să fie tras la răspundere pentru faptele lui.

Termină coniacul şi lasă paharul jos, după care se strecoară în dormitor. Se simte complet rupt de oboseală, nu vrea decât să se bage în pat lângă Ida şi să adoarmă cât mai repede.

Durează o clipă să i se obişnuiască ochii cu întunericul, apoi vede că patul dublu e gol.

La fel şi pătuțul de lângă el. Ida şi Alice nu-s aici.

Se uită împrejur nedumerit. Când aprinde veioza de pe partea lui de pat, găseşte un bileţel pe pernă. Recunoaşte scrisul de mână al Idei.

Nu mai pot continua aşa. M-am mutat înapoi la mama. / I.

81
JOI, 27 FEBRUARIE

Pe Hanna o doare tot trupul de oboseală când se târăşte în secţie joi dimineaţă la şapte. Mai puţin de patru ore de somn nu sunt nici pe departe de-ajuns, dar n-are ce face.

Principalul e că au reuşit s-o găsească pe Rebecka la timp.

Îşi trece cardul peste cititor şi deschide uşa chiar când apare Daniel în spatele ei. Acesta bate din picioare să-şi cureţe zăpada de pe bocanci şi i se alătură în hol. Are cearcăne negre sub ochi şi pielea feţei bate în cenuşiu. Niciunul dintre ei n-a dormit mult, dar el arată absolut groaznic.

— Cum te mai simţi? întreabă Hanna.

— N-am prea dormit.

Se îndreaptă spre birou, dar ea îl urmează.

— Eşti bine? întreabă încet.

Au trecut doar câteva ore de când s-au întors de la Storlien, dar ceva nu e în regulă, o simte.

— Mie poţi să-mi spui.

Daniel face o grimasă.

— Se pare că partenera mea nu mai vrea să fie cu mine.

— Poftim?!

Nu se aşteptase deloc la aşa ceva.

— Ida s-a mutat înapoi la maică-sa. Am găsit un bileţel în dormitor azi-noapte.

Hanna nu ştie ce să zică. Ida şi Daniel au o fetiță mică şi noaptea trecută el chiar a făcut ceva care contează. Dacă n-ar fi insistat ca ea să conducă pe drumeagul acela din Meråker, ar fi fost prea târziu pentru Rebecka.

Instinctele lui i-au salvat ei viața. În ochii Hannei, e un erou. Îi pune compătimitoare o mână pe umăr.

— Bănuiesc că Idei îi trebuie nişte spațiu să se lămurească ce şi cum, zice ea. Nu-i uşor să fii mamă pentru prima dată. Reacționează exagerat.

Aude cât de banal îi sună vorbele.

— Sunt sigură că o să fie bine, şopteşte ea, străduindu-se ca vorbele să-i sune a încurajare.

Daniel îşi scoate geaca şi o agață în cuier, după care arată din cap spre sala de conferințe, unde Anton şi Raffe aşteaptă deja.

— Trebuie să începem.

E un semn clar că nu vrea să mai discute situația de acasă.

— OK.

Hanna se întoarce să plece, dar se opreşte în cadrul uşii.

— Uite ce e, sunt aici dacă vrei să stai de vorbă cu cineva. Nu trebuie decât să spui.

Daniel îi zâmbeşte frânt.

— Am nevoie de o cafea înainte de şedință.

82

De îndată ce a început şedința, Grip i-a predat conducerea lui Daniel. El a rezumat cele întâmplate în Norvegia în ziua anterioară, completat de Hanna pe unde era necesar.

Lipsa de somn îi dă o senzație de greață şi se chinuie să-şi păstreze concentrarea.

— Azi-noapte l-am dat în urmărire pe Ole Nordhammar în toată Scandinavia, încheie el. O să avem nevoie de ajutorul poliției norvegiene ca să păstrăm căsuța din Meråker ca loc al faptei şi să facem o cercetare criminalistică.

Grip ia notițe.

— Avem veşti de la spital? Cum se mai simt Rebecka şi copilul pe care-l aşteaptă?

— Aveam de gând să verific după ce terminăm aici, replică Hanna.

— OK.

Grip bate cu încheieturile degetelor în masă, ca şi cum ar vrea să le reamintească de faptul că ancheta de crimă în cazul lui Johan e departe de a se fi încheiat. Daniel e perfect conştient de asta. Au fost deviați de la ea de răpirea Rebeckăi, care le-a solicitat ieri aproape toată atenția.

Sau există o legătură?

Încearcă să-şi oblige creierul obosit să funcționeze în timp ce Anton rezumă ultimele informații despre moartea lui Linus Sundin. Accentuează în special faptul că soția acestuia refuză să accepte ideea de sinucidere.

Ancheta despre o posibilă crimă aflată în spatele acestui incident e încă foarte la început.

— Ținând seama ce i-a făcut Ole Nordhammar soției lui, zice Grip, cu siguranță trebuie să revizuim ipoteza originală că Linus Sundin a fost făptaşul, nu credeți?

Majoritatea celor de la masă dau aprobator din cap. Grip bate la tastatură şi apare o imagine mărită a fotografiei din paşaport a lui Ole.

Daniel îl studiază pe bărbatul în vârstă de patruzeci şi unu de ani de pe ecran. Prima impresie e pozitivă: arată ca un om al bisericii, carismatic şi convingător, nu foarte diferit de o versiune mai tânără a lui Jan-Peter Jonsäter. Totuşi, la

o cercetare mai atentă, trăsăturile devin mai ascuțite, privirea are ceva rece în ea.

Se gândeşte la Rebecka zăcând în zăpadă, pe punctul de a muri înghețată. Abia dacă putea vorbi când au ajuns la Storlien, dar Hanna a reuşit să scoată câteva cuvinte de la ea înainte ca ambulanța aeriană să o ducă la spital.

Tânăra a şoptit că soțul ei a ținut-o încuiată, după care a târât-o afară din maşină şi a lăsat-o să moară în viscol. A mai confirmat şi relația cu Johan.

Ceea ce-i dă lui Ole Nordhammar un motiv să-l fi omorât.

Omul ăsta are multe pe conştiință.

Întrebarea e cum să meargă mai departe de aici. Desenează un cerc cu arătătorul în timp ce se gândeşte. Încă nu există dovezi criminalistice împotriva lui Ole. Poate că în furgoneta lui Johan sunt amprentele lui, dar ei încă mai aşteaptă rezultate de la Centrul Național de Criminalistică din Umeå. Ar trebui să arunce o privire la casa din Enafors, să vadă dacă există ceva care să susțină ideea implicării lui.

— Trebuie să cercetăm casa soților Nordhammar de la Enafors, spune el. Cât mai repede.

De data asta, Grip n-are nicio obiecție.

— Ar mai trebui şi s-o rugăm pe Carina să se mai uite o dată la tot ce s-a găsit în furgonetă, să caute orice ar putea avea legătură cu Ole.

Carina nu participă azi la informare, s-a scuzat că nu vine ca să poată termina de cercetat furgoneta. Raportul de ieri a inclus doar constatările ei preliminare.

— Şi cu Marion Andersson cum rămâne? intervine Hanna. S-ar putea să-l recunoască pe Ole. Dacă l-a văzut prin preajma lui Johan, am putea fi cu un pas mai aproape de a-l privi pe el ca făptaş.

Daniel îi dă dreptate.

Se împart sarcinile şi Grip încheie şedința. Anton va organiza percheziția casei şi o va contacta pe Carina. Daniel şi Hanna se vor duce la Marion, de vreme ce au vorbit deja cu ea.

— Aflați dacă l-a mai văzut cineva vineri pe Nordhammar prin preajma lui Johan! spune Grip. Ştim unde a fost Johan: acasă la Linus, la „Pigo” şi la grădiniță. S-ar putea să fi fost înregistrat de camerele de supraveghere pe undeva pe drum.

83

Anton îşi mai ia o cană de cafea înainte să se întoarcă la birou. Ultimele zile au fost copleşitoare, atât pe plan personal, cât şi profesional. Născut şi crescut în Duved, a considerat întotdeauna Åre un loc sigur, dar acum în doar câteva săptămâni au avut loc nişte crime majore.

Se aşază la birou şi soarbe într-o doară din cafea.

În realitate ar vrea să se gândească la Carl, la toate lucrurile pe care ar fi trebuit să le spună, de fapt, dar se sileşte să dea drumul computerului şi să se concentreze. Trebuie să organizeze o percheziție la domiciliu, nu să stea să se gândească la faptul că nu-i în stare să gestioneze relațiile. E perfect conştient că a dat-o în bară, chiar dacă e prima oară după multă vreme când a avut sentimente adevărate pentru altcineva.

Deschide un document gol. Comentariul final al lui Grip despre camerele de supraveghere i-a dat o idee. Martorul care a sunat în legătură cu furgoneta lui Johan a declarat că fusese parcată un timp pe Klubbvägen, înainte să fie condusă la Tångböle, apoi ascunsă lângă lac.

Anton îşi aminteşte vag că la centrul de reciclare din Staa există camere. I se pare că le-a văzut ultima oară când

a fost să ducă nişte deşeuri electronice. Furgoneta ar fi trebuit să treacă pe şosea pe acolo.

Până acum au discutat doar despre benzinării, nu prea mai sunt alte locuri cu camere, dar crede că nimeni nu a verificat centrul de reciclare.

Merită încercat.

Îi bâzâie telefonul: un SMS de la Carina.

> Ați putea, tu şi echipa, să strecurați în program o scurtă şedință video?

Anton stă şi se gândeşte o clipă. Daniel şi Hanna au plecat deja spre Marion, dar Raffe mai e la birou. Trimite SMS înapoi:

> Nicio problemă.

Pe urmă se duce la biroul lui Raffe înainte să se întoarcă în sala de conferințe.

Fața Carinei apare pe ecran. Judecând după fundal, presupune că e în Östersund, în clădirea care găzduieşte poliția şi alte servicii de urgență. Pare foarte mulțumită de sine.

— Avem datele de la jurnalul electronic.

Raffe fluieră în semn de apreciere.

— Ne spun exact pe unde a umblat vehiculul, continuă Carina. Vă pot arăta cu ajutorului unui software care-i calculează traseul pe o hartă.

— Genial! zice Anton.

Nici c-ar fi putut spera la veşti mai bune!

— Deci poți vedea unde a fost furgoneta vineri după-amiază şi sâmbătă dimineață? Unde s-a dus Johan după ce a plecat de la restaurant?

— Exact.

Carina împarte ecranul în două şi apare o hartă.

— Aşadar, puteți vedea jurnalul complet al deplasării lui Johan, sau cel puțin al furgonetei, de vreme ce avem motive

să credem că nu el conducea vineri seară şi sâmbătă dimineață.

Anton recunoaşte zona dintre Åre şi Tångböle. Acolo sunt o serie de marcaje roşii.

— Punctele roşii sunt locurile unde s-a oprit vehiculul în ultimele douăzeci şi patru de ore ale lui Johan, lămureşte Carina.

Foloseşte cursorul ca să traseze mişcările de vineri ale furgonetei şi trece pe la fiecare oprire.

Johan pleacă de acasă cam pe la şapte dimineața. Conduce până la şantierul din Sadeln şi rămâne acolo până la prânz. Apoi se duce la un restaurant din Björnänge, unde îşi petrece patruzeci şi cinci de minute înainte să se întoarcă la şantier. La trei şi jumătate se duce la grădinița din Ånn. După ceva mai puțin de cincizeci de minute, se duce spre Staa. Pleacă iarăşi două ore mai târziu şi se duce la „Pigo," unde aşteaptă Carl Willner.

— Uitați! spune Carina, plasând cursorul pe centrul Duvedului, unde se află restaurantul. Furgoneta a fost parcată aici de la şapte şi zece vineri seara până la şapte treizeci.

Ceea ce se potriveşte cu informația pe care le-a dat-o Carl despre ora la care Johan a plecat de la restaurant.

Anton se apleacă în față.

— Şi pe urmă unde se duce?

— Ajunge la Linus acasă la şapte patruzeci şi stă douăzeci şi patru de minute. Pleacă pe la opt şi cinci.

Din nou, informația se potriveşte cu ceea ce li s-a spus. Carina arată spre următorul punct roşu.

— După care furgoneta îşi continuă drumul spre Klubbvägen? sare Anton înainte să apuce ea să vorbească, după care îşi dă seama că, de fapt, cursorul stă pe un cu totul alt punct roşu.

— Asta-i treaba…, zice Carina.

Căldura din scaunul maşinii e dată la maximum, dar Daniel nu poate scăpa de frigul din trup.

Probabil că e o combinaţie de epuizare şi şoc. După ce a găsit biletul de la Ida, a stat întins în pat, treaz, multă vreme. S-ar putea să fi aţipit vreo oră sau două în total, iar acum trebuie să treacă cumva peste zi.

El şi Hanna se îndreaptă spre Marion la Staa.

O parte din el vrea să lase ancheta în voia sorţii şi să dea fuga la Järpen, unde este Ida. Să se pună în genunchi şi să-şi ceară scuze, să le aducă pe ea şi pe Alice acasă.

Altă parte din el e furioasă. Cum de poate să-i facă aşa ceva? Îi vine să ţipe la ea, să-i spună că se comportă ca un copil răsfăţat. Dacă azi-noapte n-ar fi acţionat aşa cum a făcut-o, Rebecka ar fi murit cu siguranţă până acum.

Se simte sfâşiat.

Hanna îi dă pace, nu face nicio încercare de conversaţie şi îi e recunoscător pentru asta. Totodată, îi simte compătimirea fără cuvinte cum curge înspre el.

Îl înţelege.

Ajung la puţin după ora nouă. De data asta le deschide fratele lui Marion. E în picioarele goale, neras, şi pare frânt.

— Marion e în bucătărie, zice el în engleză.

Femeia abia dacă ridică ochii când intră ei. Are părul nespălat prins în coadă la spate, faţa pământie şi descompusă.

— Iar v-aţi întors? întreabă ea obosită. De data asta ce mai e?

Hanna scoate fotografia lui Ole Nordhammar şi o ţine ca s-o vadă.

— Îl recunoşti pe omul ăsta?

— Nu. Cine e?

Hanna ezită înainte să răspundă, iar Daniel înțelege de ce. Marion nu pare să ştie că soțul ei avea o aventură cu Rebecka sau că aştepta un copil cu ea. Până în acest moment, ea îi plânsese pierderea fără să ştie despre infidelitatea lui. Marion a ajuns deja jos de tot. Dacă îi spun despre relația secretă, imaginea pe care o are despre Johan o să fie pe veci pătată.

E dificil de găsit un echilibru.

Daniel şi Hanna trag adânc aer în piept când ea se pregăteşte să dezvăluie adevărul.

E decizia corectă. Nu au niciun drept să ascundă genul acesta de informație, chiar dacă Marion o să se simtă profund rănită.

Ca să dea de ucigaşul lui Johan Andersson, trebuie să explice cine e Ole Nordhammar.

Şi de ce e implicat.

85

Hanna a pus fotografia lui Ole pe mijlocul mesei în fața lui Marion. Daniel tocmai s-a dus în hol să răspundă unui apel de la Anton.

Detestă gândul la ceea ce urmează să-i dezvăluie bietei văduve. E un şoc groaznic pentru oricine să afle că a fost trădat, iar în condițiile de față e şi mai rău.

— Cine e? întreabă iar Marion, împingând uşor fotografia. De ce mă întrebi dacă-l recunosc?

Hanna îl aude pe Daniel vorbind, ar prefera să aştepte până se întoarce el, dar nu poate să mai amâne chestiunea.

Florian li s-a alăturat în bucătărie. Se reazemă de blat cu brațele încrucişate şi toată atenția concentrată la sora lui.

Hanna îşi face curaj.

— Îl cheamă Ole Nordhammar.

Marion tot pare complet nedumerită. Hanna scoate telefonul şi îi arată o poză a Rebeckăi.

— Ştii cine este?

Marion priveşte fix poza, fără nici cel mai mic semn că ar recunoaşte persoana.

— E Rebecka, soția lui Ole. Lucrează la o grădiniță numită Micii Ghiocei din Ånn. Johan a avut câteva lucrări la ei.

Marion se freacă pe frunte.

— A, da, îmi amintesc numele din facturile pe care le-am trimis.

Hanna încearcă să găsească o modalitate blândă de a exprima ce are de zis, deşi asta n-o s-o ajute pe Marion când o să afle dureroSul adevăr.

— Avem motive să credem că Rebecka şi Johan aveau o aventură, spune ea în cele din urmă.

Marion se crispează. Trupul îi devine atât de țeapăn că venele de la gât arată ca două sârme bine întinse. Fratele ei îşi dă seama că e ceva în neregulă, cu toate că Hanna vorbeşte în suedeză. Face un pas înainte, îi pune mâna pe umăr surorii lui. Ea se scutură ca s-o dea la o parte, ca şi cum n-ar suporta s-o atingă nimeni.

— Ştiai de relația lor? întreabă şovăit Hanna.

— Johan şi cu mine eram fericiți împreună.

Marion răsuflă zgomotos pe nas. Hannei îi pare cumplit de rău pentru ea.

— Credem că soțul Rebeckăi a aflat ce se petrecea şi l-a atacat pe Johan sâmbătă seară. Îl bănuim pe Ole Nordhammar de uciderea soțului tău. Ole a încercat să-şi omoare şi soția aseară.

Marion se şterge la nas cu dosul palmei. Clar se chinuie să-şi păstreze stăpânirea de sine.

— Eram fericiți, repetă ea şi glasul i se frânge.

Intră Daniel, cu telefonul încă în mână. Are o expresie ciudată pe față.

— Trebuie să-ți pun o întrebare despre soțul tău, îi spune el, chiar dacă Hanna încă n-a terminat de dat veştile.

Aceasta îi aruncă o privire, dar Daniel nu-i dă atenție.

— Ne-ai spus mai devreme că nu l-ai văzut pe Johan după ora şapte în seara de vineri, continuă el. Că atunci a plecat cu furgoneta să-şi întâlnească prietenii la restaurant. L-ai sunat de câteva ori, dar nu s-a mai întors. E corect?

Marion încuviințează din cap.

Hanna nu înțelege unde bate colegul ei.

— Atunci avem o problemă. Tocmai am fost informat că jurnalul electronic din furgoneta lui Johan arată că s-a întors acasă după ce l-a vizitat pe Linus. Era aici la opt treizeci vineri seară.

O linişte apăsătoare umple încăperea. Hanna se uită la Daniel, apoi la Marion, dar înainte să apuce să spună ceva, continuă el:

— E posibil ca Ole Nordhammar să fi venit aici vineri seară?

86

Hanna e cât pe ce să-l întrerupă pe Daniel şi să treacă iar la întrebări, când îşi dă seama de însemnătatea a ceea ce tocmai a spus acesta.

Johan s-a întors acasă *după* vizita la Linus Sundin, cu alte cuvinte era în viață când a plecat de la Linus. Nu poate să existe decât o singură explicație. Ole trebuie să-l fi aşteptat pe Johan şi să-l fi lovit când a ajuns acasă. Ceea ce înseamnă că acesta a fost ucis în fața casei lui.

N-ar fi trebuit să remarce Marion asta?

Hanna întoarce capul, se uită de jur-împrejur. Fereastra bucătăriei dă spre parcare, dar livingul, unde se află

televizorul, dă spre partea opusă. Dacă Marion era acolo, n-ar fi văzut drumul şi, dacă televizorul era pornit, probabil că nu ar fi auzit furgoneta lui Johan.

Şi nici maşina lui Ole.

Întrebarea lui Daniel încă n-a primit răspuns.

Marion e albă ca varul la faţă.

— N-a intrat, şopteşte ea.

— În casă? întreabă Hanna ca să se lămurească.

Marion clipeşte.

— Ai văzut pe cineva umblând prin jurul casei vineri seara? Mă întreb dacă Ole Nordhammar ar fi putut să-l pândească pe Johan.

Marion începe să se legene înainte şi înapoi pe scaun. Arată ca o femeie în transă; ochii îi sunt larg deschişi, buzele lipsite de sânge i se mişcă, dar fără să compună cuvinte.

Hanna încearcă să-i interpreteze expresia. Pare să-i fie frică. Trebuie să fi văzut ceva groaznic ca să reacţioneze astfel. Dacă a dat peste Ole Nordhammar şi el a ameninţat-o? Dacă nu-şi ţinea gura, urma să aibă aceeaşi soartă ca soţul ei.

Florian se lasă pe vine în faţa surorii lui.

— *Was passiert*? întreabă el neliniştit. *Ist alles in Ordnung*?

Se întreabă ce se petrece. La fel şi Hanna.

— Marion? zice ea cu blândeţe. Poţi să ne spui ce s-a întâmplat când s-a întors Johan vineri seară?

Marion se ridică în picioare.

— Scuzaţi-mă, şopteşte ea, acoperindu-şi gura cu mâna.

Iese grăbită din bucătărie şi se duce în baia mică de oaspeţi de pe hol. O aud cum vomită, cum trage apa, apoi cum deschide robinetul chiuvetei.

— E posibil să fi fost martoră la omorârea soţului ei? îl întreabă încet Hanna pe Daniel.

Uşa de la baie se deschide, după care paşii lui Marion dispar pe scări.

Trec câteva minute.

— Unde s-a dus? vrea să ştie Hanna.

Se ridică şi se duce în cadrul uşii ca să vadă dacă vine înapoi, dar nici urmă de ea.

Se întoarce către Florian.

— *Wo ist denn Ihre Schwester hingegangen*?

Unde s-a dus sora ta?

— *Keine Ahnung.*

Habar n-am.

Hanna se întoarce către Daniel.

— Mă duc să mă uit, doar ca să fim siguri.

Urcă în tăcere scările. În capătul îndepărtat al palierului se află ceea ce ar trebui să fie dormitorul lui Marion şi al lui Johan. Uşa e închisă. E pe punctul să se ducă acolo şi să bată la uşă, când vine Florian în fugă pe scări şi o prinde de braț.

— *Kommen Sie*!

Vrea ca ea să vină cu el.

Coboară. Florian trece de bucătărie şi continuă până la debara, unde se află dulapul pentru arme.

Uşa metalică e larg deschisă.

Ieri erau acolo trei puşti una lângă alta. Acum sunt doar două.

87

Totul e pregătit pentru percheziția casei din Enafors a soților Nordhammar.

Anton e pe drum împreună cu Raffe. O să se întâlnească acolo cu o maşină de patrulă. Discută despre jurnalul electronic pe care l-a găsit Carina, care a arătat în mod neaşteptat că Johan s-a întors acasă după vizita la Linus.

Tocmai au trecut de Duved şi Anton se gândeşte automat la Carl. Ar vrea să-i arate fotografia lui Ole Nordhammar – poate l-a văzut pe lângă „Pigo” vineri seară.

Dar Carl a vorbit despre munca lui la biserică; ar putea să fie şi el membru al Luminii Vieții. S-ar putea să-l cunoască pe Ole, să fie implicat cumva. Anton a remarcat cartea de imnuri de pe noptiera din dormitorul lui.

Ezită să inițieze un nou contact, deşi Carl e complet nevinovat. Au fost deja foarte multe suişuri şi coborâşuri. Ieri Anton aproape că i-a trântit telefonul în nas, iar alaltăieri a fost rece şi indiferent.

Dacă-i închide când îl sună sau, mai rău, îi spune clar că nu mai vrea să aibă nimic de-a face cu el? Anton oftează. Nu e sigur că poate suporta o respingere vădită.

Niciodată nu şi-a urât serviciul mai mult decât acum.

Au ajuns la Staa. Un indicator îi informează că la stânga se află centrul de reciclare. Înainte să plece de la secție, Anton a încercat să sune în legătură cu camerele de supraveghere, dar n-a răspuns nimeni.

Are o idee şi face la stânga.

— Unde te duci? întreabă Raffe.

— Vreau să verific ceva.

Merge până la porțile de metal care marchează intrarea în centrul de reciclare. Aşa cum credea, acolo e un indicator mare care anunță ATENŢIE! CAMERE ÎN FUNCŢIUNE.

De ce nu i-o fi trecut nimănui prin cap că s-ar putea să fie camere aici, având în vedere că furgoneta lui Johan a fost parcată pe Klubbvägen?

Trece pe lângă containere îndreptându-se spre biroul mic, care seamănă cu o baracă de pe un şantier.

Raffe nu e bucuros.

— Ce căutăm aici? Maşina de patrulă şi tehnicienii criminalişti deja sunt în drum spre Enafors. O să ajungem prea târziu, dacă nu ne ducem direct acolo.

Anton ridică o mână cu degetele răsfirate.

— Cinci minute, cel mult, promit.

El şi Raffe coboară din maşină şi intră în încăpere. E un spaţiu îngust, cu două birouri unul în faţa altuia. O femeie trecută de treizeci de ani, cu păr roşu aprins tuns scurt, stă la un computer.

Anton se prezintă, îşi arată legitimaţia de poliţist şi explică de ce se află acolo.

— Ar fi posibil să ne uităm la înregistrarea camerelor de vineri seară?

— Stai să văd.

Femeia tastează diferite comenzi; degetele îi zboară repede şi profesionist pe tastatură. Pe dosul palmei stângi are tatuate contururile Lunii şi al unei stele.

— Am găsit, zice ea după o clipă. Ce oră vă interesează?

— Stai puţin.

Anton iese s-o sune pe Carina şi, când îi răspunde, întreabă:

— Când ai zis că a plecat furgoneta lui Johan spre casă ultima oară, potrivit noilor informaţii?

— Deci... a plecat de la Linus la opt şi cinci şi a ajuns la opt treizeci la Dalövägen. Apoi a ajuns la Klubbvägen după un pic mai mult de o jumătate de oră, răspunde ea.

Anton se întoarce în birou şi zice:

— Ai putea să dai pe repede înainte filmarea începând cu ora nouă fără zece?

Femeia cu părul roşu întoarce ecranul spre Anton şi Raffe ca să vadă mai clar.

Pe gardul de la intrare este montată o cameră. E îndreptată pe porţi, dar surprinde şi o porţiune consistentă de drum. Imaginea e granulată, lumina slabă şi nu există iluminat stradal în dreptul centrului, dar tot se poate vedea mult. Faptul că filmarea e alb-negru ajută: contururile sunt mai clare, contrastul mai pronunţat.

Cronometrul digital merge în colțul de jos.

Nouă fără cinci şi nu trece nicio maşină. Ora nouă. Trece o Toyota de culoare închisă, după care un Volkswagen roşu cu un strat gros de zăpadă pe acoperiş.

— Acolo! strigă Raffe când se apropie o formă albă.

E clar furgoneta lui Johan Andersson – îi disting numele pe laterală. Până să aibă timp Anton să reacționeze, a şi dispărut.

— Poți să dai înapoi, doar câteva secunde? După care porneşte la viteză redusă, ca să vedem bine furgoneta.

Femeia face ce i-a cerut şi furgoneta albă umple ecranul. Când ajunge în mijlocul acestuia, apasă pe butonul de pauză. Câteva click-uri şi imaginea devine mai luminoasă, iar claritatea se îmbunătățeşte.

— Ce na...?! face Anton.

Se apleacă în față. Figura persoanei de la volan e parțial ascunsă de o căciulă de lână trasă pe ochi, dar profilul e suficient de clar încât să distingă trăsăturile.

Şoferul furgonetei nu e nici Linus Sundin, nici Ole Nordhammar.

E Marion Andersson.

88

Hanna stă cu privirea ațintită la dulapul de arme. Locul unde se afla cea de-a treia puşcă e gol. Lipseşte şi o cutie de cartuşe.

Judecând după expresia de panică a lui Florian, Marion a luat arma, caz în care s-ar putea să o aibă la ea în dormitor.

„Să sperăm că n-are gânduri de sinucidere.”

Daniel i-a urmat în debara. Se uită când la Hanna, când la Florian.

— Sora ta e înarmată? întreabă el în engleză.

— Aşa bănuiesc, răspunde Florian într-o engleză cu accent puternic. Cred că a luat arma azi-noapte după ce m-am dus eu la culcare. V-a minţit când a zis că nu vânează. Are certificat şi e foarte bună ţintaşă.

Hanna habar n-a avut că Marion se pricepe să umble cu armele.

— Am stat multă vreme de vorbă. Am încercat s-o conving să...

Florian se prăbuşeşte pe un scaun şi-şi îngroapă faţa în palme.

Hannei i se învolburează mintea. Dacă Marion avea gânduri de sinucidere după evenimentele tragice din ultimele zile, atunci informaţia despre aventura lui Johan cu Rebecka trebuie să fi picat ca una dintre cele mai urâte veşti pe care ţi le-ai putea închipui. Iar ea este cea care i-a comunicat-o. Ar fi putut la fel de bine să-i dea ea însăşi arma sărmanei femei.

De ce nu a realizat asta înainte să înceapă să vorbească? De ce nu i-a fost spiritul de observaţie mai puternic? Ar fi trebuit să ia armele şi muniţia cu ei ultima dată când au fost aici. Îi vine să-şi tragă palme singură.

O linişte mormântală coboară în continuare de la etaj, unde Marion s-a închis în dormitor. „Măcar e încă în viaţă,” îşi zice Hanna. „Altfel, am fi auzit împuşcătura.”

O durere surdă începe să-i pulseze în tâmple. Trebuie să încerce să salveze situaţia. Cazul a făcut deja prea multe victime. Nu mai suportă încă o moarte.

— Mă duc sus, îi spune lui Daniel. Trebuie s-o scoatem din dormitor înainte să facă vreo prostie. N-o putem lăsa să-şi ia zilele chiar în faţa noastră.

— Stai! zice Daniel.

Se duce la Florian, care stă ca într-un fel de transă, cu fruntea lucindu-i de transpiraţie.

— Ce te pregăteai să zici?

Florian se îndreaptă de spate şi se uită la Daniel. E pământiu la faţă şi se schimonoseşte de disperare.

— Am încercat s-o conving pe Marion să vă spună adevărul.

89

E linişte în dormitorul în care s-a refugiat Marion. E aşezată pe podea, în colţ, lângă patul nefăcut.

Patul puştii stă între picioarele ei.

Fixează cu privirea clanţa uşii.

Ar putea să intre în orice clipă. Uşa nu se încuie, n-au avut niciodată nevoie de încuietoare. Numai ea şi Johan locuiau aici.

Iar acum Johan e mort.

E vina ei.

L-a iubit din prima clipă în care l-a văzut în apreschiul din Kitzbühel.

Asta a fost în urmă cu doisprezece ani.

Zâmbetul lui cald a făcut-o să se îndrăgostească profund. De dragul lui Johan şi-a lăsat ţara şi familia, l-a urmat în Suedia şi a început o nouă viaţă, cu o nouă limbă.

Nu şi-ar fi putut închipui niciodată că o s-o părăsească. Erau meniţi să fie împreună pentru totdeauna.

Până vinerea trecută, când el a venit acasă şi i-a spus că e îndrăgostit de altcineva. Şi nu numai asta – că urma să plece cu ea chiar de a doua zi.

Tocmai fusese la Linus să-l anunţe că o să plece o vreme, pentru ca partenerul lui să se poată ocupa de lucrările deja programate.

Linus, pe care Marion îl detestă, aflase adevărul înaintea ei.

Scena îi vine în minte cu o claritate terifiantă. Aceeaşi scenă o bântuie zi şi noapte de aproape o săptămână.

Era în bucătărie, făcea curat după cină. Se pregătea să spele tigaia de fontă şi ciocanul pentru carne pe care-l folosise să frăgezească fileul de elan. Îşi oferise un răsfăț, fiindcă Johan se întâlnea cu băieții. A fost atât de fericită când i-a văzut furgoneta afară! A crezut că venise mai devreme acasă fiindcă-i era dor de ea. Băuse câteva pahare de vin, dar mai era destul în sticlă încât să bea împreună.

Cât de naivă fusese!

În schimb, Johan i-a spus că trebuiau să vorbească.

Era ceva în neregulă, îşi dădea seama după expresia lui gravă.

El a stat lângă masa din bucătărie şi i-a spus despre cealaltă femeie. I-a zis că vrea să-şi petreacă tot restul vieții cu ea. A rugat-o pe Marion să-l ierte, i-a explicat că încercase să se împotrivească, dar că i-a fost imposibil.

Vocea lui venea de undeva, de foarte departe.

Ajunseseră ca frate şi soră, a zis el. Era mai bine aşa, să se despartă ca prieteni. Încă mai ținea la ea, dar nu mai era îndrăgostit de ea.

Căsnicia lor se terminase, cu siguranță îşi dăduse şi ea seama de asta, nu?

„Nu."

Îl iubea, avea să-l iubească pentru totdeauna.

Asta chiar nu conta pentru el?

Mai întâi a rămas fără grai, după care cuvintele au început să curgă. L-a implorat să n-o părăsească. Dacă pleca, ea rămânea cu desăvârşire singură. Totul i-ar fi fost luat.

Când el a refuzat să se răzgândească, şocul şi durerea au lăsat loc panicii. Nu putea să-i facă una ca asta. A țipat şi a înjurat, a strigat insulte despre Johan şi curva lui, cuvinte pe care nu crezuse în veci că le-ar putea scoate pe gură.

Johan pur şi simplu a stat şi s-a uitat. N-a replicat, n-a contrazis-o. Când ea şi-a pierdut suflul, a deschis gura şi a zis: „O să avem un copil. Îmi pare rău."

Când el s-a întors să plece, totul s-a făcut negru. Marion închide ochii, încearcă să scape de amintire, dar fără succes.

După aceea, când şi-a venit în simțiri, Johan zăcea pe podeaua bucătăriei. Fața îi era plină de sânge, nasul rupt acolo unde se lovise de treaptă.

Ceafa îi era plină de sânge.

Când ea a coborât privirea, a văzut ciocanul pentru carne în mână.

Iar el era plin de sânge, care picura încet pe podea. Erau pete roşii peste tot, inclusiv pe hainele ei.

Cumva, a reuşit să-l tragă pe Johan afară din casă şi să-l urce în spatele furgonetei. A crezut că e mort, deşi încă mai sângera tare. Ca să se asigure, i-a legat încheieturile cu nişte coliere de plastic pe care le-a găsit printre materialele lui.

Mereu a fost în formă şi puternică, dar îi tremurau muşchii de epuizare când a terminat.

Pe urmă a condus furgoneta până pe Klubbvägen şi a parcat-o acolo.

Când a ajuns acasă, a curățat bucătăria, a frecat până a dispărut orice urmă. Până a arătat la fel ca întotdeauna.

S-a făcut miezul nopții până să termine. Şi-a dat seama că nu poate risca să lase furgoneta pe Klubbvägen – exista riscul să se întrebe cineva ce caută acolo.

Şi-a pus hainele de munte. Începuse să ningă. Fulgi groşi umpleau aerul.

Marion a ştiut ce să facă. Şi-a luat schiurile de fond şi s-a întors pe ele până la furgonetă. S-a urcat şi a condus până la Tångböle, o zonă izolată şi slab populată. S-a oprit în dreptul unor tufişuri scunde, l-a târât pe Johan afară şi l-a

ascuns printre crengi, în zăpadă. Ninsoarea se întețise, cadavrul lui avea să fie acoperit complet în scurtă vreme. N-avea să-l găsească nimeni luni de zile.

Şi nimeni n-avea s-o bănuiască pe ea.

Numai că i-a fost atât de greu să-şi ia rămas-bun!

S-a lăsat pe vine, şi-a scos mănuşa şi i-a mângâiat fruntea lui Johan cu vârfurile degetelor. Pielea lui era deja rece, trupul nefiresc de nemişcat. A încercat să nu se uite la tot sângele ăla.

Gândul că el n-o să mai fie părea ireal.

— La revedere, dragul meu! a şoptit ea.

Cuvintele i s-au înăbuşit în vânt. Lacrimile aproape că i-au înghețat din cauza gerului.

— Te iubesc atât de mult! O să te iubesc mereu.

A stat acolo până i-au amorțit picioarele, până i-a fost atât de frig, că abia s-a mai putut ridica. Apoi a condus furgoneta până într-un loc de lângă Lacul Gev, unde ştia că e un hambar abandonat. A ascuns vehiculul cât de bine a putut, apoi s-a întors acasă pe schiuri prin zăpada învolburată, plângând neconsolată tot drumul.

Aruncase telefonul lui Johan în zăpadă, dar s-a hotărât să sune de câteva ori în timpul nopții ca să pară că şi-a făcut griji.

Nu avea nicio intenție să recunoască existența celeilalte femei. Marion era hotărâtă să şi-o şteargă din minte. Nimeni nu avea să afle că Johan avusese o aventură.

Sau că soția lui ştiuse de ea.

O bătaie uşoară în uşă o aduce la realitate. Înapoi în dormitor, cu puşca între picioare.

— Marion? strigă Hanna. Pot să intru? Putem vorbi?

Lui Marion i se umplu din nou ochii de lacrimi.

— Uite ce e, o să rezolvăm. Îți promit. Dacă aş putea doar să vorbesc cu tine...

Marion se uită împrejur. Privirea îi cade pe fotografia de la nuntă, de pe comodă, ea şi Johan împreună pe munte, imediat după ceremonie. Zăpada albă sclipeşte în soarele după-amiezii, culmile înalte alcătuiesc un fundal dramatic sub un cer senin.

Johan o ține cu brațele de mijloc şi ea se lipeşte de el, dorind să fie cât mai aproape.

El o priveşte cu iubire nesfârşită.

Au fost aşa de fericiți împreună!

Marion deschide gura, închide buzele în jurul țevii puştii. Metalul e rece pe dinți şi îi lasă un gust uşor sărat pe cerul gurii.

Scoate piedica, se pregăteşte. E un capriciu ironic al sorții ca ea să moară acum.

Întocmai ca Johan.

Şi bietul Linus.

Poate că e o pedeapsă potrivită, dat fiind că a încercat să îndrepte bănuielile poliției către el ca să evite să fie ea cercetată atent.

— Acum intru, zice Hanna de după uşă. Nu vreau decât să vorbim puțin, atâta tot.

Marion vede cum clanța e apăsată.

— Iartă-mă! îi şopteşte ea fotografiei lui Johan.

Nu trebuia să se termine astfel.

Pe urmă apasă pe trăgaci.

90

Se aude zarva unei găşti vesele de adolescenți care se îndreaptă spre apreschi ca să sărbătorească atunci când Daniel şi Hanna se dau jos din maşină la secție.

Aerul e rece şi cețos. Vântul de ieri s-a domolit; temperatura e aproape de îngheț şi vremea urmează să se schimbe.

Daniel o ia înainte şi descuie uşa. Aruncă o privire peste umăr; Hanna se mişcă precum un robot în urma lui. E aproape ora trei. A durat o veşnicie să conserve locul faptei şi să aranjeze ridicarea cadavrului lui Marion.

— Haide, o îndeamnă el, conducând-o în sala de recreere a personalului, unde sunt două fotolii. Să stăm jos aici şi să vorbim.

Aduce două căni de ciocolată caldă şi-i dă una Hannei.

— Cum te mai simţi?

Ea stă pe fotoliu ca o păpuşă de cârpă. Are ochii sticloşi, de parcă n-ar putea să scape de priveliştea însângerată. Dacă oamenii şi-ar da seama ce oribil e ce rămâne după ce se împuşcă cineva în gură, nimeni nu s-ar mai sinucide în felul ăsta.

— Groaznic, ca să fiu sinceră.

Strânge cana cu amândouă mâinile.

— Dacă aş fi intrat în cameră cu doar câteva secunde mai devreme... De ce n-a vrut să mă asculte? Am fi putut s-o rezolvăm. Nu era nevoie să moară.

Dacă... Daniel a gândit la fel în multe rânduri, când a stat treaz noaptea după o intervenţie care n-a mers bine.

— Nu poţi să te învinovăţeşti, zice el cu blândeţe. A fost decizia ei. N-a forţat-o nimeni să apese pe trăgaci.

— Ştiu... dar nu aşa pare. Ar fi trebuit să pricep situaţia mult mai devreme. N-am bănuit niciodată că e implicată în moartea lui Johan.

— Nici eu.

Daniel ridică glasul hotărât să-şi transmită mesajul.

— Nu a fost vina ta. Şi, chiar dacă ar fi fost, atunci suntem amândoi responsabili în aceeaşi măsură. Şi eu am fost de faţă. Nici eu n-am reuşit s-o opresc. Niciunul dintre noi nu ştia că are gânduri de sinucidere sau că e în spatele uciderii lui Johan.

Hanna închide ochii strâns, dar lacrimile i se revarsă oricum.

Daniel se duce la ea. Îngenunchează în fața fotoliului ei, îi dă la o parte cu blândețe cana din mâini şi o ia în brațe.

— Hanna...

Ea plânge în tăcere pe umărul lui în timp ce el o ține.

— E în regulă, zice Daniel, legănând-o înainte şi înapoi. O să fie totul bine, te asigur.

Părul ei şaten îl gâdilă la nas, trupul ei e cald.

Brusc nu mai vrea să-i dea drumul.

În cele din urmă, Hanna scoate un oftat lung şi tremurat şi se îndreaptă de spate. Afişează un zâmbet nesigur, se şterge sub ochi cu degetul arătător. I-a curs rimelul.

— Îmi pare rău, de obicei nu izbucnesc în plâns aşa.

Daniel e încă în genunchi în fața ei. Fețele le sunt la doar câțiva centimetri depărtare. Ei îi tremură gura din cauza emoției reprimate.

Cu un efort uriaş de voință, el se ridică în picioare şi se întoarce pe fotoliul lui.

— Amândoi avem nevoie de câteva zile libere. Mai presus de toate, avem nevoie de nişte somn.

Se uită la ceas. Nu peste multă vreme trebuie să fie la o informare cu Grip.

— Merg eu la şedința cu Grip, zice el cu fermitate în glas. Tu du-te acasă să te odihneşti!

— Eşti sigur?

— Absolut.

Hanna se ridică în picioare. Fața îi e pământie de oboseală, iar ochii roşii.

— Mulțumesc. Vorbim mâine.

Anton aşteaptă deja în sala de conferințe. Raffe e ocupat să pregătească legătura cu Östersundul.

— Unde-i Hanna? întreabă el.

— Am trimis-o acasă să se odihnească, răspunde Daniel cu o grimasă. Era în cameră când s-a împuşcat Marion Andersson.

Nu-i nevoie să mai adauge alte explicații. Anton înțelege. E greu să scapi de imaginea unei persoane care se sinucide. Te roade pe dinăuntru.

Daniel observă că Anton arată la fel de sleit ca el. Mişcările îi sunt lente, îi lipseşte energia. Şi-a petrecut ziua la Enafors cu tehnicienii criminalişti percheziționând casa soților Nordhammar în căutare de dovezi ale abuzului domestic îndelungat care se desfăşurase în căsnicie.

Niciunul dintre ei nu-i în formă maximă, dar n-au încotro. Urmează să treacă în revistă cele întâmplate peste zi şi să organizeze căutarea lui Ole, care continuă. E nevinovat de crimă în cazul lui Johan, dar s-a emis un mandat de arestare pentru tentativa de crimă împotriva Rebeckăi. Aceasta a reuşit să reziste la o scurtă discuție la spital în Östersund şi a oferit informații prețioase.

Anton împinge o foaie de hârtie spre Daniel. E o copie a unui bilet scris de mână.

Un bilet de sinucigaş.

— Sandra Sundin a găsit un bilet de la Linus acum câteva ore. Pesemne căzuse după comoda de pe hol pe care îl lăsase. Nu mai încape îndoială că a intrat intenționat cu maşina în peretele de stâncă.

— Săracul de el!

Daniel începe să citească. Parcă are nisip în ochi; trebuie să clipească de câteva ori ca să vadă bine. Cele câteva

rânduri stau mărturie tragică pentru un om care ajunsese la capăt de drum.

Linus îşi cere iertare pentru toate datoriile pe care le-a lăsat în urma lui şi toate problemele pe care le-a provocat. Mai jură că nu a avut nimic de-a face cu moartea lui Johan.

Ceea ce aşa şi este.

Dacă ar mai fi aşteptat câteva zile, ar fi aflat adevărul şi atunci poate nu s-ar mai fi simţit atât de disperat încât să-şi ia zilele. Poate că ar fi reuşit să-şi descurce problemele financiare.

Daniel e copleşit de regrete. Privind în urmă, n-ar fi trebuit să-l ia atât de tare pe Linus, dar multe îl indicau pe el. Existau dovezi şi un motiv. Daniel însuşi crezuse că Linus era făptaşul.

Acum Sandra şi-a pierdut soţul.

Iar un băieţel nu mai are tată.

Consecinţele sunt devastatoare, chiar dacă poliţia a acţionat cu bună-credinţă tot timpul.

Pe ecran apare faţa lui Grip şi vocea ei îl readuce la realitate.

E momentul să înceapă şedinţa.

92

Lui Daniel îi sună telefonul când se întoarce la birou după videoconferinţa de treizeci de minute. Mare parte a timpului a fost petrecut discutând cum să aloce resursele acum că se ocupă atât de omorârea lui Johan, cât şi de tentativa de crimă a lui Ole împotriva Rebeckăi.

Nu recunoaşte numărul de pe ecran, dar răspunde în timp ce-şi trage scaunul şi se aşază.

— Sunt Jan-Peter Jonsäter, spune o voce profundă.

Pastorul ipocrit nu mai pare aşa de arogant acum.

— Da? se răsteşte Daniel.

E prea obosit ca să se mai prefacă politicos.

— Treaba e că... am ținut legătura cu Ole Nordhammar.

Daniel expiră pe nas.

— Îți dai seama că pastorul tău e căutat prin toată Scandinavia pentru tentativă de omor împotriva soției lui?

Nici măcar nu încearcă să-şi ascundă tonul acuzator. După ce s-a întâmplat, n-are nicio intenție să facă discuția mai uşor de suportat pentru Jonsäter.

— Sunt conştient de asta, da. Situația este cât se poate de... regretabilă.

Jonsäter îşi drege glasul.

— Ole a hotărât că ar vrea să se predea poliției.

Daniel se întreabă cum de s-a întâmplat asta. A făcut Jonsäter presiuni asupra lui? Probabil că bărbatul mai în vârstă pricepuse că e mai bine să colaboreze cu poliția şi să-şi sacrifice colegul ca să salveze reputația bisericii.

Dacă în momentul acesta mai e posibil aşa ceva.

— Unde e?

Jonsäter ezită.

— Spune-mi unde e şi eu o să trimit o maşină de patrulă să-l ia.

— E aici cu mine. La casa mea din Handöl.

— OK. Ai grijă să rămână acolo! O să vină cineva la voi în jumătate de oră.

— Ole îşi regretă profund acțiunile, adaugă pastorul. Nu ştie ce l-a apucat.

Daniel nu crede o iotă. Ole a abuzat-o pe Rebecka ani de zile. A dus-o la o căsuță izolată din Norvegia, după care a lăsat-o să moară înghețată în zăpadă, chiar dacă era gravidă.

Să pretindă acum că regretă ce a făcut şi că se simte ruşinat e o minciună sfruntată. Remarcile lui Jonsäter au mai degrabă de-a face cu propria lui nevoie de a-şi justifica credința de mai înainte în nevinovăția lui Nordhammar.

Şi de a scăpa de blam.

— Cred că-i prea târziu pentru asta, zice Daniel încheind apelul.

Rămâne pe scaun, cu telefonul în mână.

Ole Nordhammar va fi reținut imediat ce este adus la secție. Cu dovezile pe care le au, procurorul ar trebui să poată cere o sentință cu închisoarea pe viață pentru tentativă de omor. Cursul evenimentelor a fost şi crud, şi prelungit; Rebecka s-a temut pentru viața ei şi pentru cea a copilului ei nenăscut.

Când patrula va ajunge acasă la Jonsäter, acesta va fi şi el arestat pentru complicitate cu un criminal.

Daniel s-a abținut să explice asta în timpul conversației lor, dar Rebecka a declarat că pastorul era prezent sâmbătă, atunci când a fost răpită. Jonsäter a ştiut adevărul de la bun început.

Îşi vâră telefonul în buzunarul de la spate. Omul ăsta îl face să i se încrețească pielea pe el. Poate de aia şi-a şi ieşit din fire la biserică, în ciuda hotărârii de a nu se mai aprinde aşa.

Îl cuprinde din nou ruşinea pentru temperamentul lui instabil, mai tare decât înainte. De ce nu-şi poate ține cea mai importantă promisiune?

Promisiune pe care şi-a făcut-o sieşi.

Se prinde de marginea biroului şi respiră adânc. Nu vrea să fie un om care-şi pierde controlul. Dacă o ține tot aşa, atât relația, cât şi cariera îi sunt în pericol şi, mai presus de toate, se şi urăşte după aceea.

Nu poate să trăiască aşa.

În curând o să se urce în maşină şi o să parcurgă cei douăzeci şi patru de kilometri până la soacra lui, în Järpen. Trebuie să încerce să repare lucrurile cu Ida, să creeze un soi de armonie acasă, de dragul fiicei lui, dacă nu de altceva.

Situația nu mai poate continua.

Îi e tare dor de Alice.

E timpul să plece, dar întinde mâna după mouse. Ajustează ecranul ca să nu poată fi văzut de pe coridor şi face click pe Google.

Îi tremură degetele când tastează primul termen de căutare.

„Psihoterapie”

93

Veranda e ticsită. Hanna stă într-un colț întunecat.

Toată lumea se înghesuie la unul dintre cele mai populare apreschiuri din Åre. E aglomerat, înăuntru e foarte cald şi plin de transpirație. Un loc perfect să împrăştii coronavirusul despre care vorbeşte toată lumea, dar acum nu-i pasă dacă vreunul dintre petrecăreții de lângă ea îl are.

Ia un gât de votcă din pahar. DJ-ul pune nişte muzică tare, care pulsează. Hanna era pe drumul înapoi spre Sadeln când s-a răzgândit şi s-a întors în parcarea secției, unde şi-a lăsat maşina. Îi era imposibil să se ducă acasă la Lydia şi la copii. Nu se poate preface că totul e în regulă, nici nu le poate spune despre evenimentele de peste zi, că vorbele ei lipsite de tact şi lipsa de spirit de observație au contribuit la moartea unei femei.

Ar vrea să şteargă pentru totdeauna orice urmă a imaginii pe care a văzut-o când arma s-a descărcat, chiar când ea deschidea uşa dormitorului lui Marion.

Femeia stătea pe podea. O secundă mai târziu, fața ei... dispăruse.

Nu mai rămăsese nimic în afară de sânge şi bucățele de carne roşie, un trup lipsit de viață lăsat pe o parte.

În timp ce Hanna țipase.

A mai văzut cadavre; a fost implicată în cazuri de violență domestică tragică, dar nu s-a întâmplat niciodată în fața ei.

Paharul de votcă pare să fie gol. Prinde o chelneriță hărțuită care trece grăbită pe lângă ea şi-i mai comandă unul.

Nu alcoolul e răspunsul, dar nu se poate gândi la o metodă mai bună de a-şi anestezia creierul. Trebuie să facă imaginile alea oribile să dispară.

Îi bâzâie telefonul şi şi-l scoate din buzunar. Un mesaj scurt de la Daniel.

Cum te mai simți?

Ca dracu'.

Numai că nu-i spune asta.

Îşi doreşte cu disperare să fie şi el acolo, s-o strângă la piept. Vrea să-l roage să vină la ea şi să-i şoptească la ureche că o să treacă, că totul o să fie în regulă, că nu are de ce să-i fie frică.

Vrea să fie în brațele lui.

E o dorință interzisă pe care de-abia şi-a recunoscut-o. Dar aici, în barul slab luminat, ştie că e adevărată, deşi între ei nu poate să fie niciodată nimic.

Sunt colegi, lucrează împreună. Probabil că el e în drum spre Järpen chiar în clipa asta ca să se împace cu Ida.

Ceea ce e bine, aşa şi trebuie să fie lucrurile.

Când chelnerița îi aduce votca, Hanna o dă imediat peste cap şi mai cere una. Un grup mare de tineri de douăzeci şi ceva de ani tocmai a sosit în costume de schi şi geci matlasate groase. Se aşază la câțiva metri de ea. Unul dintre tipi, cu părul şaten ciufulit turtit de cască, se apleacă şi sărută o fată pe buze, după care se îndreaptă spre bar.

DJ-ul dă muzica şi mai tare, iar din boxe răsună cea mai nouă piesă Avicii, „SOS".

Hanna clipeşte ca să-şi reţină lacrimile.

Mâine are să se adune, să revină la normal. Nu peste multă vreme, o să-şi comande un taxi, o să se ducă acasă şi o să spună familiei că o doare capul. O să se bage direct în pat şi o să încerce să alunge angoasa prin somn.

Dar îşi mai poate petrece câteva minute visând la Daniel.

94

Ida e în living şi se uită la televizor când sună soneria de la apartamentul mamei ei.

Trebuie să fie Daniel, o simte în toată fiinţa.

Şi-a petrecut toată ziua întrebându-se dacă făcuse ce trebuia venind aici când Daniel era în mijlocul unei anchete dificile, dar fusese tare supărată şi nemulţumită. Când mama ei îi propusese să vină numaidecât cu Alice, i se păruse o idee bună.

E opt fără un sfert, tocmai a culcat-o pe fetiţă. La ştiri a fost ceva despre poliţia din Åre şi intervenţia sa în cazul pastorului care a încercat să-şi omoare soţia în Norvegia.

Uciderea lui Johan Andersson a fost şi ea elucidată. S-a dovedit o tragedie de familie îngrozitoare.

— Vin! strigă ea, ducându-se grăbită în hol.

Daniel e palid şi posomorât la faţă. Are cearcăne negre la ochi.

— Trebuie să vorbim.

Ida înghite în sec.

— Hai înăuntru.

Bărbatul păşeşte în hol şi cercetează locul din priviri, probabil ca să vadă unde este Elisabeth.

— Mama se uită la televizor. Putem să mergem în bucătărie.

O urmează şi se aşază la masă.

— Pot să-ţi dau ceva? Cafea?

— Nu, mulțumesc.

Tăcere. Daniel arată complet epuizat. Pe Ida o copleşeşte impulsul de a-l lua în brațe, de a face să fie totul bine din nou.

— Unde-i Alice?

— Tocmai am culcat-o. Vrei s-o vezi?

— Mai încolo.

Ida se aşază vizavi de el. Aude sunetul programului la care se uită mama ei în sufragerie.

— Am auzit de pastor, zice ea, jucându-se cu coada împletită care-i atârnă pe umăr. Tipul care a încercat să-şi ucidă soția. Tu... ai intervenit?

Daniel dă din cap că da.

Conştiința vinovată a Idei intră în acțiune cu toată puterea. Ieri el a salvat viața unei femei, în timp ce ea i-a dat un ultimatum pentru că n-a venit acasă la timp. E pe punctul de a-şi cere scuze, de a-i spune că nu gândea limpede, când el continuă.

— Am fost eu şi cu Hanna. A fost fantastică.

Hanna.

Ida nu vrea să audă de Hanna. Cu atât mai puțin acum.

— Grozav! replică ea cu glasul slab.

Irascibilitatea dintre ei s-a întors. Sentimentul că-i e inferioară Hannei, că e o prietenă şi mamă mai puțin decât mulțumitoare este ineluctabil.

Că nu e suficient de bună.

Daniel se întinde şi o ia de mână. Ea a tânjit după acest moment, ştie exact cum se simte pielea lui pe a ei, şi totuşi se retrage, îşi ascunde mâinile sub masă.

— Nu putem să mergem acasă? se roagă el. Tu, eu şi Alice?

Ida nu ştie ce să zică.

Daniel continuă fără să se uite la ea.

— Am făcut o programare la un psihoterapeut. Ca să discut despre... izbucnirile mele. Sunt hotărât să mă schimb.

Ei i se pune brusc un nod în gât. Îl iubeşte pe Daniel şi el e tăticul lui Alice. Totuşi, în sufletul ei se dă o luptă. Vrea să-l creadă, dar se teme să nu ajungă în aceeaşi situație dificilă ca înainte. Atât de mult s-a săturat să se plângă tot timpul, să se simtă că e complet nepotrivită!

El o priveşte în ochi, iar ea nu poate să nu-i vadă epuizarea şi regretul din adâncurile ființei.

— Încerc să fiu un bărbat bun şi un tată bun, zice Daniel încet. Sincer, chiar încerc.

Ea vrea ca ei să locuiască împreună, chiar vrea.

— De dragul meu? întreabă Ida, punându-şi mâna pe a lui.

— De dragul nostru.

REBECKA
LUNI, 2 MARTIE

Rebeckăi i s-a dat propria ei rezervă la spital, ca să fie protejată de ochi curioşi.

Povestea pastorului care a încercat să-şi omoare soția însărcinată aruncând-o afară în viscol este în toate ziarele şi la ştiri la televizor.

Stă întinsă pe spate, la fel ca în ultimele zile. Mâinile şi picioarele îi sunt acoperite de vezicule din cauza degerăturilor. Cele de pe tălpi sunt închise la culoare şi pline cu sânge. Arată groaznic, dar doctorii spun că e un semn bun.

Veziculele sunt un semn de traumă dermică profundă, dar nu de necroză extinsă. Dacă aşa ar sta lucrurile, pielea

i-ar fi ca de ceară, ca tăbăcită. În cele mai grave cazuri, se poate ajunge la amputare.

E încă la început, dar ultimul doctor a spus că situația e pozitivă, însă vor trebui să aştepte şi să vadă ce se întâmplă.

Degerătură în ianuarie, amputare în iunie, nu aşa se zicea?

Rebecka îşi doreşte să nu fi auzit niciodată acele cuvinte.

Televizorul e pornit pe un serial de comedie, dar n-are energia să urmărească acțiunea. Îşi petrece cea mai mare parte a timpului zăcând, pe jumătate picotind, cu o mână pe pântec. În mod miraculos, copilaşul i-a supraviețuit. I-au făcut câteva ecografii şi multe analize. Totul pare bine, deşi va trebui să fie atent monitorizată pe tot restul sarcinii.

În viața anterioară, i-ar fi mulțumit lui Dumnezeu pentru asta.

Acum ştie că n-o să mai apeleze la el niciodată.

Dacă e cineva răspunzător pentru faptul că e încă în viață, atunci acela e Johan. El i-a oferit darul cel mai de preț dintre toate. Fără copilul care să crească în ea, n-ar fi găsit puterea de a supraviețui.

Dragul de Johan, care n-o să cunoască niciodată copilul iubirii lor!

Rebeckăi îi curg lacrimi fierbinți pe obraji. N-o abandonase aşa cum s-a temut. Din contră, a murit de dragul ei.

A sacrificat totul.

Acum n-au mai rămas decât ei doi: Rebecka şi copilaşul lor. Va fi nevoită să-i fie micuțului şi mamă, şi tată, altcineva n-are cine. Părinții ei n-au vizitat-o la spital. Nimeni altcineva din biserică n-a luat legătura cu ea, nici măcar Lisen.

Singura persoană care a trecut s-o vadă e Maria.

Rebecka o să-i fie recunoscătoare tot restul vieții. Dacă colega sa nu şi-ar fi împărtăşit bănuielile poliției, probabil că ea ar fi fost moartă acum.

Un zgomot din cadrul uşii o face să se uite într-acolo.

Vede un bărbat şi o femeie de vreo şaptezeci de ani. Femeia intră în încăpere şi, imediat ce li se întâlnesc privirile, începe să plângă.

Nu i-a mai văzut, dar ştie instantaneu cine sunt. Tatăl lui Johan, Torsten, e o versiune mai în vârstă a lui.

Tarja vine lângă pat şi se prezintă, după care se lasă să cadă pe un scaun.

— Dragă Rebecka, zice ea cu glas tremurând, poliția ne-a explicat totul. Ce ai fost nevoită să înduri... Cruzimea... E îngrozitor...

Reuşeşte să surâdă trist.

— Ne-au spus despre copil. Că eşti însărcinată cu copilul lui Johan.

Rebecka încuviințează din cap.

— Voiam să spunem...

Tarja se uită la soțul ei, care dă din cap încurajator.

— Că... suntem alături de tine, dacă vrei să ne permiți să facem parte din viața ta.

Mama lui Johan încearcă să o ia pe Rebecka de mână, dar e imposibil din cauza veziculelor şi trebuie să se mulțumească cu o bătaie stângace pe braț.

— N-o să ne recăpătăm niciodată fiul, dar, dacă te putem ajuta, dacă ne laşi să te susținem pe timpul sarcinii, am fi veşnic recunoscători.

— Vrem să fim familia ta, dacă se poate, zice Torsten. Ne întrebam dacă ai vrea să vii să stai la noi până te lămureşti încotro s-o apuci.

Tarja plânge de-a binelea acum, iar Rebecka nu-şi poate reține nici ea lacrimile. Crezuse că o să fie singură vreme

îndelungată. Propria ei mamă şi propriul ei tată nu vor să aibă nimic de-a face cu ea, iar biserica şi-a strâns rândurile.

Acum, părinții lui Johan şi-au deschis brațele.

Are o nouă familie.

— Mulțumesc! spune ea, zâmbind printre lacrimi. Mulțumesc tare mult!

95

E atât de întuneric în livingul lui încât Anton abia dacă-şi vede saxofonul, dar nu contează. Cunoaşte melodia pe de rost, poate cânta „If I Should Lose You” după ureche.

Există multe versiuni, dar cea a Ninei Simone e cea care-i place cel mai tare.

Notele melancolice răsună prin linişte. Degetele i se mişcă pe clape. Suflă în muştiuc şi e uimit, ca de multe ori în trecut, de faptul că propria lui răsuflare e transformată în tonuri atât de frumoase.

Îi vede chipul lui Carl cu ochii minții. N-a încercat să-l mai contacteze, nici la telefon, nici prin SMS-uri. I-a verificat însă legătura cu biserica: s-a dovedit că se ocupă de un cor perfect obişnuit în parohia din Åre.

Atâta tot.

Noaptea trecută, Anton a trecut iar pe lângă clădirea zugrăvită în roşu unde locuieşte Carl. A stat în frig vreme îndelungată, cu ochii la ferestrele apartamentului. Luminile erau aprinse. Dacă l-ar fi zărit pe Carl, poate că ar fi găsit curajul să scoată telefonul, dar nu s-a întâmplat.

Probabil a fost un semn.

Carl nu mai e interesat. De ce ar fi? Anton s-a străduit cât a putut el de bine să-l alunge. A fost tăios şi indiferent.

Acum e prea târziu.

„Fără îndoială e mai bine aşa”, îşi zice el. O relație serioasă n-ar putea merge niciodată. Nu ştie cum să

gestioneze consecințele unei asemenea alegeri, nici la nivel personal, nici la nivel profesional.

Nu e pregătit.

Închide ochii şi încearcă să scape de nodul de plumb din piept. Vârfurile degetelor mângâie instrumentul, evocând propria lui versiune a versurilor:

De te-aş pierde, prietene,
Stelele ar cădea una câte una,
De te-aş pierde, prietene,
Nu mi-aş mai găsi nicicând drumul spre casă

Cu tine alături,
N-ar bate niciun vânt rece
Cu tine alături,
Mă simt acasă oriunde...

MULȚUMIRI

E imposibil să scrii o carte de unul singur, însă am marele noroc de a fi avut ajutor din partea multor oameni generoşi. Cum sunt relativ nouă în zona Åre, era deosebit de important să mă pot baza pe cei care au cunoştințe despre acest loc.

Totuşi, mi-am permis anumite libertăți şi am făcut schimbări pe ici, pe colo:

Snasadalen e un loc fictional, inventat ca să se potrivească cu povestea. Totuşi, muntele cunoscut drept Snasahögarna există şi merită din plin o vizită.

Majoritatea numelor de străzi nu există. Le-am inventat eu ca să evit să aleg anumite locuri.

Ånn e foarte mic, chiar mai mic în realitate decât în roman. La momentul publicării acestuia, nu are nici grădiniță, nici cafenea.

Afirmația că Johan Andersson a câştigat medalia de bronz la slalom super-uriaş în 2009 e pură ficțiune. Medalia de la Val d'Isère a fost câştigată pe drept de Aksel Lund Svindal din Norvegia. Să dăm cezarului ce-i al cezarului!

Nu există o biserică liberă numită Lumina Vieții, cel puțin nu din câte ştiu la momentul scrierii.

I-am oferit centrului de reciclare din Staa atât un birou, cât şi camere de supraveghere.

Îmi asum toată răspunderea pentru orice greşeli din narațiune.

Ulrika Bauman Edblad şi Anders Edblad, care locuiesc în Åre, mi-au fost de extrem de mult ajutor în călătoria mea. Un mare „Mulțumesc!" pentru amândoi. Aş vrea să-i mai mulțumesc şi agentei Victoria Norman de la Poliția Districtuală, care mi-a împărtăşit cu generozitate din experiența şi cunoştințele ei, la fel şi lui Mikael Nordqvist de la Ocke Trädgård, care mi-a spus despre flora şi fauna din Jämtland.

Mulțumiri şi inspectorului Rolf Hansson, care mi-a răspuns încă o dată la numeroasele întrebări despre munca de polițist. Dragelor mele prietene Anette Brifalk, Madeleine Lyrvall şi Helen Duphorn, precum şi Gunilla Petersson, care au citit şi comentat manuscrisul pe parcursul scrierii lui. Vă mulțumesc tare mult!

Ascunsă în umbră este, fără îndoială, rezultatul unei superbe munci în echipă. Calde mulțumiri fantasticei mele editoare, Ebba Östberg, şi bunului meu prieten şi redactor de dezvoltare, John Häggblom. Fără Lisa Jonasdotter Nilsson, incredibil de dedicata mea redactoră, această carte n-ar fi fost nici pe departe la fel de bună. Multe mulțumiri, Lisa!

De asemenea, îmi place foarte mult să lucrez cu superprofesionista Sofia Heurlin şi cu toţi ceilalţi de la Forum.

Anna Frankl, eşti o agentă minunată care îmi este întotdeauna alături!

Vreau să-i mulţumesc şi credinciosului meu maseur Tommy Lundqvist, care a avut grijă de mine la Sandhamm toată vara în care redactam zi şi noapte ca să-mi respect termenul de predare. Umerii şi gâtul mi s-ar fi prăbuşit de multă vreme fără priceperea ta.

Cartea lui Jens Rennstam, *Sexuality in the Swedish Police: From Gay Jokes to Pride Parades,* a fost extrem de utilă pentru portretizarea lui Anton.

Rândurile de la finalul romanului reprezintă propria mea interpretare liberă a minunatelor versuri ale lui Leo Robin de la „If I Should Lose You."

La final, mulţumesc dragului meu Lennart pentru că a citit cu atâta meticulozitate manuscrisul şi mi-a crescut stima de sine când mă asediau îndoieli serioase spre finalul procesului de redactare.

Camilla, Alexander şi Leo: voi sunteţi lumina vieţii mele.

Åre, 1 septembrie 2021
Viveca Sten

Viveca Sten a debutat în 2008 cu romanul *În apele cele mai liniştite / I de lugnaste vatten,* care a devenit imediat un succes, iar cele zece cărţi din seria Sandhamn s-au vândut în peste 8 milioane de exemplare în toată lumea, aflându-se şi azi în topurile internaţionale de vânzări.

În prezent, Viveca îşi împarte timpul între Stockholm, Sandhamn şi Åre. Aceasta din urmă este o celebră staţiune de

schi din Suedia şi, deloc întâmplător, locul unde se desfăşoară acțiunea seriei Crimele din Åre, recent ecranizată de Netflix.

La Crime Scene Press a apărut şi primul roman din serie, *Ascunsă în zăpadă*.

Volumul al doilea al seriei Crimele din Åre

Drepturi vândute în peste 15 țări
Seria a fost ecranizată de Netflix *într-un serial de excepție*

Secrete, răzbunare şi o crimă violentă
tulbură idilica localitate Åre

Viveca Sten
Ascunsă în umbră

În stațiunea suedeză de schi Åre este găsit trupul lui Johan Andersson, fost schior olimpic. Bărbatul pare că a fost ucis în bătaie în pădure. Conform soției sale, nu avea niciun duşman pe lume. În ochii inspectorilor Hanna Ahlander şi Daniel Lindskog, crima dovedeşte altceva. Dar ce să fi provocat o asemenea furie? Şi cui?

În timp ce poliția caută răspunsuri, Rebecka Ekvall, soția vulnerabilă a unui pastor, este prinsă într-o căsnicie abuzivă. Izolată de congregație, Rebecka se teme cumplit pentru viața ei. Pentru că poartă cu sine un secret teribil. Dar nu e singura persoană din Åre care ascunde lucruri.

Pe măsură ce descâlcesc ițele întunecate ale unei liste de suspecți care devine tot mai mare, Hanna şi Daniel îşi dau seama că uciderea lui Johan este doar începutul unui caz despre supraviețuire şi răzbunare cu orice preț.

„Anna străbate anevoie zăpada, pe cărarea parcursă de Hugo adineauri. Alunecă şi se ține de o creangă ca să nu cadă şi îşi dă brusc seama ce se află dinaintea ei.

Ascuns printre tufişuri, acolo zace un bărbat. Căzut la pământ, are mâinile legate la spate şi fața îi e plină de sânge.

Nu-şi poate desprinde privirea de la cadavru. Zăpada îl acoperă ca o pătură de pulbere, fără să poată însă ascunde rana adâncă de la ceafă.

Împrejurimile albe absorb orice sunet.

Simte cum îi urcă în gât un val de greață din stomac şi înghite cu putere în sec ca să nu verse. Se întoarce împleticindu-se la maşină, să cheme ajutoare."

Viveca Sten – *Ascunsă în umbră*

Volumul al doilea al seriei **Crimele din Åre**

Drepturi vândute în peste 15 țări
*Seria a fost ecranizată de **Netflix** într-un serial de excepție*

Secrete, răzbunare și o crimă violentă
tulbură idilica localitate Åre

Viveca Sten
ascunsă în umbră

În stațiunea suedeză de schi Åre este găsit trupul lui Johan Andersson, fost schior olimpic. Bărbatul pare că a fost ucis în bătaie în pădure. Conform soției sale, nu avea niciun dușman pe lume. În ochii inspectorilor Hanna Ahlander și Daniel Lindskog, crima dovedește altceva. Dar ce să fi provocat o asemenea furie? Și cui?

În timp ce poliția caută răspunsuri, Rebecka Ekvall, soția vulnerabilă a unui pastor, este prinsă într-o căsnicie abuzivă. Izolată de congregație, Rebecka se teme cumplit pentru viața ei. Pentru că poartă cu sine un secret teribil. Dar nu e singura persoană din Åre care ascunde lucruri.

Pe măsură ce descâlcesc ițele întunecate ale unei liste de suspecți care devine tot mai mare, Hanna și Daniel își dau seama că uciderea lui Johan este doar începutul unui caz despre supraviețuire și răzbunare cu orice preț.